

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kalp, çalmak için tehlikeli bir şeydir.

İÇİ BOŞ YEMİNLER

New York Times Çoksatan Yazarı

LEXI RYAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KARANLIKTA OLMAKTAN ZEVK ALIYORDUM. ŞİMDİ CASUSLARIN VE HIRSIZLARIN ZAMANIYDI. BENİM ZAMANIMDI.

Brie perilerle anlaşma yaptıktan sonra ölmeyi tercih ederdi. Onun için ölüm, onların zalim oyunlarından daha iyiydi. Ama Nasıgıli Sarayı'nın sadist kralı kız kardeşini kaçırdığında Brie, onu geri almak için her şeyi yapmak zorunda kaldı. Buna bizzat kralla anlaşma yapıp Nasıgıli'lerin ezeli düşmanı Sıgıli Sarayı'ndan üç sihirli eser çalmak da dahildi...

Fakat Sıgıli Sarayı'nda özgürce dolaşmak sandığından çok daha zordu. Brie'nin tek seçeneği, düşündüğü gibi kötü kalpli olmayan Sıgıli prensi Ronan'ın gelin adaylarından biri rolünü oynamaktı. Kalbinin dikkatini dağıtmasına müsaade etmeyen Brie, kendince farklı amaçları olan bir Nasıgıli çetesiyle işbirliği yaptı. Ama gizemli çete lideri Finn ile vakit geçirdikçe onun baştan çıkarıcı cazibesine karşı koyamadı.

İki tehlikeli sarayın arasında kalan Brie, bağlılığının kime ait olacağına karar vermeliydi... ve kalbinin.

LEXI RYAN

İÇİ BOŞ
YEMİNLER

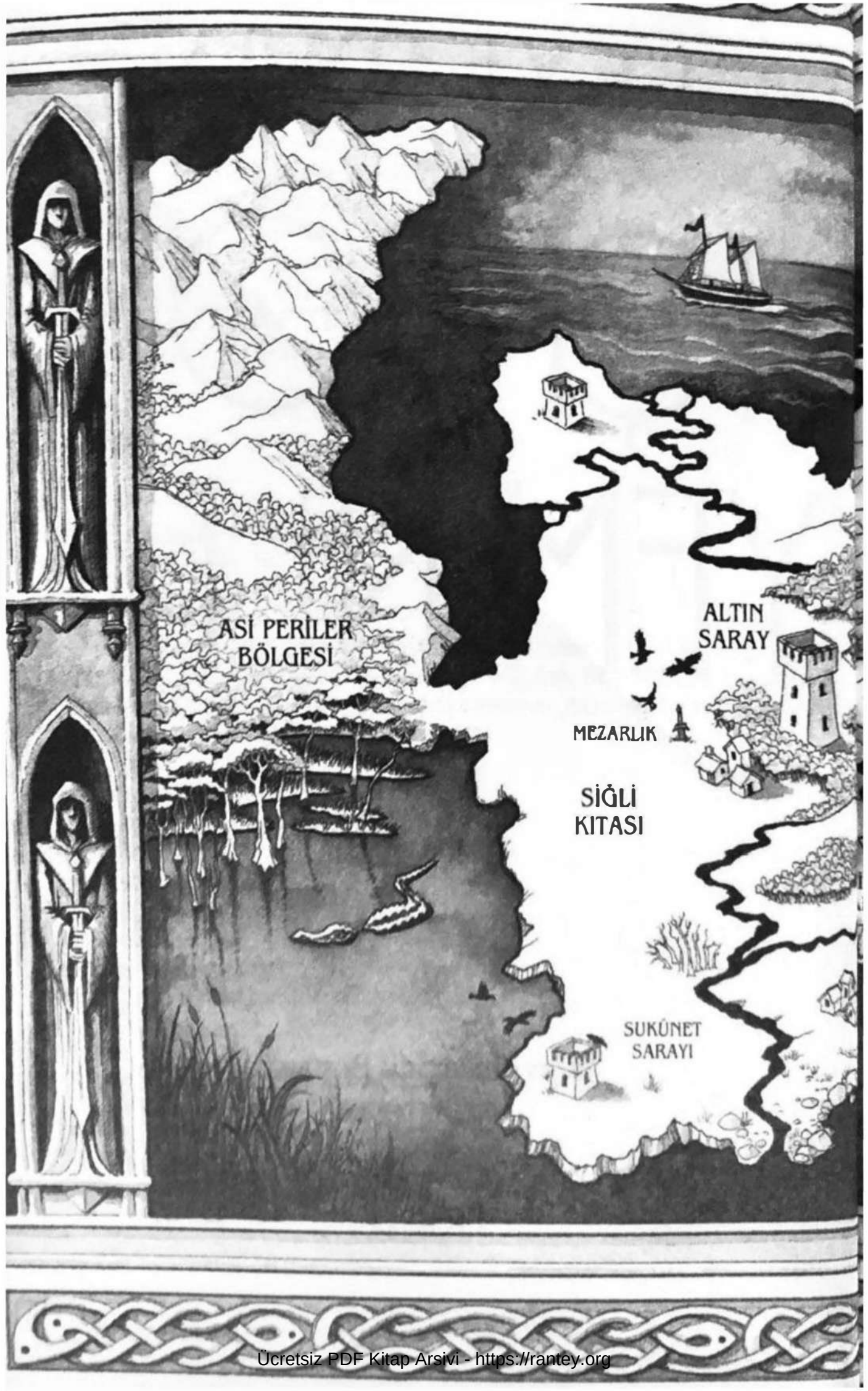
LEXI RYAN

İÇİ BOŞ

YEMİNLER

Çevirmen: İdil Bostan

ASİ PERİLER
BÖLGESİ

ALTIN
SARAY

MEZARLIK

SİĞLİ
KİTASI

SUKUNET
SARAYI

Briana... hepsi senin için.

BİRİNCİ BÖLÜM

SERİN GÖLGELER TERLİ tenimi kapladı, beni karşılayıp bedenimi sakladı. Karanlıkta olmaktan zevk alıyordum, yıldızların altında uzanıp ağrıyan, bitkin kaslarıma iyi gelen gece havasının tadını çıkarmak istiyordum. Ama bu geceyi dinlenmek ya da gelip geçici zevklere dalmak için harcamazdım. Şimdi casusların ve hırsızların zamanıydı. *Benim zamanımdı.*

Kilide iki saç tokası soktum, çatlamış ellerim bir kemanın telleriyle oynar gibi tokaların üzerinde dans etti. Binlerce defa çaldığım bir şarkıydı bu, en çaresiz anlarımda söylediğim bir ağıt. Eski tanrılara dua etmektense el çabukluğuna, gölgelere ve kılık değiştirmeye dua etmeyi tercih ederim. Aç kalmaktansa çalmayı tercih ederim.

Uzakta bir yerlerde kurbağaların sesi duyuluyordu, onların şarkısı dönen kilidin tatmin edici sesini neredeyse bastırmayı başarıyordu. Creighton Gorst'un malikânesinin hizmetli kapısı ardına kadar açılmıştı.

Gorst'un bu akşam başka yerde işi vardı. Bundan emin olmuştum. Buna rağmen ondan veya ekibinden birinden iz var mı diye etrafıma bakındım. Zenginlerin evlerinde muhafızlar olurdu ama Gorst gibi bazıları o kadar tedbirliydi ki kasalarını korumak için en yakınlarına bile güvenmezlerdi. Aylardır böyle bir gece için fırsat kolluyordum.

Mahzene giden taş basamaklardan indim. Attığım her adımda sıcaklık düşüyordu ama Gorst'un evine girerken yaptığım tırmanış ve içimde dolup taşan adrenalin yüzünden kıpkırmızı kesilmiştim, tenime değen serin havadan fazlasıyla memnundum.

Basamakların sonuna vardığımda hareketlerimi fark eden kortaşı canlanarak loş bir ışık saçmaya başladı. Hançerimi taşın yumuşak merkezine savurarak ışığı etkisiz kıldım, odaya o kadar derin bir karanlık yayılmıştı ki yüzümün önünde duran kendi elimi bile seçemez oldum. *Güzel*. Zaten karanlıkta daha rahat hareket ediyordum.

Mahzenin çevresindeki duvarları elimle takip ederek kasanın soğuk demir kapısına ulaştım. Parmak uçlarımla kapıyı inceledim, üç tane kilit vardı ama hiçbiri fazla karmaşık değildi. Hançerime ve tokalarımaya karşı koyamadılar. Beş dakikadan az sürede kapıyı açmıştım ve şimdiden vücudumun rahatladığını hissedebiliyordum. Bu ayın ödemesini yapabilecektik. Madam Vivias bu kez bize ceza veremeyecekti.

Kasanın girişine kazınmış sembolleri görünce zafer dolu gülümsemem soluverdi. Başarımanın getirdiği heyecan bu kadar hızlı bir şekilde düşmüştü işte.

Gorst'un kasası mühürlerle korunuyordu.

Tabii ki öyle.

Muhafızlardan vazgeçecek kadar tedbirli ve zengin bir adam, zenginliğini korumak için biraz olsun sihre başvurmazsa çok geçmeden fakir bir adam olurdu.

Bu geceki görevim tehlikeydi, bunu bir an olsun unutmamalıydım. Ben sadece ihtiyacı olandan fazlasına sahip olanlardan çalardım ama zenginlik beraberinde gücü de getirirdi. Benim gibi hırsızları yakalandığı anda idam ettirme gücü.

Mühürlerin etrafından dolanıp çantamdan bir yıldızsülüğü çıkardım. İpeksi ıslak derisi parmaklarımın arasından kaydı ama onu koluma getirmeyi başardım ve tenime yapışınca irkildim. Damarlarımdaki kanı yavaşça emerken derisi parladı ve ayaklarımın ucundaki yeri aydınlattı. Karanlığı kaybetmek hiç hoşuma gitmiyordu ama sembollerini görme-liydim. Dizlerimin üzerine eğilip her çizgiyi ve kıvrımı parmağımla takip ederek şekillerinden ve niyetlerinden emin oldum. *Gerçekten de zekice bir sihir.*

Bu rünler beni kasadan uzak tutmak için değildi. İçeri girdiğimde beni içeri kilitler, malikânenin sahibi gelip benimle ilgilenene kadar tutsak ederdi. Yalnızca koruma rünlerini bilen alelade bir hırsız bunlarla karşılaştığında mühürlerin hatalı olduğunu sanabilirdi. Alelade bir hırsız kendini içeriye kilitlenmiş bir halde bulurdu. Neyse ki ben hiçbir zaman alelade bir hırsız olmamıştım.

Zihnimi çalıştırıp buna uyacak bir karşı büyü bulmaya çalıştım. Ben büyücü falan değildim. Kaderim farklı olsaydı, günlerim yerleri silip şımarık kuzenlerimin arkasını toplamakla geçmeseydi bir büyücü olmayı isterdim. Eğiti-

me harcayacak zamanım ya da param yoktu, bu yüzden asla büyüler, iksirler ve ayinler öğrenip sihri parmak uçlarımda hissedemeyecektim. Bana bildiklerini öğreten bir arkadaşım olduğu için şanslıydım. İhtiyacım olanı aldıktan sonra bu kasadan nasıl çıkacağımı bildiğim için şanslıydım.

Belimdeki hançeri çıkarıp yanağımı ısırarak bıçakla yıldızsülüğünün karşısındaki avucuma bir çizik attım. Hissettiğim keskin acıyla başım döndü, zihnimdeki diğer bütün düşünceler uçup gitti. Uzun saniyeler boyunca oyalandım, bedenim kapanmak isteyen bilincime teslim olmak için yalvarıyordu.

Nefes al, Abriella. Nefes almalısın. Nefes almazsan cesur olamazsın.

Annemin sesini hatırlayarak ciğerlerime hava doldurdum. Bu gece neyim vardı benim? Normalde kan ve acıyla karşılaşınca böyle tepki vermezdim. Bütün gün aralıksız çalıştığım için bitkin ve açtım. Ayrıca susuz kalmıştım.

Zamanım daralıyor.

Parmağımı avucumda beliren kana daldırdım ve taşa kazınmış mühürlerin üstüne özenle karşı büyüünün sembolünü çizdim. Ardından kanlı avucumu pantolonuma sildim ve çizimimi dikkatle inceleyerek ayağa kalktım.

Kapının eşiğinden geçerken nefesimi tutmadım, rünlerin işe yaradığından emin olmak için iki tarafta yer alan sembollerin yanından hızlıca geçtim. Kasaya vardığımda ise yıldızsülüğünün ışığını odaya tuttum ve gördüklerim karşısında nefesim kesildi.

Creighton Gorst'un kasası, yatak odamdan daha büyükü.

Duvarları kaplayan raflar *rakon* dolu para keseleri, mücevherler ve pırıl pırıl parlayan silahlarla doluydu. Taşıyabildiğim kadarını götürmeyi hayal ederken ellerim kaşındı ama götürmeyecektim. Eğer çaresizliğe kapılıp kendimden geçerssem Gorst birinin buraya girdiğini anlardı. Belki de her halükârda anlayacaktı. Belki de o ayyaşın zevk ve insan tüccarlığından biriktirdiği zenginliklerin hesabını tutma becerisini küçümsüyordum ama eğer şanslıysam birinin mühürlerini kırdığını ruhu bile duymayacaktı.

Gorst'un varlıklı olduğunu biliyordum ama bu kadar zengin olmasını beklemiyordum. Fuhuş ve içki adamları zengin ederdi ama *bu kadar* zengin edebilir miydi? Gözlerimle rafları tarayıp içgüdüsel olarak bunun tek açıklaması olabilecek yere uzandım. Elimi bir tomar dolusu hayat sözleşmesinin üzerine değdirdim ama üzerlerindeki sihir elimi yakınca hemen geri çektim.

Farklı bir hayatım olsaydı, sırf böyle sözleşmeler yüzünden güçlü bir büyücü olmayı çok isterdim. Gücümü kullanarak bu yaşamları Gorst gibi zalim adamlara bağlayan büyülerini bozardım. Elimdeki kaynakları toplar, yakalanıp idam edilmeden önce elimden geldiğince çok kızı serbest bırakırdım. Bu belgelerin sihrini bozacak becerim olmadığını bilsem de onları öylece burada bırakmaya gönlüm elvermedi. Var gücüyle bağırان vicdanım en azından *denememi* söylüyordu.

Onları kurtaramazsın.

Ayaklarımı geri gitmeye zorladım. Kayıp bir para kesesinin fark edilmeyeceği darmadağın bir raf seçip mühür var mı diye baktım. Hiç yoktu. Gorst, hazinesini doğru dürüst

nasıl koruyacağını benden öğrense yeri ydi. Keselerden birini kaldırıp içine şöyle bir baktım, içinde ödememize fazlasıyla yetecek kadar rakon vardı. Hatta belki gelecek aya bile yeterdi.

Gorst, bütün bu zenginliğe sahipti. Biraz daha alsam fark eder miydi?

Raflara göz gezdirip dağınık hazinelerin arkasına saklanmış keselerden iki tane daha aldım. Gorst'un berbat biri olduğunu biliyordum ama Fairscape sakinleri bu tür bir varlığı ancak perilerle iş yaparsa elde edebilirdi. Bu farkındalıkla birlikte, bütün bu sihirli sözleşmeler gözümde bambaşka bir hal aldı. Sözleşmeyle bağladığı insanlara istediğini yaptırmaması ve insanların hayatlarını asla ödeyemeyecekleri bir borcu ödemeye çalışarak geçirmeleri yetmezmiş gibi; eğer Gorst perilerle işbirliği yapıyorsa onları hayatlarını köle olarak geçirmeleri için başka bir diyara yolluyor demekti. *Ya da daha kötüsü.*

Kasada üç tomar sözleşme vardı. Onlara dokunma riskini alamazdım ama kendimi bütün tomarlara tek tek bakmaya zorladım. *Bir gün özgürlüğümü satın alacaktım, kız kardeşim bensiz idare edebilecek duruma gelince de buraya dönecektim. Bir gün, bunun bir yolunu bulacaktım.*

Gözlerim kasanın kapısına yakın duran tomara ve tomarın üstünde yazan isme takıldı. Sözleşmede yazan ismi ve tam ödeme tarihini okudum. Bir defa. İki defa. Üç defa. Göğsüm her defasında sıkışıyordu. Eski tanrılara inanmıyordum ama bir çocuğun el yazısıyla yazılmış o ismi görünce yine de bir dua ettim. Kendi kanıyla bugünün tarihini yazmıştı.

Üst katta sesler duyuldu, adamlara ait çizmelerin güm-bürtüsü, ardından derinden bir ses duydum. Aşağıdan ne dediklerini anlayamıyordum ama tabanları yağlamam gerektiğini bilmek için ne konuşulduğunu anlamama gerek yoktu.

Çantam çaldığım eşyalarla doluydu, kasadan koşarak kaçarken kumaş kalçama değmesin diye elimde sımsıkı tuttum. Yıldızsülüğünü kolumdan çıkardım ve o mücadele edip kanımı emmeye çalışırken irkildim.

“Sabret,” diye fısıldadım, onu yere koyarak. Sülük küçük di-liyle yere damlayan kanımı emerek kasanın eşiğine süründü.

Yukarıda adımlar duyuldu. Ardından kahkaha ve birbi-rine vurulan bardakların sesi. Gorst yalnız değildi ama eğer şanslıysam yukarıdaki herkes sıvıştığını fark etmeyecek ka-dar sarhoş olacaktı.

“Acele et, acele et,” diye fısıldadım yıldızsülüğüne. Kasayı kapatmalıydım ama geride kanımdan izler bırakırsam Gorst birinin burada olduğunu anlardı. Ya da daha kötüsü, kan ör-neğini büyücülere götürür ve izi takip ettirip beni bulurdu.

Sesler daha da yaklaştı, ardından basamaklarda sesler du-yuldu.

Başka şansım yoktu. Yıldızsülüğünün kanlı ziyafetini ya-rıda keserek onu çantama attım.

Taşların üstüne mataramdan su döküp kasanın kapısını var gücümle kapattım.

“Bir şişe daha alırım.” Gorst, mahzenin basamaklarından bağırdı. Bu sesi nerede olsa tanırdım. Eskiden genelevini temizlerdim. Daha bir ay önce yerlerini silip tuvaletlerini

temizliyordum, o ise beni ona farklı bir şekilde hizmet vermem için sıkıştırıyordu.

Son dokuz yılda kendime iki kural koymuştum: Bana dürüst olan işverenlerden çalmayacak, benden çalanlar içinse çalışmayacaktım. O gece, listeme bir kural daha ekledim: Bana şantaj yapıp fuhuşa zorlayanlara çalışmayacaktım.

Çizmelerinin hışırtısını her duyduğumda daha da yaklaşıyordu ama yine de sakın ve rahat adımlarla yürümeyi sürdürdüm.

Bir kilidi açtım. *Klik.*

Hışırt, hışırt.

İkinci kilit. *Klik.*

Hışırt, hışırt.

Üçüncü...

“Bu ne be?”

Klik.

“Şu kortaşları tamamen işe yaramaz,” diye homurdandı merdivenlerin başından.

Kesik kesik nefesler alıp kendimi duvara bastırdım ve derin karanlığa gömüldüm.

Merdivenlerin başından bir kadın, “Geliyor musun, gelmiyor musun?” diye seslendi. Kıkırdıyordu. “Diğer şışeyi bulduk, Creighton. Hadi gel!”

“Geldim.”

Adımlarını sayarken merdivenlere daha çok yaklaşarak onun sendeleye sendeleye yukarı tırmanmasını dinledim. Sarhoştı. Belki bu gece şans yanımda olurdu.

Dikkatlice dinledim, malikânede yankılanan adım sesle-

rine kulak kesilerek, yukarıdaki hizmetkâr odalarından ses çıkmayana ve sesler evin ön kısmından gelene dek bekledim. Kanımın geri kalanını silmek için kasayı tekrar açma riskini alamazdım. Bu gece olmazdı.

Sessizce merdivenleri tırmandım ve beni buraya getiren adımları takip ettim.

İçerideyken üstümde olduğunu fark etmediğim gerginlik dışarı çıkar çıkmaz bedenimi terk etti. Serin gece havasının altında dururken üzerime bir bitkinlik çöküyordu. Şimdi durmayacaktım ama bu hafta sınırlarımı zorlamıştım ve bedenimi daha fazla göz ardı edemezdim.

Uyumaya ihtiyacım vardı. Yemeye de. Ayrıca yarın sabah birkaç dakikamı Madam Vivias'ın evinin arkasındaki arsada antrenman yapan Sebastian'ı izlemeye ayırmak istiyordum. Bu hem uykudan hem de yemekten daha iyiydi.

Düşüncesi bile vücuduma adrenalin pompalamaya yetti ve yapmam gerekeni bitirecek enerjiye kavuştum. Gölgeler beni malikânedan çıkardı. Ağaçlar ve çalıların arasından dolanıp, oyun oynuyormuşçasına ayışığından kaçınarak ilerledim.

Ön kapı ardına kadar açıktı ama yorgun kaslarım kolay yoldan çıkmam için bana yalvarsa da bunu riske atamazdım. Çantamdan halatı çıkarıp Gorst'un arazisinin duvarından yukarı fırlattım. Sert halat çatlamış ellerimi acıtıyor, kendimi yukarı çektikçe kollarım acıyla bağıırıyordu.

Öbür taraftan zıpladım ve dizlerimin üzerine yumuşak bir iniş yaptım. Ağaçlarla çatılardan canım hiç yanmadan atlayabildiğim için kız kardeşim kedi gibi olduğumu söyler her zaman. Bense kendimi daha çok gölgelere benzetirim,

göze çarpmayan ve insanların farkına varmaya tenezzül bile etmeyeceği kadar işe yarar biriyim.

Eve on dakikam kalmıştı ve çaldıklarımın ağırlığı altında neredeyse topallıyordum. Madam Vivias'a borcu olanı verip yatağa girmek ve on iki saat boyunca uyumak için nelerimi vermezdim.

Ama yapamazdım. O sözleşme tomarlarını gördükten sonra olmazdı.

Eve gitmekten vazgeçip, kız kardeşim Jas'ın çalıştığı terziyi geçince karşıma çıkan sokağa saptım. Gorst'un hanını geçtiğimde köşedeki, dolup taşan çöp kutularının tam arkasına sıvışarak şehrin "aile evlerinin" girişinden içeri girdim. Ne komik ama. Önümdeki dört katlı binanın otuz iki dairesi ve her katında da ortak banyoları ve mutfakları vardı. Başını sokacak bir yerdi, çoğu insan bunu bile bulamıyordu ama Gorst'un devasa malikânesini gördükten sonra bu eşitsizlik midemi bulandırıyordu.

Arkadaşım Nik'in kapısı aralıktı, içeriden hıçkırık sesleri geliyordu. Aralık kapıdan Nik'in kızı Fawn'un duvara sinmiş, omuzları titreyerek ağladığını görebiliyordum. Annesi gibi o da koyu tenli ve kıvrıkcık saçlıydı. Bir keresinde Nik, kızı doğduğunda dünyanın onun için tamamen değiştiğini anlatmıştı, o andan itibaren onun için hayattaki tek önemli şey kızına karşı iyi bir anne olabilmektir, bunun için kendi kızının asla geçmesini istemeyeceği sınırları geçmeye bile razıydı.

Kapıyı iterek içeri girdim, Fawn irkildi. "Şşşt. Ben geldim, bebeğim," diye fısıldadım dizlerimin üzerinde eğilerek. "Annem nerede bakalım?"

Fawn başını kaldırıp bana baktı, yanaklarından yaşlar akıyordu. Hıçkırıkları gittikçe daha yüksek sesli ve yoğun bir hal alıyordu, görünmez bir fırtınaya tek başına göğüs germeye çalışıyormuşçasına bütün bedeni sallandı ve titredi. “Yetişemedim,” dedi Fawn.

Ne demek istediğini sormadım. Zaten biliyordum. Adım sesleri duydum ve arkamı döndüğümde Nik’in arkamda durduğunu gördüm. Kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Beni kurtarmak için yaptı,” dedi Nik, sesi saatler boyunca ağlamış ve gözyaşları daha yeni kurumuş gibi boğuk çıkıyordu. “Şifacıdan ilacımı almak için Gorst’tan borç almış.”

“Ölmek üzereydin,” dedi Fawn, öfkeyle gözyaşlarını silecek. Bana baktı. “Başka bir şansım yoktu.”

“Vardı. Bana haber vermeliydin. O sözleşmeyi imzalamana izin vermezdim.”

Arkadaşımın elini tutup sıktım. Çaresizlik, doğru seçeneği seçenekler listesinden çıkarırdı. Herkes gibi Nik de bunun farkındaydı.

“Senin yerine ben gideceğim, Fawny. Anladın mı?” dedi Nik. Arkadaşım kalbimi parçalayan sakın bir kararlılıkla konuşuyordu.

“O zaman ben ne olacağım?” diye sordu Fawn.

Keşke onun yerine giderek annesinin onu daha kötü bir kaderle baş başa bırakacağını anlayacak yaşta olmasaydı. Fairscape’de kimse besleyecek bir boğaz daha istemezdi. Hayır işi yapmayı karşılayabilecek insanlar da bunu önemsemeyecek kadar açgözlüydü.

“Onu alır mısın, Brie?” diye sordu Nik. “Bir tercihim ol saydı sana sormazdım, biliyorsun. Sen al onu.”

Başımı salladım. Almayı isterdim ama Madam Vivias Fawn'un da bizimle bodrum katta kaldığını anlarsa sadece Jas ve benim için değil, onun için de korkunç sonuçları olurdu. “Başka birine gitmelisin.”

“Başka birileri yok, bunu sen de biliyorsun,” dedi Nik ama sözlerinde keskinlik yoktu, sadece pes etmişti.

“Ne kadar borcu var?”

Nik yüzünü buruşturarak gözlerini kaçırды. “Çok fazla.”

“Ne. Kadar. Dedim.”

“Sekiz bin rakon.”

Sayıyı duyunca irkildim. Bu Madam Vivias'ın iki aylık borcu demekti, üstelik bütün o “cezaları” da dahil. Bu gece Gorst'un kasasından ne kadar çaldığımı bilmiyordum ama çantamdakilerin yetmeyeceğine adım gibi emindim.

Fawn o kocaman gözleriyle bana bakarak onu kurtarmam için yalvardı. Eğer bunu yapmasaydım, Nik'in ve muhtemelen de Fawn'un hayatının sonu gelecekti. En iyi ihtimalle, Fawn kendini zengin ve soylu bir kadının hizmetkârı olarak bulacaktı. Peki ya en kötü ihtimalle? En kötüsünü düşünmek bile istemiyordum.

Nik, kızının daha iyi bir hayatı olsun istiyordu. Daha iyi yaşamak, daha iyi bir hayata sahip olmak için bir şans. Eğer Madam V'ye bu ödemeyi yapamazsam, benim hayatımda hiçbir şey değişmeyecekti. Borcumuz çok fazlaydı, hayatımız Devlin Amca öldükten sonra mecbur kaldığımız cadının eline bağlıydı. Bu çantadaki paralar ben ve Jas'i kurtarmaya yetmezdi ama Fawn ile Nik'i kurtarabilirdi.

Çantama uzanıp iki kese çıkardım. “Al bunları.”

Nik gözlerini kocaman açtı. “Bunu nereden buldun?”

“Önemi yok. Al bunu.”

Gözlerini kocaman açan Nik ağzı açık kalmış bir halde çantaya baktı ve başını salladı. “Brie, yapamazsın.”

“Yapabilirim ve yapacağım da.”

Nik uzun bir süre bana baktı, gözlerinde çaresizliğinin bana karşı duyduğu korkuyla mücadele ettiğini gördüm. Nihayet beni kollarının arasına aldı ve sıkı sıkı sarıldı. “Borcumu ödeyeceğim. Bir gün. Bir şekilde. Yemin ederim.”

“Bana borcun falan yok.” Kollarından kurtuldum, eve gidip temizlenmek için sabırsızlanıyordum. Uyumak için sabırsızlanıyordum. “Yerimde sen olsaydın, sen de Jas ve benim için aynısını yapardın.”

Gözlerinde yaşlar belirdi, damlalardan biri yanağından aşağı aktı ve inerken makyajını bozdu. Kanlı elimi görünce yüzündeki minnet ifadesi yerini endişeye bıraktı. “Ne oldu?”

Avucumdaki sıyrığı saklamak için elimi yumruk yaptım. “Hiç. Basit bir sıyrık.”

“Basit bir sıyrık mı? Enfeksiyona dönmesi an meselesi.” Başını sallayıp yatak odasını gösterdi. “Benimle gel. Sana yardım edeyim.”

Ne kadar tartışsam da beni bırakmayacağını bildiğim için onu kırık dökük bir dolap ve kızıyla birlikte uyuduğu yataktan oluşan küçük odaya kadar takip ettim. Yatağın kenarına oturup onu kapıyı arkamdan kapatırken ve malzemeleri toplarken izledim.

Önümde durarak dizlerinin üzerine eğildi ve kesiğe mer-

hem sürdü. “Bu para çalarken olmuş.” Soru sormamıştı, ben de yalan söylemeye tenezzül etmedim. “İyi misin?”

Merhemi cildime sürerken düz durmaya çalıştım. Tenim onarıldıkça kaşınmaya başladı. “İyiyim. Yemek yesem ve biraz dinlensem geçer.”

Koyu renk gözlerinde inanamaz bir ifadeyle bana baktı. “Dinlensen mi? Brie, o kadar bitkinsin ki komaya girsen bile dinlenemezsin.”

Güldüm... ya da denedim. Sesim daha çok zavallı bir miyavlama gibi çıkmıştı. *Çok yorgunum.*

“Teyzene ödemen mi var?”

“Yarın.” Bunu düşününce sertçe yutkundum. On yedi yaşımdaydım ama böyle giderse bütün hayatım boyunca Madam Vivia’s’a borçlu kalacaktım. Dokuz sene önce kardeşimle birlikte hizmetkârlık sözleşmesi imzaladığımızda, Devlin Amca yeni ölmüştü ve annem bizi terk etmişti. Madam V’nin ödemeleri o zamanlar mantıklı geliyordu, gözümüze öksüz hayatı yaşamaktan çok daha iyi görünmüştü ama o zamanlar küçüktük ve faiz ya da teyzemin korkunç cezaları gibi şeyleri düşünmemiştik. Şimdiyse Fawn, Gorst’la yaptığı sözleşmeyi tam olarak anlamıyordu.

“Bizim yüzümüzden...” dedi Nik, sargı bezine uzanarak, “Borcunu yine ödeyemeyeceksin.”

“Buna değer,” diye fısıldadım.

Nik gözlerini sıkı sıkı kapadı. “Bu dünyanın çivisi çıkmış.” Eğer kapıda durup dinlemiyorsa Fawn’un bizi duyuyor olmasının imkânı yoktu ama Nik yine de sesini alçaltarak konuştu. “Arkadaşımla konuşurum, sana iş bulabilir.”

Kaşlarımı çattım. “Ne tür bir iş?” İhtiyacım olan parayı kazanabileceğim bir iş yoktu. Tabii eğer... “Eğer böyle olacaksa Creighton Gorst için çalışmayı yeğlerim.”

“Creighton gelirinin yarısını alırdı.” Nik elimi tutup bana üzgün bir gülümseme gönderdi. “Güzel arkadaşların arkadaşlığı için çok para ödeyen periler var, onlarla bağ kurarsan daha da fazla. Creighton’ın sana vereceğinden çok daha fazlası.”

“Periler mi?” Başımı salladım. Kendimi perilere teslim etmektense Creighton’un dokunmayı seven müşterileriyle ilgilenmeyi yeğlerdim. Eskiden perilerin ölümlüleri koruduğuna inanılırdı. Ta ki gökyüzü yarılane ve geçitleri açılana kadar. Periler ruh şeklini alacakaranlıkta geldiler, sadece gölgeden ya da ağaçların arasında yaşayan bir şeylerden ibaretlerdi.

İnsanlar onların melek olduklarını söyledi. Önlerinde diz çöküp yanlarında kalmaları, onları korumaları, hasta çocukları iyileştirmeleri için meleklerle yalvardılar. Ama geçitler açılınca ve melekler nihayet buraya gelince onlar bizi korumaya yanaşmadılar.

Çünkü periler melek falan değildi. Onlar şeytandı ve buraya bizden faydalanmak, bebeklerimizi çalmak, insanları köle ve damızlık olarak kullanmak için gelmişlerdi. Binlerce kişiyi sözleşmelerle kandırıp savaşlarında savaşmak için kullanmışlardı. Sihirli Yedili, yani Elora ülkesindeki en güçlü büyücüler bir araya gelince geçitleri koruyup perileri geri püskürtmüştük. Şimdi ölümlüler hayatlarına yalnızca adilce satın aldıklarında ya da özgürce verildiğinde sahip olabiliyorlardı, kurnaz perilerin binlerce çözüm bulduğu sihirli bir teminatı bu ve bu teminat pratikte sadece zenginleri ve güçlülere koruyordu.

Yediliyi destekleyenler, “Hiç yoktan iyidir,” diyordu. “Bu da bir başlangıç.” Ya da daha kötüsü, “Eğer insanlar perilerin onlara sahip olmasını istemiyorsa, o halde bu kadar çok borç almamalıdır,” diyorlardı.

“Kadınları büyüleyip istediklerini yaptırabilecekken, neden buna para ödüyorlar ki?” diye sordum Nik’e.

“Alçak sesle konuş!” Boynunu uzatıp arkasındaki kapının kapalı olduğundan emin oldu. “Onlar hakkında duyduğun bütün söylentiler doğru değil. Arkadaşım sana...”

“Düşüncesi bile korkunç. Başka bir yol bulacağım.” Bir şeyden eminsem, o da perilere asla güvenmeyeceğimdi.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Nik. “Bu dünyada sahip olduğumuz tek güç, bağımsızlığımız. Kimsenin seni köşeye sıkıştırmasına izin verme. Çaresizlik verdiğin kararları etkilemesin.”

Tıpkı Fawn’u etkilediği gibi. “Vermem,” diye söz verdim ama sanki sesim sanki benim yalan söylediğimi anlamış gibi kulağa boş geliyordu. Bütün gün çalışıp kimsenin fark etmeyeceği kadar çok çalışıyordum ama bunu böyle sürdüremezdim.

Bedenimi satmayı tercih etsem de -ki asla etmezdim- perilerle ilişki kurmak istemiyordum. Ne kadar para verecekleri umurumda değildi. Hayatta paradan daha önemli şeyler vardı. Hatta özgürlükten önemli şeyler de... iki küçük kızını büyütüp peri sevgilin için onları terk etmemek gibi.

Elim bodrumun kapısının tokmağına değer değmez Madam Vivias, “Seni duyabiliyorum, kızım,” dedi.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Keşke bodrum kattan girseydim. Saat gece yarısını geçiyordu ve bana vereceği herhangi bir görevi yerine getirecek halim yoktu. Başımı eğerek ona doğru döndüm ve kısaca reverans yaptım. “İyi akşamlar, Teyze.”

“İyi akşamlar. Yarın dolunay var.”

“Evet, hanımım.”

“Param sende mi?”

Gözlerimi beline koyduğu elinden ayırmadım, her parmağında ayrı bir yüzük parlıyordu. O yüzüklerden herhangi biri bu ayın ödemesine yeterdi. Başımı kaldırmadım. Gözlerimdeki korkuyu görme zevkini ona tattırmayacaktım. “Yarın teslim edeceğim, hanımım.”

Uzun bir süre sessiz kalınca gözlerimi kaldırmaya cüret edip ona baktım. Kaşlarını çatmış, boynunda asılı olan kalın mücevherleri düzeltiyordu. “Eğer bugün toplayamadıysan, yarın bulabileceğin ne malum?”

Pek değil. Ama resmi olarak çok geç kalana dek bunu itiraf etmeyecektim. Ödemeyi her geciktirdiğimizde sözleşmemiz uzuyor ve ödemeler artıyordu. Bir türlü kaçamadığımız bir kısır döngüde sıkışıp kalmıştık. “Yarın ödeyeceğim, hanımım.”

“Abriella!” Merdivenlerin başından tiz bir ses duyuldu, bunun kuzenim Cassia’nın sesi olduğunu anlayınca irkilmemi saklamaya çalıştım. “Elbiselerimi yıkamanı istiyorum!”

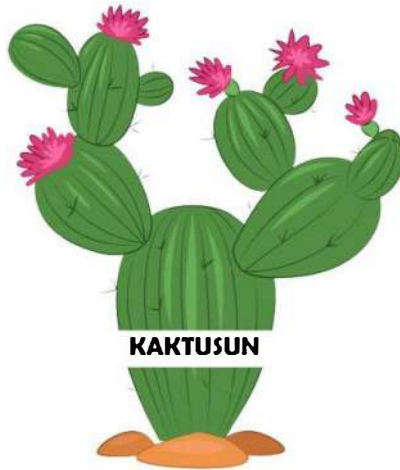
“Odanda temiz elbiseler var,” dedim. “Daha bu sabah ütülerdim.”

“Bunların hiçbiri işe yaramaz. Yarın akşam yemeğine gidecek bir şeyim yok.”

“Odamı temizle,” dedi kardeşi Stella, şımarık kuzenlerini kendileri yerine diğeriyle ilgilenmeme dayanamazdı. “Son temizlediğinde odaya girmesiyle çıkması bir oldu, her yer kirliymiş gibi geliyor.”

Madam V, tek kaşını kaldırıp bana döndü. “Onları duy. dun, çocuk. İşe koyul.”

Uyku birkaç saat daha bekleyecekti. Omuzlarımı geriye atıp doğruca kuzenlerimin odasına gittim.

İKİNCİ BÖLÜM

BODRUMDA BİRLİKTE KALDIĞIMIZ odaya adımımı atar atmaz, Jas üzerime atlayıp bana sarıldı. “Brie! Hoş geldin!” Burası bir odadan çok, içine yatak koydukları bir depoydu. Madam V bizi buraya indirdiğinde bunalmıştık ama o zamandan bu yana buraya gittikçe alıştık. Jas’ın kendi elleriyle dokuduğu kilimlerden biri yatağın üzerinde asılıydı, kırık dökük dolabın üzerini nadir taşlar ve yalnızca bizim için değerli olan parlak kumaş parçaları gibi kişisel eşyalarla süslemiştik.

Kardeşıme sıkı sıkı sarılıp üzerine sinen taze kumaş kokusunu içime çektim. Aramızda sadece üç yaş vardı ama ona her baktığımda kundağa sarıp yangın çıkan evimizden kurtardığım o bebeği görüyordum.

Jas benden ayrılıp gülümsedi. Kahverengi gözleri parlıyordu, kestane rengi düz saçlarını toplayıp topuz yapmıştı. Kardeşim taban tabana tersimdi, neşeli kişiliğine uyan yu-

muşak bir güzelliği vardı. Bense sert kemikler ve dimdik bir başla doğmuştum, saçlarım ise içimde taşıdığım öfkeyle uyumlu olarak alev rengiydi.

“Yukarıdan sesini duydum,” dedi Jas. “Gelip yardım ederdim ama Stella ile Cassia’nın yeni elbiselerini bitirmeye çalışıyorum.” Köşedeki mankenin üzerinde asılı olan elbiseleri gösterdi.

“Diğer seksen tane elbiselerine ne oldu?”

“Hiçbiri işe yaramaz!” dedi Jas, sesini yalandan inceltip kuzenlerimizin taklidini yaptı.

Bunun için fazla bitkin olduğumu sanıyordum ama kendimi tutamayıp kahkaha attım. Her ne kadar bugün birçok kayıp yaşasam ve ödemeyi kaçırdığım için yarın ceza alacak olsam da eve döndüğüm için mutluydum. Böyle geç bir saatte bile moralimi yerine getirebilen Jas’ın yanında olmaktan memnundum. Gözlerimi kısıp ona baktım. “Neden böyle neşelisin bakalım?”

“Duymadın mı?” Hisleri yüzünden okunuyordu, heyecanlı haberler aldığı kocaman gülümsemesinden belliydi.

Bütün gün çalışmıştım. Bu gece Nik ve Fawn’a yaptığım kısa ziyareti saymazsak, kimseyle konuşmamıştım. Yanında çalıştığım insanlar hizmetkârlarının etrafta görülmesi ya da duyulmasından hoşlanmazdı. “Neyi duydum mu?”

Jas’ın yerinde zıplamadığı kaldı. “Bir gün sonra Kraliçe Arya, Güneş Hanesi’nin kapılarını açacak. İnsanların şato-daki baloya katılması için Periler Diyarı’nın geçidi açılıyor.”

“Ne? Niye ki?”

“Oğluna ölümlü bir gelin bulmak istiyor.”

Tiksinerek ofladım. “Tabii ki ister.” Periler birçok konuda iyiydi ama üreme konusunda o kadar iyi oldukları söylene-
mezdi ve çocuk doğurmazlarsa nesilleri tükenirdi. Üstelik
Büyük Peri Savaşı’nda birçok ölümsüz hayatını kaybetmişti.
Anca giderler.

“Gerçekten duymadın mı? Bugün işteki kızların dilinden
düşmedi. Peri Balosu. Acil elbise siparişlerine boğulduk”

“Hatırlat da geçitlerden uzak durayım.”

İ Jas, alaycı cevabıma kıkırdarak karşılık verdi. “Brie!
Şişli Divanı’ndan bahsediyoruz. Onlar iyi periler! Işığın ve
neşenin perileri.”

“Bunu bilemezsin,” diye karşılık verdim. “İyi olduklarını
bilemezsin.”

Jas’ın gülümsemesi soldu. *Ben bir aptalım.*

Şu anda yapmak istediğim son şey, kavga çıkarmaktı.
Üzgünüm. Biraz yorgunum da.” *Çok yorgunum.*

“Ellerinin haline bak.” Jas başparmağını yerleri silmekten
tatlanmış avucumda gezdirdi. “Gerçekten hayatımız boyunca
bu mahzende sıkışıp kalmak mı istiyorsun?”

“Oraya giden herkes canına susamış demektir, Jas. İyi peri
hiye bir şey olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun.
adece bazıları diğerlerinden daha az kötü ve zalim.”

“O halde insanlardan çok da farklı değiller.” Elimi bıraktı.
Seni Madam V ile konuşurken duydum. Bir sonraki öde-
nenin zamanı geldiğini biliyorum, her ne kadar beni karan-
lıkta bırakmaya çalışsan da...”

“Endişelenmeni istemiyorum.” Gerçekten tek istediğim
onu, her ne kadar nefret dolu ve huysuz biri olsam bile beni

seven tatlı kardeşimi, bütün iyimserliği ve neşesiyle korumaktı. Onu hak ettiğimden emin değildim.

“Sözleşmeyi senin kadar iyi biliyorum,” dedi Jas. “Madan V üzerine faiz ekleyip duruyor, bir mucize olmazsa asla kurtulamayacağız.”

“Bu mucizenin iyi kalpli perilerden geleceğini mi sanıyorsun? Bence kumara başlayıp şansımızı kartlarda denesek daha iyi olur.”

Jas köşede duran lavanta rengi elbiseye dönüp elbisenin uzun boynundaki kumaşı düzeltti. “Yanında çalıştığım kızlardan birinin kuzenin arkadaşı altın peri lordlarından birine aşık olmuş. Arada sırada gelip ailesini ziyaret ediyormuş. Kız mutluymuş.”

“Bunları yaşayanlar her zaman arkadaşının arkadaşı oluyor, fark ettin mi?” Bu kez çok sert çıkışmamaya çalıştım. “Bu hikâyeleri anlatan kimse iyi perilerle evlenip şansı dönen birini doğrudan tanımıyor.”

Jas gözlerini elbiseden ayırıp kaşlarını çatarak bana baktı. “Diyarda kötü perilerden çok iyi periler var, tıpkı insanlar gibi.”

Bunun iki şekilde de doğru olduğuna ikna olmamıştım. “Öyle bile olsa, *balo* da ne demek oluyor? Elbise giyip soylu insanların arasında mı dolanacağım? Peri saçmalıklarını bir kenara bırak, burnu havada soylu bir prensi etkilemeye çalışmaktansa ayak parmaklarımdan aşağı asılmayı yeğlerim.”

Jas gözlerini devirdi ve yatağın kenarına oturdu. “Gitmek zorunda değilsin ama *ben* gitmek istiyorum.”

Sesindeki kararlılığı tanıyordum. İstesem de istemesem

de gidecekti. Bir adım bile atmadan yanına gidip yatağa gömüldüm. Sırtüstü yatarak tavana baktım. “Hoşuma gitmiyor.”

“İkinizin hâlâ uyanık olduğunu biliyordum.”

Jas ile aynı anda döndük, geniş omuzlarıyla kapının ağzını kaplayan Sebastian’ı görünce içimde kalan son adrenalin kırıntıları da içimde patlayıverdi. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı, kanım daha hızlı akıyordu ve midem özlem duygusuyla kasılmıştı. Sebastian yalnızca arkadaşımdı, bu sıska halimle beni asla daha fazlası olarak görmeyecekti ama her ne kadar uğraşsam da kalbime söz geçiremiyordum.

Sebastian başını eğdi ve kapının kenarına yaslandı, su yeşili gözleri buraya daha önce yüzlerce defa gelmemiş gibi odayı inceledi. Madam V, Devlin Amca öldükten kısa süre sonra bizi buraya taşıyıp bu şekilde daha fazla mahremiyetimiz olacağını söylemişti. O zamanlar bile çift kişilik bir yatak ve dolaptan oluşan bu beton duvarlı, penceresiz, soğuk ve karanlık odaya bize haddimizi bildirmek için koyduğunu anlamıştım.

Jas ile kısa boylu olduğumuz için alçak tavan sorun olmuyordu ama Sebastian neredeyse bir seksen boyundaydı ve başını tavana vurup duruyordu. Buna rağmen yanıma gelmekten vazgeçmiyordu. Son iki yıldır, yan komşumuz Büyücü Trifen’in çırağı olduğundan beri gizlice gelip bizi ziyaret ederdi. Kuzenlerimiz zalim davranıp bizi içeri kilitleyince kapının kilidini açıp bize yemek ve su getirirdi.

“Hâlâ uyanıgız,” dedim, o gelince hissettiğim enerji patlamasına rağmen esnemedim. “Ama çok uzun sürmez.”

“Hoşuna gitmeyen nedir?” diye sordu, kaşlarını endişeyle çatarak. “Ben içeri geldiğimde neyi konuşuyordunuz?”

“Jas, peri prenslerin gelini olmak istiyormuş,” dedim, ya takta kayıp ona yer açtım.

Kız kardeşimin yanakları kıpkırmızı oldu. “Çok sağ ol Brie.”

Sebastian ben ve Jas’ın ortasına oturup uzun bacağıyla kapıyı kapattı. Bir büyü mırıldanıp parmaklarını şıklattı, bizim tarafımızdaki anahtar kilitlenince kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. *Gösterişçi büyücü.*

Kuzenlerim, Sebastian’ın benim ve Jas’la olan arkadaşlığı hakkında takılmaktan hoşlanırdı. Onu burada ilk kez yakaladığında aylarca bize şantaj yapmışlardı ama bana kalırsa Sebastian gibi bir büyücü parçasının onlardan yana bakmaması yüzünden kskanıyorlardı. Sebastian’ın parası ya da nüfuzlu bir ailesi olmayabilirdi ama bu durumu yakışıklılığıyla telafi ediyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, parlak beyaz saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve engin denizleri andıran gözleri vardı. O, gördüğüm en güzel adamdı.

Tabii ki dürüst davranıyordum.

Sebastian çıraklığını bitirmek için iki gün içinde gidecekti, böylece Jas dışında hayatımı güzelleştiren tek şey olan bu gece ziyaretlerini de kaybetmiş olacaktım. Daha önce de gittiği olmuştu ama bu kez eğitimini bitirmek için aylarca dönmeyecekti. En çok korktuğum şey başıma geliyordu.

“Peri prenslerin gelini falan olmak istemiyorum,” dedi Jas, düşüncelerimi yeniden sadede getirerek. Başını salladı. “Ben sadece... istediğim bu değil.”

Kaşımı kaldırıp ona baktım. “Gerçekten mi? Başka neden gitmek isteyesin ki?” Jas ellerine bakınca kafama dank etti ve nefesim kesilmiş gibi hissettim. “Annemizi bulmak istiyorsun.”

“Eğer anlattığı hikâyeler doğruysa ve âşık olduğu peri bir asilse, baloya katılacaktır.”

“Peki sonra ne olacak, Jas? Sence bizi görünce fikrini değiştirip annemiz olmaya mı karar verecek? O bizi *terk etti*.”

“Peri Diyarı’nda güvende olmayacağımızı biliyordu.”

Ona sert bir bakış attığımda ellerini uzattı.

“Berbat bir seçim yapması gerekti, doğru olanı seçtiğini söylemiyorum. Bencil olmadığını iddia etmiyorum. Sadece diyorum ki, o bizim *annemiz* ve eğer hayatımızı, Madam V ile yaptığımız sözleşmeyi bilseydi...” Başını salladı. “Bilemiyorum. Belki de hiç parası yoktur. Belki de sırlıslıkam âşık olduğunu söylediği o lordun ne parası ne arazisi ne de bize yardım edecek bir şeyi vardır. Belki de annemiz mutlu olduğumuzu ve bize iyi bakıldığını sanıyordur.”

Midem düğümlendi. Jas’ın hâlâ nasıl olup da ümidini kesmediğini bilmiyordum, hayatımız onun umudunu köreltmeye yeter de artardı. “Eğer gerçekten önemseseydi, son dokuz yılda bir kez olsun ziyaretimize gelmez miydi sanıyorsun?”

Jas yutkundu. “O halde suçluluğundan yararlanalım. Önemsemiyor olabilir ama kendini bize yardım etmek zoruunda hissediyor olmalı. Denememiz gerek. Bu şekilde yaşayamayız.” Bu kez diğer elimi tuttu ve kaşlarını çatarak sargı bezine baktı. “Sen bu şekilde yaşayamazsın.”

İtiraz edecekken kendimi tuttum. Bir şeylerin değişmesi gerektiği konusunda haklıydı ama cevapları perilerde arayan o kızlardan olmayacaktım. Sebastian'a döndüm. "Sesin çıkmıyor."

Sebastian ayağa kalktı ve yatakla kapı arasındaki kısa mesafede volta atmayı denedi. Yüzünü endişeyle buruşturmuş olmasaydı bu komik bir görüntü olabilirdi. "Bu çok tehlikeli."

Jas ellerini havaya kaldırdı. "Orada binlerce insan olacak hepsi de peri prenslerin gelini olmak için her şeylerini verir."

"Her şeylerini verir, beni endişelendiren de bu ya," diye mırıldandım. Ama Jas haklıydı. Bazıları gitmek isteyen kızlara burun kıvrırsa da kızların çoğu süslenip püslenecek ve peri prensesi olma umuduyla sıraya dizilecekti.

"Altın kraliçe çok güçlü," dedi Sebastian, ellerini başının arkasına koyup her zamanki *düşünme* pozisyonunu almıştı. "Şatodaki ölümlüleri korumak için sihrini kullanacaktır ama ikinizin Peri Diyarı'na gidip annenizi aramanız fikri hiç hoşuma gitmedi. Orası menfur açıklarını doyurmak için sizi ilk fırsatta kapacak yaratıklarla dolu."

Tavana bakarak kıkırdadım ve yan dönerek kardeşimle göz göze geldim. "Cassia gündönümü kutlaması için altın kraliçenin sarayına sızdığında bir gulyabani bütün saçlarını çalmıştı, hatırladın mı?"

Jas kahkaha attı. "Ah Tanrılar, kel olmak ona hiç yakışmamıştı. Saçının uzamasını beklerken Madam V'nin ona aldığı peruklar yok mu..."

"Dehşet verici," diye iç geçirdim. Kuzenlerim hakkında böyle konuşmak beni sıg ve kinci biri yapıyorsa da yapsındı.

Annem bizi Devlin Amca'nın yanına bıraktığından beri hayatımızı bize zehir etmişlerdi. Onlar kendileri dışında herkesin zavallı bir halde olmasını isteyen zalim kuzlardı. Arada sırada böyle insanların başına kötü şeyler gelince insan biraz olsun sevinmeden edemiyordu.

“Ben gulyabanilerden çok daha kötü yaratıklardan bahsediyorum,” dedi Sebastian. Gulyabanilerden korkmadığımızın farkındaydı. Onlar diyarlar arasında ulak görevi görürdü, iki taraf arasında özgürce gidip gelebilen tek canlılar onlardı. Gulyabanilere alışkındık. Madam Vivias'ın bile ikinci katın merdiven boşluğunda yaşayan bir ev gulyabanisi vardı. Kendisi sırları hazine gibi saklayan ve huzursuzluk verici bir insan saç koleksiyonu olan açgözlü, minik bir yaratıktı.

“Biliyorum,” dedim çünkü Peri Diyarı'nda yaşayanlar hakkında haklıydı. Kötü periler, vahşi yaratıklar ve hayalini bile kuramadığımız canavarlar vardı. Diyarların ayrı tutulmasının bir sebebi vardı, belki de annemizin bizi terk etmesinin de bir sebebi olabilirdi.

Sebastian sesini alçaltarak ekledi, “Eğer gölge hanesinden bir peri sizi ele geçirirse...”

“Sözleşme yapma, sakın bağlanma gümüş gözlere.” Jas ile aynı anda tekrarladık. Çünkü evet, gölge perileri o kadar tehlikeliydi ki çocuklara bunun şarkısını bile öğretmişlerdi.

“Bence risk almalıyız,” dedi Jas. “Tehlikeli olduğunu biliyorum ama kraliçenin koruma büyülerine körü körüne güvenmek daha da tehlikeli olurdu. Gözlerimi açık tutacağım ve oraya gidip annemizi bulacağım.”

“Bu şeye giderek onca kalabalığın ortasında onu bulabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Koskoca diyarı aramaktansa tek bir şatoyu aramayı yeğ. lerim.” Jas omuz silkti. “Hem, annemizi bulamasak bile ora. da ne hazineler buluruz, düşünsene Brie.”

Peri Diyarı hakkında bildiğim birçok şeyi annemin bizi uyuturken kulağımıza fısıldadığı masallardan öğrenmiştim.

Bir varmış bir yokmuş, altın peri prensesi gölge krala âşık olmuş ama krallıkları yüzyıllardır savaştaymış ve annesiyle babası krala, onun krallığına düşmanmış...

Peri Diyarı hakkında bildiklerimin geri kalanı da herkesin bildiği efsanelerden, nesiller boyu süregelen yarı gerçek yarı hurafe inanışlardan geliyordu. Bu yarı gerçeklerden biri de Sigli kraliçesinin mücevher saklamayı sevdiğiydi.

“Kraliçenin muhafızlarının hazineye yaklaşmana göz yumacağını sanıyorsan delirmişsin,” dedi Sebastian, dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını görünce.

“Göz yummalarına gerek yok ki,” dedi Jas ve sözlerini dikkatle seçerek beni izledi. “Kraliçenin sarayında kimseye fark ettirmeden dolaşabilecek tek kişi tanıyorum.”

Sebastian başını salladı. “İmkânsız.”

Gülümsedim. “Ama denemesi çok *eğlenceli* olurdu.”

Kaşlarını kaldırıp bana baktı, ardından somurtarak Jas’a döndü. “Yaptığını beğendin mi?”

“O haklı,” dedim. “Yapabilirim.” Soylu perilerin mücevherlerini çalma düşüncesi kanımı annemi bulma ihtimalinden daha çok kaynatıyorsa ne olmuş yani?

“İkiniz bir olasılığı unutuyorsunuz.” Sebastian duvardan aşağı kayıp yere oturdu. Dirseklerini dizlerinin üzerine koyup bir bana bir de Jas’a baktı.

“Neyi?” diye sordu Jas, tersleyerek.

Sebastian gözlerini bana dikti, o an endişeli olduğunu anladım.

Jas’ın elini tutup sıktım. “Annemiz ölmüş olabilir demek istiyor. Asla dönmemesinin sebebi bu olabilir.”

Jas omuz silkti. “Umalım da öyle olsun. Bize dönmemesinin kabul edilebilir tek sebebi bu.” O kadar önemsizmiş gibi söyledi ki, onu bu kadar iyi tanımasaydım sözlerine inanabilirdim. Ama Jas’ı herkesten daha iyi tanıyordum, bu yüzden annemizin öldüğünü ummadığını biliyordum. Aksine, onu bir daha göremeyeceğini kabullenmektense çocukluğumuzun en önemli yıllarında bizi terk eden kadını affetmeyi yeğlerdi.

Bana gelince, ben umut etmezdim. Hem de asla. Umut dediğin şey bağımlılık yapardı ve ona bel bağlamaya başlardın. Bu kadar zalim bir dünyada koltuk değneklerine ihtiyaç duymayı reddediyordum.

“Bilmek güzel olurdu,” diye itiraf ettim. “Ama Peri Diyarı’na gitmenin bize iyi geleceğine hâlâ ikna olmadım. Ne de olsa biz insanız. Annem bile perileri romantikleştirse de o diyarın tehlikeli olduğu konusunda bizi uyarmıştı.”

Jas dudağını ısırды, gözlerini bir o tarafa bir bu tarafa oynattı. “Ama *belki...*”

“Şu anda karar veremem.” Uyumaya bir türlü sıra gelmiyordu, bitkinlik ağır bir battaniye gibi üzerime çökmüştü. Esneyerek kollarımı başımın üzerine kaldırıp yana kıvrıldım. “Biri mumu söndürsün. Ya da söndürmesin. Umurumda değil. Uyuyorum.”

Cassia yukarıdan “Abriella! Jasalyn!” diye seslendi.
“Odamda böcek var!”

“Ben hallederim,” dedi Jas, kolumu sıkarak. “Sen uyu.”

“Sağ ol, kardeşim,” dedim gözlerimi açmadan. Odadan çıktığını hayal meyal fark ettim, basamaklardan indi ve ardından ufak bir nefesle mumları söndürdü.

“İyi geceler, Brie,” dedi Sebastian sessizce.

“İyi geceler,” diye mırıldandım, yarı uykulu bir halde.

Alnımda bir el hissettim, Sebastian saçımı geriye attı ve dudaklarını kulağıma yasladı. “Baloya gitme.”

Gülümsedim. Benim için endişelenmesi hoştu. “Endişe etme. O yerle hiçbir alakam yok.”

Sonra beni öptü. Dudaklarını alnıma koydu ve tek nefeste, geldiği gibi gitti.

Gözlerimi açınca Sebastian’ın silüetinin bodrumun kapısına doğru kaybolduğunu gördüm.

Artık tamamen uyanıktım.

Rakonların şangırtısı karnımı ağrıtıyordu. Dokuz yıl boyunca her ay, Jas ile paramızı sayıp Madam Vivias’a verirdik. Bazen parayı denk getirirdik. Bazen istediğinden fazla olurdu ve gelecek aya bir adım önde başlardık. Ama çoğu ay denk getiremezdik. Parayı denk getiremediğimiz her ay, gelecek ayın ödemeleri artar da artardı ve hırsızlık yapmadan başa çıkamayacağım bir hal alırdı.

“Ne kadar?” diye sordu Jas, sesi titreyerek.

“Yüz yetmiş rakon eksik.”

Jas ırkildi. Bu durumun bizim için ne anlama geldiğini anlamasından nefret ediyordum. Onu bundan kurtarmak istiyordum. Belki de ben yapamasam bile durumun en iyisini düşünen biri olmasına ihtiyacım vardı. Bu dünyanın ondan bu özelliği çaldığını düşünmek karnımdaki ağrıyı daha da derinleştiriyordu.

“Peri Diyarı’na gitmeliyiz,” dedi cılız bir sesle.

Başımı iki yana salladım. “Sebastian haklı. Fazla tehlikeli.”

Jas yutkundu. “İnsanlar için, evet.” Gözünü yatağın üzerinde duran rakon yığınınından ayırdı ve bana baktı. “Peki ya peri olarak katılırsak? Asil periler gibi görünmek için Büyücü Trifen’den elf büyüğü iksiri alırız. Hem böylece korunmuş da oluruz.”

Ellerimi sikkelerde gezdirdim, şangırt sesi mükemmel bir işkenceydi. Bu sözleşmeden kurtulmak için kendimizi parçalıyorduk ama içine düştüğümüz kuyu ne zaman çıkmaya çalışsak daha da derinleşiyordu. Bir şeyler değişmek zorundaydı. “Peki, yapalım,” dedim başımı sallayarak. “Şansımızı deneyelim.”

Jas ağzı kulaklarına vararak gülümseyince onu reddetmeye dayanamayacağımı biliyordum. Kız kardeşimi seviyordum. Eğer annemizi aramak, özgürlüğümüzü kazanmak için üzerine düşeni yaptığını hissetmesini sağlayacaksa, o halde bunu bir şekilde yapacaktık.

“Elbiseye ihtiyacımız var,” dedi. Yüzümü buruşturarak ona bakınca “Uyum sağlamak için!” diye ekledi. Yatağın altından kumaşları çıkarıp heyecanla zıpladı. “Hep senin için bir elbise dikmek istemişimdir!”

“Eh, buna sakın alışayım deme,” dedim. Yine de içimden geldi ve ona gülümsemeden edemedim.

“Seninle işim bittiğinde Prens Ronan gözlerini senden ayıramayacak, istesen de istemesen de.”

İç çamaşırlarıma kadar soyunup Jas’ın beni kuzenlerimin yeni elbiselerinde kullandığı kumaşlara sarmasına izin verdim. Elbisenin dikiş yerlerini iğneyle işaretlerken kapıda bir tıklatma duyuldu.

Üç tık. Bekle. İki tık. Sebastian’ın özel kapı çalma yolu.

“İçeri gel!” Jas ile aynı anda seslendik. Kardeşim iğnesini belime batıracakken durdu.

İkimiz de ardına kadar açılan kapıya baktık. Sebastian beni gördüğünde gözlerini kocaman açıp eliyle gözlerini kapattı. “Pardon, ben... pardon.”

“Giyiniğim.” Kızaran yanaklarını görünce güldüm. “İçeri gelsene.”

“Kapıyı arkandan kapat,” dedi Jas, alçak sesle konuşarak “Madam V’nin içeri gelmesini istemeyiz.”

Sebastian kısaca başını salladı ve odaya girdi, ardından söyleneni yaparak kapıyı kapattı. “Çok hoş olmuşsun,” dedi bana. Sanki bana iltifat etmeye alışık değilmiş gibi bu sözler ağzına yakışmıyordu. Hem, neden etsindi ki? Beni bir temizlik bezi ya da geceleri dışarı çıkarken giymeyi tercih ettiğim dar siyah pantolon kadar bile hoş görmediğinden emindim.

“Sağ ol.” Bedenime sarılmış ince kahverengi kumaşa baktım. Kibarlık olsun diye demişti. *Hoş* falan olmamıştım. Sadece... bir garip olmuştum.

“Asıl kumaşı görene kadar bekle, elbiseyi kopkoyu yakut

rengi ince kadife kumaştan yapacağım,” dedi Jas, bana gülümseyerek. “Göz kamaştıracaksın.”

Utanma sırası bendeydi. Aslına bakarsanız, elbisemi görmek için heyecanlıydım. Jas elbise giydiğimde özgürce hareket edemediğim için pek hoşuma gitmediğini biliyordu, bu yüzden benimkini ayağa kalktığımda eteği andıran bol bir pantolon olarak tasarlamıştı. Elbisenin üst kısmında bedenimi tam saran, alışık olduğumdan daha kısa, kolsuz bir korse vardı. Kıyafeti kuzenlerimiz görse bayılırdı, hatta onlara verene kadar bize yalvarıp yakarırlardı.

“Nereye böyle?” diye sordu Sebastian.

Jas kumaşı kalçalarımın tutturma işine devam edip dikişleri ayarlarken iğneleri ağzına aldı ve cevap vermeyi bana bıraktı.

Geçen gece Sebastian’ın alnıma kondurduğu tatlı öpücüğü, gitmemi istemediğini söylediğini hatırlayınca içimi suçluluk duygusu kapladı. “Başka seçeneğimiz yok, Sebastian,” dedim nazikçe. “Başka bir şansımız olsaydı...”

“Ciddi olamazsınız.” Sebastian bir bana bir de Jas’a baktı, ardından gözlerini yeniden bana dikti. “Ama sen perilerden nefret edersin. Bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini göremiyor musun? Kraliçenin mücevherlerini çalmak için gidiyorum deme sakın. Söyledim ya, ölüm fermanını imzalarsın.”

“Dikkatli olurum.” Bakışlarındaki hayal kırıklığını görmekten nefret ediyordum. “Bir şeyler yapmak zorundayız.”

Bana baktı. Çenesi gerilmişti, çılgın denizleri andıran gözleri öfkeyle parladı. Tam ağzını açıp cevap vereceğini sandığım anda topuğunun üzerinde döndü ve odadan aceleyle çıktı.

Onun arkasından koşmak için öne atıldım ama Jas kolu mu tutup beni durdurdu. “Elbisen.”

“Yardım et,” diye çaresizce seslendim. Sebastian’a ne diyeceğimi bilmiyordum. Jas’a baloya gideceğimize dair söz vermişim, artık sözümünden dönemezdim ama Sebastian iki yıldır tutunduğum tek dal olmuştu ve onun bana öfkelenmesine dayanamıyordum.

Jas hızlıca işe koyulup doğru iğneleri çıkardı ve nihayet ince kumaşın içinden çıkabildim. Pantolonumla gömleğimi üzerime geçirip bodrumun merdivenlerini zıplayarak tırmandım ve Madam V’nin Büyücü Trifen ile ortak kullandığı avluya çıktım.

Göz ucuyla bir beyazlık görünce dikkatimi o yöne verdim. Sebastian avlunun hemen dışındaki verandada oturmuş, geniş elleriyle değneğin ucunu sivriltiyordu.

Onu görünce karnım hep delirmeye başlardı, yalnızca küçük bir takla atmakla kalmaz adeta bitmek bilmeyen bir yokuştan aşağı yuvarlanırdı.

Ben kuzenlerim gibi değildim, birinden hoşlanmak ya da aşk meselelerine kafa yormaktansa gençliğimi *hayatta kalarak* geçirmekle meşguldüm. Ama sonra Sebastian karşıya taşındı ve onu gördüğüm ilk an karnımda... tuhaf bir şey hissettim. Göğsümde. Diken diken olan tenimde.

Bana ilk kez gülümsediğinde sanki göğüs kafesim açıldı ve kalbim dışarı fırlayarak ona uzandı. Bir şekilde tuhaflığımın üstesinden geldim ve arkadaş olduk, böylece onu neredeyse her sabah görür oldum. Birlikte fazla vakit geçirdiğimiz söylenemezdi, günümü güzelleştirmeye yetecek kadardı

sadece ve o gülümseme, zor günlerimde bana kendimi iyi hissettirmişti.

Sebastian artık gülümsemiyordu.

Verandaya inip yanına gittim ve dizlerimi göğsümde birleştirek kollarımı bacaklarıma doladım. Uzun dakikalar boyunca orada öylece oturdum. Sebastian değneğin ucunu sivriltirken onu izledim. Bir süreliğine verandada duyulan tek ses, kuşların sesiydi.

Duygularda iyi değildim. Çalışmak ve *yapmakta* iyiydim, duygularımı paylaşma konusunda iyi olduğum tek kişi Jas'tı. Başka kimse bu çabayı harcamama değmezdi.

“Üzgünüm,” diyebilirdim sonunda. Yeterli değildi, anlatmak istediklerimi yansıtmıyordu. Seçeneklerimiz azalıyordu, güvenliğimize bu kadar değer vermesine bayılıyordum, onu tekrar görebileyim diye eve sağ salım dönmek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Sebastian başını kaldırıp bana baktı, su yeşili gözleri içimi görebiliyordu sanki. Yüzümü inceledi. “Periler Diyarı’nın insanlar için ne kadar tehlikeli olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Tabii ki var ama...”

“O halde *gitme*.”

Parmaklarım uzanıp ona sarılmak için karıncalanıyordu. Çenesini okşamak ve kaslı kollarına dokunmak istiyordum. Ona olan hislerimin karşılıklı olup olmadığını hiç belli etmemişti, bu yüzden onunla böyle bir ilişki kurmaktan kaçınmıştım. Reddedilme riskine dayanacak cesaret bende yoktu. Ben de böylece duygularımı herkesten, Jas’tan bile saklamıştım.

“Eğer borcumuz daha da artarsa, buradan asla kaçamayız. Şimdi bile, daha çok...”

Sebastian gözlerini sıkı sıkı kapattı. Bize yardım edememiş olmaktan nefret ettiğini biliyordum. Bize daha önce para vermişti ama kendisi de yalnızca bir çırağı. Onun verebileceği para Madam V’ye olan borcumuzun kovuğuna bile yetmezdi.

Gözlerini açtığı anda, uzun bir süre beni inceledi. İncelemesi o kadar uzun sürdü ki yanaklarım kızardı. Tenim karıncalanmaya başladı. Kesik nefesler alarak yumuşak dudaklarını dudağıma değdirmesini bekledim.

“Biraz daha dayan,” dedi sonunda. “Ben size yardım edebilecek duruma gelene kadar dayan. Bir gün sözleşmeyi yok edeceğim. Sizi ondan kurtaracağım.”

Buna inandığını biliyordum ama...

“Güvende olacağız, söz veriyorum,” dedim. Vermemi istediği söz bu değildi, bu yüzden ayağa kalkıp terli avuçlarımı pantolonuma sildim. Beni öpeceğini sanarak aptallık etmiştim, önemli bir konuyu tartışırken başka konuya odaklanarak aptallık etmiştim. “Gidip işe hazırlanayım.”

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Çaresizlik.

Bu duyguyu çok iyi biliyordum, o yüzden yürüyüp oradan uzaklaştım.

Daha üç adım atmıştım ki Sebastian, “Ya düşündüğün gibi biri değilse?” diye sordu.

Duraksayıp arkamı döndüğümde ayağa kalktığını gördüm. “Ne?”

“Prens Ronan. Ya onunla tanışınca... ondan hoşlanabileceğini fark edersen?”

Başımı salladım. “Bash, oraya peri prensesi olma ümidiyle gitmiyorum. Ben öyle biri değilim.”

“Ama ya beklediğin gibi değilse... ya tahmin ettiğinden daha iyi biriye?”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bir periye âşık olacağımdan mı endişeleniyorsun?”

Seni unutacağımdan mı endişeleniyorsun? Çünkü söz veriyorum, unutmayacağım. Unutamam.

“Abriella...”

“Efendim?”

Sebastian yutkundu. “Elinden geldiğince güvende olacağına söz ver yeter. Eğer baloya gidersen kraliçenin koruması altında olacaksın ama kraliçenin arazisinden çıkarsan güvenliğin kalmaz.”

“Bunun ben de farkındayım, Sebastian. Söz veriyorum.”

Tek bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. İki parmağıyla yanağıma dokundu ve önüme düşen saçımı arkaya attı. Sert parmaklarının tenime dokunduğunda yaşadığım bu hisse kendimi kaptırdım.

Tiz bir kahkaha aramızdaki havayı böldü. Arkamı döndüğümde Cassia elini beline koymuş, avluda dikiliyordu. Sarı saçlarını tokayla topuz yapmıştı, göğüsleri nane yeşili elbisesinden dışarı fırlamak üzereydi. “Ben de ağlayıp zırlarsın sanmıştım, meğerse gözyaşı falan dökmüyormuşsun.”

Ne saçmalıyordu bu?

Sebastian elini tutarak beni rahatlattı. Bense başımı sal-

lamakla yetindim, kuzenimin kıskançlıklarına ayıracak vaktim yoktu.

“Küçük kardeşin aradan çıktığına göre, yakışıklı çırak sana kaldı öyle mi? Bu işler böyle mi yürüyor?”

Gözlerimi devirdim. “Neyden bahsediyorsun?”

Cassia sırıttı, gözleri parlıyordu. “Bilmiyor musun? Resmi olarak ödemelerini geciktirdin ve annemin canına tak etti. Bakken az önce Jasalyn’i peri tacirlerine götürdü.” İki elini yumruk yapıp abartılı bir hareketle açtı. “Puf! Gitti. Aynen böyle.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MADAM VIVÍAS'IN OFİSİNE daldım. Kapıyı arkamdan öyle bir hızla kapattım ki duvardaki çerçeveler sallandı. “Nerede o?”

Teyzem kıpırdamadı bile. Elindeki kalemi bırakıp başına dokundu, büyüyle kusursuz bir topuz yaptığı koyu saçlarını düzeltti. “Hoş geldin, Abriella. Özgürlüğüne kavuştuğun için seni tebrik ederim.”

“*Hayır,*” dedim bir nefeste ama oradaydı işte. Masanın ucunda bir toz yığını vardı, sihirli sözleşmeler yerine getirildiğinde geriye sadece bu kalırdı. “Neden yaptın?”

“Eninde sonunda kâr etmek zorundaydım.” Kollarını göğsünde birleştirip sandalyesinde arkaya eğildi. “Bunu aylar öncesinde yapabilirdim ama bana yetişebilir misin diye merak ettim.”

Sanki biri ciğerlerindeki bütün havayı almış ve beni sıkı sıkı tutup nefes almama izin vermiyormuş gibi hissettim.

Cassia'nın yalan söylediğini umuyordum, bunu yeni fark ediyordum. Farkına varmadan... *umut etmiştim.*

Madam V elini salladı, bütün bunlar onun için akşam yemeği hazırlamak gibi önemsiz konulardı, kardeşimin hayatını önemsemiyordu. “Kardeşin Peri Diyarı’nda iyi olacak. Emimin oradaki herkes ona bayılır, tıpkı burada olduğu gibi.”

“Onu köle olsun diye gönderiyorsun. Ölene kadar çalıştıracaklar ya da zevkine işkence edecekler... ya da...” Gerisini söyleyemedim bile, dehşet verici olasılıkların sonu gelmiyordu. *Bu gerçek olamaz.*

“Bu kadar abartma. Jasalyn’in başına gelebilecek en iyi şey bu, ikiniz kendiniz kazdığınız çukurdan çıkamıyordunuz. Ne yapacaktı peki? Senin gibi hayatını yer silerek mi geçirecekti? Ya da belki basit zevkler isteyen adamlara kendini satardı.”

“Beni uyarmalıydın. Ben...”

“Ne yapardın? Borcunu *çalıp çırparak* mı öderdin?” Kaşlarını kaldırmamasından bütün sırlarımı bildiği belli oluyordu. “Bunu sen bile beceremezsin, Abriella. Doğrusu, bunca sene yanağımı öbür tarafa çevirdiğim için şanslısın. Yasal olmayan işlerle uğraştığın için seni içeri attırabilirdim.”

“Ama yapmadın. Parayı aldın, nereden bulmuş olursam olayım. O vicdansız sözleşme yüzünden aylar boyu *binlerce* rakon kazandın, yine de Jasalyn’i sattın.” Bedenim öfkeyle yanıyordu, öfkeyle kaynayan kanım taşmak üzereydi.

“Hadi ama. Saçmalıyorsun. Ona peri şarabı içirecekler ve her şeyi unutacak, hepsi bir rüyaymış gibi gelecek.”

Titriyordum. Madam V’nin mücevherlerini çıkarıp çıp-

lak ellerimle toz haline getirmek istiyordum. Uyanıp bütün bunların korkunç bir kâbus olduğunu anlayana kadar öfkelenip çılgılık atmak istiyordum.

“Jasalyn’in bugün yaptığı fedakârlık seni borcundan kurtardı, buna sevinmelisin.”

“Nerede?” diye sordum. “Onu nereye götürdüler?” Onu bulacaktım. Kız kardeşimi bulmak için gerekirse bütün lanet olası diyarın altını üstüne getirirdim.

“Belki bir peri prensine âşık olur,” dedi, sorumu duymazdan gelerek. “Belki sonsuza kadar mutlu yaşar, tıpkı annenin anlattığı şu hikâyelerde olduğu gibi.” Ağzından çıkan her kelimeden tiksinti akıyordu. Madam Vivias gibi biri olmaktansa ölmeyi yeğlerdim. Ama bu özelliği; perilere olan tiksintisi, onları yargılaması benimle ortaktı. Peri sevgilisine daha yakın olmak için erkek kardeşine bırakıp bizi terk ettiği için annemizden nefret ediyordum. Bizi böyle bir hayat yaşamaya ittiği için.

“Jas ölürse, umarım her anında sana musallat olur,” diye fısıldadım. “Eğer kılına bile zarar gelirse, kaderin sana iki katı acı çektirmesi için dua edeceğim.”

“Şimdi de *onlar* gibi konuşmaya başladın, durup dururken iyi insanlara lanet okuyorsun.”

“İyi insanlar küçük kızları perilere satmaz.”

Madam Vivias kıkırdadı. “Yaşadığımız dünyanın farkında mısın, Abriella? Seni çatımın altına alarak kurtardığım dehşetlerin farkında mısın? Belki kız kardeşinin şansı dönmüştür. Belki de onun yerine seni götürmemi dilemelisin.” Elini sallayıp kapıyı gösterdi. “Şimdi, dışarı. Git de özgürlü-

günün tadını çıkar. Ama kira sözleşmesi yapmak niyetinde değilsen, bugünden itibaren kalacak ve yatacak başka bir yer bulmak zorundasın."

Üzerine para verseydi bile burada tek bir gece daha kal mazdım ama ona cevap vermeye yeltenmedim. Ofisinin kapısını çarparak kapattım ve bodrumun merdivenlerini hızlı, hızlı indim.

Yatak odamız her zamanki gibi görünüyordu. Jas'ın örgü seti açık bir halde duvara yaslanmış duruyordu. Bakken onu aldığı anda çalışıyor olmalıydı. Elbisemin taslak kumaşı katlanmış yatağın ucunda duruyordu, kumaştaki iğnelere aldır madan onu elime alıp sarıldım.

Yatağa kıvrılıp yan döndüm. Ağlayamayacak kadar bitkindim, sersem gibiydim ama gözlerim yanıyordu. *Jas gerçekten gitti.*

Kapının kilidi açıldı, menteşeler gıcırdadı ve kapı ardına kadar açıldı, ardından çat diye kapandı. Dönüp bakmadan bile kim olduğunu anlamıştım. Yatak hareket etti ve Sebastian yanıma uzandı, yan dönerek bana baktı. Çenemi eline alıp yüzümü kaldırarak benimle göz göze geldi. "Selam..." Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "O halde, bu doğru mu?"

Tek yapabildiğim ona bakakalmak oldu, fırtınalı denizleri andıran gözlerine, endişesini ve korkusunu o daha ağzını bile açmadan belli eden çatık kaşlarına baktım.

"Brie?"

"Doğru." Sesimin titremesini önlemek için yutkundum. "Madam V onu satmış."

Sebastian gözlerini sımsıkı kapatıp bir lanet okudu. "Bir

sene daha," diye fısıldadı, çenesini gererek. "Bir sene daha vaktimiz olsaydı, sizi kurtarabilirdim."

"Senin suçun değil, Bash. Madam V'nin yaptıkları yüzünden kendini suçlayamazsın."

Sebastian derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı, elimi elbise kumaşından çekip kendi ellerinin arasına aldı. "Lütfen gidip onu aramayacağına söz ver. Peri Diyarı'na gidersen başına gelecekleri düşünmek bile istemiyorum."

"Peki ya Jas'ın başına gelenler?"

"Bana bir şans tanı yeter. Bırak da çözmeye çalışayım."

Sebastian çıraklığının bir sonraki adımı için iki gün sonra buradan ayrılıyordu. Jas için elinden bir şey gelir miydi bilmiyordum, yine de başımı sallayarak sözlerine karşılık verdim. Onu kurtarabileceğine inanmasam bile uzattığı yardım elini bir kenara itmeyecektim.

Sebastian elimi bırakıp son dokuz yıldır küçük kız kardeşimle paylaştığım odaya göz gezdirdi. "Nereye gideceksin?" diye sordu.

Pek fazla bir eşyam yoktu. Her şeyi toparlayıp gün doğmadan buradan gidebilirdim. "Arkadaşım Nik'in bana bir iyilik borcu var. Onun yanında kalacağım." *Jas'ı kurtarmak için bir plan yapana kadar.*

Nik, Madam V'nin yaptıkları yüzünden kendini berbat hissedecekti, belki de kendini suçlayacaktı ama içten içe biliyordum ki bugünün ödemesini tuttursaydık bile eninde sonunda tutturamayacağımız bir ödeme olacaktı. Nik'e verdiğim para Jas'ı kurtaramazdı, kalpsiz bir cadı onun hayatını elinde tutuyordu.

“Çok üzgünüm,” dedi, gözleriyle yüzümü inceleyerek
“Ben de.”

“Büyücü Trifen’e bir sonraki müşterisi için yardım edeceğime söz vermiştim. Yanından ayrılırsam iyi olacak mıdır. Daha sonra gelip seni bulurum.”

Başımı salladım, bir gözyaşı daha süzüldü. Sebastian göz yaşı damlasının yanağımdan akmasını izleyip başparmağıyla önünü kesti. Dokunuşu o kadar nazikti ki ellerimi beline dolayıp ona sokulmak istedim, yüzümü göğsüne gömerek bunların hiçbirini yaşanmamış gibi davranmak istiyordum.

Bunun yerine ona veda ettim. Gittiği için memnundum, bu sayede bir plan yapabilecektim.

Madam Vivias’ın evcil gulyabanisi mutfağın yanındaki merdivenin altında yaşıyordu. Tek elimle kapıyı yavaşça tıkladım ve diğer elimle saçımdaki tokayı çıkardım.

Siğli Kraliçesi’nin mücevher toplaması gibi gulyabaniler de insan saçı, dişi ve tırnağı toplardı. Bakken’den bilgi almak istiyorsam, ona saçımdan bir tutam verebilirdim. Bunca yıl ondan esirgediğim için daha fazlasını isteyeceğini umuyordum.

İkinci çalışımda kapıyı açtı, minik odasından hafif bir çürük meyve kokusu geliyordu. Bakken de diğer tüm evcil gulyabaniler gibiydi; kısa boyluydu ve fıçı gibi bir göbeği vardı buna karşın kolları ve bacakları ipinceydi. Ayrıca ince dudaklarını açınca sivri dişleri ortaya çıkıyordu. Saçımı görünce yuvasından fırlayacakmış gibi duran büyük gözlerindeki açgözlü bakışlarla bana baktı. Saçımı nadiren açık bırakır-

dım, gulyabaninin yanında ise hiç bırakmazdım. “İyi günler, Alev Kız. Nasıl yardım edebilirim?”

Devlin Amca’nın yanına taşınıp Bakken’le ilk defa tanıştığımndan beri bana söylediği lakabı duymazdan geldim. İki eliyle elimi tuttu ve bileğimdeki yaraya baktı, beni öldürmesi beklenen alevlerden geriye kalan sadece bu yara iziydi. O gün başımızdan geçen yangını ve kıl payı kurtulduğumu bilmesine şaşırmıştım, bense onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. O zamanlar gulyabanilerin hikâye tacirliği yaptığından bihaberdim. Onlar anıları, sırları ve bilgileri takas ederek yaşırdı. Böyle şeyleri bilmek onların işiydi. “Beni kız kardeşime götür.”

Bu isteğimi sindirir gibi birkaç defa gözünü kırıştırdı, ardından başını salladı. “O işler böyle yürümüyor.”

“Cassia, Jas’ı tüccar meydanına götürenin sen olduğunu söyledi. Onu kimin satın aldığını, nasıl kurtarabileceğimi söylemelisin.” Kalbim hızlı hızlı atıyordu, Madam V hâlâ ofisinde mi diye omzumun üzerinden baktım. Bakken’le konuşmam hoşuna gitmezdi, bu ayrıcalıktan faydalandığım için bana bunu ödetmenin bir yolunu bulur ya da sırf inat olsun diye konuşmamıza izin vermezdi. Eğer Bakken’le şimdi konuşmazsam, bir daha şansım olmayabilirdi. “Lütfen.”

“Her şeyin bir bedeli var.” Çatallı diliyle dudaklarını yalayarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Koridorun sağına ve soluna bakıp beni ufak odasına çekti ve kapıyı arkamdan kapattı. Kapının kilidi tıkırdadığında o uzun, sivri tırnaklarını saçlarıma daldırdı, parmakları kulağımdan omzuma kadar değdi. Tüylerim tiksintiyle diken diken olmuştu ama dayanmaya devam ettim ve geriye çekilmedim. Bakken neşeli bir

kahkaha attı. “Ne kadar hayranlık verici kızıl saçlar. Sanık saçların o günkü alevlerin rengini almış.”

“Beni Jasalyn’i satın alan kişiye götür.”

Bakken kaşlarını çattı. “Ama neden?”

“Ben... ben onu geri satın alacağım.” Yeteri kadar para bulmak istiyorsam Gorst’un mahzeninde tekrar şansımı denemeliydim. Belki bu sefer onu tamamen soyardım. Ama buna değermişti.

“Her şey para değildir, ölümlü.” Bakken gözlerini kırıp başını yana eğdi. “Sizin dünyanızda besleyecek bir boğaz etkilince mutlu olursun sanmıştım, sense... kalbi kırık görünüyorsun. Tuhaf.”

Yanımda duran ellerimi yumruk yaptım. Gulyabaniler diyarlar arasında dolaşabilme ve bilgi toplama becerisiyle bilinirdi. Şefkat duygularıyla değil. “Nerede dedim?”

“Bu işin peşini bırak, Alev Kız. Peri Diyarı’nda seni bekleyen kadere teslim olmak istemezsin.”

“Kız kardeşimi kurtarmak istiyorum. Onu nereye getirdiklerini söyle. Lütfen.”

“Bu bilgi karşılığında bana ne verirsin?”

Ne olursa kelimesi ekşi bir meyve gibi dilimin ucuna yerleşti. Çıkarıp atmak istiyordum ama gulyabanilere ne dersin onu anarlardı. Verebileceğimden fazlasını teklif edersen başıma gelecekleri biliyordum. “Bir bukle saç.”

“Ah ama ben saçının *hepsini* istiyorum.” Bakken tırnaklarını uzattı ama bana dokunmadan ellerini çekti. “Saçınla çok güzel bir atkı yapabilirim. Küçük bir bukleyle ne yapabilirim ki?”

“Hiçbir şey ile ne yapabilirsin?”

Saçımın bir tutamını parmaklarımın arasına alıp bakması için ona uzattım. “Buradan...” diyerek gözümün hemen altındaki tutama kadar işaret ettim. “Sonuna kadar.” Eskiden Jas’ın yüzünü çevreleyen kısa kâkülleri vardı. Gözlerini ortaya çıkardığı için kâküllerini severdim. Ama Bakken’e, ona teklif ettiğim saçı özlemeyeceğimi belli etmedim; yoksa daha fazlasını isterdi.

“Evet, bu iş görür,” diyerek ben daha nefes bile alamadan eline bir bıçak alıp tek darbede saçımı kesti.

Bıçağın hızlı hareketi karşısında soluğumun kesilmesine engel oldum. “Söyle bana.”

“Onu tüccar meydanındaki kralın elçilerine verdim, onlar da onu krala götürdüler. Madam Vivias tüccarların teklif ettiği servete hayır diyemedi.”

Kral mı? Damarlarımda akan kan buz kesti, iliklerime kadar donduğumu hissettim. “Ne kralı?”

“Elçi onu Majeste Kral Mordeus’a götürdü,” dedi Bakken. “Kız kardeşin için bir servet ödedi.”

Hayır. Bu gerçek olamaz. Kız kardeşimi rastgele bir periden satın almak ya da çalmak bir şey; perilerin kralından, bizzat Nasıgli hükümdarı gölge kral Mordeus’tan çalmak bambaşka bir şeydi. Ölümlüler Siğlileri “iyi” periler olarak düşünüyor olabilirdi ama Nasıgli krallığı insanlar için en tehlikeli ve en ölümcül olandı. Krallarının her türlü canlıya işkence etmekten zevk aldığı bilinirdi. O krallığa giden insanlar nadiren geri dönerdi. Geri dönenler de eski hallerine nazaran taş kesmiş, bomboş bir halde olurlardı. Öte yandan,

bu kralın sayısız insan kölesi vardı. Bir tanesi kaybolursa belki yokluğunu fark etmezdi. “Bir insan kızın diğerlerinden farkı yoktur. Kral neden Peri Diyarı’na gitmeyi isteyen kızlardan birini almadı?”

“Çünkü istediği kız Jasalyn Kincaid’di, Alev Kız’ın kız kardeşi, güzel ölümlünün kızı...”

“Kardeşimin kim olduğunu biliyorum,” diye tersledim. Bu bir kâbus olmalıydı. Hiç mantıklı gelmiyordu. “Onu neden istiyor? Neden Jasalyn?”

“Kralın işini sorgulamak bana düşmez. Belki de onu kraliçesi yapmak istiyordur.” Rüyadaymış gibi bir iç çekti, yüzünde çok... *aç* bir ifade vardı. “Belki de o güzel kestane rengi saçlarını sevmiştir.”

“Eğer para istemiyorsa, o halde ne istiyor? Ne tür bir ödeme yapabilirini?”

Bakken uzun, kirli tırnağını ön dişine vurdu. “Kral Mordeus tahttaki yerini güvenceye almaktan başka bir şeyi önemsemez.”

Başımı salladım. “Ama o *kral*. Yerini neden güvenceye alması gereksin ki?”

“Bazıları onun gerçek kral olmadığını söylüyor. Mordeus yıllar önce erkek kardeşinin tahtına oturdu. Kral Oberon’un oğlu, Gölgeler Tahtı’nın gerçek varisi Prens Finnian’ın sürgünden gelip tahtı kendisinden geri alacağı günü bekliyor. Halkı da bekleyiş içinde. Bazısı krala bağlılıklarını ilan etti ve onun tahtta kalması için her şeyi yaparlar. Bazıları ise Mordeus’un üçkâğıdı yüzünden Nasıgli Hanesi’nin ölmeye yüz tuttuğuna ve Oberon’un tahtına tacı hak eden kişi oturmadan lanetin ortadan kalkmayacağına inanıyor.”

Normalde Peri politikalarına pek kulak asmazdım ama daha sonra işime yarar diye şimdilik bu sözleri kulağıma küpe yaptım. “Bunun Jas’ı kurtarmakla ne ilgisi var?”

Bakken sararmış, sivri dişlerini göstererek gülümsedi. “Kral Mordeus’u hafife alma. O hiçbir hamlesini kazara yapmaz. Yaptığı bütün tercihler güçle ilgilidir, yani onun gücüyle.”

Aklım bir türlü almıyordu. Jasalyn’in perilerle işi olmazdı, en azından bildiğim kadarıyla hiç olmamıştı. Kral onu kölesi yaparak ne tür bir güç elde edebilirdi ki? Bunun annemizle bir ilgisi olabilir miydi? Ama bu hiç mantıklı değildi. Kral herhangi bir sebepten ötürü annemiz için onu istemişse bile, neden iki kızını da değil sadece en küçüğünü almıştı? Hem, annemiz dokuz seneden sonra neden bizi umursasındı ki? “Beni kardeşime götür. Lütfen.”

Bakken elinde tuttuğu saç tutamını çevirdi ve sevgiyle okşadı. “Nasıgli krallığı insan kızlar için tehlikeli bir yerdir, Alev Kız için bile. Kız kardeşini unutup yeni kavuştuğun özgürlüğün tadını çıkarırsan daha iyi yaparsın.”

“Böyle bir şansım yok.”

Saç tutamını cebine koydu. “Seni oraya götüremem ama başka bir tutam karşılığında sana bir yolunu *anlatabilirim*.”

Hiç düşünmeden diğer taraftaki saç tutamını ona uzattım.

Bakken gözleri parlayarak saçımı kesti. “Gece yarısı, Siğli prensinin doğum günü kutlaması için nehir geçidi açılacak. Oradan Siğli Hanesi’ne girip kraliçenin Ay Hanesi’ne çıkan gizli geçidini bulmalısın. Günde yalnızca bir kez açılıyor, saat gece yarısı olduğunda.”

Duraksadım. “Siğli Kraliçesi’nin Nasıgli Hanesi’ne çıkan

gizli geçidi mi var? Birbirlerine düşman olduklarını sanıyordum.”

Bakken yeni aldığı saç tutamını okşuyor, söylediklerime kulak bile asmıyordu. Daha önce binlerce defa söylediği bir şarkıyı mırıldanır gibi dalgın dalgın cevap verdi. “Bir zamanlar, altın kraliçe henüz prenesti. Oberon’a, yani gölge kralına âşıktı, onunla gizli gizli görüşebilmek için büyük fedakârlıklar yaptı. Kraliçenin krallığı yüzyıllardır Ay Hanesi ile savaştaydı, bu yüzden anne ve babası Oberon’u görmesine izin vermiyordu.”

Kaşlarımı çattım. Küçükken annem de bize bu hikâyeyi anlatırdı ama aradan o kadar uzun bir zaman geçmişti ki... Üstelik yıllar boyunca bunu hatırlamaktan kaçınmışım, o yüzden hayal meyal anımsıyordum. Başımı sallayarak asıl konuya odaklandım. “Geçit nerede?”

“Kraliçenin çocukken kullandığı dolapta bulacaksın, iki tarafında kanatlar olan devasa bir gardırop. Onu yok etmeye içi elvermedi.”

Sertçe yutkundum. Sigli Hanesi’ne git, kraliçenin gizli geçidini bulup Peri Diyarı’ndaki en tehlikeli yere git, kardeşini bul ve onu güçten deliye dönmüş kralın elinden kurtar. Çocuk oyuncağı.

Bakken gözlerini bana dikerek kaşlarını çattı. Cebine uzanıp ince gümüş tellerden yapılmış bir bileklik çıkardı ve avucunu açarak bilekliği bana verdi. “Al bunu. Senden başka kimse bu bilekliği taktığını görmeyecek ya da hissedemeyecek.”

Gulyabani bilekliklerini duymuştum ama gerçeğini hiç görmemiştim. Gümüş telleri o kadar inceydi ki neredeyse

görünmüyordu ama mum ışığına tutunca parladıklarını görebiliyordum.

“Her bir tel Peri Diyarı’ndaki bir hikâyeye işaret eder. Hikâye demek güç demektir, Alev Kız. Bana ihtiyacın olursa tellerden birini kopar yeter, yanında beliririm.”

“Bunlardan birini koparırsam...” Parmağımı hafif dokunuşlarla tellerde gezdirip onunla göz göze geldim. “Bana yardım mı edeceksin?”

Bakken başını salladı. “Evet. Seni hayati tehlikeden kurtarırım, yani canavarın teki seni mideye indirirse sakın beni çağırmakla uğraşma. Ama bilgi karşılığında, diyarda seyahat etmene yardım ederim.”

“Bedeli nedir peki?”

Güven vermekten ziyade hilekâr bir şekilde gülümsedi. “Sadece bir tutam saç. Ya da dilersen bir diş.”

Ellerim titreyerek bilekliği ondan aldım. “Peki ya yanlışlıkla koparırsam?”

“Gulyabani tellerini yanlışlıkla koparmak imkânsızdır. Bunu gerçekten istemek zorundasın.”

Bilekliği elime geçirdiğim anda teller sihirle bileğime yapıştı. “Teşekkürler, Bakken.” Kapıyı açıp koridora çıktım.

“Alev Kız!” diye seslendi Bakken, beni durdurarak. “Unutma, gölge kralı kurnazdır. Kendi çıkarı için senin kaderinle oynamaktan çekinmez.”

Kaderimle oynamak mı? Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Şu peri bilmeceleri yok mu?* “Ben kadeere inanmam, Bakken. Önemsediğim tek şey kız kardeşim.”

“Ah evet, kral da bunu biliyor.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“SEBASTİAN’A PLANINI ANLATMALISIN,” dedi Nik, Büyücü Trifen’in evinin kenarına yaslanarak.

“Bu yüzden mi beni buraya getirdin?”

Bu sabah Madam V’nin evinden ayrılıp doğruca Nik’in yanına gitmiştim, o ise telaşla anlattığım hikâyeyi ve yaptığım yarım yamalak planı sabırla dinlemiş ve uyku iksiri almak için Büyücü Trifen’e gitmeyi önermişti. Geçit gece yarısında açılacaktı, o zamana dek biraz dinlenmezsem tamamen işe yaramaz olacaktım.

Güneş artık ufuk çizgisine doğru yöneliyordu, zaman hem hızlı hem de çok yavaş akıyordu sanki. Eğer elimde olsaydı soluğu Peri Diyarı’nda alıp kardeşimi aramaya başlamıştım bile ama oraya vardığımda yeterince güçlü ya da çevik olmayacağımdan endişeleniyordum. Başarısız olmaktan korkuyordum.

“Seni iksir almak için getirdim,” dedi Nik, çantasına do-

kunarak. “Ama gerçekten de ona söylemen gerektiğini düşünüyorum. Belki o da seninle gelmek ister.”

Başımı salladım. “Beni korumaya kalkıp yoluma çıkar. Ayrıca, yarın çıraklığının devamı için buradan ayrılıyor. Onun için bunu mahvedemem.”

Nik kaşlarını çatarak doğruldu. “Bu işi yalnız başına yapman hoşuma gitmiyor. Hatta yapıyor olman bile hiç hoşuma gitmiyor.”

“Benim yerimde sen olsaydın gitmez miydin? Nasıgli Kralı’na satılan Jas değil de Fawn olsaydı?”

Koyu renk gözleri yaşlarla parladı ve ardından yutkunarak cevap verdi. “Hem de hiç düşünmeden.”

“O halde bir şansım olmadığını biliyorsun.”

“Eminim şansın olmadığı için girdiğin ilk risk bu değildir,” dedi nazikçe. Koyu renk bukleleriyle oynayarak düşüncelere daldı ve sonra, “Sana bir şey sormak istiyorum,” diye ekledi.

“Peki.”

Sağına soluna bakarak sokağı kontrol etti, sokakta bizden başka kimse olmamasına rağmen konuşurken sesini alçaltmıştı. “Fawn’un sözleşmesi için verdiği parayı... Gorst’tan mı çaldın?”

Midem yere çakıldı sanki. Bunu nasıl öğrenmiş olabilirdi? “Oradan bakınca aptal gibi mi görünüyorum?”

Nik gözlerini kısarak bana baktı. “Brie.”

Avucumla enseme ovdum, son yirmi dört saatte yaşadığım tüm gerginlik orada birleşip kocaman bir yumru haline gelmişti. “Nereden aldığımı bilmesen daha iyi olmaz mı?”

Bunların daha bir gece önce olduğuna inanamıyordum. Çamandan bu yana çok fazla şey olmuş, bütün dünyam altın olmuştu.

Nik dudaklarını büzdü. “*Birisi Gorst’un evine gizlice girmiş, mühürleri etkisiz hale getirip kasasını yağmalamış* Epey kızgındı.”

“Öyledir tabii.”

“Kim yaptıysa geride kan izleri bırakmış,” diye fısıldadı. “Gorst’un büyücüsünün kanın kime ait olduğunu bulmaması meselesi, kanı bulurlarsa hırsızı da bulurlar.”

Kahretsin. Başım o kadar meşguldü ki kan meselesini tamamen unutmuştum. “Şu anda endişelendiğim en son şey Gorst.”

“Öyle mi? Eh, dua et de sihir yavaş işlesin, yoksa o geçide gidecek fırsatı bulamayabilirsin.”

“Brie?” diye seslendi Sebastian, sokaktan inerek avluya gelmişti.

“Sonra konuşuruz,” dedi Nik ve bana hüzünlü bir gülümseme gönderip kolumu okşadıktan sonra geri çekildi. “Evde görüşürüz. O zamana kadar, arkanı kollamayı unutma.”

“Teşekkürler, Nik.” Derin bir nefes alarak Sebastian ile yüzleştim. Onu görünce kalbim bir mengeneye sıkışmış gibi gerildi. Beyaz bir tunik ve güçlü bacaklarını saran siyah deri bir pantolon giymişti, beyaz saçları genişliğinde altın gibi parlıyordu.

“Usta Trifen beni aradığını söyledi.”

Boğazımda yükselen yumruyu yuttum. Ona planımı anlatmak, birbirimizi bir daha göremeyeceğimize dair uyar-

mak istiyordum. Onu kandırmaktan nefret ediyordum ama başka çarem yoktu. "Gitmeden seni görmek istedim."

Sebastian bir adım atıp elimi tutarak sıktı. "Sana veda etmeden gitmezdim ki."

"Biliyorum." Yüzünü inceledim, bütün kıvrımlarını zihnime kazıdım. Gözlerinin rengi, batan güneşin ışığında maviden çok yeşili andırıyordu. *Bu gözleri bir daha göremeye bilirim.*

Sebastian cebine uzanıp kristal uçlu bir kolye çıkardı. "Sana bir hediye yaptım."

"Bash..." Kolyenin basit, ince işlenmiş gümüş bir zinciri vardı ama ucundan sallanan kristal kusursuzdu. "Bu... hayatımda gördüğüm en güzel kolye."

"O halde tam sana layık." Sesi boğuk çıkıyordu, nazik bakışlarını gördüğümde kalbim suçluluk duygusuyla bin bir parçaya ayrıldı. "Bu bir koruma tılsımı. Yanında olup seni koruyamayacağım, ben de düşündüm ki..." Yanımda olma düşüncesi ona fiziksel acı veriyormuş gibi irkildi, ardından kolyeyi zarıfçe başımdan geçirdi. "Her zaman takacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Kolye göğüslerimin arasına düştü ve günbatımında parlamaya başladı. Kristali avucuma aldım. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Sabah erkenden gidiyorum." Gözlerini gökyüzüne dikti, sanki hâlâ zamanı olduğundan emin olmaya çalışır gibiydi.

"Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Son iki seneyi sen olmasan atlatamazdım."

"Böyle deme." Başını salladı. "Beni bir daha görmeyecekmişsin gibi konuşma."

Bakışlarımı ayaklarıma indirdim ve eski püskü siyah çizmelerime baktım. Gözlerimin içine bakmasına izin vermedim, yoksa gerçeği görebilirdi.

Sebastian yüzümü kaldırıp benimle göz göze geldi. "Sana anlatmak istediğim çok şey var."

"Ne gibi?"

Tekrar tekrar yüzümü inceledi. "Geçmişim hakkında benim hakkımda."

Konuşmak için ağzımı açıp tekrar kapadım. Sebastian asla ailesinden bahsetmezdi. Fairscape'e taşınmadan önce hayatıyla ilgili detayları paylaşmayı sevmezdi, ben de onu üstelemezdim.

"Seni tekrar görebilmek için elimden geleni yapacağım" dedi nazikçe. "Ama sana veda etmeye henüz hazır değilim." Elleri büyük ve sımsıcaktı. Eskiden gizliden gizliye bana böyle dokunduğunu hayal ederdim; ama nasır tutmuş elleri boynumda dolanıp saçıma doğru çıkarken dudaklarına kaydırıldığı bakışlarının yarattığı hissi hayal bile edemezdik. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Yarın gitmeden önce bilmem gereken bir şey mesela?"

Ona olan hislerimi mi kastediyordu? Yoksa kız kardeşinin kurtarma konusunda şansımı denemek için gece yarısı ötek diyara gideceğimden mi şüphelenmişti? "Sebastian, benim en iyi arkada..."

Daha ağzımı bile açamadan başını eğdi. Yumuşak dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve ona nefesimi tutarak karşılaştı verebildim. İçimi bir elektrik akımı çarptı, beni kendime getirip dalga dalga yayılarak bizi sarıp sarmaladı. Bu öpücük Fairscape'i, hatta Elora'yı bile bütününüle aydınlatmaya yeterdi.

Dilini dudaklarıma değdirip içeri soktuğunda var gücümle ona karşılık verdim. Bütün varlığımla. Öpüşünde bana olan endişesini hissedebiliyordum, acaba o da benim korkumu hissedebiliyor muydu? Kız kardeşimi kurtarmak zorundaydım ama ölmek istemiyordum. Lakin onu da kaybedemezdim.

Duygularım iç içe geçmiş bir kargaşa yumağı haline gelmişti, Sebastian'ın öpücüğü her şeyi daha karmaşık hale getirmişti. Geri çekildiğinde başım dönüyordu, biri altımdaki halıyı çekmişti sanki. İki yıldır Sebastian'a âşıktım, bunca zaman hislerimin karşılıklı olmadığına inanmıştım. Şimdi ise onu bir daha göremeyecekken, hepsinin karşılıklı olduğunu öğrenmiştim. Kader benimle oyun oynuyordu.

“Bekle beni,” diye fısıldadı.

Beklemeyecektim. Bekleyemezdim. Bu sözleri ondan duymanın verdiği güzel his yine de bir bıçak yarası gibiydi. Sebastian'a karşı olan hislerimin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Önemli olan tek şey, Jas'a ulaşmaktı.

“Brie.” Kısrağım dörtmala koşuyor, annemi ve beni sahile götürüyordu. “Brie, geliyorlar.”

Kalbim küt küt atıyordu, saçlarım dalgalı bukleler halinde yüzüme doğru uçuyordu. Annem dizginleri eline alınca evlilik yüzüğü serçe parmağımı yırttı.

“Brie.” Meltem sıcak bir hal aldı, dumanlar havaya dolup boğazımı yaktı. “Abriella, uyan!”

Ellerim ve dizlerimin üstüne çöküp yerde sürünürken

gözlerim yanıyordu. Keskin duman ciğerlerime doluyor, alevler etrafımda dans ediyordu. Sıcaklık tenimi yakıyordu. Alevler öne fırlayıp çıplak bacaklarıma saldırdı. Jasalyn du-
manların arasından gözlerini kırıştırıp bana bakarak gül-
lümsedi. Onu hızlıca yataktan aldım ama sıska kollarımın
tutamayacağı kadar ağırdı ve ağırlığı beni yere düşürmüştü.
Onu daha sıkı sarmalayınca bedeni kollarımın arasında küle
döndü.

“Brie!” Birisi beni *sertçe* sarstı.

Gözlerimi zorlukla açtım. Ciğerlerime güçlkle hava
çektim.

Bulunduğum oda karanlık ve serindi. Ateş yanmıyordu,
tek ışık kaynağı yatağın yanındaki sehpanın üzerinde duran
mumun titrek ışığıydı. Nik yanımda yere eğildi, üzerinde
hâlâ müşterisiyle buluşmak için giydiği dar elbise vardı.

“Ne oldu?” Uyku beni yeniden bayıltmak üzereydi, Nik’in
akşam yemeğinden sonra verdiği iksir etkisini gösteriyordu.

“Gorst seni görmeye gelmiş.”

Elimle ağzımı kapatıp ayağa fırladım. Fawn yatağın diğer
tarafına kıvrılmış, oyuncak tavşanına sıkı sıkı sarılmış uyu-
yordu. Gorst’un benim yüzümden bu küçük kızın evini yerle
bir edeceği düşüncesi bile mideme ağrılar girmesine neden
oluyordu.

Kapıya dayananların yumrukları bütün evi sarstı. Göz-
lerimi faltaşı gibi açarak Nik’e döndüm. “Onları oyala. Ben
pencereden kaçırım.”

Nik başını salladı, benden bir adım öndeydi. “Elbisele-
rimden birini çantana koydum.” Yumruklar yeniden duyu-

lunca kapıya doğru baktı. “Kız kardeşininkiler kadar güzel değil ama baloya giden diğer kızların arasında göze batmamış olursun.”

“Teşekkür ederim.” Ona sıkı sıkı sarıldım. “Sana borçlandım.”

“Eğer kapıyı hemen açmazsanız, kırarak gireriz!” diye seslendi kalın bir ses.

“Geldim!” diye bağırdı Nik. Sesinde yüzünden okunan korkudan eser yoktu. Ardından tekrar bana döndü. “Geçit bir saatten az bir süre sonra açılacak. Dikkatli ol ve bize geri dön, duydun mu beni? Fawn’un Brie teyzesine ihtiyacı var.”

Gözlerim yanıyordu, başımı sallayıp çantamı omzuma atmakla yetindim.

Nik ayaklarını vurarak kapıya yürüdü. Attığı her adımda korkusunu da üzerinden attı ve yüzüne kendinden emin bir ifade yerleştirdi. “Gecenin bir yarısı kapıma dayanarak kim olduğunuzu sanıyorsunuz?”

Yatak odasının kapısını elimden geldiğince sessizce kapattım, ardından üzerinde yattığım şiltenin üzerindeki yastıklarla battaniyeyi alıp özenle yatağa koydum.

“Abriella Kincaid’in burada kaldığı hakkında bir duyum aldık,” dedi kalın sesli adam.

“Eh, yanlış duymuşsunuz. Burada sadece ben ve kızım varız.”

Şilteyi yatağın altına attıktan sonra mumu söndürdüm. Karanlık bir örtü gibi beni sararak hislerimi yerine getirdi.

“Hanımefendi, eğer sizin için de sakıncası yoksa içeri girip kendimiz bakmak istiyoruz.”

Nik ofladı. "Sakıncası var. Kızım uyuyor."

Camdan atlayarak pencereyi arkamdan kapatırken evin ön tarafındaki ışık yatak odasına sızdı. Sokağı koşarak geçtim, ardından başka bir sokağa saptım ve hiç şüphelenmeyecekleri zikzaklar çizerek ilerledim. Bu gece parlak bir dolunay vardı, ana caddelere girmeden, kimseye görünmemek için daha karanlık, daha dar sokaklarda ilerledim, gerektiğinde duvarlara yaslanıp çöp fiçilerinin arasına daldım. Koştum, koştum ve koştum, terden sıırıslam olmuşum ve ciğerlerim yanıyordu. Kasabanın eteklerindeki güvenli ormana varana dek durmadım.

Genç kadınlar nehrin kenarındaki ayışığının altında heyecanlı bir bekleyiş içerisindeydi. Bazılarının üzerinde gösterişli balo elbiseleri vardı, diğerleriye muhtemelen sahip oldukları en iyi kıyafetleri olan basit pamuklu elbiselerini giymişti. Hepsi geçidin açılmasını bekliyor, kurtuluşları orada yatıyormuş gibi sabırla nehir kıyısını izliyordu. *Aptallar.*

Kalabalıktan ve ayışığından uzak durarak önümde uzanan sık ağaçlığa gittim. Karanlıkta üzerimdekileri, terden sıırıslam olmuş gömleğimle pantolonumu çıkarıp çantamı karıştırarak Nik'in verdiği elbiseyi aradım. İnce ve ipeksi bir kumaştan yapılmıştı, başımdan aşağı geçirince elbise serin sular gibi tenimden akıp gitti.

Boynumdaki kristale dokundum. Koruma tılsımlarının ne kadar işe yarar olduğunu bilmiyordum ama bu gece Gorst'un adamlarından kaçmayı başarmıştım. Eğer bu kolye beni sağ salim Peri Diyarı'na götürürse onu bir daha hiç çıkarmayacaktım.

Karanlıkta gizlenen ağaçlardan birinin arkasına saklanıp ayın gökyüzünde tırmanmasını izledim, ta ki nihayet şaşkınlık nidaları ve neşeli kahkahalar duyana dek.

“Açıldı.”

“Geçit açıldı!”

“Altın kraliçe bizi selamlıyor!”

“Prens Ronan bekliyor!”

Tılsımı elbisemin içine saklayıp yavaşça ağaçların arasından çıktım ve sıraya giren kadınlara katıldım. Hepimiz geçitten geçmek için sıramızı bekledik. Saçımı düzeltme ve alnımdaki teri silme içgüdüme karşı koymak için elimi yumruk yaptım. Eğer dikkat çekmezsem, belki de onlar kadar özenli giyinmediğimi fark etmezlerdi.

Ben bu kadınlar gibi değildim. Peri prensesi olmayı hiç istememiş, o efsanevi baloda ölümsüzlerle dans ettiğim günün hayalini kurmamıştım. Ama bu gece ne kadar şanslı olduğum farkına varmıştım. Geçidin öbür tarafına geçtiğimde, Gorst’un adamları bana dokunamayacaktı.

Düşüncelere dalmışken başımı kaldırıp önümdeki kadının nehrin kıyısına yürüdüğünü gördüm, kendini nehrin sularına bırakacağını sandım ama birdenbire ortadan kayboldu.

“Hadi git bakalım,” dedi önümde duran kadın. “Sıra sende. İnsanları bekletme.”

“Öylece... atlayayım mı?” diye sordum.

Kadın kahkaha attı. “Hayır, şapşal. Atlarsan doğruca nehri boylarsın. Suyun üzerindeki geçide yürümelisin. Orada olduğuna inanmalısın, yoksa işe yaramaz.”

Önümde uzanan kıynın öbür tarafındaki nehrin köpürren sularına baktım. Korku koca bir yük gibi üzerime tırmanıp beni aşağı çekiyordu.

“Hadisene,” dedi kadın. “En kötü ne olabilir ki?”

“Suya düşerim, dibe batarım ve akıntıya kapılıp kayalara vurarak boğulurum.”

Az önce çok komik bir şey söylemişim gibi güldü. “Çin artık hadi.”

“Pekâlâ. Sadece *inan*.” Ne kadar basit.

“Hanımlar, burada bileğinde yara izi olan kızıl saçlı genç bir kadın gördünüz mü?” diye sordu sıranın sonlarından biri. “Kendisi bir hırsız, onu bulmamıza yardım edecek ilk kişiye para ödülümüz var.”

Arkamda duran kadın gözlerini bileğime çevirdi.

Tılsımı avucumda sıkı sıkı tuttum. Nehrin kıyısına yürümedim. Koştum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DİZLERİMİN ÜSTÜNE ÇÖKMÜŞ bir halde yere düşerken arka dişlerim titredi. Bacaklarım acıyla sarsılıyordu. Gözlerimi açtığımda ayışığıyla aydınlanmış tertemiz bir gökyüzü beni karşıladı. Güçlkle ayağa kalktım ve nehre bakmak için arkamı döndüm ama yok olmuştu. Ötedeki orman da yok olmuştu. Görebildiğim ağaçlar ise benden olabildiğince uzaktaydı. Etrafımda kadınlar belirmeye devam ediyor, Elora'nın her yerindeki geçitlerden buraya insanlar geliyordu.

İşte bu. Burası Peri Diyarı. Başardım.

Tenimde inkâr edemediğim bir enerjinin dokunuşunu hissettim. Hava sanki burada farklıydı, farklı bir şeyle yüklüydü... İnsanları sinek gibi kapmaya hazırlanan elektrikten bir örümcek ağı gibi.

Etrafımdaki yüzlere bakıp başıma koydukları ödülü almak için beni ele vermeye yeltenen kadını bulmaya çalıştım,

gerçi geçidin bu tarafında pek bir şey yapamazdı. Kadını göremedim. Onun yerine mutlu adımlarla devasa bir kaleye uzanan altın köprüye doğru ilerleyen genç kadınlar gördüm. Ufukta karanlık geceyi yaran altın kuleler görünüyordu. Kulelerin taş duvarları ayışığında parılıyordu. Tıpkı annemizin uyumadan önce bize anlattığı hikâyelerdeki gibiydi. Ufalanmış kuvars taşlarından yapılma duvarlar, mermer zeminler ve parlak yıldızlardan oluşan bir battaniye gibi gökyüzünü saran gece.

Küçükken Jas ile bu kalenin hayalini kurardık. Oynadığımız bir oyun haline gelmişti. Gündönümünde açılan geçitten Peri Diyarı'na gidip annemizi bulmayı hayal ederdik. Bizi gördüğüne ne kadar sevineceğini, bunca zamandır neden dönmediğini bize anlatacağını hayal ederdik. Yıllar geçip annemiz hiç dönmeyince, bizi sözleşmemizden kurtarmaya çalışmayınca bu oyun da benim için bir anlam ifade etmemeye başladı. Ne annemi ne de bizi terk ettiğini düşünmek istemiyordum. Artık ondan bahsetmek istemiyordum, onunla tekrar bir araya gelme düşüncesi bile karnımı ağrıyordu.

Ama buraya kadar geldiğime göre bir yanımda onun hâli burada olup olmadığını merak ediyordu. Acaba bunca sene bu tehlikeli topraklarda hayatta kalmayı başarmış mıydı? Acaba... mutlu muydu?

Köprüye ve kale kapılarına en az doksan metre uzaktaydım ama bu mesafede bile kadınlar hevesle sıra olmuş bekliyordu. Kalabalık olacağını tahmin etmiştim ama böylesini hayal dahi edemezdim. Kadınlar sırada yer kapma telaşıyla

birbirlerini itiyordu. Çaresizlikleri beni hem üzüyor hem de tetikte olmama neden oluyordu.

“Ah, kızım,” dedi arkamdaki kadın. “Bu halde içeri giremezsin.”

Gerilerek ona döndüm. “Giremez miyim, nasıl yani?”

Kaşlarını çatarak beni şöyle bir süzdü, ardından çantasından bir mendil çıkardı. Nasıl görüldüğümden bihaberdim ama o ışıltı ışıltı, üst bedenine tam oturan kabarık etekli karnarya sarısı bir elbise giymişti, koyu renk saçları kusursuz bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu.

Nik beni uyandırdığından beri ilk kez kendime baktım. Bana verdiği ipek elbise saçımınla tam uyumlu bir parlak kırmızı rengindeydi. Göğsümden sarkıp kalçalarımın üzerindeki kemikleri sararak dizlerimin üzerinde kabarıyordu. Elbisenin ince kumaşı, dışarı çıkmış kalça kemiklerimden içeri göçen karnıma kadar vücudumun gıdasız kalmış bütün açıklarını ortaya çıkarıyordu. Normal şartlar altında dış görünüm gibi yüzeysel şeyler için endişelenecek vaktim olmazdı ama bu göz kamaştırıcı kadının yanında çirkin hissetmemek mümkün değildi.

“Merak etme. Yardım ederim,” dedi mendilini uzatarak. “Gel de seni temizleyelim.”

Kollarım toprak ve çamurla kaplıydı. Arka sokaklardaki gölgelerde gizlenirken önceliğim kimseye görünmemektir, temiz olmak değil. “Teşekkür ederim.” Yumuşak kumaş mendili alıp hafif hareketlerle kolumu sildim. “Sanırım buraya gelirken acele ettim, farkına bile varmamışım.” Toprak kalıntıların altındaki kollarım ormanda çalılarının arasın-

da koştuktan dolayı oluşan pembe çiziklerle kaplanmıştı. O anda göze pek de güzel görüldüğüm söylenemezdi. “Beni içeri almazlar derken ciddi miydin? Herkesi içeri almıyorlar mı?”

Kadın bir kez daha çantasını karıştırdı ve bir şişe merhem çıkardı. “Kraliçenin kalesi devasadır, buna rağmen prensle evlenme şansı için çıkıp gelen bütün kadınları alacak kadar değil.” Mendilini geri alıp şeffaf merhemden birazını üzerine döktü. Merhemi omzumdaki çirkin yaraya sürdü, tenimin iyileşip sağlıklı haline geri dönmesini şaşkınlıkla izledim.

“Çok üzgünüm ama bunun karşılığını veremem.”

Kadın gülümseyerek merhemi koluma sürmeye devam etti. “Prens Ronan’ın gelini olduğumda paraya ihtiyacım olmayacak.” Komikliğini sadece benim anlayabileceğim bir espri yapmış gibi göz kırptı. “Adım Pretha.”

Yutkundum, bu kibarlığı hak edecek ne yaptığımdan hâlâ pek emin değildim. “Abriella.”

“Ne kadar güzel bir isim,” diyerek diğer koluma devam etti.

“Teşekkürler.” Önümüzde uzanan sıraya baktım. “İçeriye kimin gireceğine neye göre karar veriyorlar?”

“Burada gördüğün kadınların çoğunluğu şatoya adımlarını bile atamadan eve gönderilecek. Kapıdaki muhafızlar sadece görünüşe göre ilk kararlarını verirler.” Yüzümdeki tiksinen ifadeyi fark etmiş olmalı ki, “Biliyorum. Ne kadar sığ, öyle değil mi? Ama prensleri için sağlıklı, güzel bir insan gelin arıyorlar,” diye ekledi.

Sıra yavaş ilerliyordu, şatoya girip aramaya başlamak için yanıp tutuşuyordum ama biraz daha zamanım olacağı için

memnundum. Kapılardan bile geçememe ihtimalim olduğunu hiç düşünmemiştim.

“İşte.” Bileğimdeki son sıyrığa da merhem sürdü. “Şimdi de... yüzünü halledebilir miyim?” Ufak bir ayna çıkarıp kendime bakabileyim diye bana doğru çevirdi.

Yüzüm kollarımdan daha iyi durumda değildi ama gözlerimin altındaki torbalar ve içeri çökmüş yanaklarım toprak ve çamurdan bile daha beterdi. Aynadaki yansıma baktığımda aklıma gelen ilk kelime *sağlıklı* olmazdı.

Pretha temiz bir bezle yüzümü sildi, ardından bitmek bilmeyen çantasından kozmetik eşyalarını çıkardı. Gözlerime sürme çekti, kirpiklerimi boyadı ve yanağıma allık sürdükten sonra dudağıma koyu kırmızı bir ruj sürdü. Yeniden aynaya baktığımda bana tanıdık gelen tek özelliğim kıvrıcık kızıl saçlarımdı. “Yetenekli bir sanatçısın,” dedim eskiden koyu torbaları olan gözlerimin altına dokunarak. “Bana bir tür büyü yapmadığından emin misin?”

Pretha güldü. “Doğal güzelliğini ortaya çıkarmak için büyü kullanmaktan zarar gelmez.”

Çantasından saç tarağı çıkarmasına şaşırmasaydım ama saçımı taramaya başlayınca kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. “O tarak buklelerime söz geçirebilirse, kendini Elora Yedilisi’nden say.”

“Doğal güzelliğine elimi sürmeye cüret dahi etmem. Prensini ilgisini çekmen için şart.” Buklelerimi kristal bir tokayla topuz yapıp yüzüme düşen tutamları özenle düzelitti.

Peri prensinin ilgisini çekmek için endişelenen bir kız gibi gülümsemeye çalıştım. Doğrusu şu ki, içeri girer girmez tam tersini istiyordum.

Saçımı yapmayı bitirdikten sonra Pretha geri çekildi ve başını yana eğdi. “Peki ya elbisen?”

Sıra yavaşça ilerliyor, ay gökyüzünde ağır ağır yol alıyordu. Böyle giderse güneş doğana kadar sıra bekleyecektik. Belki de daha uzun süre. “Cebinden iğne iplik çıkarıp bana daha güzel bir elbise mi dikeceksin?”

“Off.” Elini salladı. “Ben terzi değilim.”

Karnımdan yumruk yemişe döndüm, bu hatırlatmayla birlikte gülümsemem soldu. “Ben de.”

Pretha kaşlarını çattı, ruh halimin değiştiğini fark etmişti. “Bir şey mi söyledim?”

“Hayır, yok bir şey. Kız kardeşim de terziydi... yani terzi. Hepsi bu.”

Pretha'nın bakışları yumuşadı. “Çok üzüldüm. Ona ne oldu?”

“Köle tacirleri onu sattı.”

Pretha'nın gözlerinden bir ifade geçti, bir an için benim yerime öfke krizi geçirecek sandım ama sonra gözlerini kırptırdı ve ifade ortadan kayboldu. “Bu yüzden mi buraya geldin?”

İç çektim. Arkadaş edinmeye ihtiyacım vardı ama tanımadığım bu kadına planımı anlatamazdım. “Tahminimce bu sırada bekleyen her kız peri prensesi olunca elde edeceği gücü ve o ayrıcalıkla yapabileceklerinin hayalini kuruyordur.”

“Hmm.” Pretha avucunu açıp iğneleri gösterdi. “İznin var mı?”

“Terzi olmadığını sanıyordum.” İğneleri sırayla belime takmasını izledim. Yavaşça arkamı dönüp sırtıma doğru devam etmesine müsaade ettim.

“Değilim ama bu iğnelere büyü yapan kadın öyleydi.” En son iğneyi de yerine taktıktan sonra çemberi kapadı ve parmaklarını şıklattı.

Elbisem, ormanda üzerime geçirdiğim elbise olmaktan çıkmıştı. Şimdi üstümdeki elbise bir balo elbisesiydi, daha önce giydiğim bütün kıyafetlerden, hatta belki de Jas'ın diktiği bütün kıyafetlerden daha göz kamaştırıcıydı. Elbisenin dolgun eteği yürürken çimenlere değiyordu. Eteğin ucundan ve bir kenarından yukarı doğru güller dikilmişti, sanki eteğin kendisi büyülü bir kafesmiş gibiydi. Üzerime tam oturan korsenin içinde, var olmayan göğüslerimi kalp şeklindeki yakadan dışarı çıkaran çubuklar vardı. Elbisenin yakası tılsımın tam ucunda bitiyordu.

Yeni elbiseme hayran kalmakla o kadar meşguldüm ki Pretha omzuma dokunana dek köprüyü geçtiğimizi fark etmedim bile. Nihayet şatonun kapılarına varmıştık.

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama gürlü yeşil çimenlerin üzerinde bir şenlik vardı. Her türden yaratık şato arazisinde dolanıyordu. Kelebekleri andıran yarı saydam kanatları ve ufak, insana benzeyen bedenleri olan periler kalabalığın arasında uçuşuyor, kanatları meltemde bir flüt gibi vızıldıyordu. Kırmızı tenli ve parlak gözlü ateş perileri şenlik ateşinin etrafında dans ediyor, insan dans eşlerini o kadar hızlı döndürüyorlardı ki gözlerim hareketlerini takip edemiyordu. Soylu elf perileri kalabalığın arasında geziniyordu. Sivri kulakları ve semavi görünüşleri olmasa onları insan zannedebilirdim, gerçi bu onların hoşuna gitmezdi.

“Yaklaşıyoruz.” Pretha elimi sıkınca ona beklenmedik bir duygusal yakınlık hissettim.

“Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?”

“Belki benim de bir arkadaşına ihtiyacım olduğu içindir.”

Benim arkadaşına ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu ki? Kimse böyle bir ihtiyacım olduğunu düşünmezdi. Hatta diğerleri beni soğuk ve mesafeli olarak görürdü. İstifini bozmaya hiç niyeti olmayan bir münzeviydim onların gözünde “Eh... teşekkür ederim. Her şey için.” Dudağımın kenarını ısıırıp yeniden elbiseme baktım. Çok güzeldi, şansım varsa bu elbise sayesinde içeri girecektim ama ya sonrasında ne olacaktı? Üzerimde bir etek varken karanlık koridorlarda yürüyemezdim.

“Beğenmedin mi yoksa?” Savunmaya geçmiyor ya da üzülüyordu, sadece gözlemliyordu, meraklıymış gibiydi.

“Hareketlerimi kısıtlayan elbiseler giymeye alışık değilim. Yani, bütün hayatım boyunca Peri Diyarı’na geldiğimde adımlarıma dikkat etmeyi tembihlediler, eğer kaçmam ya da...”

Pretha çenesini kaldırdı. “Zeki kız.”

İrkildim. “Ya da nankör bir kız.”

“İğneler hâlâ eteğin üzerinde duruyor. Bir tanesini bile çıkarırsan büyü bozulur ve elbise eski haline geri döner.”

Elim iğnelerden birine değene kadar parmak uçlarımla eteğe dokundum. “Mükemmel. Teşekkür ederim.”

Sıra ağır ağır kale kapılarına doğru ilerlerken Pretha ile saatlerce sohbet ettik. Bütün bu zaman boyunca etrafımdaki dünya hakkında elimden geldiğinde çok detay öğrenmeye çalıştım, ağrıyan ayaklarıma ve guruldayan mideme aldırmayıp bahçedeki perilerle arazide nöbet tutan muhafızları izledim.

Bu kaleye girmenin en kolay yolunun ön kapılardan girmek olduğundan hiç şüphem yoktu ama kapılara yaklaştıkça şansımın gittikçe azaldığını hissediyordum. Güneş tepeye tırmanıyordu, kapılardaki muhafızlar onlarca kadını geri çevirip geçitlere yönlendirmişti ve sadece çok azı içeriye girmeye hak kazanıyordu.

İleri doğru adım atarken Pretha, “Bol şans,” diye fısıldadı.

Kapıdaki adamın sivri kulakları ve parmak mavi gözleri vardı. Bana baktı, omzunu silkti ve içeri geçmemi söyledi. Arkama dönüp Pretha’ya baktım. “Sana olan borcumu nasıl ödeyeceğim?”

Pretha sıırttı. “Ah, yollarımız yeniden kesişmeden önce bir şeyler düşünürsün.”

İçeri girerken başka bir elf perisi kolumu tutup beni pırl pırl parlayan bir koridordan geçirdi. Tavanda asılan kristal avizeler ve parlak zeminden yansıyan ışıklar gözlerimi kamaştırıyordu.

Yeni arkadaşımın peşimizden gelip gelmediğini görmek için omzumun üzerinden şöyle bir baktım ama birkaç adım arkamda yürüyenin başka biri olduğunu fark ettim. Pretha’yı eve mi göndermişlerdi? Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Bana yardım etmek için yaptığı onca şeyden sonra, beni içeri alıp onu almamaları haksızlıktı. Keşke önden gitmesine izin verseydim, belki geçide geri dönmesini söylerlerse muhafızları ikna edebilirdim.

“Doğruca ileri gidin. Kutlamanın tadını çıkarın,” dedi peri eşlikçim kısaca. Ben daha cevap bile veremedem kolumu bıraktı ve geldiğimiz yoldan geri döndü.

Öne doğru birkaç adım attım ve kendimi Fairscape s, kakları kadar büyük bir balo salonunda bulduğumda nefes, mi tuttum. Günün son ışıkları iki katlı salonun tavana kad, uzanan camlarından içeri sızıyordu, insanlar ile perilerde, oluşan davetliler parlak mermer zeminde dans ediyordu. Yavaşça odada ilerledim ve kalabalığa karışarak temkinli bi, şekilde ortamı inceledim.

“Jasalyn’i elbisemi bitiremeden göndermek zorunda mıy, dı sanki?” Arkamda tanıdık bir sesin şikâyet ettiğini duy, dum. *Cassia*.

Kalbim dörtnele atmaya başladı. *Olmaz. Lütfen hayır.*

“En azından düzgün bir elbisen vardı,” dedi Stella. “B, elbise için terzideki kızlara rüşvet vermek zorunda kaldım, beni neredeyse elim boş gönderiyorlardı.”

Cassia ve Stella’nın da baloya gelmesine şaşırmamıştım. Onlara yeni elbiseler dikmesi için Jas’a ısrar etmelerinin se, bebi de muhtemelen buydu. Peri prensesi olacaklarına ina, nacak kadar aptallardı demek.

Başımı öne eğip kalabalığın arasına karışarak onlardan uzaklaştım. Beni görürlerse olacakları hayal bile etmek is, temiyordum. Beni buradan attırmak için ellerinden geleni yaparlardı, Jas’ı kurtarmaya geldiğimi bilseler kahkahalarla gülerlerdi.

Balo salonunda aceleyle ilerleyeyim derken yanlışlıkla geniş omuzlu bir erkeğe çarptım. “Çok üzgünüm. Affeder, siniz.” Başımı kaldırıp bakmadım, öylece yürümeye devam ettim.

“İyi misin?” Sesi derin ve melodikti. Bu sesi duyunca

içimde garip bir his uyandı ve yeniden dönüp ona bakmadan edemedim.

Açık esmer tenli, uzun boylu erkeği görünce nefesim kesildi. Bu alelade bir peri değildi. Tamamıyla göz *kamaştırıcıydı*. Koyu renk saçları dağınık bukleler halinde biçimli elmacıkkemiklerine düşüyordu. Gümüş rengi gözleri ayışı-ğı gibi parlıyor, kalın ve koyu renk kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyordu. İnsan olsaydı sanırım yirmili yaşlarda olurdu ama duruşu ve yüzündeki sert çizgiler çok, çok daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. Dolgun, yumuşak dudaklarını büzerek beni inceledi, ardından elini uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz, leydim?”

“Ne? Olmaz,” diye cevap verdim, dikkatli olmalıydım. Bu göz kamaştırıcı peri erkeğin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Gözlerini faltaşı gibi açtı, daha önce kimse onu reddetmemiş olmalıydı. Bu görünümüyle, buna hiç ama hiç şaşır-mamıştım. “O halde bahçede yürüyüşe gidebilir miyiz?”

“Beni rahat bırak. İlgimi çekmi...”

Kuzenlerimin kahkahasının sesi yaklaşıyordu, omzumun üzerinden bakınca bize doğru geldiklerini gördüm.

“Peki. Dans edelim,” deyiverdim elimi avucuna koyarak.

Dudakları titredi ama elimi tutup beni dans pistine götürdü. “Benim için bir zevktir.”

Odanın önündeki sahnede tam teşekküllü bir orkestra yürek parçalayıcı bir şarkı çalıyordu. Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım ama kollarımla bacaklarım ritme ayak uydurmak, şarkıyla birlikte hareket etmek için can atıyordu.

Kavalyem olan erkek gözünü üzerimden ayırmayarak dans pistinde bana eşlik etti. Üstümüzde avizeler parlıyor, ışık huzmeleri hafif meltemde dalgalanıyordu. Bu dans, birlikte yaptığımız hareketler bana karanlıkta kendimi ne kadar özgür hissettiğimi hatırlatıyordu. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de baş döndürücüydü. Bu histen vazgeçmek istemiyordum. Adam yüzüme bakarak, “Çok güzel,” diye fısıldadığında bütün endişelerim uçup gitti.

Şarkı değişti, gümüş gözlü erkeğin beni dans pistinden çıkarmasına fırsat tanıyamadan başka bir peri araya girdi.

Ne olacaktı ki? Kız kardeşimi aramak için her şeyi riske atmadan önce kendime bir dans hakkı daha tanısam ne olurdu sanki? Bir dakikalığına; hayatın her gün bir mücadele olmadığı, bu periler gibi yaşayıp dans ederek, şarap içerek ve önemsiz şeylere gülerek geçirdiğim bir yaşamın hayalini kursam ne olurdu?

Bedenim ve şarkı bir oldu. Orkestra tempoyu artırırken, yaylar tellerin üzerinde daha hızlı gidip gelirken ve flütçünün parmakları enstrümanın üzerinde dans ederken kaslarım her notaya ve ritme karşılık verdi. Beni bir kavalyeden diğerine geçirdiler, kendimi periler kadar zarif hissediyordum. Artık nefes alamayana, ciğerlerim yanıp ayaklarım ağrıyana kadar dans ettim, dans ettim ve dans ettim.

Kavalyelerimin yüzlerini hiç hatırlamıyordum. Kim veya ne olduklarını önemsemedim, yeter ki bu büyümlü hareket ve şarkıyla beni sorunlarımdan uzaklaştırıp perişan hayatımı unuttursunlardı.

Yüzümde güller açar ve kendimi aylardır hissetmediğim

kadar hafıflemiş hissederken kalçalarımı ritme uydurarak salladım, omuzlarını umarsızca hareket ettirdim. Ne olduğunun farkına bile varmadan kendimi dans pistinin tam ortasında durmuş, peri üstüne periyle dans ederken buldum. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp ritme uyarak havada salladım. Bütün sorumluluklarımın muntazam ağırlığı omuzlarımdan kalkmıştı. Yıllardan beri ilk kez özgürdüm. Belki de hayatımda ilk kez. Bu dans *özgürlük* demekti.

Birisi elime şarap kadehi tutuşturdu, dans etmeye devam ederken bir yandan da kadehin içindeki sıvıyı inceledim. Unutmamam gereken bir şey vardı. Ama... kadehi dudaklarıma kaldırdım. Ben daha fazla dans etmek, daha fazla mutlu olmak, bu enfes özgürlüğün tadına varmak istiyordum. Dudaklarıma bile değdiremeden birisi kadehi elimden aldı, ardından güçlü kollar beni sarmalayıp dans pistinden çıkardı.

Beni tutan kollara karşı mücadele ederek ait olduğum yere; müziğe, ritme, kalçaların rahatça salındığı, hareketlerin bulandığı ve temponun sürekli arttığı dans pistine dönmeye çalıştım.

“Yeter,” diye fısıldadı kulağıma.

“Olmaz,” diye yalvardım.

Beni dansçılardan ve o baş döndürücü melodiden uzağa sürükleyip balo salonunun dışındaki sessiz bir koridora götürdü. Koridorun sonundaki pencereden ufuk çizgisinde kaybolurken her yeri sarı turuncu bir alacakaranlığa bulayan güneşi gördüm.

Baş döndürücü müzik zihnimden yavaş yavaş çıkıyordu, hislerim geri dönerken sertçe yutkundunu. Düşüncelerim

bardağa düşen damlalar gibi tane tane yerli yerine geldi.

Jas. Jas'ı kurtarmalıyım.

Bir peri beni alıkoyuyordu. Kollarımı arkaya yatırmıştı. Aşırı güçlüydü. Çok büyüktü. Onunla dövüşemezdim.

“Biraz soluklan,” diye kulağıma fısıldadı.

Erkeğin kollarından kurtulup arkamı dönerek onunla yüz yüze geldim. Bu, baloya geldiğimde dans ettiğim gümüşi gözlü periydi. “Yoksa bu...” Güçlkle derin nefesler aldım ve şaşkınlıkla koridorun sonundaki pencereye baktım. “Gün batımı mı?”

Erkek peri dudaklarını büzdü ve gözlerini kısarak bana baktı. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadın mı?”

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp kendime lanet okudum. Bundan daha akıllıydım, müziğin beni etkisi altına almasına izin vermemeliydim. Jas'ı bulmak için kaleyi arayarak geçirebileceğim koca bir günü boşa harcamıştım. Üstüne üstlük az kalsın peri şarabı içiyordum. *Aptal.* “Ben iyiyim.”

“Artık öylesin.” Başıyla bileğimi gösterdi. “Ne kadar ilginç bir yara izi.”

Jas'ı hatırlayınca içim parçalandı. Bu yara izine benim “ay ve güneşim” derdi. Yaranın bir tarafı hilal şeklindeyken diğer tarafı parlak bir güneşi andırıyordu. “Çocukken evimizde yangın çıkmış. Hayatta kaldığım için şanslıyım,” derken hemen dudaklarımı mühürledim. Ona bir şey anlatmak zorunda değildim ama cazibesi karşısında dizlerimin bağı çözülmüştü. Gözünü yara izimden ayırmıyordu.

“Ama bu...” Bakışlarını koridora çevirerek kaskatı kesildi. “Kraliçe geliyor.”

Beni uyarmak için mi, yoksa kaçırmayayım diye mi söylemişti bilmiyordum. Elimi balo salonuna doğru salladım. “Lütfen, baloya geri dön.”

Gözleri parladı. “Yara izini görmesine izin verme.”

Ne? Neden? Sormama fırsat bile vermemişti çünkü bir an sonra önümde yerlere kadar eğildi, asil perilerin yaptığı yalnızca en üst zümrelere özgü *tam* bir selamdı bu. Ardından balo salonunun kapısından girerek kalabalığın içinde kayboldu. Bir yanım peşinden gidip onu yara izimle ilgili ne demek istediğini açıklamaya zorlamak istiyordu; ama balo salonuna ve o müziğe dönme riskini alamazdım. Harcayacak daha fazla vaktim yoktu.

Eteğimdeki iğnelerden birini çıkarınca elbisem bozuldu, geriye sadece buraya gelirken üzerime geçirdiğim basit, ince ipek elbise kaldı. Gölgelere gizlendim ve bu karşılaşmayı atlattığıma memnun olarak rahat bir nefes aldım. Buna rağmen kollarında dans etmenin ve *Çok güzel* diye fısıldadığı anda yüzünde oluşan gülümsemeyi görmenin yarattığı hissi düşünmeden edemiyordum. Müziği mi kastetmişti? Dansı mı? Neden benden bahsettiğine inanmak istiyordum? Neden *umurumdaydı* ki?

Tam o anda, bana doğru gelen ağır adımların sesini duydum. Etrafta onlarca muhafız belirdi, parlak altından bir taç takan elf kadının iki yanında uygun adım yürüyerek önümden geçtiler.

Güneş Hanesi’nin hükümdarı altın kraliçe Arya’nın görüntüsü benim bile gözlerimi kamaştırmıştı. Saçları altın iplikler gibi parlıyordu, teni suyun üzerinden yansıyan gü-

nışığı gibiydi. Gözleri de... gözleri geri kalanına uymuyordu. Mavi gözleri göz kamaştırmalıydı ama tam tersine boş, hatta yalnız görünüyordu.

Bir varmış bir yokmuş, altın peri prensesi gölge krala aşık olmuş.

Kral kalbini mi kırmıştı?

Başımı sallayarak kendimi odaklanmaya zorladım. Gülmüş gözlü erkek peri bir konuda haklıydı: Kraliçe ve muhafızlarının beni görmesine izin veremezdim. Saklanmalıydım ki, şatonun geri kalanı baloyla meşgulken şatoyu gizlice arayabileyim.

Başımı indirip ellerime bakınca nefesim kesildi. Ellerim, bacaklarım, bedenim... tamamen gölgeydi. Elimi yüzümün önünde salladım ama görünmüyordu. Yoksa... görünmemi olmuşum?

Duvara doğru sendeledim ve doğruca duvarın içinden geçip kendimi gün ışığıyla yıkanmış hareketli mutfakta buldum.

“Burada ne yaptığını sanıyorsun?” Şef şapkası takan kash bir cüce bana hırıldadı. Domuza benzeyen kocaman bir burunu ve kıvrımlı fildişi boynuzları vardı.

Ayağa fırlayıp duvara baktım, az önce buranın içinden geçtiğime emindim.

“Benim mutfağımdan yiyecek çalmaya mı geldin?” Elindeki kaşıkla bana vurdu ve tenim yanmaya başladı. “Çık git buradan, seni vahşi.”

“Evet efendim,” diye mırıldandım. En yakın çıkışı bulup aceleyle odadan çıktım ve kendimi kraliçeyi gördüğüm koridordan farklı bir koridorda buldum. Bir metre aralıklarla

yerleştirilmiş şamdanlardaki mumların titrek ışığı odayı aydınlatıyordu ama hiç pencere yoktu ve fazlasıyla gölge vardı.

Elimi gölgelerden birine uzattım ve titreyen elimin yok olmasını şaşkınlıkla izledim.

Peri Diyarı'nda olmanın getirdiği garip bir yan etki miydi bu? Normal dünyada yararlandığım saklanma becerim bu dünyada gerçekten yok olma becerisine mi dönüşmüştü?

Koridorun sonundaki odadan kulağıma bazı sesler geldi. Gölgelelerin arasına saklanıp kendimi yok ettikten sonra sesleri dinledim.

"Prensin *bu gece* gelmesini bekliyorlar," dedi kalın bir ses.

"Evet efendim, anlıyorum," diye cevapladı başka bir erkek onu, bu seferkinin tiz bir sesi vardı. "Ama Prens Ronan hâlâ gelmedi. Bildiğiniz gibi, eve dönmekten pek hazzetmez. Kendine bir gelin seçme görevinden ise hiç hazzetmez."

"O halde *bulun onu*," diye karşılık verdi birincisi. "Beni kraliçeye kötü haber vermek zorunda bırakırsan bu hiç hoşuma gitmez."

Şato hayatlarını Sığlı prensine adamaya gelmiş kadınlarla dolup taşıyordu ama kendisi gelmeye tenezzül bile etmemiş miydi? Tam da perilerden beklenecek bir davranış. Bencil saçmalıklar.

Erkekler odadan çıkıp bana doğru yürüdü. İkisi de sarı ve gri üniformalara sahip uzun boylu, zarif ve asil perilerdi. Acaba kraliçenin muhafızları mıydı?

Gölgelerde saklanıp sadece kendim için değil, onlar için de görünmez olduğumdan emin oldum. Yürüyerek yanımdan geçtiler, birisi dirseğiyle karnıma dokununca nefesimi tuttum.

Köşeyi döndüklerinde yeniden nefes almak için kendim izin verdim. Dikkatli bir şekilde çıktıkları odaya göz dirdim. İçinde iki masa, kitap yığınları ve duvarlarında haritalar olan bir ofisti burası ama ilgimi en çok çeken pencereler ve solgun gün ışığıydı.

O gardırobu bulmalıydım. Zaten yeterince vakit kaybetmiştim.

Gardırobu buldum. Sarayın alt katlarının derinliklerinde depo odalarından birinin ücra bir köşesinde, kapılarına kanat resmi çizilmiş devasa bir gardırop duruyordu.

Kraliçenin şatosu fazla genişti, ayrıca becerilerini gölgelerde ve karanlıkta kullanabilen bir kız için çok fazla peri ve fazlasıyla ışıkla doluydu. Birinin yakınlarda olmadığı çok az koridor ya da oda vardı ama elimden geldiğince bütün odalara bakıp aramaya devam ettim. Depo odalarından başlamak aklıma gelseydi saatler kazanabilirdim ama sarayın boyutunu düşünecek olursak burayı bulabilmiş olmam bile bir mucizeydi.

Burası karanlık ve serindi. O kadar yorgundum ki bir kenara kıvrılıp haftalar boyunca uyumak istiyordum. Neredeyse yirmi dört saattir uyanıktım, kaslarım peri danslarında harcadığım saatler yüzünden sızlıyordu. Ama şimdi duramazdım. Nasıgı Divanı'na varmalıydım. Kız kardeşimin adı zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor, bana neyi riske attığımı hatırlatarak devam edecek gücü veriyordu.

Gardırobun kapılarını ardına kadar açarken neyi ara-

dığım konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Bu gardırop en azından görünüş itibariyle sıradan bir mobilya, kıyafetleri koyacak bir dolaptan ibaretti. *Sihirli geçit! Gece yarısı buradan geçerek kız kardeşinizi bulabilirsiniz!* yazan bir tabela görmeyi beklemiyordum tabii; ama yine de bu şeyi nasıl kullanabileceğime dair bir işaret bulurum sanmıştım.

Elbette, ortada bariz bir şey yoktu. Bakken gardıropta kanat resmi olduğunu söylemişti ama bu tanıma uyan birden fazla gardırop olabilirdi. Ya kraliçe geçidi çoktan yok etmişse ve bu sadece sıradan bir dolapsa?

Bütün çekmeceleri açıp ellerimi dolabın duvarlarında gezdirdim. Bir kapı, gizli bir bölme ya da geçit yoktu. Belki bu da nehirdeki geçide benziyordu, içinden geçebilmek için *inanmam* gerekiyordu.

Ama nereye geçecektim? Nasıl?

Arkamda derin, boğuk bir kahkaha duyunca hızla arkamı döndüm.

Önce kimseyi görmedim ama biraz sonra bir peri ışığı topu ortaya çıkıp havada bana doğru süzüldü ve gölgelerin içinden uzun boylu, koyu saçlı bir erkek çıktı. Gümüş rengi gözlerini hemen tanıdım.

Belimde olmayan hançerime uzandım. Elimde bir silahla şatoya giremeyeceğimi biliyordum ve doğru olmadığını bile bile bu tehlikeli diyara tamamen silahsız olarak gelmişim. Eğer zeki olsaydım, ilk durağım kraliçenin cephanesini ziyaret etmek olurdu ve *sonra* geçidi aramaya başlardım. Hayır, eğer zeki olsaydım Bakken'e Nasıgli Divanı'na doğrudan nasıl gideceğimi sorardım. Bu geçidi hemen çalıştıramazsam

yeniden açılmasını beklemek için bütün bir gün daha bu kış
toda saklanmak zorunda kalacaktım.

Zamanım daralıyor.

“Beni takip mi ettin?” diye sordum.

“Hayranlık uyandırıcı bir insan Prens Ronan’ın balosuna
geliyor ve bir şekilde kimseye fark ettirmeden şatoda dolan
yor, tabii ki seni takip ettim.”

Demek beni fark eden birileri olmuştu. Beni buraya ka
dar takip ettiyse işler değişirdi tabii.

“Dikkatimi tamamen cezbettin,” dedi ama hiç de cezbe
dilmişe benzemiyordu. Daha çok sinirleri bozulmuş gibiydi.

Donup kaldım. Bir yanım muhafızları çağırmasını, üzerime
rime yürüyüp beni zindana atmasını, *bir şeyler yapmasını*
bekliyordu. Ama hiçbir şey yapmadı. Nihayet bu *gümüş*
gözlü ve koyu saçlı erkeğin soylu altın perilerden olmadığı
fark ettim. *Sözleşme yapma, sakın bağlanma gümüş gözlerle*
Bu, Ay Hanesi’nden geliyordu. “Kimsin sen?”

Peri kükürdü. “Ben de sana aynısını sorabilirim.”

Çenemi kaldırıp ona baktım. Eğer kraliçenin divanında
değilse, buraya ait olmadığımı bilmiyor demektir. “Kraliçe
Arya’nın nedimesiyim, onun için bir şey getirmek adına bu
raya gönderildim.”

Kollarını kavuşturarak başını eğdi. “Kraliçe Arya’nın kız
larına benzemiyorsun.”

“Yani hepsiyle tanıştın mı?”

“Sanırım hayır.” Bana şöyle bir baktı. “Ama onun sarayın
daki insanları iyi tanırım.”

“Demek ki tahmin ettiğin kadar iyi tanıımıyorsun.” Perik

re cevap vermemem gerektiğini biliyordum. Konuşmamalı, koşmalıydım. Yine de bir şey beni ona çekiyordu, içimden bir ses ondan kaçmamamı, ona yaklaşmamı söylüyordu. Kanımda güç akıyordu, dans ederken hissettiğim o hissi yeniden yaşıyordum.

İnsanların Peri Diyarı'nda güçleri olduğunu bana niye kimse söylemedi?

Peri sıırttı, öne doğru bir adım attı ve sadece bu adım bile onun ne kadar büyük olduğunu fark etmeme yetti. Şık siyah bir pantolon ve kadifeyi andıran uyumlu bir tunik giymişti ama savaşçılar gibi geniş omuzları vardı. Bense burada savunmasız bir halde duruyordum.

Duvarlardan geçebiliyorsun, Brie. Savunmasız değilsin.

Bunun verdiği güvenceyle derin bir nefes alıp beni incelemesine müsaade ettim. Sakladığım bir şey yokmuş gibi.

“Arya'nın nedimelerinden birinin kılığına girmekle uğraşacaksan, en azından hangi kıyafeti giydiklerini öğrenseydin.” Göğsünün inip kalkmasından kıkırdadığını anladım. “Ya da kendinden daha güzel kızları nedime olarak istemediğini.”

Buna karşılık yanaklarım kızardı, başımı indirip üstüme bakmamak için kendimi zor tuttum. Bir yanımda, dans ederken o kelimeleri söylediğini hayal ettiğime ikna olmuştu. Bu göz kamaştırıcı erkek benim güzel olduğumu mu düşünüyordu? Tabii, Pretha'nın sihirli kozmetik ürünleri sayesinde kim olsa daha hoş görünürdü. Ama eğer kraliçeden daha güzel olduğumu düşündüğünü sanmamı istiyorsa, kendini bana sevdirmeyi gerçekten arzuluyor olmalıydı. “Ne istiyorsun?”

“Kim olduğunu bilmeyi çok isterim.”

“Az önce söyledim ya.”

“Sen nedime falan değilsin, bir hırsızla yüz yüze gelince onu tanıyacak kadar uzun yaşadım ben.” Başını salladı, “Ama neyi çalmaya çalıştığını anlamadım. Gardırobun içinde ne bulmayı umuyorsun?”

Kollarımı kavuşturup ona cevap vermeye tenezzül etmedim.

“Belki ikimizin de istediği bir şeyi arıyorsundur,” dedi. “Belki birbirimize yardım edebiliriz. Ne istediğini söyle bana, güzel hırsız.”

Az kalsın her şeyi ağzımdan kaçıracaktım, bu erkeğin cazibesi yüzünden ona bilmek istediklerini söylemek kolaydı ama kendimi tuttum. Elbette cazibeli olacaktı. O bir periydi. Daha da kötüsü, Nasıgılydı. Onlar doğuştan cazibe ve ölümcül bir zalimliğe sahip olurdu.

Muhtemelen beni konuşmaya zorlayacak kadar güçlüydü ama bunu riske atamazdım. Göğsüm sıkıştı, sık nefesler aldım. Köşeye sıkışmış hissediyordum, bu peri erkeğin hiçbir şeyi kaçırmayan iğneleyici bakışları beni olduğum yere mihlamıştı.

Sarayın çanları duyuldu, öyle ki duvarlar bile titredi sanki. Çanlar.

“Saat kaç oldu?”

“Neredeyse gece yarısı.” Göz göze geldik. “Olman gereken bir yer mi var?”

Gözlerinin içine baktım, bir an için neden acelem olduğunu unutuverdim. Hiç böyle gözler görmemiştim, içinde beyaz noktalar olan gümüş rengiydi. Olağanüstüydü, yüzü-

nün geri kalanıyla da uyumluydu. Göz kamaştırıcı. İnsanı büyüleyen türden, beklenmedik bir güzellik. Tehlikeli.

Çanlar çalmaya devam etti. *Altı. Yedi. Sekiz defa.*

Geriye sendeledim. "Gitmeliyim." *Dokuz. On.*

Peri erkek burun deliklerini büyüterek bir nefes aldı.
"Yardım etmeme müsaade et."

On bir.

Telaşlı adımlarla kendimi gardırobun içine attım.

On iki.

Gardırobun duvarına doğru saldırdım ama içinden geçemedim. Aşağı düştüm... zarifçe dekore edilmiş bir yatak odasındaki devasa, abanoz rengi sayvanlı yatağın tam üstüne. Altı tane muhafız ellerinde silahlarla etrafımı sarmıştı.

Telaşla etrafıma bakındım. *Neredeyim ben?*

Muhafızlardan biri bir adım öne çıktı. "Abriella Kincaid, hemen bizimle gel. Kral Mordeus sizi bekliyor."

ALTINCI BÖLÜM

BEDENİM DEHŞET İÇİNDE kilitlendi. Etrafımı saran muhafızların hepsinin kalın kasları ve başlarında kıvrık boy-nuzları vardı, çatal dilleri bir kurbağanınki gibi dışarı çıkıp içeri giriyordu. Göz kamaştırıcı soylu elflerin en az diğerleri kadar ölümcül olduğunu biliyordum bilmesine ama bu muhafızları görünce bile kaçıp saklanasım geliyordu.

Yok olmayı ya da gölgeye dönmeyi diledim ama kraliçenin sarayındaki güçlerim burada işe yaramıyordu. Muhafızlardan biri pençelerini bileğime dolayınca elimi zorla ondan çektim. “Dur!”

“Kimse kralı bekletemez.”

“Onunla sadece bana zarar vermezseniz konuşurum.”

Kolumu tutan muhafız dudağını büzdü, tehdidim onu hiç ama hiç etkilememişti. Arkasından iki tane daha muhafız gelip diğer kolumu tuttu.

“Bırakın beni.” Kendinden emin tavrım paniğe dönüş-

müştü. “Beni şimdi bırakırsanız, söz veriyorum sizinle geleceğim.”

Muhafızlardan ikisi birbirlerine keyifli ve şaşkın bir bakış attı. Üçüncüsü güldü ve diğerlerine, “Ona güvendiğimizi sanıyor,” dedi.

Pençelerini kollarıma ve ellerime batırıp beni odadan çıkardılar ve loş ışıkla aydınlatılmış bir koridora soktular. Gittiğimiz her dönüşle birlikte içimdeki telaş duygusu gittikçe artıyordu.

Beni krala götüreceklerdi, o da beni zindana atacaktı. Beni köle yapacaklardı, tıpkı birçok insana yaptıkları gibi. Hayatımın bittiğini anlamamın daha da kötüsü, Jas’ı kurtarmayı başaramamış olduğumu bilmektir.

Kendimi birdenbire daha önce girdiğim bütün odalardan daha parlak bir yerde buldum. Işık huzmeleri başımın üstünde müziğin ritmine uyarak dans ediyordu. Her türden peri kubbe şeklindeki cam tavandan parlayan ayışığının altında dans ediyordu.

Ay Hanesi bütün hayallerimin ötesinden bile daha güzeldi. Karşımda gördüğüm bu şey, kendinden geçen perilerin hülyalı şenliği değildi. Büyük ateşlerin üstünde dönen insan adakları, her köşede ayrı bir işkence görmeyi ve iç parçalayıcı, acı dolu çılgınlık duymayı bekliyordum. Ama bu? Bu bir *baloydu*, altın saraydaki balo kadar göz kamaştırıcıydı. Yanımdan yürüyen muhafızlar dehşet verici olsa da, sık giyimli elf perileri de kraliçenin sarayında gördüğüm asiller kadar zarifti.

İçeri girdiğimizde muhafızlar beni ileri doğru itti, gelişi-

mi bekliyorlardı sanki. Kalabalık suskunlaştı, ardından ılık, yana ayrıldılar ve salonun öbür tarafında cilalı abanoz renge, bir taht ortaya çıktı. Tahtın yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde duran erkek, Kral Mordeus'tan başkası olamazdı.

Odanın bu yanından bile gümüş gözlerini görebiliyordum. Ona doğru yürürken o gözleri üzerimden hiç ayırmadı. Her hareketinden kibir ve kendini beğenmişlik akıyordu. Bacaklarını açmıştı, güç ve özgüvenin ta kendisiydi. Koyu renk saçlarını arkadan bağlamıştı, iki beyaz tutam sivri çenesini ve elmacıkkemiklerini çevreleyerek yüzüne düşüyordu. Gözlerindeki ışıltıda gördüğüm o zalimlik olmasaydı, göz kamaştırıcı olduğunu düşünebilirdim. Ama o gözler...

Birденbire tüylerim diken diken oldu. Bu erkek kız kardeşimi sahip olabileceği bir eşyaymış gibi satın almaya kalkmıştı. Bu hükümdar, kendisine ait olduğuna inandığı şeyi almadan durmayacaktı.

Elini kaldırdı ve müzik durdu. Misafirlerin üzerine sessizlik çöktü. Kral kanca gibi uzun parmağını uzattı. "Bana getirin onu."

Muhafızlar söyleneni yaparak ayaklarımın yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde beni sürükleyip tahtın önüne bıraktı.

"Abriella, nam-ı değer Alev Kız," dedi kral, düşünceli bakışları büyük bir iştahla üzerimde geziniyordu. "Bir insan hırsızın bu kadar güzel olduğunu kimse söylememişti."

Ona tükürüp tırnaklarımı üstüne geçirmek istiyordum. Bu kötücül adam Jasalyn'e çoktan zarar vermiş olabilirdi ya

da daha kötüsü. Aklımdan geçenleri yüzümden okumuş olmalı ki muhafızları beni öne doğru ittirdiğinde kahkaha attı.

Sendeledim. Doğrulmaya çalıştığımda muhafızlardan biri beni dizlerimin üzerine düşürdü ve kendimi soğuk mermer zeminde buldum. “Majesteleri Gölgeler Kralı, Gece Lordu, Yıldızların Hâkimi önünde diz çök.”

Bacaklarımdan yukarı bir acı yükseldi, ayağa kalkmaya çalışınca yapamadım. Görünmez bağlar beni bu zalim kralın önünde diz çökmeye zorluyordu.

İçimde, kâbuslarımda gördüğüm alevler kadar sıcak bir öfke yükseldi. Bir an için odaya bir karanlık doldu, o kadar yoğunlu ki görüş alanımda ne varsa görünmez oldu.

Nefesimi tuttum ve karanlık gitti. Kral gösteriş mi yapıyordu? Bu zavallı insan kıza gücünü mü kanıtlıyordu?

“Etkileyici,” dedi kral, başını eğerek gülümsedi. “Oldukça etkileyici.”

Kendi sihrine iltifat mı etmişti? Çenemi kaldırıp ona baktım. Beni diz çökmeye zorlayabilirlerdi ama krallarının önünde eğilmektense onlarla mücadele etmeyi tercih ederdim.

“Yapılamaz demişlerdi,” dedi kral. “Hiçbir insan Altın Saray’da kimseye fark ettirmeden dolaşamaz demişlerdi. Ama *ben* biliyordum. Sen özelsin.”

“Kız kardeşim nerede?” Sözlerim içimde kaynayan öfkenin buharı gibi tıslayarak çıkmıştı.

Kralın gülümsemesi her açıdan samimiydi, her şeyin yoluna gireceğini bilmeni isteyen bir dostun güven verici ifadesiydi ama hiçbir gülümseme gözlerindeki nefreti gizleyemezdi. “Kız kardeşin güvende. Şimdilik.”

“Onu neden istiyorsun? Sen perilerin kralısın. İstedikini herkesi alabilirsin. Seninle olabilmek için sıraya dizilecek sıfırsız insan kadın var.” *Aptallar*, diye ekledim sessizce.

Düşüncelerimi duyabiliyor muydu acaba çünkü sırtı sessizce kahkaha attı. “Kız kardeşini istemiyorum.”

“O halde neden...”

“*Seni* istiyorum.”

Beni tutan görünmez bağlara karşı mücadele ettim. “Bu hiç mantıklı değil.”

“Öyle mi?”

“Eğer beni istiyorsan, neden *onu* satın aldın?”

“Eğer çağırıyordım yanıma gelir miydin? Kız kardeş yerine *senin* sözleşmeni alsaydım emirlerimi yerine getirir miydin?” Parıldayan gözleri o kadar büyük bir yoğunlukla bana odaklanmıştı ki, ruhumun içini görebildiğini hissettim. “Hayır, *senin* gibi bir kız bana yardım etmezdi, işin ucunda kendi hayatını kurtarmak olsa bile. Ama kız kardeşinin hayatı buna bağlı olunca, yardım etmek zorunda kaldın...”

“Neden *benim* yardımına ihtiyacın olsun ki? Sen per kralısın. Bense ölümlü bir kızım.”

“Abriella, sen bile bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun.” Beyaz örgülerinden birinin ucuyla oynadı. “Altın kraliçesinin sarayına sızıp odalarında dolaştın. Geçidi bulup kimseye görünmeden geçitten geçtin. Yaptıklarınla ben Gece Lordu’nu bile etkiledin. Şimdi de benim için başlı kimsenin yapamayacağı bir iş yapabileceğine inanıyorum.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim tükürürcesine, bunu yapmaz yapmaz da geri alabilmeyi diledim. Kız kardeşimi elinde

tuttuğu sürece onun merhametine kalmıştım ve o da bunun farkındaydı. Eğer Jas'ı kurtarmak için bu işi yapmam gerekiyorsa, onu benden her ne istiyorsa yapabileceğime inandırmam gerekiyordu. “Kız kardeşimi esir tuttuğun sürece hiçbir şey yapmayacağım. Onu eve gönderirsen ancak o zaman senin için neler yapabileceğimi konuşabiliriz.”

“Eve mi? Yani onu cadının kulübesinin altındaki o küflü bodruma mı göndermemi istiyorsun?” Yeniden bir kahkaha kopardı, bu kez bütün divan onunla güldü. *Hepsinden nefret ediyorum.* “Kız kardeşini serbest bırakırsam, bana özgürce hizmet edeceğine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?”

“Sana yardım edersem onu serbest bırakacağına inanmamı mı bekliyorsun?”

Başını salladı. “Tabii ki. Gerçi inanmaktan başka çaren yok. Bana kalırsa bir anlaşmaya varabiliriz, bir tür takas yani. Bana hizmet edersen, kız kardeşin özgürlüğüne kavuşur. Onu sağ salim eve gönderirim. Ama *yalnızca* sen altın divanın bizden çaldığı eşyaları geri getirdikten sonra.”

“Bu işi neden kendin yapmıyorsun? Ne de olsa sen her şeye kadir olan Gece Lordu’sun.”

Kral sırtıttı, kötücül güzelliği bir kez daha beni sarsmıştı. “İltifatın için teşekkür ederim ama böyle basit işler için tah-tımdan ayrılmam.”

Başım la yanımda duran muhafızı gösterdim. “O halde muhafızlarından birini gönder.”

“Bu bir perinin yapacağı iş değil.” Parmaklarını birleştirerek birbirine vurdu. “Kraliçe Arya’nın oğlu kendine bir gelin arıyor, *insan* bir gelin. Prens Ronan’ın seni kendine layık göreceğine inanıyorum.”

“Prensin bununla ne alakası...”

Elini sallayarak ağızından çıkan sözcükleri durdurdu. Kelimenin tam anlamıyla sözcükler duruverdi. Ağızımı oynattım ama sesim çıkmıyordu. Boğazıma dokundum ve kalbimdeki bütün nefretle krala baktım.

“Yarın...” diye devam etti kral. “Prens Altın Saray’da kalmaları için on tane gelin adayı seçecek. Gelin adayı olup düşmanımın sarayına sızacaksın. Genç Ronan’ın kalbini kazanırken bir yandan da biraz fazla uzun süredir kraliçede olan bazı eşyalarımı bulup bana geri getireceksin.” Bir gülümseme daha. “Bu saraydan çalınan sihirli eserlere erişebilmek için genç prensin kalbini ve güvenini kazanmalısın. Kız kardeşinin sağ salim eve dönmesini istiyorsan üç eserin üçünü de bulup geri getirmelisin.”

Dilimi bağlayan büyü birdenbire kalktı. Ben durduramadan dudaklarımdan bir çığlık döküldü. “Sen delirmişsin. Bir perinin kalbi nasıl kazanılır, ben nereden bileyim.” Hem bilsem bile... *Tüylerim ürperdi.* Bir periye baştan çıkarma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. “Bu şansı isteyen yüzlerce kadın varken onun beni seçeceği ne malum?”

Kral kahkaha attı. “Benim diyarımda hiçbir şeyin tesadüf olmadığını anlamalısın, ölümlü. Kendini prene gösterirsen, seni yakınında tutmak için elinden geleni yapacaktır. Sana gereken erişimi sağlar.”

“Bir periye önemsiyormuş gibi yapamam...”

“Kız kardeşini kurtarmak istiyor musun, istemiyor musun?” diye tersledi beni. Gülümsemesi tehlikeli mizacının sınırlarını ortaya çıkararak yerini öfkeye bırakmıştı.

Yutkundum. “Kız kardeşimin elinde olduğunu nereden anlayacağım? Bütün bunların bir oyun olmadığını nereden anlayacağım?”

Cebinden küçük, pembe bir kumaş parçası çıkarıp önüme fırlattı. “Elimden gelenin en iyisi bu.”

Boğazımdan yükselen hıçkırığa hâkim olup Jas’ın dikiş yaparken giydiği elbisenin parçasını yerden aldım. “Onu göster bana.”

“En değerli eşyayı Elora’nın en yetenekli hırsızının ellerine bırakmamı mı istiyorsun? Hayatta olmaz. Gerçi...” Elleri ni birleştirip öne doğru bir adım attı. “Benim için bulup geri getireceğin eserlerden ilki sayesinde kız kardeşini görebileceksin. Sihirli bir ayna. O aynada neyi dilersen görebilirsin.”

“Bir aynaya mı güveneyim yani?”

Ben sana mı güveneyim peki? dercesine kaşını kaldırarak bana baktı.

“Kız kardeşimi görmeme izin ver ancak o zaman bana vereceğin görevi konuşabiliriz.” Ya kız kardeşim elinde değilse? Ya şu anda onun canını yakıyorsa? Ya kız kardeşim çoktan gitmişse? Bu düşünceyle birlikte gittikçe artan öfkem kanımı kaynatıyordu. “Beni buraya getirmek için çok zahmete girdin, en azından bana kız kardeşimi gösterme nezaketinde bulunabilirsin. Bu tartışmaya açık değil.”

“Sence şu anda tartışacak konumda mısın?”

Görünmez bağları yeniden çektim. Bağlar yerinden kırırdamayınca kralın yüzüne tükürdüm. Mordeus gözlerini faltaşı gibi açtı ve burun delikleri kocaman oldu. Açık avucunu bana doğru savurarak üzerime bir karanlık huzmesi gönderdi.

Saldırısından kaçmaya çalıştım ama geç kaldım. Karanlık huzmesi bana vurduğu anda kendimi küf ve idrar kokan parlak ışıklarla aydınlatılmış bir odada buldum. Üzerimdeki ince elbise beni buz gibi zeminden korumak için işe yaramıyordu, dişlerim titreyerek ayağa kalktım.

Neredeyim ben?

Bu odada pencereler ya da herhangi bir kapı yoktu. Erazından görebildiğim kadarıyla. Yalnızca dört taş duvar, taştan zemin ve tavandan akan kör edici ışık vardı. Gölge hanesinde esirlere işkence etmek için ışık mı kullanıyorlardı?

Yarı üşümekten, yarı öfkeden ellerim titreyerek odanın çevresinde yürüdüm. Duvarlara dokunarak taşların arasında boşluk ya da benzer bir yer aradım ama bir çıkış yolu göremiyordum.

Kollarımı kendime dolayıp ışığa karşı gözlerimi kısıyarak tavandaki tuzak kapısını seçmeye çalıştım. Burası bir tür yeraltı zindanı olmalıydı ama tavana bakınca görebildiğim tek şey kör edici bir parlaklıktı. “Merhaba?” Sesim taş zeminde yankılandı. “Kimse yok mu?”

Cevap yok.

“Kralla konuşmak istiyorum!”

Cevap yok.

Duvarı tekmeledim ve ayağımdan yukarıya bir acı yayıldı. “Çıkarın beni buradan!”

Cevap yok.

Ellerime bakıp şatoda olduğu gibi gölgeye dönüştürmeyi denedim ama burada gölge yoktu. Saklanabileceğim ya da içinden geçeceğim bir karanlık yoktu.

Duvardan inip kollarımı bacaklarıma doladım. Çok yorgundum. Gorst'un adamlarından kaçmadan önce Nik'in evinde aldığım birkaç saat uykudan beri hiç uyumamıştım ve geçitten geçmemin üzerinden tam bir gün geçmişti.

Gözyaşı dökerek enerjim kalmamıştı, içimdeki öfke kalan enerjimi de tüketiyordu. Yolculuk yüzünden bitkindim ama burada sıkışıp kaldığıma inanmak istemiyordum. Bunca yolu hiçbir şey için gelmemiştim.

Başımı dizlerimin üzerine koyup gözlerimi kapattım. Kız kardeşimi de tıpkı buna benzeyen bir odada durmuş, ağlaya ağlaya uyuyakalırken hayal ettim. Bana kristal koruma tılsımını verirken Sebastian'ın gözlerindeki merhameti düşündüm. Fairscape'e döndüğünde, beni orada bulamadığında ne düşünecekti?

Aynı anda iki yerdeydim. Aynı anda iki kişiydim. Mordeus'un yeraltı zindanının duvarına yaslanmış uyuyan başarısız kurtarıcı, kız kardeşini kurtarmayı başaramayan kızdım. Aynı zamanda sekiz yaşındaki koruyucu, küçük kardeşiyle battaniyelerin arasına saklanmış ve üzüntüsünde boğulmasın diye kız kardeşine kaşıkla ümit yediren o kızdım.

Rüyalar çok tuhaf olabiliyordu. Rüya gördüğümü biliyordum ama uyanmak istemiyordum. Çünkü rüyamda Jas yanımdaydı. Yanımdaysa da güvende demekti.

Devlin Amca ölmeden önce üst katta kaldığımız yatak odasındaydık, ağlayan Jas'ın gözyaşlarını silmekle meşguldüm. Bu gece annemizi özlüyordu. Ben de özlüyordum özle-

mesine ama ben üzüntümü belli edersem onu daha da üzdim. bu yüzden kederimi içime atıp kız kardeşimin yüzüne düşen kestane rengi saçlarını arkaya attım.

“Onu özledim.” dedi Jas, hıçkırarak ağlayarak.

“Eminim o da seni özlüyordur,” diye fısıldadım. “O kadar özlüyordur ki gelip bizi almanın bir yolunu bulmak için plan yapmıştır.”

Jas burnunu çekti. “Bana bir hikâye anlatır mısın?”

Yüzüne düşen saçları geri ittim ve ona peri şatoları ile soylu elflerin olduğu bir hikâye anlattım. Hikâye kendiliğinden geldi, önemli olduğunu hissedebiliyordum ama kendimi uzaktan izliyordum sanki. Ağzımdan çıkan sözcükleri seçmiyordum. Başka bir odadan gelen uğultular gibi boğuktu.

Jas elimi sıkı sıkı tuttu, hikâyenin heyecanlı yerine gelmiş olmalıydım. “Sonra ne olmuş?” diye sordu.

“Zalim kral, gölgeler prensesinin şatosuna geleceği günü beklermiş.” Bu hikâyeyi unutmuştum. Annem bize sadece bir kere, Peri Diyarı’na gitmeden önceki gece anlatmıştı. “Sahte kral kızın gölgelere hükmedebildiğini biliyormuş ama kızın kocaman kalbi ve sonsuz sevgisinin onu tahtından edeceğinden haberi yokmuş.”

Jasalyn gözlerini kapadı, yüzünde uykuya dalmadan önce olduğu gibi yumuşak bir ifade belirdi. Uyuyor muydu yoksa yarı uyanık mıydı bilmiyorum ama, “Prens beni bulmana yardım edecek,” dedi.

Kirpiklerimi kırpıştırıp gözlerimi Jasalyn’den ayırarak yatağın ucundaki karanlığa baktım. Baloda gördüğüm gümüş gözlü erkek orada göründü ve kayboldu, giderek sönen değerli bir hatıra gibi yok oldu.

"Bu hikâyeyi sana kim anlattı?" diye sordu. Somut bir bedenden çok gölge gibiydi.

Ayağa kalkıp ona gülümsedim, onu görmek ve kız kardeşimin söylediklerini duymak beni tuhaf şekilde rahatlatmıştı. Burada, hiç tanımadığım bu perinin yoğun bakışlarının altında kendimi güvende hissediyordum. Daha az yalnız hissediyordum. *Prens beni bulmana yardım edecek.* Yataktan kalktım ve battaniyeyi Jas'ın üzerine örttüm. "Annem bize pek çok hikâye anlatırdı."

"O halde neden bu kadar güçsüz hissediyorsun?"

Yatak odamız birdenbire kötücül kralın şatosundaki o soğuk, kapısız, penceresiz hücreye dönüştü. İşte o anda hatırladım. *Ben bir mahkûmum. Bu bir rüya.* "Çünkü öyleyim."

O gümüş gözlerde öfkeye benzeyen bir ışıltı belirdi, ardından kendimi göz alabildiğince uzanan, yıldızlı bir gökyüzünün altında buldum. Omzumun üzerinden yükselen ay, iç rahatlatıcı bir fener gibiydi.

Gümüş gözlü peri ayışığından güç alıyormuş gibi tamamıyla önümde belirdi. Koyu renk bukleli saçlarını yüzünün arkasına atmış, kaşını endişeyle kaldırmıştı. "Yalnızca güçsüz olduğuna inanırsan güçsüzsündür." Küçümseyici bakışlarla beni şöyle bir inceledi, gözlerinde ayışığının yansımasını görebiliyordum. "Fazla vaktimiz kalmadı."

"Ne?"

"Sen kabul edene dek seni bırakmayacak, ikinizi de öyle. Onu kurtarmana yardım edebilirim. Gel ve beni bul."

"Sen Nasıgli'sin. Yardımını neden isteyeyim ki? Muhtemelen onun için çalışıyorsundur."

Gözleri parıldadı. “Asla. Sihrim üzerine yemin ederim.” Gözlerini kırptırdı ve başını çevirdi. “Geliyorlar.”

Peri yok oldu, etrafımı saran karanlık gece de yerini aşırı parlak ışığa bıraktı.

“Uyan artık, Alev Kız.” Bu emri boğuk bir kahkaha izledim ve gözlerimi açtım.

Hücrenin ortasında bir gulyabani duruyordu. Başını eğerek bana gülümsedi. Yamuk parmaklarını saçlarıma uzattı, gözleri heyecanla dışarı fırlamıştı. Bense henüz hayal dünyamdan çıkamamıştım ve önümdeki yaratığa zar zor odaklanabiliyordum.

O peri neden rüyama girdi? Çok gerçekçiydi. Neden bana akıl verenin Sebastian olduğunu hayal etmemiştim ya da J. Salyn? Ya da tanıdığım başka birini?

Gulyabani elini uzatınca beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Kral güzel bir uyku çektikten sonra fikrini değiştirmiş olabileceğini söyledi. Şimdi yanına gidiyoruz.”

İlk tepkim kabul etmemekti ama bu bana ne kazandırırdı ki?

Başımı sallayarak kemikli elini tuttum. Daha yerden kalkamamıştım ki kendimi yeniden taht odasında buldum. Geçen gecedan farklı olarak, bu kez odada volta atarken beni görünce tahtının önünde duraksayan Mordeus’tan başka kimse yoktu. Pencerelelerden ve cam kubbe şeklindeki tavan dan içeri giren parlak sabah güneşine rağmen, oda gözümde daha büyük ve daha soğuk görünmüştü.

Kral Mordeus gulyabaniye, “Ölümlü önerimi tekrardan düşündü mü?” diye sordu, sert bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Reddedilmeyi kaldıramayan bir hükümdardı.

Karnım ağrıyordu ama kendimi derin nefes üstüne derin nefes almaya zorladım. Perilere güvenmiyordum ve bu periye hiç güvenmiyordum ama rüyalarımın güvenirdim. *Sihrim üzerine yemin ederim.* Annem bir keresinde, bir perinin gücü üzerine yemin edince bu yemini bozmadığını anlatmamış mıydı? Bilinçaltımın bu bilgiyi anılarımın derinlerinden çekip çıkarmasının bir sebebi olmalıydı.

Yerden kalkmaya çalıştım ama beni yeniden o görünmez bağlarla bağlamışlardı. Krala tıslamamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. “Tekrar düşündüm.”

Prensle evlenmek istiyormuş gibi davranıp saraya sız, sihirli peri eserlerini çal, kız kardeşimi kurtar. Bunu yapabilirim.

“Eğer bu üç eseri bulup geri getirir...” Duraksadım. Ölümlü kızları satın alabileceği eşyalar olarak gören bu erkeğe hiçbir şey vermek istemiyordum, içgüdüsel olarak onun şartlarını yeniden gözden geçirme gereği duymuştum. “Eğer bu üç eseri bulup Nasıglı Sarayı’na geri getirirsem, kız kardeşimi sağ salım bir şekilde insan diyarında benim belirlediğim bir yere bırakmalısın.” Bu bir soru değildi. Benim şartlarım bunlardı.

Kralın gümüş gözleri parladı. İstedikini elde ettiğini anlamıştı. “Sözüm sözdür, Alev Kız.”

“Gücün üzerine yemin et.”

Kral irkildi, yüzündeki ifade bir an için ciddileşti ama yerini çok geçmeden dostluk maskesi aldı. “Bunu sana kim anlattı?”

Omzumu silktim. “Herkes bilir,” diye yalan söyledim. “Ne yazık ki, sana yalnızca bu şekilde güvenebilirim.”

“Peki. Ama bir şartım var. Eğer bu anlaşmadan Siğli Sarayı’ndaki kimseye bahsedersen, anlaşma bozulur ve kız kardeşini ay tutulması hediyesi olarak gulyabanilere veririm. Anlaşıldı mı?”

Kime söyleyecektim ki? Bu diyarda güvendiğim tek kişi Jasalyn’di. “Anladım.”

Kral gülümsedi. “O halde anlaştık. Üç eseri de ait oldukları yere, yani benim saraya getirdiğinde kardeşini sağ salim insan diyarında senin belirlediğin yere bırakacağım.”

“Canlı olarak,” diye karşılık verdim. *Sağ salim* demek canlı demekti zaten ama kaçamak yapıp bundan yararlanmasını istemiyordum.

“Canlı. Gücüm üzerine yemin ederim.” Parmaklarını sık. latınca arkasında gümüş işlemeli bir ayna belirdi. “Bu, Keşiş Aynası’nın bir kopyası. Aynayı bulduktan sonra yerine bunu koyacaksın, böylece kraliçe aynanın kayıp olduğunu anlatacaksın.”

“Peki aynanın sahte olduğunu anlayınca ne olacak?”

Kral başını salladı. “Yalnızca Nasıgli kanı taşıyan kişiler farkı anlayabilir.”

“Aynayı nereden bulabilirim?”

Omuz silkti. “Tek bildiğim, Arya’nın aynayı Siğli Sarayı’nda bir yere sakladığı. Aynayı bulmak etrafı için araman gerekebilir ama geçidi bulmayı başaran kız için bu sorun olmamalı.” Kral sırtı ve aynayı bana uzattı. “Kalkabilirsin.”

Şansımı denemek için kıpırdanırken görünmez bağların yok olduğunu görmüştüm. Ayağa kalktığımda bir elimde hâlâ Jas’ın kumaş parçasını tuttuğumu fark ettim. Diğer

elimle aynayı tuttum ve titrememeye çalıştım. “Aynayı bulduktan sonra geçitten geçerek mi sana vereceğim?”

“Geçit artık... devre dışı kaldı.” Gulyabani güldü, Mordeus da ona bakarak sıırttı. “Gulyabanım zamanı gelince seni ve aynayı almaya gelir.”

Alay konusu olmak hoşuma gitmiyordu ama geçen gece gururum galip gelmişti ve bu yüzden saatler kaybetmişim, o saatleri aynayı aramak için kullanabilirdim. Kız kardeşimi eve götürmeyi başarabileceksem, bana istedikleri kadar gülebilirlerdi. “Geriye kalan iki eser nedir?”

“Tek seferde sadece bir göreve odaklan, kızım. Birinciği getirdiğinde ikincinin ne olduğunu öğreneceksin.” Ellerini cıırttı ve üç elf perisi kadın anında etrafımda belirdi. Kral gibi soluk tenlilerdi ama kısa, açık mavi saçları vardı. “Abriella’yı Siğli Sarayı için hazırlayın. Müstakbel bir kraliçe gibi görünsün, sonra da onu Altın Saray’a götürün.”

Üç kadın kralın emrine uyarak başlarını salladı. “Emre dersiniz, Majesteleri,” dediler aynı anda. Kadınlardan biri kolumu tuttu ve onları takip ederek odanın arka tarafındaki kapıya yöneldim

“Abriella,” dedi kral. Durarak arkaya döndüm ve onunla göz göze geldim. “Prens Ronan ile tanıştığında, ona ihtiyacın olduğunu unutma. Güvenini sürdür, yoksa sarayına sıızamazsın.”

“Görevimi anlıyorum.”

Kral parmaklarını açtı ve avucunda mürekkep lekesi gibi bir karanlık huzmesi oluştu. “Neyin tehlikede olduğunu unutmazsan sorun kalmaz.” Karanlık huzmesi değişti, değiş-

ti ve Madam V'nin evinde yerde oturan Jasalyn ile benim görüntüsüne haline geldi. Jas pijamalarını giymişti ve yataktan yeni kalkmış gibi bir hali vardı. Yüzündeki gülümsemeyi görünce onu tutan adama rağmen görüntüye yaklaşmak istedim.

Kral, "Ya da... *kimin* mi demeliyim?" diye ekledi.

YEDİNCİ BÖLÜM

“BAŞKA BİR YOLU OLMALI,” dedim, kapımdaki gulyabaniden geriye doğru bir adım attım. Banyo yapma fırsatı bulduktan ve kralın hizmetkârları beni oyuncak bebek gibi bir güzel giydirdikten sonra, Kral Mordeus gulyabanisini bana kraliçenin sarayına kadar eşlik etmekle görevlendirmişti. Önümde belirlediğinden beri ağzından akan salyaları iki defa silmek zorunda kalan bir yaratığa bu kadar güvenmek zorunda olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

“Kral Mordeus, ağabeyi Oberon’un Siğli topraklarına açılan geçidini uzun zaman önce yok etti,” dedi nedime.

“Bir at arabası ya da... atla gidemez miyim?”

Nedime kızlar şaşkın bakışlarla birbirlerine baktı. “En hızlı beygirimizle bile yolculuk bir hafta sürer hanımım.”

Bana ne zaman *hanımım* deseler gülmemek için kendimi zor tutmuştum. Daha önce kimse bana böyle bir ithamda bulunmamıştı ama hizmetkârların saatlerce üstüme titredi-

ğini görünce bu hitap şekli beni eğlendirmekten çok rahatsız etmeye başladı.

Kral Mordeus'un gulyabanisi bıyığının altından homurdandı, ardından yeniden elini uzattı. Anlıyordum. Gulyabaniler farklı diyarlar arasında özgürce hareket etmekle kalmıyor, bu seyahati oldukça hızlı bir şekilde yapabiliyorlardı. Gitmek istedikleri yeri seçiyorlar ve öylece orada *beliriyorlardı*. Topladıkları bilgilerin yanı sıra en büyük güçleri buydu. Gözlerim bileğimdeki bilekliğe takıldı. Periler beni yıkarken, Bakken'in bilekliği sadece benim görebileceğimi iddia etmesi de kanıtlanmıştı. Şimdiyse bilekliği kullanasım vardı. Tanımadığım bir gulyabanidense Bakken ile seyahat etmeyi fazlasıyla tercih ederdim ama bilekliklerimdeki telleri harcamak istemiyordum. Gereksiz yere saçımı daha fazla yitirmek istemiyorum desem daha doğru olurdu. Görevim prensi baştan çıkarmaktı ve kızıl buklelerim işime en çok yarayacak fiziksel özelliğimdi. Derin bir nefes alıp ileri doğru bir adım attım. "Pekâlâ."

Gulyabani elimi tuttu. Teni kösele gibiydi ama bunu düşünmeye fırsat bulamadan dünya eriyip gitti. Bu his, beni tıktıkları hücreden kralın önünde belirlediğimde hissettiğime benzemiyordu. Aynı anda hem aşağıya gidip hem yukarıya çıkmak gibiydi, ardından birdenbire durdum ve başım arkaya savruldu. Etrafımda bakımlı çiçek tarhları vardı ve altın kraliçenin şatosu akşam karanlığında parlıyordu.

"Seni burada bırakıyorum," dedi gulyabani elimi bırakarak

Aynayı bulduktan sonra onu nasıl çağıracağımı sormak için arkamı döndüm ama çoktan gitmişti.

Şato, Peri Diyarı'na geldiğim ilk gün olduğu gibi kalabalıktı, ölümlüler ve periler kapının önünde ve içeride dolanıyordu. Elimi göğüslerimin arasında asılan tılsımda gezdirdim ve köprüye doğru yürümeye başladım. Beni giydiren nedime kızlar tılsımın ne işe yaradığını sormuş ve onu birinci kolyeyle takas etmemi önermişlerdi ama ben reddetmiştim. Sebastian'ın sihri bu diyarda işe yarıyor muydu bilmiyordum ama yaramasa bile, boynumda asılan kristallerin soğuk hissi beni rahatlatıyordu.

Sebastian. Onu düşününce göğsüm sıkıştı ve bir an için kendime acıma hakkı tanıdım. Gözlerimi kapatıp öpüşünü, su yeşili gözlerini düşündüm. Sadece birkaç gün öncesine kadar hayatımdaki en karmaşık sorunların Madam V'ye olan borcum ve gizliden gizliye büyücünün çırağından hoşlanmam olduğuna inanmak güçtü.

Sebastian'ı bir daha görebilir miyim bilmiyordum ama eğer görürsem umuyordum ki Prens Ronan'ın bana güvenmesi için yapmam gereken hareketleri affedebilirdi.

“Brie? Bu sen misin?”

Tanıdık sesin geldiği yöne döndüğümde Sebastian'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm, sanki düşüncelerimle onu çağırılmışım. Güzel yüzünü gördüğümde az kalsın dizlerimin üzerine düşecektim. Koyu kahverengi deri bir pantolon ve yelek giymişti, uzun kılıcını sırtına asmıştı. Fairscap'de normal bir günmüş, Büyücü Trifen'in avlusunda antrenman yapmaya gidiyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra sivri kulaklarını, parlak tenini ve yüzünün daha sert açılarını inceledim. Tepeden tırnağa önceki gece kraliçenin şatosunda dans ederken gördüğüm asil perilere benziyordu.

Büyücü Trifen'den bir iksir almış olmalıydı, bunu ben de düşünmüştüm ama böyle bir iksire paramın yetmeyeceğini ve hırsızlık yapmaya vaktim olmadığını fark edince vazgeçmiştim.

“Bash,” diye fısıldadım.

Sebastian beni kollarının arasına aldı. Sıcaklığı bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım bir rahatlıktı. “Bu sensin.”

Onu incelemek için geri çekildiğimde, kusursuz yakışıklı yüzünün hayranlık ve hüsrana benzeri bir ifadeyle bükülü düğünü gördüm. “Kırk yıl düşünsem periye benzeyeceğini aklıma gelmezdi,” dedim. Parmak uçlarımı güzel elmacık kemiklerinde gezdirdim. “Kusursuz bir büyü. Seni tanımasam, buraya ait olmadığını tahmin bile edemezdim.”

Sebastian bunun üzerine irkildi, boğazını oynatarak yutkundu. “Gorst’un adamlarının peşinde olduğumu duyunca Nike gittim. Bana oradan ayrıldığını söyledi. Nereye gittiğini söylemedi ama söylemesine gerek yoktu. Jas’ı bulmak için gittiğini anlamıştım.” Beni yeniden kendine doğru çekip derin bir nefes aldı. “Bütün gün Siğli Sarayı’nı aradım ama seni bulamadım. Lanet olsun, Brie, nerelerdeydin?”

Elbisemin içinden tılsımımı çıkardım ve ona gösterdim. “Güvendeyim. Gördün mü?”

Geniş ellerini kollarımda gezdirip her karışımı inceledi. Saçıma örgülere ayırıp başımın üzerinde topuz yaptıktan sonra Nasıgli hizmetkârları bana sarı ipekten oluşup kat kat aşağı inen kolsuz bir balo elbisesi giydirmişlerdi. Elbisenin kumaşı kalp şeklindeki göğüs dekoltesinden itibaren kalçalarıma kadar vücuduma sarılıyor ve sarı topuklu ayakkabılar

giydirdikleri ayaklarıma doğru iniyordu. Aynanın önünde kendime bakınca kocaman bir laleye benzediğimi düşünmüştüm. Hizmetkârlar prensin beni bu halde karşı konulamaz bulacağına dair ısrar etmişti ve onlara güvenmemek için bir sebebim yoktu.

Anlaşılan lalelere karşı zaafı olan tek kişi Prens Ronan değildi. Bana bakarken Sebastian'ın dili tutulmuştu. Gözleri tekrar tekrar yüzüme kayıyor, sanki kendisini iyi olduğuma inandırmaya çalışıyordu. "Sen çok..." Elini ensesine koyup bana çocuksu bir gülümseme gönderdi. "Bu halde kimse seni görmeden dolaşmayı nasıl başardın aklım almıyor diyelim."

Yutkundum, bu iltifatı karşısında yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. "Başardım işte."

"O kadar endişelendim ki."

"İyiymi ben." Gerçekler dilimin ucundaydı ama kral anlaşmamızla ilgili ne demişti? Sadece Siğli perilerine söylemememi mi söylemişti, yoksa herhangi birine söylemememi mi yasaklamıştı? Sanırım sadece Siğli perilerine söylemememi yasaklamıştı ama ya biri beni Sebastian'a söylerken duyarsa? "Beni aramaya gelmemeliydin. Çıraklık eğitimin ne olacak?"

Sebastian yüzümü inceleyerek başparmağıyla çenemin kenarına dokundu. "Hiçbir şey senden daha önemli değil."

Yanağımı göğsüne koydum ve ona sokulup sıkı sıkı sarıldım. Belki bir zayıflık göstergesiydi ama burada olduğu için ona çaresizce minnettardım. Çünkü bitkindim. Çünkü korkuyordum.

Çünkü utanıyordum.

Bir yanımda eve dönmek istediği için, bu yerden ve bu kor-

kunç yaratıklardan uzaklaşmak istediğim için utanıyordum. Kız kardeşimi kurtarması gereken kişinin ben olmasını istemediğim için utanıyordum.

Kral bir konuda haklıydı, ben mükemmel bir hırsızdım. Hemen hemen her şeyi çalabilirdim. Ama bir peri prensi kalbini? İşte onu çalmak için nereden başlanır onu bile bilmiyordum.

Kral benden daha kötüsünü istemediği için kendimi şanslı saymalıyım ama hissettiğim tek şey başarısız olma ya mahkûm olduğumdu. Sihirli eserleri çalmak için Nasıgli ormanlarının derinliklerine gidip dehşet verici canavarlarla savaşmayı yeğlerdim. Bunu yapma becerime daha çok güveniyordum ama bu? Bir perinin gelini olmak istiyormuş ve bu onur için diğer kadınları yenmeye hazırmış gibi davranmak? En güzel elbiseleri giydirseler bile bunu nasıl yapacağımı bilemezdim.

Sebastian geriye doğru bir adım atıp yüzümü geniş avucunun içine aldı. “Nereye gittiğini anlat bana.”

Başımı salladım. Ona kralla olanları anlatamazdım. Bunu riske atamazdım. “Jas’ı arıyordum. Arayışım beni... kraliçenin topraklarından uzaklara götürdü.”

Gözlerini kapatıp başını salladı. “Tılsımım seni gölge diyarının en kötü canavarlarından koruyamaz. Ne kadar tehlikeli olduklarını bilmiyorsun. Eğer Nasıgli perileri seni görseydi, gördükleri anda kaçırlırlardı. Seni köle yaparlardı. Belki de daha kötüsünü.”

Yaptığım seçimin Sebastian’ın canını yakmasından nefret ediyordum. Nasıl açıklayabilirdim? Jas’ın benim için ne

anlam ifade ettiğini anlayacak biri varsa o da Sebastian'dı. "Onu bulmadan eve dönmeyeceğim. Ama *sen* dönmelisin. Bu *senin* savaşın değil, Bash."

Etrafımızdaki yoğun yeşillığe baktı ve bıyık altından lanet okudu. "Daha fazla vakte ihtiyacım var," dedi, bana değil kendi kendine söylemişti sanki.

Elimi koluna koydum ve parmaklarımın altındaki gücünün ve sıcaklığının farkına vardım. "Ne için?"

"Aylar önce yapmam gereken şeyi yapmak için." Yutkundu. "Benimle yürür müsün?"

Uzun uzun şatoya baktım. Prens on iki adayı seçmeden önce içeri girip kendimi tanıtmak zorundaydım.

"Sadece birkaç dakikalığına," dedi Sebastian. Yüzüme düşen saçlarımı arkaya attı. "Bana bunu verebilir misin?" Gülümsemesi buz kesmiş kalbimi güneş ışığı gibi ısıtıyordu. Ondan bunu esirgeyemezdim, ne de olsa basit bir yürüyüştü.

Sebastian arkasını dönüp eğilerek bahçedeki turuncu zambaklardan birini kopardı. Zambak avucunda açılınca nefesimi tuttum. "Daha önce bunu yaptığını hiç görmemiştim."

"Annem zambaklara bayılır. Seni bırakıp eve döndüğümde, en yakın arkadaşım çiçeklere baktığım için benimle alay ederdi. Bana *senin* saçlarını hatırlattığını biliyordu ama gerçek şu ki yanına bile yaklaşamazdı." Çiçeği saçıma sıkıştırdı, bir an için kendime gözlerimi kapatma izin verdim. Kulağıma değen sert parmak uçlarını hissedince baştan aşağı titredim. Jas'ın bana ihtiyacı varken ne hakla Sebastian'ın dokunuşlarına, uzun bakışmalarına ve kibar sözlerine aç olabiliyordum?

“Ailenden hiç bahsetmezsin.” Başımı salladım. “Daha fazla soru sormalıyım.”

“Hiç fırsat vermedim ki.” Çiçeği son bir kez düzeltip elini düşürdü. “Ben bolluk ve güç içinde büyüdüm. Etrafımdaki insanların beni umursadığından her zaman emin olamazdım.”

Bunu duyduğuma şaşırmıştım. Herkes büyücü çırağı olacak kadar şanslı değildi tabii ama güçlü aileler böyle bir konumu kendilerinden aşağı görürdü. “Ne tür bir güç?”

“Yönetme gücü. Benim de bir gün kullanmamı bekledikleri türden bir güç.” Elimi tutup avucuna aldığı parmaklarımı inceledi. Peri büyüsü bazı özelliklerini vurgulamış olabilirdi ama nasırlı elleri aynıydı. “Yakında.”

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı büzdüm ve avucuma aldığı parmak uçlarını sıktım. “O halde neden büyücü çırağı olmak için eğitim aldın?”

“Bana işe yarar beceriler kattı ama ben... Doğrusunu istersen, uzaklaşmam gerekiyordu.”

İşte o anda kafama dank etti. “Aslında çıraklık eğitimi için gitmiyordun, değil mi? Eve dönecektin.”

Başını salladı ve yüzümü inceledi. “Benimle gelmeni isteyecektim ama sana sunabileceğim hayatı istemeyeceğini biliyordum.”

Kalbim aynı anda hem yükseldi hem de ezildi. “Neden böyle düşündün?” O kadar seçici olduğumu mu düşünüyordu gerçekten? Yoksa Jas’ı asla geride bırakmayacağımı düşünüp ikimizi de alamayacağına mı karar vermişti?

Sebastian nefes verdi. “Onu sattığına hâlâ inanamıyorum.”

Yanağımı yeniden göğsüne bastırdım ve sıcaklığı ile gücünün verdiği hissin tadına vardım. Sebastian Jas’ı kurtaramaz

ya da beni tamamlamam gereken bu görevden koruyamazdı belki ama ona sarılınca kendimi rahatlamış hissediyordum. Bir yanımda bütün sorunlarımı Sebastian'ın becerikli ellerine emanet edersem her şeyin çözüleceğine inanmak istiyordu. "Senin suçun değil."

"Hislerimi hiç anlatmamam benim suçum ama. Şimdiyse artık çok geç kaldığımdan korkuyorum." Bakışlarını kaçırdı, gözlerini takip edince sarı ve gri üniformalı bir grup muhafızın şatodan ayrıldığını gördüm. *Sarı*, üzerimdeki elbise gibi. Kraliçenin bayrağının renklerinden biriydi bu.

Başımı kaldırıp Sebastian'a baktığımda dudaklarımı izlediğini fark ettim.

Elimi kaldırdım ve davetkâr bir şekilde çenesine dokundum. Sebastian yavaşça, beni deli edecek kadar yavaşça dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dudakları yumuşacıktı ama elimi saçlarına daldırınca öpücük daha derin bir hal aldı. Zaman tökezleyip birdenbire durdu. Güneş ufukta oyalanıyordu, kuşlar sessizdi ve meltem rüzgârı çiçeklerin arasından esiyordu. Dünyada Sebastian'ın dudakları ve benim dudaklarım dışında hiçbir şey yoktu, her mükemmel anı zihnime kazımaya çalışırken kalbim sızladı. Bu son öpüşmemiz olabilirdi.

Kalbim hep bu adamı severken, başka bir adamı kendime nasıl âşık edebilirdim?

Sebastian geri çekildiğinde dizlerim titriyordu, dünya yavaş yavaş yerine geldi.

"Lütfen affet beni," diye fısıldadı.

"Affedecek bir şey yok." Ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Ne de olsa seni öpen bendim."

“Asil Majesteleri Prens Ronan, taht odasında bekleniyor. sunuz,” dedi yakınımızda duran bir muhafız.

Arkamı dönüp bahçeyi inceledim. Prens yakınlarda bir yerde miydi? Sebastian’ı öptüğümü görmüş müydü? Eğer gördüyse onu, ona âşık olduğuma nasıl inandıracaktım?

Aptal ve pervasız davrandın, Brie. Topla kendini.

Ama bahçede Sebastian, muhafızlar ve benden başka kimse yoktu. Muhafızlar beklentiyle Sebastian’a bakıyor, Sebastian da beni izliyordu.

“Efendim affedersiniz,” dedi kraliçenin askeri. “Ama gitme vakti geldi. İçeride sizi bekliyorlar. Seçimler saatler önce başladı.”

“Anneme birazdan yanına gideceğimi söyleyin.” Sebastian’ın sesi keskin ve sertti, bulanık zihnim söylediklerine bir anlam vermeye çalıştı.

Muhafız beceriksizce ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve muhafız arkadaşlarına baktı. “Majesteleri...”

Sebastian çenesini sıktı. “Bizi yalnız bırakın.”

Bahçenin taş patikasında yürüyen ayakların seslerinin hayal meyal farkındaydım ama gözlerimi arkadaşşımdan alamıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Annen mi?” Prens Ronan. Ona *Prens Ronan* demişlerdi. Ve *Majesteleri*. “Bash, anlamıyorum. Bu ne tür bir büyü? Neden prens olduğunu sanıyorlar?”

Sebastian elimi tutup hafifçe parmaklarımı sıktı. “Çünkü prensim.”

Geriye doğru bir adım attım, elimi çektim. “Hiç komik değil.”

“Brie, dinle beni. Sana anlatamadım çünkü benim türüme karşı olan hislerini biliyordum. Anlatmak istedim ama...”

“Olamaz.” Başımı hızlı hızlı salladım. “Hayır, sen normal bir insansın. Sen peri olama...”

“Lütfen. İzin ver de açıklayayım.”

Farkına varmadan geriledim ve kendimi bir söğüt ağacının gölgesinde buldum.

“Brie?” Sebastian’ın ağzından bir küfür çıktı ve olduğu yerde döndü. “Abriella? *Lütfen.*”

Ellerime baktım ama yok olmuşlardı. Bir şekilde yine görünmez olmuştum, önceki gibi gölgelere karışmıştım.

Sorgulamadım. Sadece *koştum*. Bahçeyi geçtim, şato kapılarını geçtim ve yoğun sisin içine daldım. Ciğerlerim yanıyordu ve bacaklarım ağrıyordu ama durmadım. Etrafımdaki manzara saray bahçesinin imkânsız kusursuzluğundan harabeye benzer bir yere dönünce bile, yaptığım sihir her ne ise bozulana ve kollarımla bacaklarım yeniden ortaya çıkana kadar durmadım. Etrafımdaki sis, fırtına bulutları kadar yoğunlaşana ve günün son ışıkları da yok olup güneş gökyüzünde alçağa inene kadar yavaşlamadım.

Kırık bir mermer sütuna yaslanıp yere gömüldüm. Yanaklarım ıslanıp nefeslerim hıçkırığa dönene dek ağladığının farkına bile varmamıştım.

Bana yalan söyledi. Beni olmadığı biri olduğuna inandırdı.

Şımarık bir prensten çalmaya razıydım. Kız kardeşimi kurtarmak için bir periyi kandırmaktan çekinmezdim ve kalbimin kırılmasından hiç ama hiç endişelenmiyordum. Ama Prens Ronan alelade bir peri değildi. O Sebastian’dı ve

her nasılsa onu affetmiş gibi, onunla evlenmek istiyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Prens Ronan ile tanıştığında, ona ihtiyacın olduğunu unutmama. Güvenini sürdür, yoksa sarayına sızamazsın.

Kralın bu sabahki sözleri zihnimde yankılandı. Prens'in güvenini kazanmamı söylememişti. Güvenini sürdürmemi söylemişti. Dün de Peri Diyarı'nda tesadüf diye bir şey olmadığını söylemişti. İşte bu yüzden bu görev için beni istemişti. Her şeyi biliyordu. *Her nasılsa*, Kral Mordeus Sebastian'la olan ilişkiyi biliyordu ve bu yüzden beni kullanıyordu.

Hangisi beni daha çok üzüyordu bilmiyordum, kalbimdeki acıyı gizleyip Sebastian'ın yalanları affedilebilirmiş gibi davranmak mı, yoksa Sebastian'la bu oyunu oynamanın beni geri dönüşü olmayan bir şekilde bozma ihtimali mi?

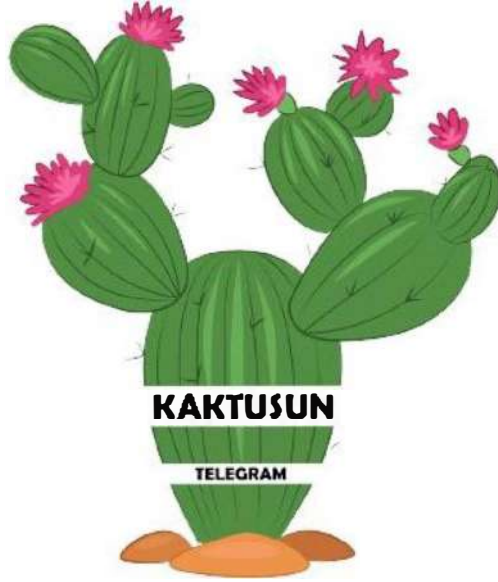
Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Telaş yaptığım için kaçmıştım, eğer düzgün düşünseydim prensin yanında kalı ve ilişkimizi içeriye sızmak için kullanırdım. Jas'ı kurtarmak için *her şeyimi* verirdim. Gururumu. Kalbimi. Hayatımı.

Geri dönmeliydim. Sebastian'ı onu hâlâ istediğime ikna etmeliydim. Yerden kalktım ve yanaklarımdaki yaşları sil dim. Arkamı dönerek harabenin içinde yürüyüp patikadan ilerledim ve tekrar saraya yollandım.

Cüppeli, kapüşonlu bir şekil sisin içinden ortaya çıktı. Tanıdık koyu renk gözleri görene kadar gerilmiştim. Omuzlarımı indirdim ve rahatlama hissi yumuşak bir meltem gibi beni okşadı, geriye ise sadece bitkinliğim kaldı. *Bu kişiyi tanıyorum.*

Şeklin arkasında uzun boylu ve heybetli, kapüşonun al-

tından beni izleyen parlak kırmızı gözlere sahip başka bir
şekil daha belirdi. Uyarıda bulunmak için ağzımı açtım ama
daha tek kelime edemedim uykuyu beni pençelerinin arasına
aldı ve kendimi yerde buldum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SARSILARAK UYANDIĞIMDA BİRİNİN patates çuvalı misali beni omzunda taşıdığını fark ettim. Boğazımda yükselen çığlığı yuttum ve hızla atan kalbimi yatıştırmak için üç kere derin nefes aldım. *Akıllı davran, Brie.*

Siğli kraliçesinin güvenli arazisinden aklımda hiçbir plan ve elimde de bir silah olmadan kaçmakla akıllı olmadığımı kanıtlamıştım. Şimdiyse biri beni kaçırıyordu.

Eteğimin arkasındaki etli ellere ve beni kaçırmanın boyuna bakılacak olursa, beni taşıyan kişi bir erkekti. Yere yığılmadan önce gördüğüm kadın ise... güvenebileceğimi sandığım biriydi.

“Kapıyı aç,” diye homurdandı beni taşıyan erkek. “Her an uyanabilir.”

“Ne kadar kabasın,” dedi önümüzde yürüyen kişinin melodik sesi. *Pretha*, kraliçenin şatosuna girmeme yardım eden güzel kadın. Aynı kişi olduklarını biliyordum ama sıra-

da beklerken gördüğüm halinden daha farklı görünüyordu. Güzel kahverengi gözleri ve koyu renk saçları aynıydı ama sivri kulakları vardı ve bütün asil perilerin taşıdığı ulvi ışıltı onda da vardı. “Onu bayıltmak zorunda değildin,” dedi.

“Histerik ölümlülere katlanamıyorum,” dedi erkek, beni diğer omzuna attı.

Kapı açıldı ve yüksek sesli bir müzik duyuldu. Beni kaçır-
 ranlar uyandığımı anlamasın diye bedenimi gevşek tutma-
 ya çalışarak onlar içeri girerken etrafı inceledim. Bu hanın
 Gorst’un Fairscape’deki mekânından tek farkı müşterilerdi.
 Burası bayat bira kokuyordu ve o kadar gürültüydü ki kulak-
 larım acımişti. Her bir köşede her türden çift birlikte dans
 ediyordu. Saydam kanatlı, kısacık bir elbise giymiş kıvrak bir
 cin perisi, bir trolün göğüslerinin arasına altın bir sikke koy-
 masına izin verdi. Deri biniş kıyafetleri giymiş genç bir elf iri
 kıyım dans eşinin Mohavk tarzı saçını okşayarak ona sürtü-
 nüyordu. Kadınlar ve erkekler tezgâhlara çıkıp dans ediyor,
 direklere tutunup sallandıkça kalabalık onları gaza getirerek
 onaylıyordu. Dar, siyah ve deri kıyafetler giymiş iri göğüslü
 bir ateş perisi solumdaki duvara eğilip o yanından geçerken
 Pretha’nın kalçasına bir şaplak attı.

Pretha üstüne vurarak perinin elini uzaklaştırdı ve, “Çalı-
 şıyorum,” diye bağırdı.

Beni taşıyan erkek kıkırdadı. “Buna vakit ayırmaktan çe-
 kinme, Pretha,” dedi. “Sen ayırmazsan, ben ayırırım. Ateş
 perileri ile ilgili ne derler bilirsin.”

“Tam bir domuzsun Kane,” diye bağırdı Pretha.

Dans eden bedenlerin arasından bize yol göstererek iler-

ledi, ardından hızlıca döndü ve Kane'in kolunun altından onu izlediğimi fark etti. "Kızımız da kendine gelmiş." Evet, tıpkı arkadaşım olmayı isteyen kadına benziyordu ama değişen tek şey kulakları değildi. Artık alnında örümcek ağına benzeyen gümüş bir dövme vardı. Dövme kırık bir aynayı andırıyordu.

Artık rol yapma gereği kalmadığından, beni tutan dev erkeğin kolunda kıvrandım. "Bırakın beni."

Pretha bana göz kırptı. Ardından iki muhafızı geçip ağır, ahşap bir kapıdan geçti. Kapının arkasında, pencerenin ardındaki sokak lambalarının aydınlattığı sade döşenmiş bir ofis vardı.

Beni ayaklarımın üzerine bıraktılar. Gözlerim karanlık odaya alışmaya çalışırken sonunda beni taşıyan erkeğe bakabildim. Her bir yanı dehşet vericiydi. Devasaydı, geniş, kaslı omuzları ve kocaman kaslı kolları vardı. En az iki metre olmalıydı, başının üstündeki kıvrık boynuzları sayarsak daha uzun boylu bile olabilirdi. Gözlerinin beyaz olması gereken kısmı tamamen siyahtı ve alev renginde göz bebekleri vardı. Uzun saçları ve sakalı da kızıldı, sivri kulaklarından birine halka takmıştı.

"Sanırım senden hoşlandı, Kane," dedi Pretha. "Ya da o kadar çirkinsin ki kız dilini yuttu."

"Onu bulmuşsunuz," dedi arkamdan derin, melodik bir ses.

Hızla arkamı döndüm, sesin sahibi ister istemez beni kendine çekiyordu. Karşımda duran kişiyi gördüğümde ise neredeyse nefesim kesilecekti. Bir bacağını uzatmış, diğerinin

dizini kırmış halde kanepeye yayılmıştı. Koyu renk dalgalı saçlarını tıpkı rüyamda olduğu gibi arkadan bağlamıştı ve büyük ellerinde bir kitap taşıyordu. Burası geniş bir odaydı ama yine de cüssesiyle, keskin gümüş gözleriyle ve varlığıyla bu adam burayı dolduruyordu.

Beni kaçıran kişi beni ileriye doğru itti. Sendeledim ve iki gün içinde ikinci kez, kötü niyetli bir gölge perisinin önünde dizlerimin üzerine düştüm.

Buradan nefret ediyorum.

“Şatodan kaçıyordu,” dedi Pretha.

Ona kötü bir bakış attım. “Sen.”

Pretha cübbesinin eteklerini kaldırıp hafifçe diz çökerek selam verdi. “Abriella, yollarımız yeniden kesişecek demiştim.”

“Benden ne istiyorsun?”

“Senden istediğim...” Odaya şöyle bir bakıp ofladı. “Burası niye bu kadar karanlık?” Parmaklarını şıklattı ve duvarlardaki şamdanlar alev alarak yandı. “Böylesi daha iyi.” Halinden memnun bir gülümsemeyle bana döndü. “Sana yardım etmek istiyorum. Dünden bu yana o konuda bir değişiklik olmadı yani.”

“Beni insan olduğuna inandırdın,” dedim tükürürcesine, sözlerim olması gerekenden daha öfkeli çıkmıştı. Pretha birçok açıdan bir yabancıydı ama bana Sebastian’la aynı şekilde ihanet etmişti. Ayrıca içimi kemiren bu acıyı yönlendirecek başka biri olması iyi geliyordu. “Sen zalim bir yalancısın.”

Kanepede yayılan erkek güldü. “Arya’nın hizmetkârı numarası yapan insana da bir bakın.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Tanımadığım bu peri er-

keğinin yeniden ortaya çıkması hoşuma gitmiyordu, rüyama girmesi ise hiç hoşuma gitmemişti.

Peri Diyarı'nda hiçbir şey tesadüf değildir.

“Gücünü kontrol edebildiğini sanmıyorum,” dedi Pretha, bütün zarafetiyle bana doğru yürüyüp yüzüme düşen saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Onu geri ittim. “Dokunma bana.”

“Duygularına da.” Hayal kırıklığına uğrayan bakışlarını benden ayırarak kanepedeki erkeğe döndü. “Sanırım gerçekten altın prene âşık.”

Yanaklarım alev aldı. Bu perilerin benim hakkımda konuşması, hislerim hakkında atıp tutması hoşuma gitmiyordu. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

Kanepede oturan erkek cıkladı. “Üstüne gitme, Pretha. Bundan sonrasını ben hallederim.”

Pretha tüylerini kabarttı. “Finn...”

Finn. Demek gizemli gümüş gözlü elfin adı buydu.

“Bizi yalnız bırakın.” Öncekinden daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu ama sesine otoriter bir hava hâkimdi, bu küçük üçlünün başında kim olduğu konusunda artık hiç şüphem kalmamıştı.

Pretha gerildi, söyleneni yapmanın içinden gelmediği belliydi ama yine de sertçe başını sallayıp odadan çıktı. Boy-nuzlu iri adam onu takip etti.

Giderken onları izledim.

“Zor bir gece mi geçirdin?” diye sordu Finn. Tavrı, adamları beni bayılıp ona getirmemiş de, burada çay içip sohbet ediyormuşuz gibi rahattı.

Ona dik dik baktım. “Sen kimsin, yani beni kaçıran bir Nasıgli’den farklı olarak? Bilmem farkında mısın ama kimse benim için fidye falan ödemeyecek.”

Finn koyu kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Anlaşılan belli ettiğinden daha çok şey biliyorsun. Başka ne biliyorsun bakalım?”

Tehlike. Bu peri tehlikeliydi, onu kendime düşman etmeyi bırakıp buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. “Hiç. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Finn çenesini kaldırdı. “Merak ettim. Nasıgli olduğuma neden bu kadar eminsin?”

“Gözlerin.”

“Ne olmuş onlara?”

“Nasıgli perilerin gümüş gözlü olduğunu herkes bilir. *Sözleşme yapma, sakın bağlanma gümüş gözlerle,*” dedim, çocukken söylediğimiz tekerlemeyi tekrarlayarak. *Bu bilge nasihate uyma konusunda üzerime yok gerçekten.*

Finn homurdandı. “Bu hayatımda duyduğum en saçma şey. Sana bütün Nasıgli Sarayı’nın benimki gibi gözleri olduğunu mu öğrettiler?”

“Değil mi?”

“Hayır. Sadece birkaçının öyle.” Bunu duyunca aklıma Mordeus’un kalesindeki muhafızlar geldi. Onların gözleri gümüş müydü? Hatırlayamıyordum. Peki ya Pretha Nasıgli miydi? Onun gözleri kahverengiydi. Kane’in ürkütücü gözleri de kırmızı ve siyahtı.

“Artık gitmekte özgür müyüm?”

Finn gözlerini kocaman açarak masum taklidi yaptı. “Nereye gideceksin peki? Saraydan böyle aceleyle kaçtığına piş-

man oldun ama arkadaşının yanına dönmek isteyip istemediğinden hâlâ emin değilsin.”

Dudaklarımı ince bir çizgi haline getirip çenemi kaldırdım. “Zihnimi okuyabiliyor musun?”

Kötücül bir kahkaha attı. “Hayır. Endişelerini bilmek için zihnini okumama gerek yok, gerçi bu yetenek işime yarardı. Duyguların yüzünden okunuyor, ölümlü. Mordeus’un sana verdiği rolü oynayabilir misin emin değilsin.”

Mordeus’la bağlantısı neydi? Onun için mi çalışıyordu? “Ne biliyorsun?”

“Yeteri kadarını biliyorum,” derken derin bir nefes alarak kanepeden kalktı. Odanın diğer tarafına geçip ofisin köşesinde duran küçük bara doğru ilerledi, sırtını bana dönmüşken fırsattan istifade ben de onu inceledim. Varlığıyla mekânı yalayıp yutuyordu sanki. Ona bu etkiyi veren tek şey uzun boyu ve kaslı vücudu değildi. Finn’in, etrafındaki herkesin dikkatini üzerine çeken bir lider edası vardı. Bir Nasıgli olarak Sigli Sarayı’nda bulunmasını sağlayan gücü neydi merak ediyordum.

Bir şişenin mantarını açıp iki bardağa döktü. Bardağa değdiği anda köpüren soluk sarı bir sıvıydı bu. İçkinin meyveli kokusunu alınca ağzım sulandı ama Finn arkasını dönüp bardaklardan birini bana teklif edince başımı iki yana salladım. Bırakın peri şarabını, az önce tanıştığım bir erkeğin teklif ettiği hiçbir şarabı kabul etmezdim. Beni tamamıyla aptal zannediyor olmalıydı.

Umarsızca omuz silkerek bardağımı pencerenin yanındaki uzun masanın üzerine koydu. Kendi bardağından bir

yudum alırken gözlerini kapamıştı. “Tatlı, altın prensin seni kandırarak duygularını incitti, bunu anlıyorum ama kız kardeşini kurtarmayı gerçekten istiyorsan Mordeus’un istediğini yapmalısın.”

Rüyamda da aynısını demişti. “Sen Nasıgli perisisin,” dedim. “Kralına yardım etmemi istemene şaşmamalı.”

“O *benim* kralım değil,” diye tersledi beni, bu sert cevabı ofisin duvarlarında yankılanmıştı. “Asla benim kralım olmayacak,” diye daha yumuşak bir sesle ekledi.

“Altın saraya neden geldin? Nasıgli perilerinin Siğli bölgesine giremediğini sanıyordum.”

“Hadi bir anlaşma yapalım. Benim bir soruma karşılık sen de bir soru sor.”

Anlaşma sözünü duyunca ister istemez savunmaya geçtim ama bir perinin benimle anlaşma yaparak beni kandırma olasılığını düşünemeyecek kadar bitkin ve endişelenmekten de artık duygusal olarak yorgundum. “Sorun nedir peki?”

“Sana sihrini veren peri hakkında ne biliyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Ne sihri?”

Şarabından bir yudum daha alıp o delici bakışlarıyla beni izlemeyi sürdürdü. “İnsan diyarına son gidişimin üzerinden yıllar geçmiş olabilir ama ne yani, artık hepiniz duvarlardan geçip gölgeye dönüşür mü oldunuz?”

Başımı salladım. “Sihirli bir yerde olmaya karşı verdiğim garip bir tepki sadece.”

Finn başını eğdi. “Hangisi daha ilginç bilmiyorum. Yalan söylemen mi, yoksa bu yalana gerçekten inanmak istemen mi?” Dudağını kıvırdı ama gülümsemesinde neşe yoktu.

Yalnızca tiksinti vardı. “Ama sen zaten biliyorsun. Benim diyarımda edindiğin güçlerin o kadar da yeni olmadığını farkındasın. Yıllardır kullanıyorsun bu güçleri.”

Dudaklarımdan sert bir kahkaha çıktı. “Sen öyle diyorsan.”

“Bir hırsızısın. Üstelik iyi bir hırsız.”

Bu gölge perileri nasıl oluyordu da benim hakkımda bu kadar çok şey biliyordu? “Güçlerim olsa bile -ki var demiyorum- bu gücü bana birinin *verdiği* ne malum?”

Finn gözlerini kısıtı ve sesini alçaltarak konuştu. “Çünkü insanlar ancak bunu yapabilecek kadar güçlü olan sihirli bir yaratık onlara bunu sunarsa sihir yapabilir.”

“Cadılar sihir yapabiliyor. Büyücüler de.”

“Hayır. Cadılar ve büyücüler sihri *kullanır*. Semboller, büyüler ve iksirler yaparlar. Bazı insanlar sihri *kullanabilir* ama sihre *sahip* olamazlar. Senin gibi değil. Sen karanlığa hükmedebilen bir ölümlüsün. Gölgeye dönüşüp duvarların içinden geçebiliyorsun, hem de büyü ya da iksir kullanmadan ve herhangi bir ayin yapmadan. Bu sihir senin bir parçan, bunun mümkün olmasının tek yolu da bir perinin sana bu şansı tanıması.”

“Nereden geldiğini bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Çünkü Finn haklıydı. Bir yanım Peri Diyarı’na gelmeden çok önce geceleri ve gölgelerde kullandığım becerilerin normal olmadığını, özel olduğunu biliyordu. Ağzımı açıp ona daha fazlasını anlatmayı düşündüm ama sonra açtığım gibi kapattım. Finn’in adamları onlara güvenemeyeceğimi belli etmişti. “Sıra sende.”

Uzun bir süre şarabına baktı, öyle ki cevap vermeyecek sandım. “Mordeus benim amcam.”

Tam o anda ismini daha önce nerede duyduğumu hatırladım. Bakken, Prens Finnian'ın Gölge Tahtı'nın asıl varisi olduğunu söylemişti, karşımda duran kişi o *Finn* miydi? "Sen prenssin." Bu bir soru değildi. Aslında her şeyi açıklıyordu. Yürüyüşünü, arkadaşlarının ona saygıda kusur etmemesini, öyle olduğuna inanmak istesem de istemesem de odadaki en önemli kişiymiş gibi davranmasını. Evet, Finn hakkında her şey asaleti gösteriyordu. *Güçlü*.

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Benzerliği fark etmişsindir."

Gümüş gözler. Bütün gölge perilerinin gözleri gümüş rengi değildi. Sadece kraliyet ailesinde vardı.

"Kendi sarayımda yaşamıyorum çünkü sevgili yaşlı amcam Mord beni öldürmek istiyor. Senin de içini ısıtmıyor mu?"

"Ne yaptın peki?"

Bilgisizliğim onu eğlendiriyormuş gibi homurdandı. "*Doğdum*, bu bile babası tacı *benim* babamın başına koyduğu günden beri özlemini çektiği güce kavuşması için bir engel teşkil etmesine yetti. Neden Siğli Sarayı'nda olduğuma gelecek olursak... geçici olarak buradayım ve..." Sırıttı. "Gizlice girdim. Asi Periler Bölgesi'ni altın kraliçenin bölgesine tercih ederim ama burada yapmam gereken bazı işler var."

Zihnimde yüzlerce soru belirdi ama yüzeye çıkan tek bir soru vardı. "Bunları bana neden anlatıyorsun? Benden ne istiyorsun?"

"Mordeus'un kız kardeşini kaçırdığını biliyorum, onu kurtarmak için senden ne yapmanı istediğini de biliyorum." Şarabından bir yudum aldı. "Bu diyarda kendini korumak için güçlerini nasıl kullanacağını öğretmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

Rüyamda da öyle demişti. *Onu kurtarmana yardım edebilirim. Gel ve beni bul.*

“Böyle söyleyip duruyorsun ama sana neden inanayım?” Geri geri kapıya doğru yürüdüm. “Adamların beni kaçırdı ve zorla buraya getirdi, şimdi de gelmiş sana güvenmemi istiyorsun.”

Gümüş gözlerinde bir ışıltı belirdi ve dudakları ince, düz bir çizgi halini aldı. “Mordeus’a güvenmeyi seçerek anlaşma-sını kabul ettin.”

“Başka şansım yoktu. En azından Mordeus’un benden ne istediğini ve neden istediğini biliyorum. Sense içinden geldi diye insan bir kıza yardım etmek istiyorsun, öyle mi?”

İleriye doğru tehditkâr bir bakış attı, güzel yüzünün her çizgisinden öfke okunuyordu. “Sana yardım etmek istiyorum çünkü sana yardım etmenin saraya yararı dokunacak. Sarayımın bütün sakinleri sihirli eserler çalındığından beri zayıf düştü. Altın kraliçe tahtta oturdukça...” Gözbebekleri büyüdü, birdenbire görünmez bir acı saplanmış gibi birkaç defa sık nefesler aldı. “Saraylar arasındaki güç dengesi bozuldukça da savunmasız kalacaklar.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun? Burada şık kıyafetler giymiş, Siğli hanında oturmuş kaliteli şarabını içiyorsun. Zavallı sürgün prens. Mordeus’u tahttan indirmek için ne kadar da sıkı çalışıyorsun.”

Şarap bardağı elinde tuzla buz oldu, ne kadar tehlikeli olduğunun bu kanıtını görünce bedenim korkuyla olduğu yere mihlandı. Sakince ellerini silkeleyip bardak ve şarap parçalarını yere düşürdü. “Uzattığım yardım elini kabul et, ölümlü.”

“Sana ihtiyacım yok.”

Bakışlarını bana çevirdi, karanlık parmak uçlarımdan su gibi fışkırmaya başlayınca irkildim. “Daha önce kimseyle bağ kurdun mu?” diye sordu.

Kendimi peri bağına maruz bırakacağımı sanıyorsa yanı-
lıyordu. Kimseye hür iradem ve hayatım üzerinde böyle bir kontrol vermezdim. *Asla.*

“Belki evde bıraktığın biri,” dedi. “Bir arkadaş ya da sev-
gili, kimse yok mu?”

İnsanların böyle saçma ritüeller yapmadığını söyleyecek-
ken dilimi tuttum. İnsanlar arasında bağın nasıl olacağını ya
da mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum ama sorusu-
na hayır diye cevap vermekten kaçındım. Peri bağları hak-
kında bir şey biliyorsam, o da bağlanan insanın bir açıdan
korunduğuydu. Finn birinin benimle bağ kurduğunu düşü-
nürse belki beni burada tutmaya kalkmazdı.

Uzun bir an boyunca bana baktı. “Basit bir soru sordum.”

Omuz silktim. “Ben de basitçe cevap vermedim.”

Belli belirsiz bir şey mırıldandı. Gözlerindeki öfkeyi, bu
öfkeyi kontrol altına almaya çalıştığını görebiliyordum. “Ba-
ğın sonuçları olduğunu ve tahmin ettiğin kadar kolay bozul-
madığını anlamalısın.”

Bu kendini beğenmiş pislik bana nasihat vermeye mi kal-
kıyordu? Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Eğer buradan
ayrılırsam, arkadaşların arkamdan gelecek mi?”

“Kraliçenin oğlunun yanına mı dönmeyi düşünüyorsun?”

Sözleriyle birlikte karnımdan yumruk yemişe döndüm.
Kraliçe Arya'nın oğlu. Prens Ronan.

Sebastian.

Acımı belli etmemek için gözlerimi kapattım. İhaneti. Şu anda onu düşünmek istemiyordum.

Gözlerimi açtığımda ellerimin etrafındaki zifiri karanlığa baktım. İhtiyacım olan hatırlatma buydu işte. *Benim gücüm var. Burada kapana sıkışmış değilim.*

Finn yanıma doğru bir adım attı. İlginç bir böcekmişim gibi beni inceledi, dudakları ilgiyle kıvrılmıştı.

Duvardaki şamdanların arasındaki gölgelere doğru ilerledim, çaresizce gölgelerin arasına saklandığım anda odanın kapısı açıldı.

“Saraydan haber aldık,” dedi Pretha, ardından hızla kapanan kapıya aldırmayarak. “Prens Ronan seçimleri yarına kadar ertelemiş. Hızlıca bir plan yapıp kızı geri götürmeliyiz.”

Finn kollarını kavuşturdu. “Kızın bizimle çalışmak istediğini sanmıyorum.” Sesinde bir meydan okuma seziyordum. Bir çocukmuşum gibi üzerimde ters psikoloji uygulamaya çalışıyordu.

Sırtımı duvara yaslayıp kendimi içinden geçmeye, oradan kaçmaya zorladım. Hiçbir şey olmadı. Daha önce nasıl olmuştu da gücümü kullanabilmişim?

Pretha odayı geçip bana doğru ilerledi. “Bunu tek başına yapamazsın,” dedi.

Başımı salladım. “Yanılıyorsun.” Hayatım boyunca yalnız çalışmıştım. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu. Parlayıp sönen bir lambanın tersi gibi solarak gölgelere karıştım ve yeniden somut halime dönüştüm.

Pretha telaşla Finn’e döndü. “Ne yapıyor bu?”

Gölge. Gölgeye dön. Elim bir beliriyor bir kayboluyordu ama arkamdaki duvar hâlâ somuttu.

“Finn!” Pretha gözlerini faltaşı gibi açtı. “Kız kaçıyor.”

Gölge. Bu kez elim yok olduğunda kolumun geri kalanı da yok oldu. Duvara yaslanıp sendeleyerek içinden geçtim. Elbisem hanın dışındaki gül çalılarına dolandı, pantolonların en mantıklı kıyafet olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Sendeleyerek ayağa kalktım, güllerin dikenleri eteğimi yırtıp bacaklarımı kesti.

Açık pencereden Finn ile Pretha’nın tartıştığını duyabiliyordum ama öfkeli sözleri boğuk olduğundan anlaşılmıyordu. Ta ki Finn yüksek sesle son bir emir verene kadar. “Bırak onu.”

Elbisemi toplayıp kaçmaya başladım ama nerede olduğumu bilmiyordum ve sis, ilerideki şatoyu göremeyeceğim kadar yoğundu.

Sebastian’dan kaçarken ormanın ileride olduğunu biliyordum ama şimdi solumda kalıyordu. Döndüm, ormanı arkama alarak durdum ama o yöndeki hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Orman. Oraya saklanabilirdim, kendimi gölgeye çevirip şatoya dönene kadar saklanabilirdim. *Çünkü şatoya dönmek zorundayım.*

Sebastian seçimini ertelediye, belki de plan hâlâ işe yarayabilirdi. Jas’ı kurtarmak için hâlâ bir şansım vardı.

Orman, Fairscape’teki bütün ormanlardan daha karanlıktı. Ağaçlar kalın bir örtü oluşturuyordu, ötedeki evlerin ışıkları dünyanın kalabalık yerlerinde olduğundan daha za-

yıftı. Dehşet verici bir çılgılık geceyi yardı, bunu zafer dolu bir uluma izledi. Karanlıktan korkmazdım ama *bu* karanlıktan korkmam gerektiğini bilecek kadar bilgim vardı. Ağaçların arasında neyin yaşadığını bilmiyordum. Gölgelerim beni saklayabilirdi ama beni koruyabilirler miydi?

Yaz sıcağı güneşle birlikte yok olmuştu. Kollarımı bedenime dolayıp ormanı inceledim, gözlerim karanlığa alışmıştı.

Bir uluma daha duyuldu, bu sefer daha yakından gelmişti. Baştan aşağı dehşetle titredim. *Benim diyarımda edindiğin güçlerin o kadar yeni olmadığını farkındasın. Yıllardır kullanıyorsun bu güçleri.*

Normal ölümlüler bu şekilde karanlıkta göremezdi. Bunun farkındaydım, değil mi? Sadece kendime itiraf etmek istememiştim, içimde perilerden bir parça olduğunu itiraf etmek istememiştim.

Ama bir güce sahip olmak ayrı, o gücü nasıl kullanacağını bilmek ayrı bir konuydu. Nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şatoya nasıl gideceğimi bilmiyordum. Ormanda yaşayan her neyse gücümü kendimi ondan korumak için nasıl kullanacağım konusunda bir fikrim yoktu.

Birkaç metre öteden boğuk bir uluma sesi duyuldu. Döndüm ve korkuyla olduğum yerde donup kaldım. Altın benekli, parlak mavi gözler karanlığın içinden bana göz kırptı ve siyah bir kurt sivri dişlerini göstererek üzerime yürüdü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KURT DEĞİL. Ayaklarının üzerinde otururken bile, bu hayvanın kafası neredeyse benim boyumdaydı. Uzun, sivri dişlerinin arasından dilini gösterdi ve pençeleriyle attığı her adımda bana daha da yaklaştı.

Elimde ne olduğu belirsiz sihrimden başka bir silah, ormanda bu yaratığın benden şüphesiz daha iyi bilmediği bir saklanma yeri yoktu.

Bir meşe ağacının dalları üzerimde yükseliyordu ama ulaşabileceğim dallar çok inceydi ve ağırlığımı taşıyamayacak kadar zayıftı. Birkaç metre ötemdeki akçaağacın alt dalları daha sağlamdı. Koşup zıplayabilirsem, kurt benzeri yaratık yanıma varamadan yukarı tırmanmayı başarabilirdim.

Boğuk bir uluma duyuldu, gece gibi karanlık yaratık gittikçe yaklaşıyor, gözlerinden ölüm okunuyordu.

Derin bir nefes al ve koş, Brie.

Arkamı dönerek öne fırladım, ardından elbisemin müsa-

ade ettiği kadar hızlı bir şekilde sola saptım. Yaratık üzerime yürüdü, devasa cüssesine rağmen çok hızlı hareket ediyordu. Yaratığın sıcak nefesini ensemden hissederek elimden geldiğince yukarı zıpladım. Parmaklarım dala değdi, daha sıkı tutunmaya çalışırken ağacın gövdesi tenime batıyordu.

Parmaklarımı pençe haline getirdim, tutunmaya çalıştım ama elim kayıyordu. Ormanın zeminine ve canavarın sivri dişli ağzına doğru düşerken zaman yavaşladı sanki.

Sert bir tekme attım, yaratığın çenesini itmeye çalıştım ama yerinden oynamadı.

Canavar dişlerini bacağıma geçirince acıyla kıvrandım ve kaslarım yırtılırken çığlık attım. *Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Bu yerle boy ölçüşemem.*

Yaratığın arkasından boğuk uluma sesleri duyuldu ve iki kurt üzerine atıldı. Acıdan gözümün hiçbir şeyi görmediği bir an için beni korumaya çalıştıklarını sandım ama kendimden geçmiştim ve zihnimin mantıklı tarafı muhtemelen arazi için dövüşüklerini biliyordu.

Ya da taze et için.

Küçük kurtlar birlikte çalışıp yaratığa saldırırken ayağa kalkmaya çalıştım ama yaralı bacağıma ağırlık verdiğim anda orman zeminine yığıldım.

Ağaçtan destek alıp doğruldum, ardından ormanda dehşet verici bir kükreme duyuldu. Kurtlar dikkatini bir an için yaratıktan çekti ve sonra dönüp koşarak uzaklaştılar... böylece beni hırlayan siyah yaratıkla baş başa bıraktılar.

Artık daha yavaş hareket ediyordu, sırtındaki ısırıklardan kan akıyordu ama yine de sakat bacağımla onunla boy ölçü-

şemezdim. Geriye doğru sendeledim, ağırlığımı yaralı olmayan yanıma vermeye çalıştım ve yere yığıldığımda yeniden çığlık attım.

Yaratık çenesini kocaman açarak üzerime yürüdü, boyuma saldırmak istediği âşikardı. Bana ulaşmaya fırsat bulmadan görünmez bir rüzgâr onu havaya kaldırdı ve açıklığın karşı tarafındaki bir ağaca doğru fırlattı.

Yaratık bir çığlık kopardı ve son bir yakarıyla yere yığıldı.

“Abriella.” Sebastian buradaydı, nefes nefese kalmıştı. Hiç ağır değilmişim gibi beni kaldırıp kollarının arasına aldı. “Brie? Sen iyi misin?”

Göğsüne bakarak başımı salladım ama iyi değildim. Bacağımdaki acı gözümü kör etmişti, midem bulanıyordu ama bu acıların hiçbirisi göğsümdeki mağlubiyet acısıyla boy ölçüşemezdi. Bu zalim dünyayı karşıma almak için çok hazırlıksızdım.

“Brie, bacağı.” Sebastian beni kollarının arasına aldı, tam yarama dokunacakken geri çekildim. “Şşş. Kıpırdama.” Parmağının tek dokunuşuyla acı yok oluverdi.

O kadar çok titriyordum ki, derin nefes üstüne derin nefes alarak kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Sebastian yüzüme düşen saçları arkaya attı, buklelerimi kulağımın arkasına kıstırdı ve o anda titreyenin o olduğunu fark ettim. “Sana mesafe tanımak istedim ama arkandan gelmeliydim. Daha önce gelmediğim için üzgünüm.”

Yutkundum. Sebastian... hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Beni kandırması her ne kadar canımı acıtsa da o hâlâ tanıdığım ve sevdiğim Sebastian’dı. Güvenimi sarsmıştı

ama annesi kraliçe diye ona karşı beslediğim duygular yok olmuş değildi. Büyücü Trifen'den öğrendiği büyülere taş çıkartacak büyüler yapmayı biliyor diye, duygularım yok olmamıştı. "Ben iyiyim."

Parmağıyla yanağımı okşadı, elini geri çektiğinde kana bulandığını gördüm. "Seni saraya götürüp şifacılarıma göstereceğim."

Acı dinmişti ama kendimi *tuhaf* hissediyordum. Ya Sebastian'ın büyüünden ya da yaratığın ısırtığının etkisiyle dengemi kaybediyor ve varlığım soluyor gibi hissediyordum. Yardıma ihtiyacım vardı. Şifacılara ihtiyacım vardı. Başımı salladım ve son bir kez yaratığın bedenine baktım.

"Daha önce gelmediğim için üzgünüm," dedi Sebastian yeniden. "Çok üzgünüm."

Beni ormandan dışarı taşıdı ve beyaz bir beygirin ayışığında beklediği bir açıklığa götürdü. Sebastian'ın büyük elleri nazikti, saygılı bir şekilde beni atına bindirdi. Arkama bindiğinde somut gücünün ve tuniğinin altındaki teninin güven verici sıcaklığının tadına vardım. Gözlerimi kapatırsam, Fairscape'e dönmüşüz ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilirdim.

Tek kolunu bana doladı, diğer eliyle atın dizginlerini aldı ve dörtmala koşmaya başladı.

Nefesini kulağımda, kalbinin düzenli atışlarını sırtımda, atın ritmini altımda hissederken attığımız her adımda gözlerim ağırlaşıyordu. Beni sıkı sıkı tutmuyor olsaydı attan düşerdim. Kaslarım çalışmayı reddediyordu. Sıcaklığıyla, koruyucu sarılmasıyla eridim ve bu kadar zayıf olduğum için kendimden utandım.

Şatoya vardığımızda, gözlerimi açık tutmak için verdiğim savaşı kaybetmişim.

Sebastian ellerimi beygirin boynuna doladı. “Bir dakika daha dayan,” diye emir verdi. Attan zıplayarak yere indi ve anında beni tuttu. Bilincim yarı kapalı da olsa, bacağımla hissizleşmiş de olsa beni kollarının arasına alırken dokunuşlarının fazlasıyla farkındaydım. Deniz tuzu ve yeleğiyle pantolonundan dolayı deri gibi kokuyordu. Beni kollarına alarak şato kapılarına doğru koşarken göğsüne tutundum.

“Ölüyor muyum?” diye sordum göğsüne doğru ama o kadar yorgundum ki sözlerimin aciliyeti yansı mıyordu.

“Barghest’in salyası kalp atışlarını yavaşlattı. Zamanında panzehiri bulamazsak...” Daha hızlı koşmaya başladı. Gözlerimi kapattım, endişe duyacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. Etrafımızdaki insanların seslerini, taş zemindeki hızlı adımlarını ve kapıların açılıp kapanma sesini hayal meyal duyabiliyordum.

“Ormanda bir Barghest ona saldırdı...” dedi. “Şifacıyı çağırın.”

Gözlerimi açınca ikili kapıların açıldığını gördüm ve Sebastian beni büyük yatağa yatırdı. Yumuşacık beyaz çarşaf lar rüyalarım dan fırlayıp gelmişti sanki. Yana döndüm. Şu anda uyku dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Gözlerimi kapattığımda Jasalyn’in gülümsemesini gördüm ve keder içimi parçaladı.

“Jas’a özür dilediğimi söyle,” diye fısıldadım.

“Sakın...” Sebastian nasırlı, sıcak elleriyle omzuma dokundu. “Sakın böyle konuşma.”

Ama doğru olduğunu o da bilmiyor muydu? Damarlarımda dolaşan zehirle ölümümüm yakın olduğunu hissedebiliyordum. Ağzımı açtım. Konuşmak istiyordum ama gereken enerjiyi bulamıyordum.

Onu bulacağına söz ver.

Dudaklarımdan sözcükler dökülmedi.

Sebastian omzumu daha sıkı tuttu. “Dayan, Brie.”

Bilincim açılıp kapanırken ne kadar süre orada öylece yattım bilmiyorum. Sebastian’ın birileriyle konuştuğunu duydum. Belki de birden çok kişiyle konuşmuştu. Onlara emir veriyor, yavaş hareket ettiklerinde onları azarlıyordu.

“Çok kan kaybetmiş,” dedi yabancı bir ses. “Üstelik zehir yayılıyor. İlacı içmekte zorlanabilir.”

“Abriella...” dedi Sebastian. Elini yine omzuma koymuştu. O kadar sıcaktı ki. Çok güçlüydü. Yaslanacağım tek güvenli dal oydu. Şimdi bile.

“Abriella, bunu içmeni istiyorum.”

Dudaklarıma bir bardak getirdi. Dilime sıcak bir sıvı doldu ve çenemden aşağı aktı.

“Yut şunu, lanet olası! Yutmak zorundasın.”

Öksürdüm, boğuldum ve nihayet yutmayı başarıp başarmaz enerjim bitti ve onun kollarına yığıldım.

“Güzel,” diye fısıldadı Sebastian. “Uslu kız.”

“Daha çok kan kaybetmeden bacağına iyileştirmeliyim,” dedi aynı yabancı ses.

“Yap hadi,” dedi Sebastian.

Şifacının yakan elleriyle geçmişe döndüm. Geçmişle şimdi birbirine karıştı. *Annemin sesi. Sebastian’ın sesi. Gece yansı rüzgâr çanları. Bir yabancının verdiği sözler.*

Yatak odam alevlere teslim olmuştu. Bedenimi Jasalyn'e siper etmiş, beni canlı canlı yutan alevlere karşı onu korumaya çalışıyordum.

Hayal meyal annemin sesini duydum. *Lütfen onu kurtar. Bir bedeli var.*

Bedeli öderim. Gözlerimi açıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama yapamadım. Annemin çaresiz sessizliği yüreğimi dağlayan bir çığlıkla bölündü. *Başka bir yolu olmalı.*

Bunu senin için yapıyorum.

Annemin hıçkırıkları kulağımda çınları, ardından yanıklarımı tutan şifacının ellerinin ısıyla bedenimdeki hissizlik yok oldu.

Acı. Keskin, kör edici, dehşet verici bir acı.

Serin bir rahatlama hissettim ve... Hayat, damarlarımda pompalanıp uzuvlarımda dolanmaya başladı.

Annemin yüzünde hem rahatlamış hem de pişman olmuş bir ifade vardı. Kendinden bir parçayı satmış gibi.

Gözlerimi açtığımda dokuz sene önce yanıklarımın iyileştiği gün olduğu gibi annemi yanımda görmeyi bekledim. Ama bu yabancı yatağın yanındaki sandalyede oturan kişi o değildi. Sebastian'dı, sivri kulakları ve narin peri cazibesıyla Sebastian. Üstü başı kanla kaplıydı ve gözlerini kapamıştı.

"Bash?" Boğazım kupkuruydu, sesim boğuk çıkıyordu.

Sebastian irkilerek uyandı ve uzun bir nefes verip beni inceledi. "Her şey yolunda," dedi nazikçe, elini elimin üzerine koydu. "İyileşeceksin. Ben yanıdayım."

Sebastian yanımda. Bunun tamamen gerçek olduğunu bilmek kendimi iyi hissettiriyordu. En azından bu an için, bu zorluklar karşısında yalnız değildim. “Teşekkür ederim.” Sesim boğuk çıkıyordu. “Ne zamandır uyuyorum?”

“Sadece birkaç saat oldu. Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim.” Sebastian’ın üzerindeki kanı görünce midem kalkmıştı. Gerçi benim üzerimde kan yoktu. Üzerimde yumuşacık pamuktan yapılma temiz, açık mavi bir gecelik vardı.

Sebastian geceliğe baktığımı gördü. “Elbiseni kurtarmaya çalıştık ama kanla kaplıydı ve bazı yerleri yırtılmıştı.”

“Beni giydirdiniz mi?” Aslına bakarsanız aptalca bir soruydu, sanki başka derdimiz yokmuş gibi. Ama Sebastian’ın üzerime gecelik giydirip üzerimdeki kanları temizlediği düşüncesi...

Başını salladı, ne kastettiğimi fark edince gözlerini kocaman açtı. “Hizmetkârlardan biri üzerini değiştirdi. Ben yapmadım... Asla yapmam...”

Bu kadar bitkin olmasaydım, onun baştan aşağı kızarmasına gülebilirdim. “Bunun için endişelenmiyordum,” dedim hafifçe. Bana çok iyi bakmıştı. “Yaralandın mı?”

“Hayır.” Eliyle tuniğindeki kan lekelerini gösterdi. “Bunların hepsi senin kanın, Barghest sağ olsun. Şanslıyız ki şatoya döndüğümüzde şifacım hazırды.”

Oda dönüyordu. Dönmeyi durdurmak için gözlerimi sıkı sıkı kapadım ama bu sefer de kan kokusu burnuma doldu. Kokuyu almak bile kendimi yeniden o ormanda bulmama yetiyordu. O kurda benzeyen yaratığın üzerime geldiğini görebiliyordum. “Barghest mi? O yaratığın adı bu mu?”

“Bazıları ölüm köpeği der.”

“Nasiqli Sarayı’ndan mı geldi?”

“Her sarayda ölüm köpeği vardır ama bazı nüfuzlu Nasiqli perileri onları evcil hayvan olarak besler. Hayvanları büyüyle kendilerine bağlayıp kötü emellerini gerçekleştirmek için kullanır.”

Barghest’i peşimden yollayan Mordeus muydu? Hayır. Bu hiç mantıklı değildi. Sarayından çalınan eserleri bulmamı gerçekten istiyorsa, zihniyle ona bağlı olan bir canavarı peşime takıp beni öldürmeye çalışmazdı. Ama Finn... Onunla çalışmak istemediğim için bana saldıran Finn miydi? “O yaratık bir Nasiqli’ye mi bağlıydı?”

Sebastian başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Eğer o kurtlar gelmeseydi...” Ölmüş olurdum. Kanın kokusu tekrar burnuma gelince yüzümü yastığa gömdüm. “Üzgünüm... üzerini değiştiremez misin?”

Sebastian bir lanet okuyup sandalyesinden zıplayarak kalktı. “Tabii ki. Kusura bakma.” Bana arkasını dönüp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

“Konuşmalıyız,” dedim. “Sırada ne olacağı konusunda.”

Sebastian omzunun üzerinden bakıp benimle göz göze geldi. “Önce dinlenmelisin.”

Başımı iki yana salladım ve güçlkle doğruldum. Peri Diyarı’na geldiğimden beri son dokuz senede gösterdiğimden daha çok zayıflık göstermişim, artık buna bir son vermeliydim. “İyiyim ben.”

“Aldığın yaralar hâlâ iyileşmedi. Kendini zorlama.” Bana döndü, göğsü çıplak ve... güzeldi.

Oda yeniden dönmeye başladı.

Bu halinden, yani gerçek halinden nefret etmek istiyordum ama her şeye rağmen, Sebastian'ı avluda antrenman yaparken gördüğüm o ilk günde olduğu kadar çekici buluyordum.

Gözlerimi güneşte yanmış teninden ve biçimli kaslarından aldım. "Konuşacak kadar iyileştim, sanırım." Bir çekmecenin açılma sesi duyuldu, dönüp Sebastian'a baktığımda üzerine temiz bir gömlek geçirdiğini gördüm.

Gömleğin yumuşak beyaz kumaşının kusursuz altın tenini kapatmasını izledim. Gerçeği öğrendiğimde kaybettiğim güven duygusuyla birlikte aramızdaki çekimin de solmamış olmasından nefret ediyordum.

Sebastian beni ormanda kurtardığında duygularım karmaşıksa, şimdi tam anlamıyla felaketti.

Sebastian bir kez daha yatağın yanındaki sandalyeye yerleşti ve öne eğilerek dirseklerini dizine koydu. "Peki. İstediyğin buysa konuşabiliriz."

"Beni kurtardın." Yutkundum. Yaşadığım dehşet duygusu yüzeye hâlâ pek yakındı, yine de bastırmayı başardım. "Teşekkür ederim."

"Daha önce gelmediğim için üzgünüm."

"Gelmeni hiç beklemiyordum ki."

Sebastian tokat yemiş gibi irkildi. Ardından başını eğdi. "Olduğum kişiden hoşlanmadığını biliyorum ama bu sana olan duygularımı değiştirmiyor."

Midem büzüldü. "Olduğun kişiyle ilgili bana *yalan* söylemenden hoşlanmıyorum."

Sebastian çenesini gerdi. Derin bir nefes vererek beyaz saçlarını arkaya atıp bir deri parçasıyla topladı. “Ne zaman söyleyecektim peki? Elora’da kimsenin gerçeği öğrenmesine izin veremezdim, beni çarmıha gererlerdi. Biz arkadaş olduktan ve ben sana gerçeği anlatacak kadar güvendidikten sonra da evim ve halkım hakkındaki düşüncelerini fazlasıyla belli etmiştin.” Yutkundu. “Belki bencilce davrandım ama senden vazgeçme düşüncesine dayanamadım.”

“Bana anlatmayı düşündün mü peki? Yoksa sonsuza dek yalan mı söyleyecektin? Bu yüzden mi Jas’ın peşinden gitmem için bana yalvardın? Gerçeği öğrenmeyeyim diye mi?”

“Söylemek *istedim*. Hem de birçok kez. Ama iyiliğin için geçidin sana ait olan tarafında kalmanı istedim. Burası senin için tehlikeli bir yer.” Gözlerini indirip bacağıma baktı. Artık iyileşmişim, temiz kıyafetler giyiyordum ve üzerime battaniye örtülmüştü. Buna rağmen bana baktığında Barghest’in açtığı yarayı gördüğünü biliyordum. “Şimdi görüyor musun? Bu diyarda dolanıp kız kardeşini araman beni neden dehşete düşürdü, anlıyor musun?”

Gözlerini kaldırıp bana baktığında, onunla göz göze geldim. “Onu terk etmeyeceğim.”

“Terk etmeni istemiyorum ki. Onu *benim* bulmama izin vermeni istiyorum.” Karşılık vermeyince, elimi tutup parmaklarımı sıktı. “Bugünkü sorumluluklarımı iptal ettim, uykunu aldıktan sonra seni doğruca eve götüreceğim.”

Elimi hızla geri çektim. “Olmaz.”

“Bu gece ölebilirdin. O zaman Jas’a nasıl yardımın dokunurdu?” Başını salladı. “Onu bulduğumda, ailesindeki tek kişiyi de kaybettiğini söylemek zorunda bırakma beni.”

“Bash...” Gözlerimi kapattım, birden kafama dank etti.
“Pardon. *Prens Ronan* demek istedim.”

“Yapma.” Sandalyesinden kalkıp yatağın kenarına oturdu, sıcak bacağına karnıma değdirdi. “Bana Sebastian de. Her zaman olduğu gibi. Hâlâ bu ismi kullanıyorum, en azından tercih ettiğim isim bu. Hizmetkârlarım ve halkım dışında kimse bana Prens Ronan demez.”

İki senedir hoşlandığım mütevazî çırağın *hizmetkârları* ve *halkı* vardı.

Derin bir nefes aldım. *Mordeus*’la yaptığın anlaşmayı hatırla. Buraya ne için geldiğini hatırla. “Peki... Sebastian. Eve dönemem. Gorst’un adamları peşimde ve orası benim için güvenli değil. Lütfen kalmama izin ver. Dikkatli olurum ama beni eve gönderme. Orada benim için hiçbir şey kalmadı.” Gorst’un adamları beni arıyor olmasaydı bile kız kardeşim olmadan eve dönmezdim ama belki Jas’ı kurtarmak yerine kendi güvenliğimi vurgularsam Sebastian izin verirdi.

“Bu sarayın sınırları dışında seni koruyamam.” Ama bu gece korumuştur. Her şeye rağmen, ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu.

“Anlıyorum,” diye fısıldadım.

“Brie...”

Beni eve göndermek için bir bahane daha bulmaya çalıştığını görebiliyordum. Gösterişli yatak odasına sanki ilk defa görüyormuş gibi, bu şatonun her karışını zaten aramamışım gibi baktım. Buraya daha önce gelmişim. Ama ararken onun odası olduğunu bilmiyordum. “Burası büyük bir yer, yoluna çıkmam. Bana da küçük bir oda bulamaz mısın? Kalmama

izin vermenin bir yolu yok mu?” Zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Nefesimi tutup bekledim.

“Tek bir yolu var,” dedi. “Ama hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Yüzüme meraklı bir ifade yerleştirdim. Ne diyeceğini biliyordum, üstelik tam da ihtiyacım olan şeydi. “Yine de söyle.”

“Bu sabah, şatodaki kadınlardan on iki tanesinin kalmasına karar vereceğim. Benimle evlenmek isteyen... on iki kadın.” Bunu söylerken neredeyse öksürüyordu. “Belki seni an-neme gelin adayı olarak sunarsam...” Yüzünden okunuyordu. Onu reddetmemi bekliyordu. Kral Mordeus’la yaptığım anlaşmayı ve şatoda kalmak zorunda olduğumu bilmiyordu, tabii ki bu fikirden nefret ettiğimi düşünecekti.

“Ne yapmam gerekecek?”

Sebastian nefes verdi. “Sarayı öğrenecek, şaşalı akşam yemeklerine ve bir iki partiye katılacaksın...” Utangaç bir gülümseme gönderdi ve bir anlığına o kadar saf gözüktü ki onun hoşlandığım insan çocuk olmadığını unuttum. “Benden hoşlanıyormuş gibi yapacaksın.”

Bir yanımla rol yapmak zorunda olmayı diledi ama çelişen duygularım fazlasıyla gerçikti. “Gelin adaylarından biri gibi davranırsam, şatoda kalmama izin verecek misin?”

“Evet. Diğer kızlarla birlikte misafir kanadında kalabilirsin.”

“Ben buradayken...” *Kralın istediği eserleri ararken.* “Sen de Jas’ı mı arayacaksın?”

“Evet, tabii ki. Burada da kalsan eve de dönsen, onu arayacağımdan emin olabilirsin.” Başparmağını elimin üzerine koyup parmaklarımı okşadı. “Sana söz veriyorum.”

Uzun bir an için avucumdaki eline baktım ve önerisini düşünür gibi davrandım. Gerçek şuydu ki; gelinini seçmesini izlemek canımı yakacaktı ve burada durduğum sürece onun aldatmacasını ve her ne kadar yanlış olsa da ona olan duygularımı hatırlayıp duracaktım. Ama eserleri gölge krala verdiğimde ve Jasalyn'i sağ salim eve götürdüğümde her şeye değecekti. "Kalmak istiyorum."

Sebastian kaşlarını çattı.

"O bakış da ne öyle?" diye sordum.

"Kim olduğumu öğrenip kaçtıktan sonra, benimle ilişkini kesmek isteyeceğini düşündüm. Seni sonsuza dek kaybettim sandım. Burada kalmaya karar vermen..." Omuz silkti. "Belki de kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor."

Kendimi gülümsemeye zorladım ama bir yanımda utanç içinde kıvrılmayı istiyordu. Eğer burada kalırsam, bunu yaparsam, yalnızca rastgele bir prensi kandırmayacaktım. En yakın arkadaşımı kandırmış olacaktım. Yalan söylemek için sebeplerim vardı ama Sebastian'ın da sebepleri olmalıydı ve bunlar gerçeği öğrendiğimde canımı daha az yakmamıştı.

Başımı sallayıp birbirine girmiş olan duygularıma aldırış etmemeye çalıştım.

"Yarın konuşuruz," dedi. "Bu gece dinlen. Şöyle bir düşün. Eğer sarayımda kalacaksan, gizlice dışarı çıkıp Jas'ı aramana göz yumamam. Bunu kabullenebilecek misin, ona karar vermelisin."

"Ne yani, mahkûm mu olacağım?"

"Korunuyor olacaksın." Elimi okşadı, parmaklarının avucumdaki hafif dokunuşuyla baştan aşağı titredim. Suçu

havalandırmaya attım, alışkanlık işte. Bedenim Sebastian'ın sandığım kişi olduğunu anlamak istemiyordu. "Arkana yaslanıp işi başkasına vermek tarzın değil biliyorum ama bu konuda taviz veremem. Çok tehlikeli. Jas'ı aramayacağına, o işi bana bırakacağına söz verirsen burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Peki," diye fısıldadım. "Çok teşekkür ederim, Sebastian."

Battaniyeyi üzerime örttü, düşüncelerinin şimdiden başka bir yere gittiği belliydi. "Artık uyu."

ONUNCU BÖLÜM

RÜYAMDA YANGINI GÖRDÜM. Bebek Jas'ı kollarımda tutuyordum. Annemin beni iyileştirmesi için bir yabancıya yalvardığını, adam kabul edince de gözyaşlarına boğulduğunu duydum. Rüyamdaki gece o kadar karanlıktı ki tek görebildiğim Barghest'in boğazımı parçalayan dişleriydi. Gümüş gözler gördüm, beş yaşındaki Jas'ı... Bana beşe kadar saymamı, gidip saklanacağını söylüyordu. *Sakın bakma! Prens beni bulmana yardım edecek.*

Uyandığımda, artık Sebastian'ın odasında değildim. Duvarı kaplayan devasa pencerelerden içeri ışık doluyordu. İki hizmetkâr etrafımda telaşla bir şeyler yapıyordu, biri yatağın ucunda durmuş ufak bir kahvaltı tabağı hazırlıyordu, diğeri de odaya bitişik olan banyodaki küveti dolduruyordu.

Sebastian beni buraya kendisi mi taşımıştı yoksa bir gulyabaniye mi taşıtmıştı? Önemi yoktu. *Önemi yok.* Ama dün gece beni kollarında şatoya taşıdığını düşünürsek, ben uyur-

ken beni buraya taşıdığını hayal etmek hiç zor değildi. Hassas bakışlarla bana baktığını ve yanağıma bir öpücük kondurduğunu. Bu hayale tutunduğumu fark edince silkelenip kendime geldim. *Buraya bunun için gelmedim.*

Yatakta doğruldum, bu esnada nedimelerden biri turuncu zambak buketini düzelttikten sonra dönüp bana baktı. *Bir insan.* Balık etli bedeninden sarkan düz, mavi bir elbise giyiyordu. Sarışın saçlarını basit ama şık bir örgü yapmıştı. Kendi saçıma dokundum, başka birinin yatağında rahatsız bir uyku uyuduğum bu geceden sonra çalıya dönmüş olmalıydı.

“Günaydın, Bayan Abriella. Benim adım Emmaline ve bu da Tess,” dedi kadın, odadaki diğer nedimeye işaret ederek. “Leydim, önce banyo yapmak mı yoksa kahvaltı yapmayı tercih edersiniz?”

Elimi guruldayan karnıma koydum. Doğru düzgün bir yemek yemeyeli çok uzun zaman olmuştu, aç kalmaya alışık olsam da kendi sınırlarımı bile zorlamıştım. “Kahvaltı, lütfen.”

Az önce ona bir iyilik yapmışım gibi kocaman gülümsedi. “İyi seçim.”

Tess ellerini bej rengi bir beze silerek banyodan çıktı. Örgülü sarı saçlarını ve benzer gülümsemesini görünce ikiz olduklarını fark ettim. “Kahvaltınızı yatakta mı yoksa masada mı yemeyi tercih edersiniz?”

“Masa tercihimdir.” Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp esneterek gerindim. Dün gece uyuyakalmadan önce çok yorgun ve bitkindim ama bu sabah kendimi günlerden, belki de aylardan beri ilk kez iyi hissediyordum. Şifacı, Barg-

hest'in yaralarından daha fazlasını onarmış olmalıydı. "Kah. ve var mı?"

"Tabii ki. Prens kahveyi tercih ettiğinizi söyledi," dedi Tess. Gülümsemesini elinin arkasına saklamıştı, o ve Emmaline manalı bir şekilde bakıştı. "Zambakları da."

"Soruşturduk," dedi Emmaline, bir sır paylaşmış gibi öne eğilerek. "Diğer kızların odasına çiçek konulmasını istememiş."

"Üstelik hiçbirine henüz kendi odasını vermemiş," diye ekledi Tess, ardından bana göz kırptı.

Masaya yürürken hissettiğim şaşkınlığın ve mutluluğun rolünü yapmama gerek yoktu. Parmaklarımı zambağın yumuşak turuncu yapraklarına dokundurdum. Sebastian'ın çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırdığını hatırlayınca midemde kelebekler uçtu. Ona karşı böyle hisler beslemek istemiyordum ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Pencerenin yanındaki ufak masaya oturdum ve bir an için yüzüme vuran güneşin ısısının tadını çıkardım. Geceleri tercih ettiğim için sabah güneşini pek önemsemezdim ama dün gece deliksiz bir uyku çekip dinlendiğim için içimden neredeyse iyimser olmak geliyordu.

İçime Jasalyn kaçmıştı sanki. Benimle gurur duyardı.

Bardağımdan bir yudum aldım. Evdekilerin kahve dedikleri kahverengi sudan daha farklıydı. Daha yoğun ve aromalıydı. Kahve çekirdeklerini ve yanındaki dut çalılarını ısıtan güneşin ışıklarının tadını alabiliyordum. Sanki daha önce kahveye olan sevgim sadece potansiyeline karşı olan bir sevgiymiş de nihayet olması gerektiği haliyle içiyormuşum

gibiydi. Ama bu bile zihnimi beni bekleyen ziyafetten uzaklaştırmaya yetmiyordu. Hamur işi ve renkli meyvelerle dolu bir tabak, bir tabak kremalı yoğurt ve bir de tütsülenmiş et ile peynir tabağı vardı. Tepsideki çıtır çıtır hamurışinden bir tane aldım ve o ağzımda erirken inlememek için kendimi zor tuttum. Ben kahvaltıyla meşgulken hizmetkârlarım de odayı topluyordu.

Karnım ağrıyana kadar yedikten sonra arkamda duran hizmetkârların hareket etmeyi bıraktığını fark ettim.

Hep bir ağızdan, “Majesteleri,” dediler.

Arkamı döndüğümde ikisinin de Sebastian’ın önünde eğilerek donup kaldığını gördüm, Sebastian onlara kısaca baş sallayarak sıcak bir gülümsemeyle selam verdi. Doğrusu, Peri Diyarı’ndaki insan kölelerin büyülenmiş ve sersemlemiş olmasını, perilerin de onlara ellerinin kiri gibi davranmasını beklerdim ama eğer bu diyardaki insanlara ikizlere olduğu gibi davranılıyorsa önyargılarım tamamen hatalıydı.

Belki de hiçbir şey sandığım gibi değildir.

“Tess, Emmaline,” dedi Sebastian başını sallayarak. “Bu sabah nasılsınız?”

“İyiyiz, Majesteleri,” dedi Tess, ayağa kalktığı anda.

Bu kadınlar Sebastian’a o sanki onların zindancısıymış gibi bakmıyordu. Yüzlerinde daha çok sevecen teyzelere benzer bir ifade vardı. Sebastian da onlara Fairscape halkının yarısını kendine âşık ederken yaptığı aynı çekici gülümsemeyi gönderiyordu.

“Hanımlar, Leydi Abriella ile bana bir dakika izin verebilir misiniz?”

Hep bir ağızdan, “Tabii ki,” dediler. İkisi de kısaca selam verip hızlı adımlarla odadan uzaklaştı.

Sebastian kapıyı arkalarından kapatmalarını bekleyip bana döndü. “Bu sabah nasıl hissediyorsun?” Endişeli gözlerle bana bakıyordu. Olduğum yerde kıpırdandım, geçen gece çok yorgun olmama rağmen şimdi üzerimdeki geceliğin fazlasıyla farkındaydım.

“İyiyim.” Kollarımı kendime doladım. “Yarım saat önce uyandım. Yeni gibi oldum.”

Başını salladı ama buna şaşırmadığı belliydi. İyi olduğumu biliyordu, yoksa beni gözünün önünden ayırmazdı. Bugün buraya gelmesinin nedeni bu değildi. “Dün konuştuğumuz konu... bunu yapmak istediğinden gerçekten emin misin?”

Nefesimi tutup başımı salladım. *Lütfen beni eve gönderme. Jas’ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.*

Sebastian omuzlarını geri attı. “Peki o halde. Bu akşamüstü annem ile benim huzuruma çıkıp adaylığını koymalısın...” Boğazını temizledi ama cümlesini yarıda bıraktı.

“Gelin adaylığımı mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Nasıl hissettiğini biliyorum tabii ama annem bilmiyor.”

“Anlıyorum.”

Masanın üzerindeki vazanın yanına gidip zambakları düzeltti, benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Senden bir iyilik istemeliyim.”

“Neymiş o?”

Uzun bir süre sessiz kalınca çatalımla oynamaya başladım. Nihayet öncesinden daha boğuk bir sesle konuştu.

“Geçmişimizi belli etme. Annemin bugünden önce tanıştığımızı bilmesini istemiyorum. Senin hakkında... farklı bir yargıya varabilir.”

Sebastian ile bir geleceğimiz yoktu, yani bu canımı yakmamalıydı. Ama göğsümdeki keskin acıyı inkâr edemezdim. “Nereden geldiğimi bilmesini istemiyorsun. Şatolarda yaşamadığımı, güzel evlere temizlikçi olarak gittiğimi?” Tabii bir de hırsızlık ve karanlıkta gizlenme vardı ama bunlar dışında bir becerim ve yeteneğim yoktu.

“Aslında neden burada olduğunu sorgulamasına neden olacak bir şey öğrenmesini istemiyorum.” Yutkundu ve yeniden bana döndü. Su yeşili gözlerinde bir endişe fırtınası yaklaşıyordu. “Yanlış olduğunu bile bile, gitmeni *istemiyorum*, Brie. Yanımda olman hoşuma gidiyor.”

Keşke böyle tatlı şeyler söylemesen. “Sence annen kalma izin verecek mi?”

“Israr ederim. Sorun olmaz.” Elim tutup parmağıyla bileğime dokundu. İçten içe titredim, gözlerimi indirip baktığımda yara izim yok olmuştu. “Ne... sen ne...”

“Büyüyle kapattım,” dedi hızlıca.

Bileğimdeki pürüzsüz tene baktım ve kaşlarımı çattım. Yara izimi seviyordum. Bana kim olduğumu, nereden geldiğimi ve sevdiğim insanlar için ne kadar fedakârlık yapabileceğimi hatırlatıyordu. Hakkımdaki tek ve gerçekten güzel şeyleri hatırlatıyordu. “Bu gerçekten gerekli mi?”

“Korkarım öyle.” Yumuşak bir sesle konuşsa da pişman olduğu belliydi.

Ne tür bir anne, oğlunun evleneceği kızıdaki ufak bir yara izine bile tahammül edemezdi? “Peki. Anlıyorum.”

“Şimdi gitmeliyim ama yakında görüşeceğiz. Şatoya gelmeden önce beni tanıdığını sakın belli etme, kimseye hayatın hakkında fazla detay verme. İsmi ve Fairscap’e ten geldiğini bilebilirler ama o kadar.”

Başımı salladım. Arkasını dönüp gitmesini izlerken mi dem rahatsızlıkla büzüldü.

Sahip olmak istemediğim bir mevkiye yakışmıyor olduğumu hissetmek kendimi neden bu kadar küçük hissettiriyordu?

Rolümü oynadım. Peri prensinin müstakbel gelini olmak için içi içine sığmayan ölümlü bir kız gibi davrandım.

Beni baştan aşağı yıkadılar, ovaladılar, yoldular ve nemlendirdiler. Tess ile Emmaline bana evim, Sebastian’a olan ilgim ve onun gözdesi olmakla ilgili sorular sorup durdu. Lüksü tatmış, başkalarına bunu sağlamakla uğraşmamış sıradan ölümlü bir kız gibi davranmaya çalıştım. Prens hakkında bilmem gerekenden fazlasını bilmiyormuş gibi yaptım. Güneş tepedeysen dışarıda olmaktan hoşlandığını, kılıcını savururken sırtındaki kasların gerildiğini bilmiyormuş gibi yaptım. Onlara karşı Sebastian’ın yumuşak dudaklarının beni öpmesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyormuş gibi, kendime karşı da bu hissi bir daha yaşamak istemiyormuş gibi davrandım.

Bütün sabah bir rüya gibi geçti. Nedimelerim bana son dokuz senedir bodrumda yaşayan ve beş kuruşu olmayan ölümlü bir hırsız gibi değil, yabancı diyarlardan gelmiş güzel bir prensesmişim gibi davranıyordu. Doğrusunu isterse-
niz, ilgileri... *hoştur*. Bunca zaman kimseye fark ettirmeden, önemsiz biri olarak yaşamıştım ve şaşırtıcıydı ama; anlaşılan

insanların alev rengi kızıl saçlarımı ve sıradan bulduğum elâ gözlerimi beğendiğini duymayı seven bir yanımda hâlâ vardı.

Nedimelerim bana farklı tonlarda ve farklı şekillerde onlarca elbise gösterdi, her biri birbirinden güzeldi. Jas görseydi bu elbiselere paha biçilemez sanat eseriymiş gibi davranırdı ama benim tek düşünebildiğim pantolon giymeyi tercih ettiğimdi. Önceki gece pantolon giyiyor olsaydım, Barghest'ten kaçmak için bir şansım olabilirdi. Ama şu anda bunları düşünmenin sırası değildi. Kraliçenin oğlunun gelin adayı için uygun göreceği bir elbise seçmeliydim.

“Saçınızı toplayalım mı, açık mı kalsın?” diye sordu Emmaline. Buklelerimi bırakıp eliyle ağzını kapatarak neşeyle güldü. “Eminim prens iki şekilde de göz kamaştırıcı olduğunuzu düşünür.”

Başımı yana eğdim ve aynada ona baktım. “Prens Ronan'ın benden hoşlandığından ya da benim için bir şeyler yapmanızı istediğinden bahsettiğinizde neden böyle gülüyorsunuz? Perilerde buna çok rastlanmaz mı?”

Nedimelerin arasında uzun bir bakışma daha geçti. “Perilerde değil,” dedi Tess. “Ama Prens Ronan...”

Emmaline fark ettirmeden başını salladı bana mahcup bir gülümseme gönderdi. “Söylememeliyiz.”

“Keşke söyleseniz.”

“Ne olacak canım,” dedi Tess ikizine sessizce.

Emmaline gülümsemesine hâkim olmaya çalıştı, ardından kahkahayı bastı. “Prensimiz bir gelin seçmek konusuna pek sıcak bakmıyordu. Gelenek diye yapması gerekeni yerine getiriyordu ama kendini hiçbirine kaptırmadı. Seremoninin bu kadar ertelenmesine o sebep oldu.”

“Balonun ilk gecesine kadar ortaya çıkmadı,” dedi Tess. “Annesine hazır olmadığını söylemiş diyorlar ama kraliçe yine bildiğini okumuş. Prens eninde sonunda istediğini yapmak zorunda kalmış ama mesafeli... davranıyormuş.”

“Ta ki siz gelene kadar,” dedi Emmaline, buklelerimi başımın üzerinde toplayarak. “Artık süreçle yakından ilgilenir oldu. O kadar ilgili ki, kararını çoktan vermiş olabilir. *Abriella’ya kahve götürün. Abriella’nın kıyafetini hazırlayın. Kahvaltı tepsisine bir buket zambak koyabilir misiniz?*”

“Ve tabii, size en güzel misafir odasını bahşetti,” diye ekledi Tess.

“Anlaşılan en tatlı nedimleri de,” dedim sevecenlikle.

İkizler iltifatımı duyunca neşeyle kıkırdadı ama sırf iltifat olsun diye söylememiştim. Doğru olduğunu biliyordum. Sebastian bütün bunları benim için yapmıştı, gel gör ki hiçbirini hak ettiğimi düşünmüyordum.

Nedimler saçımı düzeltirken hareketsiz durdum. Saçımın ön kısmını topuz yapıp tokayla tutturdular ve gerisini açık bırakıp buklelerime özel kremler sürerek kusursuz bir şekilde omuzlarımdan dökülmesini sağladılar.

Bu kadınlar dostum olmak istiyordu. İlerleyen günlerde onları kandırmam gerekeceğini düşününce basit kibarlıklar içimi suçlulukla dolduruyordu ama bu duyguyu kilitleyip bir kenara koydum. O andan başlayarak, Mordeus’a eserlerini götürüp Jas’ı özgürlüğüne kavuşturmak için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Gerekirse bu ölümlü nedimelerin güvenini sarsardım.

Sebastian’ın karşılıksız güvenini de.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"FAIRSCAPE LEYDİSİ ABRIELLA KINCAID." Kâhya, taht odasının kapısından duyurdu. "Siğli Sarayı'nın Kraliçesi Majesteleri Arya ve Majesteleri Prens Ronan sizinle görüşecek."

Omzumun üzerinden nedimelerime baktım. Onların verdiği özgüvene ihtiyacım vardı. Beklediğim gülümsemeyi verdiklerinde kuvvetli bir nefes aldım, elbisemin narin beyaz eteğini kaldırdım ve kâhyanın peşinden içeri girdim.

Kraliçenin gri ve sarı üniformalı muhafızları kapıdan tahta uzanan yolun iki yanını doldurmuştu, kraliçe ise gün ışığında parlayan sarı bir elbiseyle tahtında oturuyordu. Başındaki mücevherlerle süslü taç boynunu acıtacak kadar ağırdı ama başını hiç indirmede. Sebastian yanında oturmuş, arkası dönük bir halde en yakınında duran silahlı muhafızla konuşuyordu. Kadife sarı bir kemerin çevrelediği gri üniformasının içinde fazlasıyla asil görünüyordu.

Taht odası bütünüyle göz korkutucuydu. Bu kadar az in-

san için fazla büyük, benim gibi bir kız için fazla şık bir yerdi. Attığım her adımda çaba harcamam gerekti. Ama sonra amaçlarının bu olduğunu anladım. Bu odaya girmeye hakkı olmadığını düşünen hiçbir kızın Siğli prensesi olmakla işi olmazdı.

Tahtın ucuna ulaştığımda yerlere kadar eğilerek selam verdim. Sebastian'ın bana bakmasını diledim. Burada kalabileceğimi kesinleştireceğine, işlerin yoluna gireceğine dair biraz güvenceye ihtiyacım vardı. Ama kendisi muhafızla sohbet etmekle meşguldü. "Majesteleri," dedim, ayağa kalkarak. "Bu akşamüstü benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ben konuşurken Sebastian başını çevirip gözlerini kırptırarak bana baktı. İsmimi duyurduklarında dikkat etmemiş olmalıydı çünkü şaşırmıştı. Gözleri yavaşça üzerimde gezindi, incelediği her detayla birlikte tenimin ısındığını hissettim. Saçım onun daha önce görmediği şekilde kıvrılmış ve topuz yapılmış, gözlerime sürme çekilip dudaklarım koyu kırmızıya boyanmıştı. Sebastian'ın bakışları çıplak omuzlarımda; elbisemin kalp şeklindeki yakasının dekoltesinde, parlak gümüş ve altın kristallerle kaplı gövdesinde dolandı. Yanaklarım kızardı, dudaklarını ayırıp hırıltılı bir nefes aldığı anda bedenim baştan aşağı ısınmıştı.

Nedimelerim iyi seçim yapmıştı. *Biraz olsun beyaz bir elbise seçerek, gelinlik giymeseniz bile sizi gelin gibi gösterebiliriz.* Çenemi kaldırıp Sebastian'ın gözlerindeki hayranlığın içinde kaybolma dürtüme hâkim oldum. Bir hafta önce onun bana böyle baktığını yalnızca hayal edebilirdim. Her

şeyin değiştiğini hatırlamak kolay değildi. Artık karşı evde yaşayan tatlı, beş parasız çırak değildi. Ben de peri prensesi olmak isteyen masum bir kız değildim.

“Adını tekrar söyle, kızım,” dedi kraliçe.

Gözümü oğlundan ayırıp kraliçeye baktım. “Abriella Kincaid,” diye karşılık verdim. Kendimi kâhyanın duyuru yaparken söylediği gibi *leydi* olarak tanıtmamıştım. Ben leydi falan değildim, öyleymiş gibi davranmak sinirlendirilmeye gelmeyen bu kadına hakaret etmek gibi geliyordu.

“Abriella. Ne kadar güzel bir isim. Buraya kadar gelebildiğin için tebrik ederim. Gördüğün gibi, sayısız kadın denedi ama hepsini eve gönderdik. Bugün birkaçını daha göndereceğiz. Söyle bana, oğlumla evlenmeyi neden istiyorsun?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra hemen kapattım. Bu soruya hazırdım tabii ama o anda hazırladığım cevap bana biraz sığ geldi. Sebastian nefesini tutmuş, vereceğim cevabı duymayı bekliyordu. Gözlerinin içine baktım ve onun gizli kimliğinin olmadığı bir gelecek hayal ettim. Büyücü olduğu ve beni ailesiyle tanıştırmaya götürdüğü bir gelecek.

“Oğlunuzu yakından tanıdığımı söyleyemem,” dedim. Oynadığım role uygundu ama aynı zamanda doğruyduda. “Ama birçok erkek tanıdım; genç ve yaşlı, güçlü ve güçsüz.” Sesim biraz titredi. “Buna rağmen Se... yani Prens Ronan tek bir gülümsemeyle beni özel hissettiren ve sadece yanımda olarak güvende hissetmemi sağlayan tek erkek.”

Kraliçe kıkırdadı ve oğluna baktı. “Anlaşılan sana sıırılsıklam âşık olmuş.” Yeniden dönüp bana baktığında, gözlerinin devirdi ve o anki ifadesi o kadar genç ve insan gibiydi

ki onun ölümsüz bir kraliçe olduğuna inanmak neredeyse zordu. “*Bütün kızlar böyle hissetti, tatlım. Özel olduğunu düşünme.*”

Sebastian oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı ama kraliçeyi düzeltmedi. Zaten bir ilişkimiz olduğunu öğrenmesini istemiyorsa nasıl düzeltecekti zaten?

Kraliçe kaşlarını kaldırarak oğluna baktı. “Ne düşünüyorsun, canım?”

Sebastian yeniden bana şöyle bir bakarak boğazını temizledi. “Abriella ile tanışma şansım oldu ve kalmasını istiyorum. Arkadaşlığı... hoşuma gidiyor.”

Kraliçe *Bu kız mı? Gerçekten mi?* dercesine gülümseyerek oğluna baktı. “Sana çocuk verememe ihtimali olan bir kızla evlenmeyi göze alıyor musun?”

“Anne,” dedi sakince, sesiyle onu uyardı.

“Çok zayıf olduğunu fark ettiğim için özür dilemeyeceğim.” Tırnaklarını tahtının koluna vurarak beni inceledi. Benimle göz göze geldiğinde, orada gördüğüm boşluk beni şaşırttı. Orada bir hüznün vardı. Belki de ölümsüzlük böyle etki ediyordu onlara ama kraliçe söz konusu olduğunda sanki daha fazlası vardı. “Oğlumun gelinin ona çocuk vermesini bekliyorum. Düzenli olarak aybaşı oluyor musun kızım?”

Yüzüm bembeyaz kesildi. “Anlamadım?”

“Döngünü diyorum. Döngün düzenli işliyor mu? Yoksa düzensiz mi, biraz...” Elini sallayıp vücudumu gösterdi. “sıskasın da.”

Ağzımı açtım, gerçi ne diyeceğimden hiç emin değildim ama Sebastian benden önce konuştu. “Leydi Abriella bu ko-

nuları ulu orta konuşmaktan hoşlanmıyor, Anne. Elora'nın onun geldiği şehirde kadınlar böyle bilgileri belli etmez."

Elora'nın hangi şehirde belli ediyorlardı bilmiyordum. Kızlar aybaşı olmaktan çekinir, bu konudan asla bahsetmez ve bütün kanıtları yok ederdi. Başımıza açtığı belaları düşünecek olursak -ki yiyecek kıtlığı varken hamile kalma riski bu listenin başında geliyordu- aybaşı iyi sağlık belirtisinden ziyade bir lanet olarak görülürdü.

"Senin gelinin olmaya karar verdiğinde mahremiyet hakkını kaybetti."

"Düzenli," diye ağzımdan kaçırıverdim. "Aybaşı döngüm yani... normal." Yanaklarım yanıyordu. Anlaşılan Siğli Sarayı ile ilgili en azından *bunu* doğru bilmiştim. Onların geleceği tamamen ölümlülerin doğurganlığına bağlıydı. Onlar için bir kadın olarak tek değerim çocuk doğurmaktı. Bu bilginin doğruluğunu görünce gülümsemek zordu ama elimden geleni yaptım.

"Gerçekten mi?" diye sordu kraliçe. "Eğer şifacıma seni muayene etmesini söylersem ve yalan söylediğin ortaya çıkarsa..."

"Lütfen, anne," dedi Sebastian. "Leydi Abriella'nın yeme içme alışkanlıklarının sarayda misafir olduğu süre boyunca düzeleceğine eminim."

Kraliçe parmaklarıyla oğlunun bileğini okşadı ama gözlerini kısarak bana bakmayı sürdürdü. "Oğlumun nazik kalbini kazanacağı için gelecekteki eşi çok şanslı. Bu özelliğini babasından almış. Castan'ım da şefkat ve iyilik timsaliydi. Halkımız onu çok severdi." Başını salladı. "Şimdilik kalabi-

lirsin, Abriella. Ama hazır buradayken düzenli beslenmeye özen göster, olur mu?” Sırıttı. “İki hafta içinde şifacım yanına gelip seni baştan aşağı muayene edecek. Tabii oğlum o zamana dek senden sıkılmazsa.”

Başımı salladım ve selam verdim. “Tabii ki, Majesteleri.” Sebastian’a bakmamaya özen göstererek kraliçenin kâhyasının peşinden odadan çıktım. Yüzümdeki rahatlamayı görünce kraliçenin gerçek emellerimi anlamasından korkmuştum.

Yatak odamın kapısını kilitledikten sonra kollarımı sıvayıp gulyabani bilekliğimden bir tel kopardım.

Bakken gözleri kısık ve suratı asık bir halde ortaya çıktı.

Nedimelerimin beni yatağa hazırlamasına izin verdim, ardından bu gece için beni yalnız bırakmalarını bekledim. Kraliçe kalmama izin verdiğinden beri aramama başlamak için sabırsızlanıyordum. Akşam yemeğinde gulyabani bilekliğimi hatırlamıştım ve bu sayede aynayı aramak zorunda olmadığımı fark ettim.

Bakken bir iki kez gözlerini kırptırdı ama beni görünce asık suratı gülümsemeye döndü. “Alev Kız, ödemem nerede?”

Bu akşam yemekte yürüttüğüm bıçağı ortaya çıkardım. Bıçakla saçımdan bir tutam kopardım. Ben daha ona uzatmadan Bakken saç elimden çekip aldı ve hızlıca belindeki keseye sıkıştırdı. “Beni bir dahaki sefere çağırdığında, sarayın içine çağırma. Burada istenmiyorum.”

“Keşif Aynası’nı istiyorum.” Yatağa dönüp şiltenin altından sahte aynayı çıkardım. “Buna benziyor, duyduğuma göre kraliçe savaş esnasında Nasıgli sarayından çalmış.”

Bakken çenesini kaldırdı. “Kraliçe aynayı yatak odasının hemen yanındaki cam odada saklıyor.”

Sarayda geçidi aradığım gece, kraliçenin odasına ayak bile basamamıştım. Fazla aydınlıktı ve fazla iyi korunuyordu.

Bakken saç tutamını burnuna götürüp bir bağımlı gibi kokusunu içine çekti.

Muhafızları nasıl atlatacağımı sormak için ağzımı açtım ama o parmaklarını şıklattı ve geldiği gibi yok oldu. Sinirden çılgılık atmamak için elimi yumruk yapıp ağzıma koydum.

Telleri boşa harcadım. Saçımı boşa harcadım.

Kapının kilidini açıp koridordan aşağı baktım. Şatonun misafir kanadı sessizdi ama karanlık değildi. Koridorlar odalar arasında süzülen yumuşak ışık huzmelerinin loş ışı-ğıyla aydınlatılıyordu. Sessizce odamdan çıkıp kapıyı yavaş-ça arkamdan kapattım.

Diğer on bir kızla akşam yemeğinde tanışmıştım ama odaların yanından geçerken hiçbirinden bir ize rastlama-dım. Sebastian bu odalardan birinde olabilir miydi? Kıs-kançlığımı bastırıp görevime odaklandım.

Sarayın bazı yerlerinden geçerken kendimi gölgeye çevir-mek zorunda kalabilirdim ama elimden geldiğince dayana-caktım. Güçlerimi henüz kontrol edemiyordum ve gölgele-rin içinden birdenbire ortaya çıkan bir kız, Sebastian'ın gelin adaylarından birinin gecenin bir yarısı sarayda dolanmasın-dan daha çok dikkat çekerekdi.

Misafir odaları ayrı bir kanattaydı. Kraliyet ailesinin oda-larının olduğu kanada vardığımda ayaklarım soğuk taşlara bastığım için buz kesmişti. Odamdan çıkarken terlik giyme-yi unutmuştum.

Sebastian'ın odası merdivenlerin başında soldaydı, ben de sağa yani kraliçenin odasının olduğu yöne döndüm ve koridoru aydınlatan güneş ışığını görür görmez geri çekildim. Hayır, gün ışığı değildi. Koridorun sonundaki pencereden güneş girmiyordu, hâlâ geceydi. Sanki güneş misali parlaması için duvarlara büyü yapılmıştı. Kraliçe Arya'nın muhafızları her metrede bir dizilmiş halde koridorda nöbet tutuyordu. Gölgelemleri muhafızlara fark ettirmeden geçip gidecek kadar kontrol edebilsem bile nafileydi. Sadece ışığın olduğu bir yerde karanlığa dönüşmek neye yarardı?

“Brie?” Arkamı döndüğümde Sebastian'ı gördüm. Gözleri beyaz geceliğimde ve çıplak ayaklarımda gezindi, ardından çenesini kaldırıp tam bir centilmen gibi gözlerini yüzümden başka yere çevirmedi. “Bir şey mi arıyordun?”

Evet, annenin Nasıgıli Sarayı'ndan çaldığı sihirli aynayı anıyorum da. Bir koşu gidip getirebilir misin? Keşke bu kadar kolay olsaydı.

İç çektim ve önceden hazırladığım yalanı söyledim. “Uyuyamadım. Mutfakta sıcak bir bardak çay içerim diyordum ama...” Etrafıma bakıp omuzlarımı silkeledim. “Korkarım kayboldum.”

Sebastian'ın beni sorgulamasını bekledim. Bana resmi olarak bütün şatoyu gezdirmemiş olsa da şatoyu mutfaktan bu tarafa, hatta bu katta bile olmadığını bilecek kadar gezdirmişlerdi.

Ama Sebastian her zamanki gibi sorgusuz sualsiz güvenini ortaya koydu. Bana anlayışlı bir gülümseme gönderdi. “Ben de uyuyamadım. Benimle gel, birlikte çay içelim.”

Mutfağa giderken aramızda tek kelime geçmedi. Sebastian beni geniş, bomboş bir odaya götürüp çaydanlığı ocağa koyarken dönüp bir kez olsun bana bakmadı. Daha iki gece önce duvardan geçip bu mutfağa düşmüştüm. Pırıl pırıl tezgâhlar yüzlerce kişiyi beslemeye yetecek kadar yiyeceklerle doluydu, hizmetkârlar oradan oraya koşuşturuyordu. Bu geceyse burada bizden başka kimse yoktu.

“Canını sıkan bir şey mi var?” diye sordum, tezgâha yaslanarak.

Sebastian çaydanlıktaki kaynayan sıvıyı iki bardağa doldurdu. Suratını asarak bardağımı bana uzattı. “Neden sordun ki?”

“Buraya indiğimizden beri bana tek kelime etmedin. Akşam yemeğinde de seni görmedim.”

“Canımı sıkan bir şey yok. Meşguldüm sadece. Özür dilerim,” derin bir nefes verdi. “Nasıgli Sarayı’ndaki adamlarımla konuştum.” Gözlerini kaldırıp bana baktı, bakışlarından hayal kırıklığı okunuyordu. “Jas’tan hâlâ hiç iz yok.”

Ciğerlerim panikle mengene gibi ezilirken hayal kırıklığının farkına varmadım bile. “Kral Mordeus’un sarayında casusların mı var?” Dün orada olduğumu biliyor muydu? Kralla anlaşma yaptığımı biliyor muydu? Sebastian’ın casusları anlaşmamızdan haberdar olursa, kral verdiği sözden vaz mı geçecekti?

Sebastian omuz silkti ama cevabı belliydi. Evet, Nasıgli Sarayı’nda casusları vardı. *Tabii ki* casusları olacaktı. “Ondan ne istiyorlar anlamıyorum,” diye mırıldandı.

Cevabımı almıştım. Sebastian’ın düşmanla anlaşma yaptığımdan haberi yoktu. “Casusların da mı bilmiyor?”

“Kayda değer bir şey yok.” Bir an için duraksadı. “Seninle iletişime geçmeye çalıştı mı?”

“Çalışmadı. Sence onunla beni görüştürebilir misin?” Yalanım doğru olsaydı bunu sorardım. “Belki Jas’ı nerede tuttuğuna dair bir şey söyler. Belki de onunla bir anlaşma...”

“Olmaz.” Sebastian’ın burun delikleri genişledi. “Asla olmaz. Ona güvenebileceğini düşünseydim bile, ki tekrar ediyorum kesinlikle düşünmüyorum, onun istediği hiçbir şeyi vermene izin vermem.” Bir lanet okuyup elini saçlarında gezdirdi. “Her şey sarpa sardı.”

Jas’ı bulamamak onu gerçekten sarsmıştı. Sebastian’a tekrar güvenmek konusunda hâlâ tereddüt ediyordum ama kız kardeşimi bulmak için elinden geleni yaptığını inkâr edemedim. Ona kızgın kalmak imkânsızdı. “Teşekkür ederim,” dedim. En azından bunu hak ediyordu. “Onu bulmaya çalıştığın için teşekkür ederim.”

Ağzını açtı, cevap vermek istediği belliydi ama bir şey söylemeden yeniden kapadı ve bardaktaki çaya baktı. “Akşam yemeği nasıldı?”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Eh... ilginç olduğu kesin. Yüce Tanrılar, Bash, o kadınlar sana daha yakın olmak için canlı canlı derimi yüzer.” Başımı salladım. On bir güzel, genç, sağlıklı kadın. Hepsi de Sebastian’ın gelini olmak için birbirinden heyecanlıydı. “Gerçekten bir yabancıyla mı evleneceksin?”

Sebastian boğazını temizleyerek yutkundu. “Umarım evleneceğim kişi onunla evlenmeden önce artık bir yabancı olmaz.”

“Kaçamak cevap veriyorsun.” Şakacı bir tavır takınmaya

çalıştıam ama Sebastian'ın ne kadar bitkin olduğu gözlerinden okunuyordu.

Çayından bir yudum aldı. “Gelenek böyle.”

“Neymiş gelenek? Kendine damızlık at seçer gibi ölümlü bir gelin seçmen mi?” Uslu durmak buraya kadardı anlaşılan.

“Senin açından bakınca kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama kraliyet soyunun devam etmesi çok önemli. Benim hiç kardeşim yok, annemin anne babası ve onların anne babaları Büyük Peri Savaşı'nda öldürüldü. Annem ile Sigli kraliyet soyundan kalan tek kişileriz. Atalarım aşk için evlenip zamanı gelince çocuk sahibi olma lüksüne sahipti ama ben değilim. Kraliyet ailesinin oğlu olmak sorumlulukları da yanında getiriyor.”

Dudağımı ısırđım. Bu durumla ilgili hislerimi saklayamamaktan nefret ediyordum, hatta bu durumla ilgili hislerim olmasından da nefret ediyordum. “Eğer seçme hakkın olsaydı bir peri kıızıyla, belki de asil bir prensesle evlenmeyi mi tercih ederdin?”

Sebastian bardağını masaya koyup tezgâha doğru eğildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Doğrusunu istersen, evliliği hiç düşünmek bile istemiyorum. Yirmi bir yaşındayım, halkıma göre daha çok gencim. Kusursuz bir dünyada on yıl ya da daha uzun bir süre evlenmeyi düşünmezdim ama dünyam kusursuz değil. Fazlasıyla kusurlu. Bu kusurları düzeltme görevi her ne kadar göz korkutucu olsa ve boyumu aşsa da bana ait. Bir yanıam Fairscapée dönüp büyücü çırağı gibi davranmayı sürdürmek istiyor ama halkıma karşı sorumluluğumu ciddiye alırım. Ne kadar istesem de annemin benim

yaşımdayken düşündüğünün aksine evlilik ve bağ törenlerini romantik bulma gibi bir lüksüm yok.”

“Bağ mı? Birini kontrol etmenin neresi romantik?”

Başını salladı. “Hizmetkârlarımdan hiçbiri bana bağlı değildi. Bazı periler bağı kullanarak ölümlüleri hayatları boyunca hizmetkârlık yapmaya zorlasa da bağın amacı hiçbir zaman bu değildi. Periler bağı başından beri düğünlerinde kullanır. Yani kökeni saf diyebilirim. Hayatları boyunca bağlı olan peri karı kocalar her zaman birbirlerinin ne hissettiğini bilebilir. Birbirlerinin acılarını ve mutluluklarını kendi duygularıymış gibi hissederler. Aslında çok güzeldir.”

“Ama periler bir insana bağlandığında öyle olmuyor.”

Sebastian topuklarının üzerinde sallanıp iç çekti. “İnsanlarla bağ kuran ilk periler arasında bir fark olacağını bilmiyordu. Ama haklısın. Öyle olmuyor. İnsanlar sihir yapamaz, bu yüzden bağ tek taraflı işler. Çiftin insan tarafı, peri tarafı kadar bağın farkına varmaz.”

“Bu da perinin insanını bir açıdan kontrol edebilmesini sağlıyor,” dedim, bu kısmı atlmasına göz yummak istemiyordum. Başımı salladım. “Kim buna neden izin verir hayal bile edemiyorum.”

“Sandığın gibi kontrol edemiyorlar. İnsanın hâlâ özgür iradesi var ama bağa saygı duymayan perilerin insanını zorlamak için bağı kullandığı kesin.”

“Bu kontrol değil de nedir?”

“Ama değil.” Alnını ovarak düşüncelere daldı. “Diyelim ki uyumanı istiyorum. Eğer bağlı olsaydık seni zorlayamazdım ama ışıkları kapatıp seni sıcak bir battaniyeye sarmış gibi yapabilirdim. Gözlerini kapatıp kapatmamak sana kalmış.”

“Ya müstakbel gelinin bağı istemiyorsa?”

Bana hüzünlü bir gülümseme gönderip benimle göz göze gelirken yanağımı okşadı. Nasırlı ellerinin değmesiyle birlik-te benim karıncalandı. “Sanırım bu çatının altında benimle bağ kurmak istemeyen tek kadın sensin.”

Bunun için özür dilememi falan mı bekliyordu? Sırf tahmin ettiğim gibi biri değil diye hislerimi tamamen değiştirmemi mi istiyordu?

Ama cevap vermemi pek de umursamamış olmalı ki konuşmaya devam etti. “Hâlâ güzel olabilir, bir peri ve insan arasında bile. Senden bir parça olan, sana ait birini korumak. İnsanı eşinin... ihtiyaçlarına karşı kendini daha duyarlı kılıp daha iyi bir eş yapan bir lütuf.”

Gözleri geceliğimin yakasına takıldı, yanaklarım kızarmıştı.

“Senin için epey önemli,” dedim.

“Öyle. Gelinimin çocukları olunca da o Yaşam İksiri’nden içecek ve aramızdaki bağ iki perinin arasındaki bağı dönüşecek.”

“Yaşam İksiri mi?”

“İnsanları periye çevirmek için bu iksiri kullanırız. Ölümsüz olurlar. Eminim duymuşsundur.”

Duymuştum duymasına ama fırsatçı perilerin ölümlüleri daha kolay kandırmak için uydurduğu bir efsane olduğunu sanıyordum. “Ya gelinin peri olmak istemezse?”

“O halde sanırım gelinim olmasını isteyip istemediğime karar vermeliyim. Önümde daha yüzyıllar varken hayatımla bağlı olduğum eşimin ölmesini izlemek ve hissetmek hiç kolay değil.” Doğruldu ve benden uzaklaştı. “Seni yatağa götürüyüm. Yarın erken kalkacaksın.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

ŞATODA YAŞAMAK TUHAFTI. Öyle ya da böyle gerçekleşen bir rüya gibi gelmeliydi bana. Her gün şımartılıyor, lezzetli yemekler yiyor ve göz kamaştırıcı elbiseler giyiyordum. Nedimelerimi bana pantolon getirmeye ikna etmeye çalışmaya devam etsem de bu lüks hayatta pantolona falan ihtiyacım yoktu. Geceleri yumuşak çarşaflarla kaplı sıcak yatağımda uyuyordum.

Daha önce böyle bir yaşam görmemiştim ve göreceğimi de hiç sanmıyordum ama bundan zevk alamıyordum. O aynayı bulmayı başaramadığım her gün, kız kardeşimin hapis-te geçirdiği başka bir gün demekti. Kral güvende olduğunu söylemişti ama o, güvenden ne anlardı ki?

Beş gecedir şatodaydım ve bütün bu şatafata rağmen neredeyse kafayı yemek üzereydim. Diğer kızlarla yemek yiyor, dans etmeyi öğreniyor ve Siğli Sarayı'nın tarihi ile kanunsuz Nasiğliler hakkında uzun derslere giriyordum. Kısacası, ge-

lin adayı rolümü sürdürmek için elimden geleni yapıyor ve her boş anımda kraliçenin odasına sızmanın yollarını arıyordum. Muhafızları izlemiştim, odalara girip çıkan hizmetkârları takip ediyordum.

Aynayı bulma konusunda geçici olarak takılmış olabilirdim ama şato hakkında elimden gelen her şeyi öğrenmenin ikinci görevde işimi kolaylaştıracağını umuyordum. Bu görevi ne kadar çabuk bitirip Jas'ı eve götürebilirim, o kadar iyiydi.

Yatak odamın camından dışarı bakarak aşağıdaki bahçeyi izledim. Zambaklar başlarını güneşe uzatmıştı, bana Sebastian'ı hatırlatıyordu. Nedimelerime, "Prensin ne zaman döneceğinden haberiniz var mı?" diye sordum. Sebastian genç kızları hayal kırıklığına uğratarak şatoya uğramaz olmuştu, hiç ortalıkta yokken gelin adaylarını yakından tanımaya nasıl zaman ayırıyordu bilmiyordum.

"Kendisi dışarıda değil ki," dedi Tess, yüzüme düşen saçları örerken. "Gününü diğer kızlardan biriyle geçiriyor."

Kıskançlık duygusu taş gibi mideme oturdu. "Ah. Demek bir gözdesi var."

Hislerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Tess *cık cık* yapıp pencereye yansıyan yüzüme bakarak gülümsedi. "Endişelenecek bir şey yok. Onun gözdesi sizsiniz, herkes biliyor."

Öyle bile olsa, mutfakta çay içtiğimiz geceden beri onunla konuşmamıştım. Zaten az zamanı varken gelini olmak istemediğimi bile bile benimle vakit geçirmesinin bir anlamı yoktu. Bu beni mutlu etmeliydi, ne de olsa aynayı arayacak daha çok vaktim vardı ama Sebastian için iki senedir beslediğim hislerden vazgeçmek kolay değildi.

“Eminim yakında yine size zaman ayıracaktır,” dedi Tess. Örgümü bağlayıp diğer tarafa başladı. “Hem bence bugün müsait olmadığınızı biliyordur.”

“Müsait değil miyim?”

“Bugün öğretmeninizle tanışacaksınız.”

Kaşlarımı çattım. “Öğretmen mi? Ne için?”

“Bütün kızların kendi öğretmenleri var. Genç prens gelini olarak sizi seçerse buna hazır olmalısınız. Öğretmeniniz alışkanlıklarınızı ve davranışlarınızı değiştirecek, sizinle kişisel olarak ilgilenecek.”

“Bunu siz yapamaz mısınız?” diye sordum. Nedimelerimi seviyordum, üstelik onlara alışmıştım. Başka birinin bana göz kulak olmasını istemiyordum.

Banyoda küveti temizleyen Emmaline bir kahkaha patlattı. “Bizler *leydi* değiliz,” dedi, kapıdan kafasını uzatarak “Sadece nedimeyiz.”

“Ama eminim öğretmenimin öğretebileceği her şeyi siz de öğretebilirsiniz.”

İkizler bakıştı. Beni komik mi buluyorlardı, yoksa kafalarını mı karıştırıyordum emin değildim. Belki de ikisi birdendi. “Hem bakın...” dedi Tess. “Öğretmeniniz her an gelebilir. İsmi Eurelody ve yüzyıllardır kraliçenin tarihçileriyle çalışıyor. Ona sahip olduğunuz için şanslısınız.”

Yüzyıllardır. Bu kadın kraliçenin planını ya da Arya'nın şatodan ne zaman ayrılacağını biliyor olabilirdi. Fark ettirmeden sorabilirsem...

“Gitmeden önce bir isteğiniz var mı?” diye sordu Emmaline.

“Hayır, yok. Teşekkür ederim.”

Sırf benimle görüşmeye gelmedi diye Sebastian’ın şato-
dan ayrıldığını neden düşünmüştüm bilmiyorum. Belki de
kutsal gelenekleriyle ilgili yaptığım yorumlar onu gücendir-
mişti.

Ya da belki bir gelin bulmaya çalışıyordur.

“Bakıyorum da düşüncelere dalmışsın,” dedi arkamdan
yumuşak bir ses.

Arkamı döndüğümde kırmızı yanakları ve sivri kulakla-
rı olan kısa boylu, balık etli bir peri gördüm. Yarı saydam
kanatları kapıdan zor geçiyordu. Yüzüme bir gülümseme
yerleştirdim. Onunla zaman geçirmekle ilgilenmiyor olmam
onun suçu değildi. “Merhaba. Sen Eurelody olmalısın. Ben
Abriella.”

Kadın beni şöyle bir süzdü, üzerimdeki giysileri münasip
bulmuş olmalı ki yeniden kapıya döndü. “Çok güzel. Saray-
dan bir süreliğine ayrılalım, ne dersin?”

Nefesim kesildi. O ana kadar, dört duvar arasında sıkışıp
kalmanın beni ne kadar bunalttığının farkına varmamıştım.
Ormanda ölümle burun buruna geldikten sonra Sebastian’ın
saray kapıları içinde kalma emrinin dışına çıkmaya cesaret
edememiştim ama Eurelody yanımdayken güvende olaca-
ğımdan emindim.

Koridorda yürümeye başlamıştı bile, peşinden gitmekten
başka çarem yoktu. “Nereye gidiyoruz?”

Yavaşlamaya ya da arkasına dönüp bana bakmaya tenez-
zül etmeden cevapladı. “Eğer prenses olmak istiyorsan, gele-
cekteki halkınla tanışmalısın.”

At arabası rahat yastıklarla döşenmişti, içerisi görünmesin diye pencerelere perde asılmıştı. Eurelody ile diz dize oturup şato arazisinden ayrıldık, dışarıdaki değişen manzarayı izlerken dikkatinin üzerimde olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Sessizliği doldurmaya çalışmadım, o da denemedi. Bunun yerine inişli çıkışlı yeşil tepelere, uzaklardaki ormana ve ötedeki dağlara odaklandım. Bu ormanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen bir yanımda ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordu. Sağli diyarındaki her yer ilkbaharın son demlerinin zengin yeşilliğiyle parlıyordu. Acaba Nasıgli bölgesi de böyle miydi, yoksa gölge perileri sonsuz bir kış mı yaşıyordu?

Şatodan metrelerce uzakta, sessiz sakin bir köye girdik. At arabamız arnavutkaldırımını yollarda sarsılarak gidiyor, beni oradan oraya savuruyordu ki birdenbire durduk.

“Geldik,” dedi Eurelody.

İki yanında yarı ahşap evlerin olduğu sokakta periler yoldan geçenlere seslenerek türlü mallarını pazarlıyordu. Tüccarlardan birinin arabasından süzülen ekmek ve hamur işi kokusu burnuma geldi. Bir diğer tüccar müşterisine bir bardak şarap doldururken başkaları da diğerlerine çiçekler, güzel kumaşlar ve takılar satıyordu.

Fairscape’te de böyle bir çarşı vardı. Ben çocukken anem, yanında çalıştığı zengin ailenin alışverişini yaparken bizi de yanında götürürdü. Onu mumlar ve kıyafetler, devasa evlerine asmak için sanat eserleri alması için çarşıya gön-

derirlerdi. Uslu durursak, annem bize birer küçük şeker de alırdı. Eskiden kendimiz için alışveriş yaptığımızı, bu lüks eşyaları alanın biz olduğunu hayal ederdim.

Eurelody'ye "Bu küçük periler de neyin nesi?" diye sorarak havada uçuşan kelebek kanatlı küçük yaratıkları gösterdim.

"Sessiz ol, kızım." Başını salladı ve kolumdan tutup beni kasaba çarşısının karşısındaki dar sokağa çekti. Bu sokağın iki yanında da benzer evler vardı, Eurelody beni üçüncü evin ön merdivenlerine götürdü. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Eurelody beni içeri çekip vücuduyla bastırarak kapıyı kapattı. "Cin perileri..." dedi, parmağını bana doğru sallayarak. "Onlara *küçük* denmesinden hoşlanmaz."

"Ama öyle..."

"Ayrıca göründüklerinden daha güçlü ve hayal edemeyeceğin kadar kindarlar," dedi. "Hatta, halk arasında onlara *kinci periler* denir ama cin perileri böyle denmesinden de hiç hoşlanmaz. Onlardan birini gücendirirsen, kendini ateş karcıncalarının saldırısına uğramış ya da bir arı sürüsüyle karşı karşıya gelmiş bir halde bulabilirsin."

"Hepsi de o kadar *kindar* değildir," dedi kalın bir ses. "Bazıları epey uysaldır."

Sağıma döndüm ve loş ışıklı odadan çıkan erkeği görünce sendeleyerek kapıya yaslandım. Bu *Kane*'di. Yani beni omzunda taşıyıp Finn ile tanışmaya götüren kırmızı gözlü, boy-nuzlu peri.

Dönerek Kane'den uzaklaştım ve öğretmenime gülümse-dim. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama Kral Arya'nın çalışanlarının düşmanla işbirliği yaptığını düşünmesine göz yumamazdım. "Buradan gitmeliyiz."

Eurelody gülümsedi, ardından etrafındaki hava ısıldadı ve cildi parlamaya başladı. Birdenbire Eurelody olmaktan çıktı, *Pretha*'ya dönüştü. Anlaşılan bu perinin birden çok yüzü vardı.

“*Pretha... sen...*” dedim öfkeyle.

Gülümsedi ve hafifçe eğilip selam verdi. “İsmimi hatırlaman ne kadar hoş, *Abriella*.”

“Eurelody nerede?”

“Kraliçe için çalışmayı yıllar önce bıraktı, şatoya kolayca girip çıkabilmek için arada sırada onun şeklini alırım. Kraliçenin o kadar çok çalışanı var ki yaşlı öğretmenin emekli olduğunu fark etmedi bile.”

Gözlerimi kapıya diktim. Buraya gelirken bindiğimiz at arabası *Pretha*'nın mıydı, yoksa kraliçenin mi? Şimdi dışarı koşarsam, sürücünün beni istediğim yere götüreceğinden emin olamamıştım. “Hemen şu anda şatoya dönüp kim olduğunu anlatmamam için tek bir iyi sebep ver bana.”

Pretha gözlerini devirip *Kane*'e baktı. “Prens *Ronan* bu kızın çok zeki ve çok özel olduğunu sanıyor ama eğer gerçekten zeki olsaydı sanıyorum ki bizi kraliçeye söylememesi için *bütün* sebepleri bilmek isterdi, sadece bir tanesini değil.”

“Prens daha genç, kızın güzelliği gözünü kör etmiş,” dedi *Kane*. “*Handan* kaçtığı o gece birkaç tahtasının eksik olduğunu kanıtladı zaten.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bana hakaret ederek kraliçenin zindanları dışında hiçbir yere varamazsınız.”

Tehdidim ikisini de pek etkilemişe benzemiyordu. *Pretha* omuzlarını silkerek üzerindeki pelerini çıkardı ve kapının

yanındaki kancaya astı. Deri yeleğini ve belinde asılan hançerini düzeltti. “Senin düşmanın değilim, Abriella.”

“Ama yanınızdan son kaçtığımda bir ölüm köpeği az kal-sın beni mideye indirecekti. Bunun da tesadüf olduğuna mı inanayım?”

“Barghest’i peşinden ben mi yolladım sanıyorsun?” Pret-ha’nın alnındaki gümüş ağlar öfkeyle parladı.

“Sen, Finn ya da Kane, ne fark eder ki?”

Kane homurdandı. “Böyle bir şeyi neden yapalım?”

“Çünkü sizinle çalışmayı reddettim. Ben saf değilim. Na-siqli perilerin Barghest’leri evcil hayvan olarak beslediğini biliyorum.”

Kane bir kahkaha patlattı, ardından başını sallayıp yanı-mızdan uzaklaştı. “Finn’e kızın burada olduğunu ve bizim vahşi, güçlü canavarlara söz geçiren katiller olduğumuzu sandığını söylerim. İşbirliğimize harika bir başlangıç olur, bence o da bana katılacaktır.”

“Bu düşünce aklına nereden geldi?” diye sordu Pretha, Kane’i duymazdan gelerek. “Prensin Barghest’in arkasında bizim olduğumuzu mu söyledi?”

“Söylemesine gerek yoktu.”

“Gitmek istedin, biz de sana izin verdik.” Pretha kaşlarını çattı. “Sen handan ayrıldıktan sonra ormanda seni takip et-tim. Finn çok yakından takip etmeme izin vermedi. Yalnızca gideceğin yere sağ salım vardığından emin olmak istiyordu.”

“Öyle mi? Yaratığın beni neredeyse lime lime ettiğini de söyledin mi?”

“Evet.” Başını yana eğdi. “O kurtların gelip yaratığın dik-katini dağıtması ne büyük şans, öyle değil mi?”

“Sebastian'ın gelip beni *kurtarması* büyük şans.”

“Demek altın prensin aldatmacalarını şimdiden affettin?” dedi Finn, karanlık koridordan adımı atıp fuayeye geldi. Pretha'ya dikkat ettiğim için Finn'in ayak seslerini duymamıştım. Belki de isteseydim de duyamazdım. Finn, Kane ile Pretha'ya baktı. “Bir haftadan az sürer demiştim. İkiniz de bana beş altın borçlusunuz.”

“Borçlu falan değiliz, Finn,” dedi Kane, Finn'in arkasından fuayeye gelmişti. “Kız soruna cevap vermedi.”

“Eğer o çocuğa güvenmeseydi, bu sabah Pretha ile o at arabasına binmezdi,” dedi Finn.

Pretha başını salladı. “Onu affetmeden de güvenebilir. İkisi tamamen farklı duygular.”

Sebastian'ı affedip affetmeyeceğime dair iddiaya girmişlerdi. Ayıp. “Hepinizin hoşuna gitmesine sevindim.”

Finn'in gümüş gözleri sertleşti ve donmuş bir gölün yüzeyinden parlayan ayışığı gibi ışıldadı. “Seni temin ederim ki hiç hoşuma gitmedi,” dedi. “Sabırsızlanıyorum. Kız kardeşinin amcamın elinde olduğunu düşünürsek, senin de öyle olmadığına şaşırdım. Ama demek ki lüks saray hayatının tadını çıkarmaktan memnunsun, o çocuğun *prensesi* olmaya hazırlanmakla meşgulsündür.”

“Sen ne cüretle...” Karanlık koridorda iki çift gözün parladığını görünce bir adım geriledim. İki büyük kurt sinsice gelip Finn'in iki yanında durdu.

Finn parmaklarını şıklatınca kurtlar oturdu, beni koklayıp sessizce hırıldadılar. Onları ormanda gördüğüm günden beri iyileşmişlerdi ama Barghest'e saldıran hayvanların bunlar olduğuna dair hiç şüphem yoktu.

Yaratıktan kaçarken kurtların gümüş ve gri tüyleri kanla kaplıydı ama bugün tertemiz olmuştu ve parlıyorlardı, üstelik... tahmin ettiğimden çok daha büyüklerdi. Barghest'in yanında çok daha küçük duruyorlardı ama artık ne kadar devasa olduklarını görebiliyordum. Oturunca bile benden sadece bir baş kısalardı.

Gözlerim Finn'e kaydı. "Senin kurtların mı?"

"Öyle de denebilir," dedi, kurtlardan birinin kulağının arkasını okşadı.

Pretha, "Sana düşmanın olmadığımızı söylemiştim, Abriella," dedi.

Saldırının olduğu gece, kurtların Barghest'i aradan çıkarıp bana ulaşmak istediğini sanmıştım. Ama şimdi burada oturmuş, sahiplerinin ilgisinin tadını çıkardıklarını görünce beni kurtardıklarını anladım. Sebastian gelmeseydi dövüşmeye devam ederlerdi, ta ki Barghest ya da onlar ölene dek.

"Durumları nasıl?"

"Artık iyileştiler," dedi Finn. "Şifacım sayesinde."

"Onlara ne isim verdin?"

"Dara ile Luna," dedi Finn. Kurtlar isimlerini duyunca neşeyle kulaklarını kabarttı.

"Sevebilir miyim?" Odadaki herkesin bakışlarını üzerimde hissederek ileri doğru bir adım attım ve tereddüt ederek ellerimi kurtlara uzattım. Finn mırıldanarak bir emir verdi, bunun üzerine kurtlar kalkıp yavaşça bana sırnaştı. "Teşekkürler," dedim, önlerinde dizlerimin üzerine çöküp koklasınlar diye elimi uzattım. "Beni korudunuz."

Kurtlar elimi yaladı, ardından büyük kediler gibi başlarını avucuma koydular.

Başımı kaldırıp baktığımda Finn'in gözlerinden şaşkınlığa benzer bir ifadenin geçtiğini gördüm ama gözlerini kırptırtınca ifade kayboldu, yerini o alışık olduğum ciddi ve soğuk ifade aldı. "Neden yaptılar peki?" diye sordum.

"Çünkü ben söyledim."

"Korkunç bir risk aldın. Yaratık onları öldürebilirdi."

Finn bunu inkâr etmedi. Kollarını göğsünde kavuşturup tek omzuyla duvara yaslandı. "Çok sadık hayvanlar, seni bir kere korudukları için bir daha korurlar."

Pretha abartılı bir şekilde iç çekti. "Ama yine yanımızdan kaçıp kendini tehlikeye atmazsan herkes için daha iyi olur."

Kane kıkırdadı. "Belki de prensinin onu kurtarması hoşuna gidiyordur. Duyduğuma göre şatoya döndüğünde büyük bir yaygara koparmış, kızı kollarına alıp içeri koşmuş ve tehlikede olan prensesi kurtaran beyaz atlı prens gibi davranmış."

Olanları bu şekilde anlattığını duyunca yanaklarım kızardı. Kimsenin beni öyle görmesini istemiyordum ama şatoda olup bitenleri nereden öğrendiklerini sormaya tenezzül etmedim. Anlaşılan burada herkes herkesi gizlice dinliyordu. Dikkatimi Finn'e verip, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Daha önce söyledim ya," dedi, sesi çok ama çok yorgunmuş gibi boğuk çıkıyordu. "Sana yardım etmek istiyoruz."

"Seni öldürmek isteyen kral için çalışıyorum, neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Sahte kral demek istedin," dedi Kane sivri dille.

Finn parmaklarını şıklattı ve bununla birlikte kurtları uysalca yanına döndü. "Kayıp eserler sarayımın gücünü azaltıyor. Halkım acı çekiyor, onlara yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

“Kral... yani amcan daha çok güç kazanırsa bile mi?” Buruma bazı kokular geliyordu ama dürüst olmadığı kesindi.

“Mordeus...” dedi Finn, Kane kadar öfkeli değildi. “Tacı takmadığı sürece şimdikinden daha güçlü hâle gelemez.”

Kaşlarımı çattım. “Taç nerede peki?”

“Babamın tacı uzun süre önce Ay Hanesi’nden çalındı,” dedi Finn. Bir an duraksadı. “Duyduğuma göre aynayı hâlâ bulamamışsın.”

“Nerede olduğunu biliyorum ama henüz alamadım,” diye itiraf ettim.

“Peki sihrini kullanmayı hiç düşündün mü?” diye sordu. “Hani şu duvarların ve büyülü mühürlerin içinden geçebildiğin sihir var ya?”

Pislik.

“Güçlerini daha kontrol edemezken bunu nasıl yapsın?” diye sordu Pretha ama Finn ona bir bakış atınca sustu.

“Hayır,” dedim, Finn’in sorusuna cevaben. “Pretha haklı. Güçlerimi kontrol edemiyorum. Ama sorun bu değil. Kraliçe aynayı gözü gibi koruyor ve etrafı ışıkla çevrili. Güçlerimi kontrol edebilsem bile, orada işe yaramazdı.”

Kane güldü. “Hiçbir fikri yok, öyle değil mi?”

“Ben burada yokmuşum gibi konuşmayı kesin,” diye tersledim. “Hem, ne konuda fikrim yokmuş?”

“Ne kadar güçlü olduğun konusunda bir fikrin yok,” dedi Pretha. Başını yana eğdi. “Neyi başarabileceğin konusunda fikrin yok.”

“Peki ya sana...” dedi Finn sessizce. “Gücünün işe yaramaz olmadığını söylesem? İstersen kraliçenin bütün ışığını yutacak kadar yoğun bir karanlık yaratabilirsin.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Seni izliyorduk,” dedi Finn omuz silkerek.

“Ne dersin, Brie?” diye sordu Pretha. “Sana yardım etmemize izin verecek misin?”

Finn ve ekibine güvenebilir miydim bilmiyordum ama birinin beni aynayı ararken görmesi riskini göze alamazdım. Başarısız olma şansım yoktu. Finn’in kurtlarına baktım ve bir karar verdim.

“Bugün sizinle antrenman yapacağım. Aynaları değiştirmek için bilmem gerekenleri öğretin.”

Finn koyu kaşlarını kaldırdı. “Bilmen gereken ilk şey, aynayı kullanmamalısın. O ölümlü kızların oynayacağı bir oyuncak değil, anladın mı?”

Tabii. Çünkü ben o değerli aynasına dokunmayı bile hak etmeyen aşağılık bir ölümlüydüm. Neyse ne. “Kraliçenin cam odasına girebilmem için güçlerimi nasıl kullanacağımı öğreteceksiniz sanıyordum.”

“Dur.” Finn elini kaldırdı. “Aynanın *cam odada* olduğunu söylememiştin.”

Omuz silktilim. “Eh, öyle. Üstelik yatak odasına giden koridor çok parlak. Cam odanın da aynı şekilde olduğunu tahmin ediyorum.”

“Şu anda endişelenmen gereken son şey ışık,” dedi Finn.

Pretha kaşlarını kaldırarak dudaklarını büzdü. “Kraliçe aynayı kutsal cam odada saklıyorsa, onu yerinden sadece prens ya da kraliçe oynatabilir.”

“Başka birisi almayı denerse ne olur peki?” diye sordum.

“Hiç,” dedi Finn. “Alamazsın. En güçlü eller ya da en hafif

dokunuşlar bile kraliçenin cam odasındaki eşyaları yerinden oynatamaz. Yakında görürsün Prenses, bizim dünyamızdaki gerçek sihir her zaman özgür iradeye bağlıdır. En güçlü peri ya da en iyi hırsız bile birisi isteyerek vermediği sürece hiçbir şeyi alamaz.”

“Karşı büyüğü yok mu?” diye sordum.

“Her şeyin karşı büyüğü vardır,” dedi Kane.

Finn Pretha'ya baktı, Pretha ise başını sallayarak karşılık verdi. “Varsa bile bilmiyorum,” dedi. “Ama biraz araştırıp ne bulabileceğime bakarım. Bu esnada başka bir çözüm bulmalıyız.”

Pretha'nın karşı büyüğü araştırıp bulmasını bekleyecek vaktim yoktu.

Kraliçe aynayı kutsal cam odada saklıyorsa, onu yerinden sadece prens ya da kraliçe oynatabilir. “Sorun değil. Ne yapacağımı biliyorum,” dedim sakince, doğrusu bunun neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyordum.

“Kraliçeyi öldürecek misin?” diye sordu Kane, belindeki hançere uzanarak. “Önce ben.”

Finn arkadaşına dönüp başını salladı... arkadaş mıydı? Yoksa muhafızı mı? “Derini yüzer, seni ibret olsun diye çarpmıha gerip bahçesine asardı.”

Kane kaşlarını çatı.

İç çektim. “Aynayı almanın tek yolu kraliçenin ya da prensin vermesiye, Prens Ronan'dan bana vermesini isteyebilirim.”

“Sen ciddi misin?” diye sordu Kane. Prens çok değerli eserini sana öylece verir mi sanıyorsun?”

“Evet,” dedim, suçluluk duygusu çoktan baş göstermişti. “Beni önemsiyor ve beni kandırdığı için kendini affettirmek istiyor.”

Pretha yavaşça gülümsedi, ardından başını salladı. “En kolay çözüm çoğu zaman en basit çözümdür. Bu esnada biz de konuştuğumuz gibi seni eğitiriz ve ne olur ne olmaz diye karşı büyüü araştırılmaya devam ederim. Prens aynayı sana vermezse, oraya girip çalmanın bir yolunu buluruz.”

“Kibarca sormayı unutma, Prensese,” dedi Finn. “Bu işi zor yoldan halletmek zorunda kalmak istemezsin, güven bana.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEBASTIAN'I EN YÜKSEK kulenin çatısındaki daire şeklinde olan antrenman odasında buldum. Gömlek giymemişti, çıplak göğsü batan güneşin ışığında terle parlıyordu.

Üstü çıplak olan başka bir erkekle antrenman yapıyordu. Bu yabancının altın rengi saçlarını ve boynundan omzuna kadar inen dövmelelerini inceledim ama gözlerimi arkadaşına dikkat edecek kadar uzun süre Sebastian'dan alamıyordum. Daha kötüsü neydi biliyor musunuz? Dilim tutulduğu için ağzımı açıp burada olduğumu bile söyleyemedim.

Tek kelime edemeyişimin sebebi yalnızca fiziği değildi. İster istemez Fairscape'teki o günleri hatırlamıştım. Eskiden o avluda antrenman yaparken yanına gidip kitap okurmuş gibi yapardım. Bazen onu izlediğimi fark edip omzunun üzerinden bana göz kırpardı, bu basit hareketi bile midemde keleklerin uçuşmasına yetiyordu. Yaşadığım karanlık ve zor hayatın tek güzel tarafı o ve Jas'tı, şimdi her ikisini de

kaybetmiş gibi hissederken Sebastian'a yeniden bağlanmak benim için büyük bir mücadeleydi.

Sebastian beni gördü ve arkadaşına işaret ederek mola verdi. Bir havlu alıp alnındaki terleri sildi. "Her şey yolunda mı?"

Kelimeler, Brie. Ağzından bir şey çıksın. "Yolunda. Ben sadece..." Yutkundum. "Seninle konuşmak istemiştim. Ama eğer meşgulsen gidebilirim." İrkildim. Onu burada yakalamak iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi küstah davranmış gibi hissediyordum. Hem, ondan rica edeceğim şeyi çok fazla kişinin duymasını istemiyordum. "Antrenmanınızı bölmek istememiştim."

"Gitme," dedi Sebastian. "Biz de tam bitiriyorduk." Bir bardak su koyup bana uzattı. Başımı sallayıp reddedince bardağı dudagina götürüp bir dikişte bitirdi. Suyu içerken boğazının yaptığı hareketleri hayran hayran izledim.

Diğer erkek onu izlediğimi fark etti ve göğsünü oynatarak sessizce güldü. Bana manalı bir gülümseme gönderip siyah gömleğini başının üzerinden geçirdi. "Kendisi bana yetişmiyor zaten," dedi. "Prens, insan diyarındayken hamlaşmış."

Sebastian homurdandı. "Beş turun üçünü kaybettin. Yerinde olsam bu kadar kibirli davranmazdım."

"Gitmeden önce olsaydı beşini birden kaybederdim." Omuz silkti ve gülümseyerek bana elini uzattı. "Ben Riaan. Sen de sürekli ismini duyduğum göz kamaştırıcı gönülçelen Abriella olmalısın."

Hem bana böyle dediğini duyunca hem de Sebastian'ın benden bu şekilde bahsettiğini düşününce yanaklarım kızardı, yine de başımı sallayarak cevap vermeyi başardım.

“Memnun oldum, Riaan. İkiniz sık sık birlikte antrenman yapar mısınız?”

Riaan başını salladı. “Eskiden yaptığımız kadar sık değil. Bu arkadaş artık benim için fazla meşgul. Kral olmaya hazırlanıyor. Kendine bir gelin seçiyor.” Bana manalı bir bakış attı. “Gerçi bana sorarsan, sen evet diyene kadar ayaklarına kapanmalı.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra hemen kapadım ve ağzımdan kendimi utandıracak bir şeyler çıkmadan Sebastian’a döndüm.

“Riaan benim en eski dostumdur,” dedi Sebastian nazikçe.

“Sırrın benimle güvende,” diye göz kırptı Riaan. Bir bardağa su doldurup havaya kaldırarak selam verdi ve basamaklardan inerek beni Sebastian ile çatı katında baş başa bıraktı.

“Araya girmemeliydim,” dedim, hâlâ Riaan’ın söylediklerini düşünüyordum. Duygularımızın tanıştığımız günden beri karşılıklı olduğunu bilmesem ona karşı kin beslemek belki de daha kolay olurdu ama bunu ne zaman hatırlasam kararlılığım sınanıyordu.

Sebastian elini sallayarak endişemi savuşturdu. “Biz de zaten bitirecektik. Annem bu akşamüstü ona kuzeye kadar eşlik etmemi istedi.”

“Kuzeyde ne var?”

“Başka bir saray.”

Güldüm.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Jas da şımarık kuzenlerime yeni bir elbise dikerken başka bir elbise derdi.” Etrafıma baktım ve Altın Saray’ın ferah

bahçelerinin manzarasının tadını çıkardım. “Bırak iki tane, bir tane bile sarayım olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Dönüp Sebastian’a baktığımda kaşlarını çattığını gördüm. “Sıra dışı, öyle değil mi?” diye sordu sessizce. “Elor’da bu kadar fakir insan varken burada abartılı bir lüks içinde yaşıyoruz. Bunun farkına varmamıştım... ta ki Büyücü Trifen’in yanına taşınana kadar.”

“Neden böyle bir şey yaptın ki? Sihir yapabiliyorsun, hem de hiçbir ölümlünün hayal bile edemeyeceği kadar güçlü bir sihir. İnsan bir büyücünün çırağı olmayı neden kabul ettin?”

“İnsanların sihri daha farklıdır, onu da öğrenmeye ihtiyacım olmadığını düşünecek kadar kendimi beğenmiş değilim.” Manzaraya karşı döndü ve bakışları uzaklara daldı. “Halkımın gördüğü en iyi hükümdar olmak istiyorsam her türlü derse ihtiyacım olacak.”

“Ne zaman olacaksın peki? Ne zaman hükmedeceksin?”

Sebastian başını salladı. “Bunun ne zaman olacağını yalnızca eski tanrılar bilir ama ben yine de hazır olmak istiyorum.” Bardağını doldurup bir yudum daha içti ve ardından, “Buraya çırak eğitimimle ilgili konuşmaya gelmedin herhalde,” diye ekledi.

“Hayır. Başka bir şey için geldim. Ama... kulağa çok saçma geliyor.”

Sebastian sırtıttı, utandığını anlamıştı. “Neymiş peki?”

Saçımdan bir tutam alıp telaşla büktüm. “Jas’ı nasıl bulabileceğimizi düşünüyordum da aklıma görmeni istediğin kişinin yerini gösteren sihirli ayna efsanesi geldi.”

Gözlerini kocaman açtı. “Keşif Aynası mı?”

“Adını hiç öğrenemedim.” Yalanımı saklamak için gülümsedim. “Ama derler ki aynaya baktığında, kimi istersen onu gösterirmiş. Belki de aynayı Jas’ın yerini bulmak için kullanabiliriz.”

“Aynayı kullandığınızda ne göreceğini kestirmek zordur.” Sebastian kaşlarını çatıp düşüncelere daldı. “Öngörülemez olabilir.”

Yutkundum. *Lütfen aynayı bana getir. Lütfen.* “Ama denemeye değmez mi?” Nefes verdim. “Kadim bir sihirli eser söz konusu. Ben... merak ettim.”

Sebastian güldü. “Hırsız damarın kabardı. Bana öyle bakma, iltifat olsun diye söylüyorum. Ama merakını gidermek için annemin kutsal cam odasına girmene izin veremem. Ne yapabileceğime bir bakayım.”

Ertesi gün Pretha, Eurelody kılığında bana Finn’in ön kapısına kadar eşlik ederken “Saraydaki insanlar bu kadar sık gittiğimi fark edince garip bulmayacak mı?” diye sordum.

“Ders almak için öğretmeninin evine gittiğini düşünecekler. Finn burayı kullanmak için yaşlı öğretmenin ailesine bir servet ödedi.” Kapıyı arkamdan kapattı, ardından omuzlarını salladı. Kanatları yok oldu ve bedeni Pretha olarak tanıdığım kişinin bedenine dönüştü.

“Bu senin... gerçek halin mi?” diye sordum, başımı oynatıp onu göstererek.

“Bu mu?” Pretha yavaşça gülümsedi ve gözleri parladı. Göz kamaştırıcı bir kadındı. Acaba Finn’in karısı ya da sev-

gilisi... bu düşünceyi uzaklaştırdım. Onun kiminle olduğu neden umurumda olsundu ki? “Evet, bu benim gerçek halim”

“Kanatların olunca uçabiliyor musun?”

Pretha güldü ve elini sallayarak onu evin arka tarafındaki loş koridora doğru izlememi işaret etti. “Kime dönüştüğümme bağlı. Eurelody’ye dönüştüğümde uçamıyorum çünkü Eurelody uçamıyor. Başka kişilere dönüştüğümde...” Omuz silkti. “Tabii. Bazen. Gerçi tamamen dönüşmek için çok fazla enerji sarf etmem gerekiyor.”

Pretha’nın peşinden gidip çift kapılardan geçerek iki katlı bir tavanı olan, duvardan duvara kitaplarla dolu devasa bir kütüphaneye girdim. Odanın ortasında üç peri erkek bir masanın etrafında oturmuş, kısık sesle bir şeyler tartışıyorlardı. Kane’i tanıyordum, diğer ikisinin de Kane’in beni hana taşıdığı gece ofisin kapısında nöbet tuttuğuna yemin edebildim. Finn ortalıkta yoktu ama kurtları kütüphanenin arkasındaki gölgelere saklanmış uyukluyordu.

“Selam,” dedi Pretha melodik bir sesle, bunun üzerine erkekler doğruldu.

Kane masadan bir şey aldı, harita olabilirdi, ardından rulo yapıp pantolonunun arka cebine soktu. “Prencesimiz dönmüş,” diye homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Eğer burada olmamı istemiyorsanız, prensiniz neden beni alması için sürekli onu yolluyor?”

“Kane’e kulak asma,” dedi Pretha. “Kendisi sürekli huy-suzdur.”

Kane kaşlarını çatarak ona baktı, diğer ikisi ise kıkırdadı. Pretha koyu tenli, kısa siyah örgü saçları ve alnında Pret-

ha gibi gümüş izleri olan periyi işaret etti. "Abriella, bu Tynan," dedi. Tynan gülümseyerek elini uzattı, ben de elini sıkarak selam verdim. "Bu da Jalek," dedi, beyaz renk saçlarını kazıtmış, koyu yeşil gözleri olan solgun tenli erkeği göstererek. Bu peri elini uzatmadı. Bunun yerine kısaca başını sallayıp yanıma yaklaşmak istemiyormuş gibi geriye doğru bir adım attı.

Boğazımı temizledim. "Hepinizle... tanışmak çok güzel."

Jalek homurdandı. "Kız korkunç bir yalancı. Prensi kandırabileceğine emin misin?"

"Sus bakalım," dedi Pretha. "Abriella, Finn'in hanesinin son şansı."

Kaşımı kaldırdım. *Finn'in hanesi*. "Nasıgli değil misiniz?" diye soruverdim.

Pretha yüzünü ekşitip Tynan ile baktı. "Öyle doğmadık" İç geçirerek, "Ben Asi Perilerin arasında büyüdüm ama uzun süre önce Finn'e bağlılık yemini ettim."

Diğerlerine baktım. "Peki siz üçünüz?"

"Doğma büyüme Nasıgli'yim," dedi Kane, yumruğunu göğsüne vurarak.

"Ama merak etme," dedi Tynan. "Bütün Nasıgli periler onun kadar çirkin değildir."

Kane, Tynan'a hareket çekti. Jalek gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Pretha hepsini duymazdan geldi. "Tynan Asi Perilerden, benim gibi. Jalek de doğma büyüme Sigli. Yıllar önce altın kraliçenin babasının sarayının bir mensubuydu."

"Yaşlı keçi," diye mırıldandı Kane.

"Genç ve aptal olacağıma yaşlı ve bilge olmayı yeğlerim,"

dedi Jalek. Gözlerini benden ayırmıyor, bu bilgilere verdiğim tepkiyi ölçmeye çalışıyordu.”

Ağzımın açık kaldığına emindim. Perilerin doğdukları haneye ölene kadar sadık kaldıklarını sanırdım ama görünüşe bakılırsa Finn burada küçük bir aile kurmayı başarmıştı. “Hepiniz Finn için mi çalışıyorsunuz?”

“Peri Diyarı’ndaki herkesin iyiliği için çalışıyoruz,” dedi Pretha, uzun saçlarını omzunun üzerine atıp örmeye başladı. “Finn’in de bu iyiliği getirmek için çalıştığını düşünecek olursak; evet, onun için çalışıyoruz diyebiliriz. Daha doğrusu onunla çalışıyoruz.”

Jalek parlak yeşil gözlerini kısarak bana baktı. “Kraliçe Arya ile sarayda çok uzun vakit geçirdin mi?”

Başımı salladım. Oğluyla evlenmek istediğimi açıklamak için huzuruna çıktığım günden beri onu görmemiştim. “Hayır. Uzun süre sarayda kaldığı söylenemez.”

Jalek ile Tynan şöyle bir bakıştı, Kane de duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Sanırım bu sabah herkesin olması gereken bir yer var,” dedi Pretha imalı bir şekilde. Bir kadının onlara emir vermesini garipsemek yerine üç erkek de başını salladı ve kütüphanenin çift kapılarından dışarı çıktı. Kadınların Elora’da çok azı anlamlı bir güç sahibi olurdu, bunu görünce Pretha’ya biraz daha saygı duymadan edemedim.

Tynan sona kalmıştı. Kapıya kadar gidip durduktan sonra Pretha’ya döndü. “Misha ile Amira, Finn ile toplantı yapmak istiyor. Amira özellikle senin de katılmanı istedi. Hazırlıklı olmak istersin diye düşündüm.”

Pretha'nın gülümsemesi soldu ama sonra onu hızlıca yerine koyup başını salladı. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Tynan arkasını döndü ve kapıları ardından çarparak gitti.

"Misha ve Amira da kim?" diye sordum.

"Asi perilerin kral ve kraliçesi. Son yirmi senedir görevimizin önemli bir parçası oldular."

Eğer o kadar önemlilerse, Pretha neden onlarla buluşacağını öğrendiğinde bu kadar şaşırmıştı?

Derin bir nefes alıp omuzlarını geriye attı. "Ayna arayışın nasıl gidiyor? Genç prene sorunu sorabildin mi?"

Başımı salladım. "Elinden geleni yapıyor."

Pretha gergin bir gülümseme gönderdi. "Güzel. Şimdi, biraz antrenman yapalım, ne dersin?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“BİR DAHA,” DEDİ PRETHA.

Üçüncü tam eğitim günümün beşinci saatinde bu kelimayı duymaktan o kadar sıkılmışım ki kusabilirdim. Kısa bir öğle yemeği arası dışında bütün günü bu kütüphanede geçirmiştik ve Pretha karanlığı çağırmam için beni zorlayıp durmuştu. Parmak uçlarımda küçük damlalar yaratarak işe başlayıp top şeklinde bir karanlığı avucumun içinde sarsmadan tutmaya geçmişim. Özetle şu ki, Pretha’nın sonsuz sabrına rağmen karanlığı oluşturuyordum oluşturmasına ama iş karanlığı yönetmeye, uzun süre boyunca tutmaya ya da bu karanlıkla işe yarar bir şey yapmaya geldiğinde umutsuz vakaydım.

Derin bir nefes alıp avucumun içine odaklandım ve karanlığı çağırdım. Gölgeden bir top oluşturduğum anda çok hızlı bir şekilde çok büyüdü ve parmaklarımdan arasından taşarak yok oldu.

"Sakar," diye hırladı Finn arkamdan.

Arkamı döndüm, birdenbire ortaya çıkmasına şaşırmış-
nım. Pretha'nın beni kütüphanesine getirdiği o ilk gün kısaca
tanıştığım üç erkekten beri, antrenman yaparken etrafta sa-
dece Pretha ve ben vardık. Anlaşılan Finn bugün teşrif etme-
ye karar vermişti. "Ne dedin sen?" diye sordum.

"Finn," dedi Pretha. "Bize katılman ne..."

Finn başını sertçe sallayarak onu durdurdu. "Bugün ol-
maz, Pretha. Bizi yalnız bırak."

Pretha'nın yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Seni
itip kakmasına izin verme," dedi sessizce.

**"Bizi yalnız bırak dedim, Pretha," dedi Finn, sesinde
ölümcül bir sessizlik vardı.**

Pretha sert bakışlarla ona döndü, bana söyleyecekleri bit-
memiştir. "Huysuz tavırlarını kişisel algılama. Bu çocuk yir-
mi senedir somurtuyor."

O odadan çıkarken beynimin daha zeki, hayatta kalmak is-
teyen yanı onu takip etmem için bana bağırdı. Ama etmedim.
Finn beni korkutmuyordu. Belki de korkutmalıydı ama...
elimdeki karanlığın o yanımdayken artması tesadüf değildi.
Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordum ama gücüm ona
karşılık veriyordu. Burada dururken bile içimdeki karanlık fi-
sıldıyor, onu serbest bırakmam için bana yalvarıyordu.

Yalnız kaldığımızda kaşımı kaldırdım. Ağzımdan tek bir
kelime çıktı. "Ne?"

**"Sihri sakarca kullanıyorsun. Odaklanmıyorsun, kafanı
toplamazsan o çok sevdiğin prens yakında sarayını araştır-
dığını öğrenecek."**

Çenemi kaldırıp ona baktım ama sözleri gerçekten acı-tıyordu. Haklıydı. Görünen o ki, insan dünyasında fark ettiğimden daha güçlüydüm ama bu gücü nasıl kontrol edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye dek, antrenman yapmanın tek etkisi beni yormaktı. Ama yanımda Finn varken denersem...

"İstediğin bu mu?" diye sordu. "Yeni rahat yaşamına alışabilesin diye görevini bırakmak zorunda kalmak mı?"

Bu ne cüret. "Kolaysa neden sen öğretmiyorsun?"

Finn başını yana eğdi. "Ne kadar örtülü bir yardım isteme şekli."

"Ben..." Yumruğumu sıkıp bıraktım. Ne kadar da kendini beğenmiş bir pislikti. "Bana yardım etmek için ısrar eden sendin ama buraya gelince beni Pretha ile bıraktın."

"Kendisi olağanüstü bir eğitmendir. Zamanını ayırdığı için ona minnettar olmalısın, Prenses."

"Neden bana böyle diyorsun?" diye tersledim. "Ben prenses falan değilim."

"O çocuğun gelini olmaktan birkaç tatlı söz ve dokunaklı an uzaktasın, herkes bunu biliyor."

Tartışmamak için dilimi ısırđım. Finn'in benim veya Sebastian'la olan ilişkim hakkında ne düşündüğü umurumda değildi. Önemli olan tek şey krala eserleri verip Jas'ı kurtarmak.

Ama Finn'in amacı beni oltaya getirmektir. "Lüks Altın Saray'da yaşam, tam da ölümlü kalbinle hayal ettiğin gibi değil mi?"

Ona tısladım. "Ölümlü kalbimin bir şeyleri hayal ettiğini nereden çıkardın?"

“Bütün ölümlü kızlar yakışıklı bir peri prensle evlenmenin hayalini kurmaz mı?”

“Kendini beğenmiş bir pisliksin!” Elimde bir karanlık topu oluştu ve parmaklarımı topa doladım. “*Bu* ölümlü kızın böyle bir hayali hiç olmadı. Buraya gelmeyi ben istemedim. *Senin* kralın kız kardeşimi satın aldığı için buraya gelmek zorunda kaldım.”

“O halde Pretha yanıldı mı? Prense karşı hisler beslemiyor musun?”

“Ben...” Besliyordum. Besliyorum. Elimdeki gölge topu öfkemle birlikte nabız gibi atmaya başladı. “Peri prensesi olmak gibi bir arzum yok. Sebastian’ın peri olduğunu bilseydim onunla arkadaş olmazdım bile. Bunu o da biliyordu.”

Finn daireler çizerek yavaşça etrafımda yürüdü. Kendimi çarşıda satılan, insanların satın almadan önce her açıdan incelediği bir at gibi hissettim. “Onunla evlenmeyi, bir bağ kurmayı umuyorsan o halde yalanlarını affetmiş olmalısın.”

“Onunla evlenmeyi ummuyorum,” diye karşılık verdim. Büyümeye devam eden yanardöner gölge topunu avucumda tutabilmek için parmaklarımı açmam gerekti. “Prenses olmak istemiyorum. Bir periyle ya da *herhangi biriyle* bağ kurmak istemiyorum.”

Finn etrafımda dolanmayı bırakıp önümde durdu ve gözlerimin içine baktı. “Yani kimseye bağlı değil misin?”

Gözlerimi devirdim. “Seni hiç ilgilendirmiyor ama hayır, buna izin vermezdim.”

Finn omuzlarını düşürdü. Bilmesem, rahatladığını düşünürdüm. Ama bu Nasigli prensinin beni bu kadar önem-

semesinin bir sebebi olamazdı. “Sebastian eninde sonunda seninle bağ kurmak isteyecek,” dedi.

“Siz perilerin insanları kontrol altına alan bağları hakkındaki düşüncelerimi biliyor. Böyle bir şey olmayacak.” Onunla istesem de bağ kuramazdım. Jas’ı kurtarmak için gizlice hareket etmem gerekirken Sebastian’ın benim bu kadar farkında olmasına izin veremezdim.

“Mordeus da soracak. Unutma ancak *sen* izin verirsen seninle bağ kurabilir. Ölümlü hayatına biraz olsun değer veriyorsan, bunu asla yapmazsın.”

“Bu bir tehdit mi, Finn?”

“Bir uyarı, Prenses.”

“Anlaşmamızda bağ yoktu.”

“*Henüz* yok ama Mordeus’un oyunlarına dikkat etmelisin.”
Mordeus’un oyunlarına mı? Peki ya Finn’in oyunları?

Finn derin bir nefes verdi. “Sana yardım etmeyi deneyebilirim ama işin gerçeği şu ki, Pretha da ben de sihir yapabilen ölümlülere ve sihrin sizi nasıl etkilediğine dair hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Neden farklı olsun ki?”

Kaşlarını kaldırdı. “Çünkü *sen* farklısın.” Öne çıkıp kolunu tuttu. Parmağını dirseğimin iç kısmından bileğime, gölge topunu tuttuğum yerin üstüne kadar oynattı. Dokunuşuyla birlikte tüylerim ürpermişti.

Gözlerini kaldırıp benimle buluşturdu, dudaklarını ayırdı. Bir an için aramızda atan bu enerjiyi, beni hiç olmadığım kadar uyanık ve canlı hissettiren bu farkındalığı onun da hissettiğine emindim. Kendime *sadece sihrin etkisi bu* dedim ama beceriksiz bir yalancıydım.

Finn parmak uçlarını yine tenimde gezdirdi. Bense yavaş, ölçülü nefesler alıp onun beni bırakmasını diliyordum. Söyleseydim bırakırdı, bundan hiç şüphem yoktu ama beni etkilediğini belli etmeyi reddediyordum.

“Seni kesersem ne olur?” diye sordu.

“Kanım akar.”

Başını salladı. “İyileşirken de bedeninin daha fazla kan üretmeye başlar. Ama sıyrık çok geniş ve çok derinse, eğer fazla kan kaybedersen ve vücudun yeni kanı damarlarına zamanında pompalayamazsa ölürsün.”

“Bunların ben de farkındayım,” diye tersledim.

Finn gözlerini aşağıya indirerek bana baktı. Parmağıyla aynı çizgiyi bir daha çizdi, bu kez titrememin önüne geçemedim. “Sihir de periler için kan gibidir.”

“Anlamadım. Kanınız akıyor mu?” Bu doğru olamazdı. Sebastian’ın kanının aktığını görmüştüm, hatta birkaç kez ufak tefek yaralarını bile sarmıştım.

“Kanımız akar ama bizi iyileştiren kanımızdaki sihirdir. Sihir bizi hayatta tutar, kanın kendisi değil. Senin durumunda kan sana hayat verir. Bize hayat veren ise *sihirdir*.” Gözleri dudaklarıma indi ve nefesim kesildi.

Kolumu tuttuğu gibi bıraktı ve geri çekildi. Pencereden dışarı bakarak elini saçlarında gezdirdi. Saçlarını yüzünden çekip dövüğe hazırlanıyormuş gibi topladı. “Çok iyi bir benzetme olmadı ama daha iyisini bulabileceğimi sanmıyorum. Sihir tükenmez değildir. Yaşam kaynağımıza bağlıdır, bu yüzden kendimizi yormamak için sınırlarımızı öğrenmeliyiz. Ufak miktarda kan kaybettiğinde nasıl yeniden oluşu-

yorsa, bir perinin sihri de yeniden canlanmalıdır. Bir perinin güçten düşmeden önce ne kadar sihir kaybedeceği ve yeniden canlandıracağı o perinin gücüne bağlıdır.”

“Peki bir peri çok hızlı bir şekilde çok fazla güç tüketirse ne olur?”

“Çoğu durumda kendimize uzun vadeli bir zarar vermeden bilincimizi kaybederiz ama eğer güç istemli bir şekilde, acımasızca emiliyorsa...” Yeniden bana döndü, o güzel gözlerinde kedere benzer bir ifade vardı.

“Çok hızlı tükenirse, bir peri gücünü kullandıktan sonra ölebilir mi?”

“Bu bir seçim. Böyle büyük bir sihri harcayan peri için bu önem taşımali ve peri buna değeceğini düşünmeli.”

“Sihrimi çok hızlı kullanırsam sence *ben* ölür müyüm?”

Başını yana eğip beni inceledi. “Henüz gücünün derinliklerine inmeye bile başlamadın.”

Avucumdaki gölge balon gibi patlayıp buhar oldu.

Finn baştan aşağı beni inceledi ve yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle başını salladı. “Böyle gücü olan biri için, etkileyici denecek kadar azını kullanıyorsun. Gücün engin bir deniz gibi, sen ise kendini elinde tutabildiğinle sınırlıyorsun.”

“Pretha’nın yapmamı söylediğini yapıyordum.”

“Başaramıyordun,” diye homurdandı, burun deliklerini büyüterek.

“Benden ne istiyorsun?” İçimdeki sinire odaklandım. Aramızdaki bu düşmanlık beni daha rahat ettiriyordu, Finn’in uyandırdığı *başka* duygular değil. “Bana yardım edecek misin, yoksa beni eleştirmeye mi geldin?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki. Ne yapabildiğini göster bana. Avucunda karanlığı oynatıp durmayı kes. *Etkile beni.*” Etkileyici bir şeyler yapmayı bilmediğimi göstermek için avucumu açıp ona bakınca oflayarak karşılık verdi. “Bu odanın yarısı gölgelerden ibaret. Kullanacak birçok şeyin var. Kendini kasma ve artık göster bana.”

Işıktan uzaklaşarak odaklandım ve yok olmaya çalıştım ama tek yapabildiğim parmaklarımı bir görünüp bir kaybetmekti. Buna rağmen kanımda kaynayan, serbest kalmak için yalvaran o gücü hissediyordum, o yanımdayken her zaman hissettiğim gibi. “Nasıl yapacağımı anlat bana.”

“Karşı koyuyorsun. Sadece bırak gelsin.”

Elime bakıp denemeyi... denememeye çalıştım. Karanlık yeniden titreyince öfkeyle homurdandım. “Sanırım öncekinden daha kötü durumdayım.”

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi pencereden dışarı bakarak. “Benimle gel.”

Arkasına bakmadan dışarı çıktı. Pretha ile her gün kullandığımız ön kapıdan değil, daha önce kullanıldığını hiç görmediğim bir arka kapıdan çıktık.

Finn'i dışarıya kadar takip ettim ve birlikte mobilyalarla döşeli verandaya çıktık. Loş ışıklarla aydınlatılmış bir sokağa girerek birkaç binanın etrafından dolandık. Finn nihayet durduğunda kendimizi devasa bir mezarlıkta bulmuştuk. Temiz bir akşam havası vardı ve sıra sıra dizilmiş mezarlar biraz iç karartıcı olsa bile yine de güzeldi. “Neden buraya geldik?” diye sordum.

Finn dikkatini daireler çizerek uçan bir kuzgun sürüsünden alıp kaşını kaldırarak bana baktı. “Sen söyle.”

Çünkü dışarıdayken kendimi daha rahat hissediyordum. Çünkü nedenini anlamasam da gecenin karanlığı bana anlaşılmaz bir özgüven veriyordu. “Gece gücümü besliyor, öyle değil mi?”

Omuz silkti. “Öyle de denebilir. Daha önce gücüne tam anlamıyla ulaştığında ne hissetmiştin?”

“Öfke? Çaresizlik? Bilmem.” Dudağımı ısırđım ve gözlerimi kaldırarak kirpiklerimin arasından ona baktım. Aptal gibi hissetmekten nefret ediyordum. “Sihir yapmak için öfkeyi kullanabilir misin?”

Omuz silkti. “Tabii. Pek güçlü bir duygu değildir ama önemsiz büyüler için işe yarar bir tetikleyici olabilir. Ama güçlerini sonuna kadar kullanmak istiyorsan sadece öfke yeterli olmaz.”

Gözlerimi devirdim. “Şimdi de ihtiyacım olanın *sevgi* olduğunu mu söyleyeceksin?”

Gümüş gözleri ışıldadı, yüzünde bir gülümseme belirliğini görünce şaşırdım. Benimle alay ettiğı zamanlar dışında ilk defa gülümsediğini görüyordum. O... göz kamaştırıcıydı. Fark etmek istemezdim ama sivri elmacıkkemikleriyle büyüleyici gözlerini, beni izlerken belli belirsiz aralık bıraktığı dolgun dudaklarını fark etmemek imkânsızdı. Eh, sağlıklı gözlere sahip olan kimsenin Finn’in güzelliğini fark etmemesi imkânsızdı.

“Sihrin gücünü tam olarak elinde tutmak biraz olsun âşık olmaya benziyor diyebilirim,” dedi. “Ama daha çok...” Gözlerini kapattı, parmaklarını oynatıp derin bir nefes aldı. “Daha çok umut gibi.”

“O halde ayvayı yedim.”

Gözlerini açıp topuklarının üzerinde kıpırdanarak beni inceledi. “Nasıl yani?”

Başımı salladım. “Ben umut etmem. Tam bir zaman kaybı. Hatta tehlikeli de.”

Finn başını yana eğdi. “İşte bu konuda yanılıyorsun. Asıl tehlikeli olan umut etmemektir.”

Burnumdan nefes verdim. “Ya umut edecek bir şey kalmadıysa?”

Finn dudaklarını oynattı, o alay eden gülümseme geri dönmüştü. “Kendine de mi yalan söylüyorsun, yoksa sadece bana mı?”

“Yalan söylemiyorum.”

Kıkırdadı. Pislik bana *gülüyordu*. “Sarayda yaşıyorsun, Nasıgli eserlerini arayıp o ikiyüzlü saray mensuplarına göğüs geriyorsun. Buraya gelip canını dişine takarak antrenman yapıyorsun. Bütün bunları neden yapıyorsun, söyle bana?”

“Kız kardeşimi kurtarmak için.”

Al işte dercesine avuçlarını açarak bana baktı.

“Aynı şey değil. Ben mantıklı davranıyorum, çaresizce değil.”

“Kim demiş umut etmek çaresizce diye?” Öne çıkıp elimi tuttu, aramızdaki o inkâr edilemez bağ güçlenirken gece gökyüzü karardı ve yıldızlarla doldu.

Nefesimi tuttum. Bütün gökyüzünü değil yalnızca aramızdaki bir baloncucu kapladığını bilsem de karanlık, hırpani yanımla yumuşatıyor ve kaygılarımı yatıştırıyordu. “Karanlığı çağırdın,” dedim. “Çok güzel.”

“Senin içinden geldi,” dedi nazikçe, neredeyse hüzünle. “Burada gördüğün benim gücüm değil. *Seninki*. Ben sadece bir aracım, kapıyı açan elinim çünkü sen sürekli kendi yoluna çıkıp duruyordun.”

Boştaki elimi yukarı kaldırınca karanlıkla birleşti. Geceye karışır ve karanlığa dönüşürken, kontrolün bende olduğunu biliyordum.

Dikkatimi yine kendisinin üzerine çekerek, “Sen de hissediyor musun?” diye sordu Finn. Gözleri sırrımı duymak istiyormuş gibi yüzümü inceledi. Tabii ki hissediyordum. O gümüş gözlerin her bakışı samimi bir dokunuş gibiydi. Finn daha kısık, daha boğuk bir sesle yeniden konuştu. “Kanında dolaşan potansiyeli hissediyor musun?”

Onunla göz göze gelip yutkundum. O bana dokunduğunda hissettiğim bu muydu? Potansiyel mi? Çünkü bana daha çok... *arzu* gibi geliyordu. Ama bunu itiraf edeceğime Mordeus’un zindanında bir gece daha geçirmeyi tercih ederdim, bu yüzden başımı sallamakla yetindim.

Finn’in elimi bırakmasıyla birlikte gece baloncuğu da yok oldu ve yerini batan güneşin altın parıltısı aldı.

Finn dikkatini yeniden kuzgun sürüsüne verdi. “İçeri girmeliyiz.”

“Neden?” diye sordum. İçeri girmek istemiyordum. Henüz değil.

“O kuşları gördün mü?”

Kuşlardan biri cevaben yüksek sesle gıklandı, kuşların keskin sesi huzurlu akşam melteminde yankılandı.

“Evet?”

“Kuzgunlar böyle toplandığında, Sluagh yakında demektir.”

“Slu.. ne?”

“Sluagh. Ölülerin öbür dünyaya göçemeyen ruhları. Bir sebepten ötürü, iki dünya arasında sıkışırlar.”

“Hayalet gibi mi yani?”

Finn suratını astı, gözünü hâlâ kuzgunlardan ayırmıyordu. Kuşları izlerken aklından neler geçtiğini merak ettim. Sanki kanatlarının hareketinde bir cevap arıyordu. “Öyle de denebilir, sanırım. Onlar lanetli ölüler, erkenden ölen ve geride büyük bir güç bırakan periler. Ölümünün intikamı alınana kadar diyarda dolaşmaya mahkûmdurlar. Bazıları öfkeli ruhlarını rahatlatmak için masumları yanlarına çekerek öldürür.”

Tüylerim dehşetle baştan aşağı ürperdi ve yutkundum. “Her zaman mezarlıklarda mı yaşarlar?”

“Öldürüldükleri yerin yakınlarında yaşarlar. Eğer uygulamalı şekilde öğrenmek istemiyorsan, hızlı hareket etmemizi öneririm.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AKŞAMÜSTÜ MELTEMİ PENCEREME doğru esti, bu sıcak günden sonra içeriye bir serinlik getiriyordu.

Baş ağrısı numarası yapıp diğer kızlarla akşam yemeğine gitmedim. Finn'le antrenman yaptıktan sonra zihnen bitkin düşmüştüm ama isteseydim uykum gelmeden önce birkaç saat daha dayanabilirdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün o kızların Sebastian'ın üzerine düştüğünü görmeyi istemiyordum. Onlarla flört ettiğini görmek istemiyordum. Bana gülümsediği gibi onlara da gülümsemesini görmeyi istemiyordum, onlardan biriyle bir gelecek kurduğunu düşünmeyi istemiyordum.

Yıldızlarla dolu geceyi izlerken birinin kapımı tıklattığını duydum. *Üç tık. Bekle. İki tık.*

Sebastian'ın özel kapı çalmasını duyunca gülümsedim. "İçeri gelsene."

Kapı açıldı ve Sebastian başını içeri soktu. "Yalnız mısınız?"

Başımı salladım. “Nedimelerime bu akşam izin verdim.”

Sebastian kapıyı iyice itip odaya girdi. Koyu kırmızı deri bir pantolon ve boynunu gösteren beyaz bir gömlek giymişti, gömleği göğsündeki altın rengi tenini ortaya çıkarıyordu. Beyaz saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Gülümsemesini görünce göğsüm sahip olamayacağım, istememem gereken şeylerin özlemiyle sıkıştı.

Sebastian abartılı bir hareketle arkasından bir şey çıkardı, gösterdiği gümüş kakmalı aynayı görünce gözlerimi kocaman açtım. Bu ayna, yatağımın altına sakladığım sahte aynanın aynısıydı. “Bu gerçekten... gerçekten o mu?”

“Keşif Aynası.” Aynayı iki eliyle birden tutarak bana uzattı.

Parmaklarım serin çeliğe değince kalbim küt küt atmaya başladı. *Sana bir adım daha yaklaştım, Jas.*

“Şaşırmış... görünüyorsun,” dedi.

Gözlerimi kendi yansımamdan alıp ona baktım. “Kim öyle olmaz ki?”

Sebastian utangaç bir şekilde gülümsedi. “Şaşırtıyorsun beni. Benim dünyamı hep hor gördün. Kutsal eserlerimizin ilginin çekmesini beklemezdim.”

Tabii ya. Yutkundum. “Sanırım burada zaman geçirdikçe, senin diyarını anlama isteğim de arttı?” Elimde olmadan sözler ağzımdan bir soru gibi çıkmıştı.

Uzun bir an sessiz kaldı. Ona beceriksiz bir gülümseme gönderip arkamı dönecektim ki, “O kadar berbat mı gerçekten?” diye sordu.

“Ne?”

Ellerini yana açtı ve odayı, sarayı, belki de bütün divanı

gösterdi. “Burada olmak yani. Gelmeyi sen istemedin, biliyorum ama burada... *mutluz musun?*”

“Jasalyn güvende olmadan mutlu olmayacağım.”

Sebastian başını eğdi ve ensesini ovdu. “Tabii ki hayır. Bunu anlıyorum.”

Ben tam bir pisliğim. “Özür dilerim, Sebastian. Öyle demek...”

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle “İstemedin mi?” diye sordu. Karşı koymak için ağzımı açtım ama elini kaldırıp beni susturdu. “Denemek ister misin?” Başını sallayarak aynayı gösterdi. Göğsümde sıkı sıkı tuttuğumu fark etmemiştim.

Yutkunarak aynayı uzattım ve yansımama baktım. Nedimelerime bu gece saçımı açık bırakmalarını söylemiştim. Saçlarım dağınık bukleler halinde yüzüme düşünüyordu, gün içinde bana elbiseler giydirirken yaptıkları ehlileştirilmiş, muntazam buklelerden eser yoktu. Ama yüzüm... dokuz gün önce bu diyara geldiğimden beri yüzüm değişmişti. Dengeli beslenme ve düzenli uyku bana yaramıştı. Gözlerimin altındaki torbalar inmişti ve çökük yanaklarım dolgunlaşmıştı. Burası bana iyi gelmişti, peki ya Jas’a? O ana dek, bu sorunun cevabını duymaktan korktuğumu fark etmemiştim. “Nasıl çalışıyor?”

“Görmek istediğini gösteriyor. Ya da göstermeli. Bir ölümlünün kullandığını gördüğümü hiç sanmıyorum.” Bakışları yumuşadı ve beni cesaretlendirmek için gülümsedi. “Göstermesini istediğin şeyi söyle.”

“Jasalyn’i görmek istiyorum,” dedim yavaşça.

Aynanın etrafındaki hava sihrin etkisiyle parıldadı, elim-

de titredi ve yansımam kayboldu. Ayna şaşalı bir yatak odasını gösterdi. Pencereden bakmak gibiydi. Jasalyn aynanın karşısında oturmuş, yansımasına gülümserken nedimleri de saçını tarıyordu. Dudaklarımdan ağlama ve iç çekme karışımı bir ses duyuldu. Kız kardeşim *iyiydi*. O güldükçe yanakları kızarıyordu, yüzü de dolgunlaşmıştı. Anlaşılan Peri Diyarı'ndayken o da benim gibi hiç olmadığı kadar iyi besleniyordu.

"Ablamı özledim," dedi Jas, nedimelerine gülümseyerek. "İkinizi tanısa çok severdi."

Saçlarını tarayan nedime aynada onunla göz göze gelip gülümsedi. "Yakında kavuşacağınıza dair hiç şüphem yok."

Jas altdudağını ısırды. "Umarım öyledir. Ona anlatacak çok şeyim var."

Aynadaki görüntü soldu ve aynada yeniden kendimi gördüm.

"Ee?"

Gözlerimi kaldırıncı Sebastian'ın beklenti içerisinde bana baktığını gördüm. "Bunu duymadın mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Senin gördüğünü göremem. Aynayı ben tutarsam, sen de benim gördüğümü göremezsin. İşe yaradı mı?"

Başımı salladım, ister istemez ağzım kulaklarıma vararak güldüm. "O iyi durumda. Beni özlüyor ama keyfi yerinde ve görünüşe göre rahat da. Üstelik o..." Boğazım düğümlendi, kelimeyi en küçük delikten dışarı itiyordum sanki. "Yalnız değil"

Sebastian tuttuğu nefesi verdi. "Güzel," diye mırıldandı, biraz da kendi kendine. "Demek ki vaktimiz var."

Aynayı yine kucağıma aldım. "Teşekkür ederim, Sebastian. Bunun için çok teşekkür ederim."

“Bir şey değil,” dedi nazikçe. “Tek istediğim burada mutlu olman, kendini güvende hissetmen ve Jas’ı kurtarmak için elimden geleni yapacağıma inanman.” Bir adım öne çıkarak imalı bakışlarla yüzüme baktı. Kalbim küt küt atmaya başladı. “Benimle yürüyüşe gelir misin?”

Derin bir nefes aldım. “Tabii.” Kalmama izin versin diye onunla ilgileniyormuş gibi davrandığımı, kralın istediği bir sonraki eseri bulmaya hazırlanmak için yapmam gerekeni yaptığımı söyledim kendime ama gerçek şuydu ki son birkaç gündür Sebastian’i özlüyordum. Antrenman çemberine gidip ondan aynayı istediğimden beri onu görmemiştim. Ben vaktimi Pretha ile geçirirken Sebastian tanrılar bilir neredeydi, o güven verici gülümsemesini özlemiştim. Sıcaklığını da

Aynayı kaldırdım. “Kimse görmesin diye buraya koyacağım.”

Başını salladı. “Tabii.”

Yazı masamın çekmecesini açıp aynayı dikkatle içine yerleştirdim. Geceliğimi fark edince utanarak doğruldum. “Artık giyinsem iyi olur.”

“Bence gayet iyi görünüyorsun.”

Üzerimdeki bol, etekleri rüzgârda dalgalanan düşük bel pembe pantolon ve aynı renkteki kolsuz, yuvarlak yaka ve belimi saran yumuşak ipekten ibaret pijama üstüyle sıcak yaz akşamlarına uygun giyinmişim. Kaşımı kaldırdım. “Nedimeler görse üzerimde pijamamla prensle dolaşmamı garipsemez mi? Her neyse, nerem doğru ki zaten.”

Gözleri beni sarmalarcasına üzerimde gezindi. “Ne giyersen giy çok güzelsin.” Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve kar-

nımda birikti. Sebastian bana yaklaşırken bütün hücrelerim ayaklanmıştı. “Eğer istersen, kimsenin bizi görmemesi için büyü yapaibilirim.”

“Sen... sen bunu yapabilir misin?” Barghest’e saldırması ve sonrasında yaralarımı iyileştirmesi dışında Sebastian’ın peri sihrini kullandığını hiç görmemiştim.

Sırıtarak parmaklarını şıklattı. “Oldu bil.”

Kaşlarımı çattım. “Ama seni hâlâ görebiliyorum.”

“Ben de seni.” Bundan daha iyisini hayal edemezmiş gibi gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi. “Ama konuşurken bizi kimse görmeyecek ya da duymayacak. Bana güveniyor musun?”

Oldukça imalı bir soruydu, üstelik henüz cevap verebileceğim bir soru değildi. Buraya gelip Sebastian’ın gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önce ona sorgusuz sualsiz güvenirdim, sonra o bu güveni bozmuştu. Ama şimdi? Jas’ı görebileyim diye aynayı bana getirmişti, üstelik onu arıyordu. Ona yeniden güvenmek çok kolay olurdu. Hatta belki de biraz fazla kolay.

Düşüncelerimin nereye saptığını hissetmiş olmalı ki çenesini kaldırıp bana baktı. “Bunu başaracağız. Güvenini yeniden kazanacağım. Sana söz veriyorum.” Elini uzattı ve ben de tuttum. Teninin sıcaklığının, benimkilere doladığı parmaklarının sertliğinin farkına vardım.

El ele tutuşarak koridora çıktık, muhafızların ve saray halkını uykuya hazırlayan hizmetçilerin arasından geçerek yürüdük. Sebastian’ın büyüğü sayesinde kimse bizi görmüyordu. İster istemez her ne kadar daha az etkili ve daha tu-

tarsız olsa da benim de bunu yapabildiğimi bilseydi bunun hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Bir zamanlar, güçlerim olduğunu öğrenir öğrenmez gideceğim kişi o olurdu. Şimdiyse Fairscape'te yaşarken güçlerimin farkına varmadığım için minnettardım. Sebastian'a anlatırdım ve burada yapmam gereken görevleri tamamlamak imkânsız bir hal alırdı.

“Bahçede yürüyüş yapmak ister misin?” diye sordu.

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi çevirerek çıplak ayaklarıma baktım. “Gidip ayakkabımı getirmeme gerek var mı?”

“Bahçeler tertemizdir. Çıplak ayak dolaşsan bile hiçbir şey olmaz.”

Doğrusu, bu sıcak gecede ayışığında yürümek, serin çimenleri ayak parmaklarımin arasında hissetmek kulağa gerçekten hoş geliyordu. Sebastian'ın elini tuttum ve beni cam kapılardan geçirip devasa saray bahçesine götürmesine izin verdim. Sarayda buna benzer sayısız bahçe vardı, bu bahçenin yanından geçmiştım ama daha önce içine girmemiştım.

Bahçenin ortasına yürüdük ve hilal şeklinde batan ayın altında duraksadım. Gözlerimi kapattım, burnumdan bir nefes alarak güllerin ve zambakların kokusunu içime çektim. Ayışığının kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim.

Gözlerimi açtığımda, Sebastian bana bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordum, kendimi biraz şapşal gibi hissederek.

Sebastian yutkundu. “Kendini böyle bıraktığını görmek hoşuma gidiyor. Pek sık yapmıyorsun ama yaptığında...” Elini kaldırıp boynuma dokundu. “Nefes kesicisin.” Parmaklarını kulağımda gezdirdi ve bir an için, saçlarımı okşayaca-

ğını sandım... sonra da eğilip dudaklarını dudağıma değdireceğini. Ama o geri çekildi ve arkasını dönerek güllerin arasından fışkıran çeşmeye baktı.

İçimde bir hayal kırıklığı oluştu. Başımı eğdim ve toparlanarak kendime Sebastian'dan ne istediğimi, neye *ihtiyacım olduğunu* hatırlattım. İhtiyacım olan şey bir öpücük değildi.

"Peri Diyarı'nda yaşamayı hiç istemedin, biliyorum," dedi Sebastian, gözlerini çeşmeden ayırmadan. "Ama... burada mutlu olabileceğini düşünüyor musun, bilmek istiyorum. Seni hayatını benimle geçirmeye ikna edecek kadar şanslı mıyım bilmeliyim."

Hayatımı Sebastian'la geçirmek. Peri Diyarı'nda. Sonsuza dek. Şatosunda kilitli kalmış, hayatındaki lüksleri mümkün kılan ölümlü hizmetçileri görmezden gelen şımarık bir prenses olarak mı yaşamamı istiyordu yani? Altın Saray'daki hizmetçilerin hayatları hayal bile edemeyeceğim kadar iyiydi ama öyle olsa bile birçok ölümlüye eşya muamelesi yapılan bir dünyanın parçası olabilir miydim?

Finn, bu hayatı kolayca kabul edeceğimi düşünmekte haklı mıydı?

Hayır. Bir yanım yeniden, hâlâ Sebastian'ı istiyordu ama istediğim hayat bu değildi.

Ama şatoda kalmak istiyorsam, Sebastian'ın bunu isteyebileceğimi sanması gerekiyordu. Ona yalan söylemek göğsümü acıtsa bile. "Bu benim için kolay değil," diye fısıldadım, bu kelimelerin doğruluğu sesimden okuyordu. "Peri Diyarı'nda yaşamaya hazır olduğumu söylesem yalan söylemiş olurum."

Sebastian başını eğdi. Bana bakmasını diledim.

“Ama seni bırakmak da istemiyorum,” dedim. Kelimeler ağzımdan çıkarken bunun da doğru olduğunu fark etmiştim. “Bana biraz zaman tanıyabilir misin?”

Sebastian nihayet döndü ve başını kaldırarak o su yeşili gözleriyle tam içime baktı. “Tabii ki tanırım. Burada yaşamayı gerçekten düşüneceksen.”

Kalbim hızlı hızlı atıyordu, kanımın her atışında suçluluk duyuyordum. Sebastian’a elimden gelen en doğru cevabı verdim. “Hayatımı *seninle* geçirmeyi hayal etmek kolay, Bash. Benim için zor olan şey diğer kısımlar.”

Başını salladı, yüzünde hayranlığa benzer bir ifadeyle bana baktı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Beni affettiğin için. Şu anda burada yanımda olduğun için. Bunun değerini hafife alamam.”

Yutkundum. *Seni hak etmiyorum. Bana güvenmesen iyi edersin.*

Sebastian yeniden elimi tutup beni taştan bir banka götürdü. Bankta oturup ayışığının tadını çıkardık, havadan sudan bahsedip çiçekleri kokladık. Geceleri hep gündüzlere tercih ederdim ama Peri Diyarı’nın gecelerinde güçlerim tenimin altında sızlıyor, bana kendimi uçacak gibi hissettiriyordu. Burada Sebastian’ın yanında otururken de *mutlu* olabilirmişim gibi hissediyordum.

“Annem bu bahçeyi çok sever,” dedi. “Gençken her boş vaktini çiçeklerin arasında geçirirmiş. Babam onu gecenin bir yarısı bu bahçede bulur ve yatağa götürürmüş.”

“Annenin huzuruna çıktığımda babandan bahsetti. Kral Castan gibi nazik bir kalbin olduğunu söyledi. Eminim seninle gurur duyardı.”

Sebastian başını eğdi. “Umarım öyledir.”

“Ona ne oldu?”

“Birkaç yıl önce anneme karşı yapılan bir suikast girişiminde öldürüldü.”

Nefesimi tuttum. “Kim yaptı?”

“Sarayımızdan sürgün edilip Nasıgli ile işbirliği yapan bir grup peri.”

Meltem esince titredim ama tüylerimi diken diken eden serin hava değil suçluluktü. Hayatımı Sebastian’la geçirmeyi isteyip istemediğimi düşünerek vakit kaybetmemeliydim. Nasıgli prensi ve dışlanmış arkadaş çetesiyle çalıştığımı öğrendiğinde bu gelecek söz konusu bile olmayacaktı. “Üzgünüm,” diye fısıldadım ama sadece bir özrü böyle bir aldatmacayı affettirmeye yetmeyeceğini biliyordum.

Sebastian iç çekti. “Savaş bitmiş olabilir ama iki saray arasındaki gerginlik fazlasıyla arttı. Bazıları tek çözümün iki sarayın hükümdarlarını ortadan kaldırıp yeniden başlamak olduğunu düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun peki?”

Uzun bir an için beni izledi. “Değişimin yakın olduğunu düşünüyorum. Doğru önder her iki sarayı da birleştirebilir.” Başını sallayarak ayağa kalktı. “Bu gecelik bu kadar politika konuşmak yeter. Seni içeri götürelim.”

Saraya dönerken sessiz kaldım. Gece havasını ve huzurlu bahçeyi şimdiden özlemiştim.

İçeri girer girmez, balo salonuna giden daracık elbiseler giymiş kızlara rastladık. Kraliçe saraydan gittiği ve katılmam zorunlu olmadığı için, bu akşam balo olduğunu unutmuştum. Nedimelerim muhtemelen baş ağrımın geçip geçmediğini sormak için çoktan odama gitmişti ki beni bir bebek gibi giydirebilsinler.

“Onlara katılmak istemez misin?” diye sordum, Sebastian’ın sesimdeki kıskançlığı fark etmemesini umarak.

Gözlerini hızlıca bana çevirdi. “Sanırım ikimiz de bu geceyi senin yanında geçirmek istediğimi biliyoruz.”

Midemde yeniden kelekler uçuştı ama onları görmezden gelip Sebastian’ın omzuma vurdum. “Seni çapkın,” derken dudağımı ısırdım ve bütün gün beni rahatsız eden dilimin ucundaki o soruyu sormamak için kendimi zor tuttum.

“Ne oldu?” diye sordu Sebastian. “Bu bakışı biliyorum. Aklından ne geçiyor?” Gülümseyerek koluma girdi ve beni mutfağa götürdü. Bana böyle baktığı zamanlarda, evden tanıdığım o çocuğu görmek kolaydı. Diğer her şeyi unutmak ise çok daha kolaydı.

“Benim için Fairscape’e dönmek istediğini söyledin.”

“Bu konuda ciddiydim.” Sebastian adımını atarak mutfağa girdi. Buraya son gelişimizde olduğu gibi bomboştı ama bu geceki kızarmış tavuk, kabak ve yahninin kokusu etrafı sarmıştı. Bu hayatın ne kadar şatafatlı olduğunun acı bir göstergesiydi.

“O nasıl olacaktı, Bash? Eve döndükten sonra kendine bir eş seçip ardından Fairscape’e dönüp evli bir adam olarak yanımda mı yaşayacaktın?”

Omuzlarını geriye attı. “Acıktım. Aç mısın?”

“Soruma cevap vermedin.”

“Vereceğim. Ama bir şeyler yemeye ihtiyacım var.” Gü-lümsedi ve duvara yaslanmış duran büyük buzdolabını işaret etti. “Dondurma var. Hem de taze.”

Ağzım sulandı. Çocukluğumda dondurma yemiştım. Fa-irscape’te yaygın bir tatlı olduğu söylenemezdi. Taze süt çok pahalıydı ve dondurma yapıldıktan sonra hemen tüketilme-liydi ama Elora’nın en zengin evlerindeki buzhanelerin içın-de her zaman dondurma olurdu. Peri Diyarı’nda yaşamak da böyle bir şey miydi? Her günü ağzımda eriyen bu kremalı tatlılarla bitirebilir miydim? Tek kaşımı kaldırdım ve ağzı-mın suları şimdiden akmaya başlamamış da düşünüyormu-şum gibi yaptım. “Neli dondurma?”

“Neli istersen var ama yanlış hatırlamıyorsam çikolatalı her şeyi severdin.”

Bunu duymak kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu, nedendir bilinmez ama birdenbire geceliğimin ve çıp-lak ayaklarımın farkına vardım. Sebastian geçen sene doğum günümde bana çikolata hediye etmişti. Çarşıdaki tüccarlardan birinden aldığı küçük bir çikolataydı sadece. O kadar pahalı bir hediye idi ki, çok fazla gibi gelmişti ama bu düşünceli tavrı sayesinde ona daha çok âşık olmuştum. “Çikolata iyi olur.”

İki kap ve kaşık çıkardı. Kahkaha attım.

Sebastian sırtıttı. “Ne oldu?”

“Dondurma çıkarmak gibi sıkıcı işler konusunda, peri-lerin güçlerini kullanacağını hayal ederdim hep.” *Ya da hiz-metçilerini.*

“Ama bu gösteriş yapmak olurdu,” dedi, gözlerini kırptı. Sihir Finn’in anlattığı gibiyse, belki de dikkatsizce kullanmak istemiyorlardı.

Sebastian tabaklara bolca dondurma koyup tabaklardan birini bana verdi.

Çay içerken yaptığımız gibi karşı karşıya duran tezgâhlara yaslanarak sessizlik içinde yedik. Sebastian tekrar konuşana dek tabağımın yarısını bitirmiştim. “Seni o sözleşmeden kurtarabilecek duruma geldikten sonra geri dönmeyi istedim. Doğrusunu istersen, işin buraya kadar geleceğini hiç düşünmemiştim. Kim olduğumu öğrendiğinde benden nefret edeceğini biliyordum ama gücü elime alınca ne olursa olsun sana yardım edeceğime dair kendime söz vermiştim.”

Ona prens olduğunu hatırlatmak, bize neden daha önce yardım etmediğini sormak istedim ama bizim için yaptığı onca şeyden sonra bunu sorarsam kendimi nankör bir şımarık gibi hissederdim. Bunun yerine tabağımda eriyen dondurmayı karıştırdım. “Jas’ı geri aldığımızda, bir yolunu bulup biraz olsun burada kalmasını sağlayabilir misin? Belki hemen olmaz, ne de olsa kendine bir gelin seçmekle meşgul olacaksın ama... sonrasında? Burada yaşamamanın nasıl olduğunu görmesini istiyorum, insan dünyasına döndüğümüzde ona daha iyi bir hayat sağlayamam.”

Sebastian’ın bana yaklaştığını görmekten çok hissettim. Tek parmağıyla çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. “Kral olduğumda, sen ve kız kardeşinin sarayda kalmak için davetiyeye ihtiyacı olmayacak.” Söylediklerinin gerisi havada asılı kaldı: Eğer kraliçesi olursam, kral olmasını beklememe

gerek kalmayacaktı. Ve belki... belki kendime karşı dürüst olmam gerekirse bu ihtimalin beni cezbedtiğini söyleyebilirdim. Tabii sözleşme olmasaydı.

Dondurmamı sessizce yedim, kendi düşüncelerimin döngüsünde takılıp kalmıştım. Dondurmamı bitirdiğimde Sebastian bulaşıkları lavaboya koydu ve yatak odama kadar bana eşlik etti.

“Bu gece için teşekkür ederim,” dedi kapımın önünde durduğumuzda. “Akşamı seninle geçirmek iyi geldi, her ne kadar dakikalar hızla geçse de.”

“Gerçekten çok güzeldi,” diye itiraf ettim. “Teşekkür ederim.”

Gözlerini dudaklarıma indirip dudaklarını araladı.

Finn’in sözleri kulaklarımda çınladı. *O çocuğun gelini olmaktan birkaç tatlı söz ve dokunaklı an uzaktasın, herkes bunu biliyor.*

Geriye doğru bir adım attım. “İyi geceler, Sebastian.”

Aynayı yastığımın altına koyup uyudum, bir yanımda Mordeus’un gulyabanisinin gecenin bir yarısı odamda belirmesini bekliyordu. Ama gelmedi.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra yine başımın ağrısını bahane edip “öğretmenimle” eğitime gitmedim ve aynanın başında bekledim. Bunu en yakın zamanda krala götürüp bir sonraki eseri aramaya başlamak istiyordum.

Anlaşılan Mordeus’un gulyabanisi kendi takvimine göre hareket ediyordu.

Bütün zamanımı aynayla Jas'a bakarak geçirdim, yatağım da uzanmış gulyabaniyi beklerken çekinmeden yine baktım. Bugün dikiş dikmiş, çay içmiş ve nedimeleriyle gülüşmüştü.

Gözlerimi kapatıp aynayı kucağıma dayadım. Ona bu kadar iyi bakıyor olabilirler miydi? Buna inanmak istiyordum ama zihnimin bir köşesini kurcalayan sihre bu kadar güvenmememi söyleyen bir uyarı vardı. Sebastian bile bende işe yarayacağından emin değildi. Gördüklerime güvenebileceğimi nereden biliyordu? Jas'ın iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Yatağımda oturdum. Kafamı bu kadar karıştırmaya gerek yoktu. Ayna hâlâ bende idi, yani kendim test edebilirdim.

“Bana Sebastian'ı göster.”

Yansımam yok oldu, kendimi altın prence bakarken buldum. Odasındaki çalışma masasında oturmuş, yüzünde ciddi bir ifadeyle masada duran kitabı okuyordu.

Yataktan zıplayarak kalktım ve aynanın yerine sahtesini koyarak hızla saraya koştum.

Yolu yarıladıktan sonra kendimden emin olamayarak durdum. Ya ben yanına gitmeden oradan kalkarsa? Ya geri götürdüğüm aynanın sahte olduğunu anlarsa? Zihnimdeki her şüpheyi birlikte daha hızlı yürüdüm, kapısına vardığımda nefes nefese kalmıştım.

Sebastian'ın odasının kapısında bekleyen muhafız beni gördüğünde gülümsedi ve başını eğerek selam verdi. “Leydi Abriella.”

“O içeride mi?”

Muhafız başını salladı. “Evet, leydim. Size içeri kadar eşlik edeyim. Her zaman gelebileceğinizi söyledi.” Bana kapıyı açtı ve içeri girdim. Barghest saldırısına uğradığım gecedan

beri buraya gelmemiştim. Sarayın gösterişine artık alışmıştım ama buna rağmen o gece Sebastian'ın odasını takdir etme fırsatı bulamamıştım. Koyu renk ahşap mobilyaları, Madam Vivias'ın evinin ilk katı kadar büyük olan oturma odasını, karşıdaki duvarı baştan sona kaplayan pencereleri...

Sebastian'ı masasında otururken buldum, tıpkı aynada gördüğüm gibi görünüyordu. O kadar rahatladım ki neredeyse eriyecektim. Ayna işe yarıyordu. *Jas iyi durumda.*

Sebastian kitaplarından gözünü alıp bana gülümsedi. "Selam, güzelim."

Gülümsememi saklamaya çalışmadım bile. Jas'a iyi baktıklarını görünce omzumdan büyük bir yük kalkmıştı. Dans edesim vardı. "Selam."

Sebastian okuduğu kitabı kapatıp sandalyesinden kalktı. "Hizmetçiler hasta olduğunu ve bugünkü dersini iptal ettiğini söyledi. İyi misin?"

Dalgınca başımı salladım. "Yorgunum sadece."

Sebastian yüzüme düşen saçları çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı. Saç tutamı olduğu yerde durmadı ama onun bana dokunmaktan hoşlandığını biliyordum. "Seni çok geç saate kadar ayakta tuttum. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Sahte aynayı ona uzattım. "Dün gece bunu sana vermeyi unuttum."

"Evet. Dikkatim... dağılmıştı." Gülümsedi ve aynayı benden aldı, parmak uçlarını bana değdirdi. "Seni bulmuşken bunu kısa kesmek istemem ama yetişmem gereken bir toplantım var."

Geri çekildim. "Tabii ki. Üzgünüm. Seni oyalamak istemedim."

“Jas konusunda bir ipucum var.” Aynayı çekmeceye koydu. “Kaynaklarımdan biriyle buluşmalıyım.”

“Nerede olduğunu öğrenince ne yapacaksın peki?”

Su yeşili gözleri buz kesti. “Yapmam gerekeni.”

Kalbim sıkıştı. Jas’ı kurtarmak için yapmam gerekeni yapmaya devam edecektim ama olur da Sebastian onu üç eseri bulmadan önce kurtarmayı başarırsa bu çok iyi olurdu. “Dikkatli ol,” diye fısıldadım. “Kralın kurnaz olduğunu duydum, halkını sana düşman edebilir. Kendini kolla.”

“Dikkatli mi olayım?” Büyük eliyle yüzümü avucunun içine aldı ve gözlerini indirerek bana gülümsedi. “Abriella Kincaid kötü kalpli bir perinin kaderi için endişeleniyor mu yoksa?”

“Sen kötü kalpli değilsin,” dedim. Ardından yavaş adımlarla odadan çıktım çünkü endişeleniyordum. Hem de çok

Keşke krala nasıl ulaşacağımı bilseydim. Günümün büyük kısmını odamda tek başıma geçirmiştım, buna rağmen gulyabani aynayı almaya gelmemiştı. Gulyabaninin saraya giremiyor olma ihtimalini göz önünde bulundurarak neditmelerime yürüyüş yapmak istediğimi söyledim.

Saray arazisinde ilerleyip bahçeyi geçerek, Mordeus’un gulyabanisinin beni daha önce bıraktığı yere doğru gittim.

Aradım. Volta attım. Çimenlere uzanıp güneşin yüzümü ısıtmasına izin vererek çimenlere yattım.

Yine de gelmedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

‘SANA BÖYLE KILIÇ tutmayı kim öğretti?’ diye tısladı Jalek.

“Kimse.” Bambudan yapılma talim kılıcını tutuşumu ne kadar düzeltmeye çalışırsam çalışayım, isyancı Sigli’nin kılıcını tuttuğu gibi tutamıyordum.

Üç gün boyunca Altın Saray’da Mordeus’un gulyabanisini bekledikten sonra Pretha bugün onunla gitmem için ısrar etmişti. Gulyabani beni istediği zaman bulacaktı, daha öncesinde değil.

Bu sabah Finn’in evine vardığımda bana yeni kıyafetler verdiler, tanrılara şükür bir kez olsun *pantolon* giyebilmiştim. Beni bodrumdaki antrenman odasına götürdüler ve kendimi fiziksel olarak savunmayı öğrenmem gerektiğini söylediler. “Daha önce hiç elime kılıç almadım.”

Jalek yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle beni inceledi. “Fiziksel eğitime buraya geldiği ilk gün başlamalıydık,” dedi,

gözlerini benden ayırmadan Pretha'ya ithafen konuşmuştu. "Kollarına baksana. İnce dallardan farkı yok. Kendini cin perilerine karşı bile koruyamaz."

"Seni *duyabiliyorum*," diye tersledim onu.

"Gücünde ustalaşmayı başarırса kılıca ihtiyacı kalmayacak," dedi Pretha, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Zaten kılıç dövüşü yapmak gibi bir niyetim yok," diye mırıldandım.

Jalek yüzümü inceledi. "Omuzlarını geriye at, çeneni kaldır. Ayaklarını omuz hizasında aç." Kılıcıyla talim kılıcına vurunca kenara savruldu. "Dizlerini yumuşak tut."

"Pretha!"

Birinin telaşla ona seslendiğini duyunca hepimiz döndük ve merdivenlerde duran Finn ve Tynan'la göz göze geldik. Finn'in solgun yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Tynan tek eliyle onu tutarken yana doğru yalpaladı.

Jalek kılıcını bıraktı, o ve Pretha prenslerinin yanına koşup Tynan'a onu odanın köşesindeki koltuğa oturtmasında yardım etti.

"Merdivenlerin başında kendinden geçmiş halde buldum," dedi Tynan.

Finn karnını tutuyor, göz kapakları bilincini açık tutmakta zorlanıyormuş gibi bir açılıp bir kapanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Pretha onun yanına diz çökerek.

"Gardımı düşürdüm," diye fısıldadı Finn.

"Öyle mi, hiç fark etmedim," diye hırladı Jalek. "Dışarıda ne yaptığını sanıyorsun? Halletmen gereken bir iş varsa, bizden birini göndermelisin. Yalnız gitmeyi aklından bile geçirme."

“Kane yanımdaydı.” Finn’in pantolonunda kan lekeleri vardı, arkasına yaslandığında parmaklarının da parlak kırmızı kanla kaplı olduğunu gördüm.

“Kane mi?” diye hırladı Jalek. “Aman ne güzel. Diyarımızın kaderi *iki* Nasıgli aptalın elinde.”

“Bir ipucu bulduk,” dedi Finn sıktığı dişlerinin arasından. “Hiçbiriniz müsait değildiniz. Yaşlılıktan ölene dek kıcımın üstüne oturacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Ne tür bir yaratık yaptı sana bunu?” diye sordu Jalek. “Yaranın zehirlenmiş olma ihtimali var mı?”

Finn başını salladı. Öksürüklerinin arasından “Kılıç...” diyebilirdi. “Kane ile kraliçenin kuzey kampındaki mahkûmları kaçırmaya gitmiştik. Çevredeki muhafızlar onun kraliyet muhafızlarıydı, bu yüzden onların Sigli olduklarını sandık. Daha önce Asi Perilere kendi renklerinde giysiler vermeye tenezzül bile etmemişti ama anlaşılan yaşlı cadı akıllanmış.”

“Bunu bizden biri mi yaptı yani?” diye sordu Tynan, bakışlarını Pretha’ya çevirerek.

Pretha tısladı. “Pislik hainler.”

Tynan zar zor bir nefes aldı. “Kane nerede peki?”

“Ben muhafızları indirirken Kane mahkûmları çıkarmayı başardı,” dedi Finn. “Dara ve Luna da yanında. Birkaç saate dönerler, öncesinde firarileri geçitlerden geçirmesi gerek.”

“Yani bunu yapan pislik öldü mü?” diye sordu Jalek, koyu yeşil gözlerinde sönmeyen bir alev vardı.

“Kendi kılıcımla öldürdüm,” dedi Finn.

Kamp. Firariler. Hain Asi Periler. “Asi Periler neden Sigli muhafızlardan daha tehlikeli?” diye sordum, hiçbir şey anlamamıştım.

Hepsi de beni duymazdan geldi. Pretha Finn'in elini geri çekip yarasını inceledi. Yüzünde hassasiyet ve derin bir endişe vardı.

Yaraya daha yakından bakmak için bir adım ileri gittim. Derin bir yaraydı ama daha dün Sebastian ile antrenman yaparken Riaan'ın kolunu kestiğini görmüştüm. Yarası o kadar hızlı iyileşmişti ki derisinin kendi kendini iyileştirdiğini görebiliyordum ama Finn'in yarasında iyileşmeye dair hiç iz yoktu. "Neden iyileşmiyor?"

Finn sorumu duymazdan gelip çenesini kaldırarak Jalek'e işaret verdi. "Kasada ilk yardım çantası var. Bana getirir misin?" Sesi acıyla boğuk çıkmıştı.

"Finn?" Soruma cevap vermesini, beni fark etmesini bekledim ama gözlerini kapatıp arkasına yaslanmakla yetindi.

Pretha hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tutarak elini Finn'in yarasına tuttu.

"Enerjini harcama, Pretha," dedi Finn sakince. Yavaşça Pretha'nın yüzünü okşayınca midemin rahatsız olarak büzüldüğünü hissettim. Kaşlarımı çattım. Aralarındaki ilişki, eğitimimi ve kralla yaptığım anlaşmayı etkilemediği sürece umurumda olmamalıydı. "Ölümcül bir yara değil," diye fısıldadı. "İyileşeceğim."

Pretha yutkundu ve başını salladı. Gözlerimin önünde kendini toparladığını görebiliyordum. "Çok kan kaybediyorsun."

Jalek, Finn'in oturduğu sandalyenin yanına ufak bir masa çekip ilk yardım çantasını masanın üzerine koydu. "Bu ölümlü saçmalığını kullanmayı öğrenmek için insan bir şi-

facı bulmalıyız,” diye mırıldandı gözünü merhemler ve ilaçlardan ayırmadan.

Finn başını kaldırıp benimle göz göze geldi. “Yaraları dikmeyi bilir misin, Prenses?”

“Biraz.” Birkaç defa yaralarımı diktiğim olmuştu ama böyle büyük bir yarayı hiç dikmemiştim. “Ama canın yanacak, üstelik ben dikersem geriye çirkin bir yara kalacağından emin olabilirsin.”

Finn homurdandı. “Kızı duydun, Tynan.” Nefes nefese kalmıştı, konuşmak canını acıtıyormuş gibi inledi. “Belki de Kane’inkinden daha çirkin bir yaram olur, böylece o da böbürlenmeyi bırakır.”

“Siz erkekleri hiç anlamıyorum,” diye mırıldandı Pretha, ayağa kalkıp bana döndü. “Neye ihtiyacın var, Abriella?”

Merhemleri karıştırıp yarayı dezenfekte eden, tedavi eden ve uyuşturan kremler buldum. Ne yazık ki böyle bir yara söz konusu olduğunda, yarayı dikmeden önce hiçbirini süremezdim.

“Acısını dindirecek bir şey bulamaz mısın?” diye sordum. “Barghest saldırdıktan sonra Sebastian şifacı gelene kadar bacağımı uyuşturmuştu. Öyle bir şey yapamaz mısınız?”

Pretha dudaklarını büzdü ve başını salladı. “Deneyebilirim ama işe yaramaz.”

“Finn dişlidir,” dedi Jalek, Finn’i merdivenlerde bulduğu andan beri ilk defa gülümsemişti. “Öyle şeylere ihtiyacı yok.”

“Sana içecek bir şeyler getireyim,” dedi Tynan, bunu demesiyle birlikte ufak masada içi kehribar renkli bir sıvıyla dolu bir bardak belirmesi bir oldu. Titreyen ellerle bardağı Finn’e uzattı, Finn ise bir dikişte kafaya dikti.

“Yap şunu, Prenses.”

İlk yardım çantasındaki iğne ve ipliği aldım ama avucuma baktığımda ellerimin Tynan'ın kolları gibi titrediğini fark ettim. “Biraz bana da bırakır mısın?” diye sordum. “Sinirlerimi yatıştırmaması için.”

“Seve seve.” Tynan bir bardak daha getirdi. Finn'e koyduğunun yarısını bana koyup bardağı bana uzattı.

Büyük bir yudum aldım ve likör boğazımı yakınca öksürdüm. “Bu kadarı bana yeter,” diye fısıldadım. Başımı sallayıp Finn'e işaret ettim. “Yarayı temizlemeliyiz.”

Finn yüzünü ekşiterek oturdu, Pretha da yanına dönüp düğmelerini açtı ve gömleğini çıkardı. Finn'in koyu renkli, kaslı göğsü mühür dövmeleleriyle doluydu. Bu görüntü karşısında ağzım kurudu ve gözlerimi kaçırdım. Yaralıyken ona böyle bakmak yeterince kötüymüş gibi bir de... Pretha kimdi? Karısı mı? Eşi mi? Sadece arkadaşı mı?

Kıskanıyor muydum? Ona sahip olduğu için Pretha'yı kıskanmıyordum tabii ama sahip oldukları bağı, aralarındaki güveni ve dürüstlüğü kıskanıyordum. Sebastian'a tekrar güvenebilsem dahi aramızda böyle bir bağ olamazdı. Mordeus ile aramızdaki anlaşma yüzünden asla da olmayacaktı.

Buna rağmen arkamı döndüm, Pretha Finn'in yarasını temizlerken ben de yarayı dikmek için iğne ve ipliği hazırladım. Annem bana dikiş dikmeyi öğretmişti ama Jas gibi yetenekli değildim. Güçlü, temiz çizgiler dikmeyi biliyorsam bu Jas'ın ısrarı sayesindeydi.

Pretha yaralı bölgeyi temizlemeyi bitirdikten sonra yer değiştirdik ve Finn'in önünde diz çöktüm. Artık temizlendi-

gi için yarası öncesi gibi ürkütücü görünmüyordu ama derin olduğu su götürmezdi ve iğneyi tenine batırmadan önce tereddüt ettim.

“Yap şunu,” dedi Finn. İğne içeri girerken irkildi ama kıpırdamadı.

Akan kanı görünce midem bulandı ama derin bir nefes alıp dikmeye devam ettim. *Bunu yapabilirim.* “Biriniz bana kraliçenin şu kamplarından bahsedebilir mi?” Yaptığım işten başımı kaldırmadan sordum.

Yarayı dikerken diğerlerinin birbirlerine baktığını, kendi aralarında durumu değerlendirip bana ne anlatacaklarına karar verdiklerini hissedebiliyordum.

“*Kamp* dediysek öyle değil,” dedi Jalek. “Aslında hapishane demek daha doğru olur.”

“Suçlular için mi?” diye sordum.

Jalek başını salladı. “Tek suçları Sigli toprağında Nasigli soyundan olmak.”

“Hapishaneden kastın nedir?” Sigli perilerinin ‘iyi’ olduğu masalına hiçbir zaman inanmamıştım, perilerin hiçbirine güvenmezdim zaten ama belli bir sebep olmaksızın rakip saraylardan da olsa kendi türlerine zulüm uygulayacaklarına inanmakta zorlanıyordum.

“Yetişkinler işçi kamplarına götürülüp yemek ve su olmadan günde on sekiz saat boyunca çalışmaya zorlanırlar.” dedi Jalek, yüzündeki ciddi ifadeyi görünce söylediklerine inanmadan edemedim. “Söylenileni yapmazlarsa idam edilirler.”

Sebastian’ın bunlardan haberi var mıydı?

“Sevgili prensin annesini kampları kapatması için ikna

etmeye çalıştı, en azından şimdi olduğu şekliyle,” dedi Finn. Acıya karşılık olarak yüzünü ekşitti, her zamanki gibi aklımı okumuştı. “Ama kraliçe reddediyor.”

Tuttuğum nefesi bıraktım ve içime bir rahatlama yayıldı. Sebastian bir zamanlar olduğunu sandığım o erkek olmaya bilirdi ama bir zamanlar özlemini çektiğim kibar ve düşünceli büyücü çırağı eğer bu dehşet verici olaylardan sorumlu olsaydı bu dünyada yaşamayı kaldıramazdım.

“Çalıştı deme bari,” diye mırıldandı Jalek. “Bu zalimliği gerçekten bitirmek istiyor olsaydı kraliçeyi kendi elleriyle öldürürdü ama onda o omurga ne arar? Çocukların durumunu öğrenince sonunda yola gelir dedim ama...”

“Çocuklara ne olmuş?” diye sordum.

Pretha kısa bir an için Finn’le göz göze geldi, açıklama yapmadan önce onun iznini alıyordu sanki. “Çocukları ailelerinden ayırıyorlar. Ailelerin Sağli topraklarına kaçmasını engellemek için olduğunu söylüyorlar ama çocukların beynini yıkayıp onlara kraliçeyle ilgili propaganda yapıyor, doğuştan Sağli’den aşağı olduklarını ve onlara hizmet etmek için dünyaya geldiklerini öğretiyorlar.”

Ellerimi durdurdum. Çocukları düşününce gözlerimi bir an olsun kapatmak zorunda kaldım. Aileden ayrı olmanın ve seni besleyip evine alan insanlara hizmet etmek zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Nasıl bütün perilerin lüks içinde yaşadıklarını sanacak kadar saf olabilmişim?

Midem yeniden bulandı ama bu kez kan görmekle alakası yoktu.

“Ah, bak sen şu işe,” diye fısıldadı Pretha.

“Prenses,” dedi Finn, gözlerimi açınca ilimizi birden karanlığa gömdüğümü fark ettim. Aramızdaki tek ışık Finn’in göz kamaştırıcı gümüş gözlerinden geliyordu. “Çocukları bulup Asi Periler Bölgesine götürüyoruz, orada güvendeler. Kane şu anda yirmi çocuğu geçitten geçiriyor.”

Gücüm kendi içinde kıvrılırken onunla göz göze geldim. Karanlığın gücü kafesin içinde çırpınan vahşi bir yaratık gibi kanımda dolandı. “Eğer durum bu kadar kötüyse Nasıgli perileri neden buraya geliyor?”

“Çünkü Mordeus o kadar zalim ki bu riski alıyorlar,” dedi Pretha. “O bencil ve açgözlü bir kral, krallığına iyi bakmak hiç ilgisini çekmez. Koyduğu yasalar zengin ve güçlü perileri korurken o kadar şanslı olmayan perileri cezalandırır.”

Gözlerimi bir an için Finn’e çevirdim, içimden bir ses yüzünde gördüğüm hüznün karnındaki yara ya da tenine batırdığım iğneyle değil, krallığının haliyle ilgili olduğunu söylüyordu.

“Çoğu kişi böyle şartlar altında kalmaktansa Nasıgli’den kaçmayı tercih ediyor,” dedi Jalek, Pretha’nın yerine devam ederek. “Ama Nasıgli diyarının Sıgli diyarının sınırı hariç bütün tarafları devasa ve engin denizlerle kaplıdır. Finn’in söylediği gibi, Asi Periler firarileri kabul diyor ama Nasıgli periler Sıgli topraklarını baştan sona geçerek ya da bir geçit bularak oraya varmanın bir yolunu bulmak zorunda.”

Finn’in yarasını dikmeye devam ettim ama eğer odaklanmazsam içimdeki öfke bütün odayı karanlığa gömebilirdi. “Neden gulyabanilerden onları geçirmelerini söylemiyorlar?”

Jalek homurdandı, bariz bir şekilde iğrenmişti. “O yaratıklar Mordeus’tan bile daha bencil. Firarilerin sunacakları hiçbir şey için Mordeus veya Arya’yla ters düşmeyi göze almazlar.”

“Alsalar bile...” dedi Pretha. “Gulyabaniler bir seferde en fazla iki kişiyi geçirebilir. Kalabalık gruplar için Asi Periler Bölgesine giden en kolay yol geçitten geçmektir.”

Tynan o kadar sessiz kalmıştı ki konuştuğunu duyduğuma şaşırdım. “Asi Perilerin kral ve kraliçesi yerinden edilmiş Nasıgli perileri ağırlamak için elinden geleni yaptı, tabii bunu Finn hak ettiği tahtı geri alana dek geçici olarak kabul ettiler. Ama kendi sınır güvenlikleri için Mordeus’un topraklarından doğrudan kendi topraklarına geçit açmayı kabul etmediler. Sahte kral, geçidi onların aleyhine kullanıp en dehşet verici yaratıklarını masum Asi Perilere işkence etmek için kullanırdı.” Alnındaki örümcek ağına benzer izler parlayıp titremeye başlayınca boynunu hareket ettirip derin bir nefes aldı. “Biz de Sıgli sınırına yakın yerlerde geçitler açıp kraliçenin muhafızları görmeden Nasıgli perileri öbür tarafa geçiriyoruz.”

“Arya’nın askerlerine fark ettirmemek için geçitleri açıyoruz, kapatıyoruz ve yerlerini sürekli değiştiriyoruz,” dedi Pretha, kendine bir bardak içki doldurarak. “Güçlerimizi zorluyor ama şimdilik bulabildiğimiz en iyi çözüm bu.”

Son dikişi de atmayı bitirdikten sonra gözlerini kaldırıp Finn’e baktığımda onun da beni izlediğini gördüm. Hayal kırıklığımı ondan saklamaya çalışmadım. Dikişli yerlerine sessizce merhem sürdüm ama bir yandan da zihnimin çarkları dönmeye başlamıştı. *Çocuklar.*

Merdivenlerden minik, gözü yaşlı bir ses, “Finn ölecek mi?” diye sordu. Çocuk ne zamandır orada duruyordu? Finn’in yarasını görmüş müydü? İçgüdüsel olarak ayağa kalkıp ona doğru döndüm.

Bir adım bile atamamıştım ki Tynan kız çocuğunu kollarına aldı. “Hayır, evlat. Merak etme, hemen iyileşecek. Gördün mü?” Çocuğu Finn’in yanına götürdü, Finn de uzanıp kızın çıplak ayaklarını gıdıkladı. Kız kıkırdayıp gözyaşlarını sildi.

Eğer insan olsaydı, tahminimce beş ya da altı yaşında olurdu. Açık kahverengi teni ve Pretha’nınki gibi koyu renk ipeksi saçları vardı. Alnında Pretha ve Tynan’ki gibi gümüş işaretler belirmeye başlamıştı ve gülümsemesi... tıpkı Finn’inkine benziyordu.

“Lark, misafir varken yukarıda kalmanı söyledim,” dedi Pretha bana bir bakış atarak. Ne kastettiği açıktı. Birbirimize yardım ediyor olabilirdik ama çocuğu konusunda bana güvenmiyordu. Onun... artık Finn neyi oluyorsa onun yaralarını dikmeme rağmen.

“Ama onu yangında gördüm,” dedi Lark, bana işaret ederek. Bir yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyormuş gibi başını eğip bana baktı. “Kız kardeşin orada değil.”

“Lark, dur artık!” Pretha kızı Tynan’ın kucağından alıp yüzünü saçlarına gömdü. “Anne görü yeteneğini kullanmayla ilgili sana ne dedi?”

“Pretha...” dedi Jalek, nazik bir sesle. “Eğer yangın çıktıysa bunu öğrenmemiz iyi...”

“O zaman bir kâhin bulun,” diye tersledi onu Pretha. Gözlerinde yaşlar birikiyordu. “Benim kızım olmaz.”

“Özür dilerim, Anneciğim.” Lark ufak ellerini annesinin yanaklarına koydu. “İsteyerek olmadı. Sadece *görüyorum*. Kızın yangında ölmesini istemiyorum. Bir kere hayatta kaldı zaten.”

Bu tatlı çocuğun sesindeki endişeyi duyunca kalbim ezildi. “Ölmedim.” Kollarımı uzattım. “Gördün mü? Çok uzun zaman önce yangın çıkmıştı ama hayatta kaldım.”

Lark beni dinlemiyordu bile. Annesine bakıp “Bir sonraki ölümü, bağ seremonisi sırasında olmalı. Yoksa, asla kraliçe olamayacak.”

Kanım buz kesti. *Bir sonraki ölümü...*

“*Kraliçe mi?*” diye bağırdı Jalek.

“Lütfen dur, kızım.” Pretha’nın yanaklarından yaşlar döküldü. Son derece endişeliydi.

Jalek dönerek bana baktı. “Altın prensi *gerçekten* seviyorsun,” derken dudaklarından bir lanet döküldü. “Ona bir söz vermeden önce bize söylemelisin.”

Jalek’i duymazdan geldim ve Finn’in delici bakışlarını üzerimde hissetmiyormuş gibi davrandım. “Ben ölmedim,” dedim Lark’a. “Sigli kraliçesi falan da olmayacağım.”

Lark kıkırdadı. “Asla Sigli kraliçesi olmayacaksın.”

Bunu duymak beni rahatlatmalıydı. Gelin görün ki bu sözler kalbimin dünyadaki herkesten, kendimden bile saklı tuttuğum kederli bir parçasına kıymık gibi batmıştı. O parça Sebastian’ı istiyordu, prenses olacak kadar iyi...

Hayır. Bunu *istemiyordum*.

Jalek, Finn’e sert bir bakış atıp çocuğa dönerek yüzünü inceledi. “*Nasiqli kraliçesi* mi demek istedin, Lark?”

Pretha ona o kadar öfkeli bir bakış attı ki odadaki herkes geri çekildi ama Lark hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. “İsteseydi olabilirdi ama yangında ölürse olamaz.”

“Tynan...” dedi Pretha, kızını onun kucağına vererek. “Lark’ı odasına götürür müsün lütfen?”

Tynan başını salladı ve Lark kollarını onun boynuna doladı. “Şu kart oyununu oynamayı göstereceğine söz vermiştin. Şimdi göstermeye ne dersin?” diye sordu Tynan merdivenlerden çıkarken.

“Olur ama şimdiden söyleyeyim, o oyunda ustayımdır,” dedi kız. “Kaybedersen küsmek yok.”

“Sportmence davranacağım, söz,” dedi Tynan, ikisinin sesleri koridorda uzaklaştı.

“Eh, ne kadar da... aydınlatıcı bir konuşmaydı,” dedi Jalek. Pretha dik dik ona baktı.

“Lark’ın elinde değil,” dedi Finn nazikçe. “Onun sihri seninki gibi değil, Pretha. İsteddiği zaman açıp kapatamıyor. Öylece geliyor işte.”

“Kızın gördükleri hakkında konuşacak mıyız?” diye sordu Jalek.

“Evet, alevli bir ölüm.” Finn bana baktı ve kaşlarını saçlarının koyu renk buklelerine karışana kadar çattı. “Ne düşünüyorsun, Prenses?”

“Bence o sadece bir çocuk ve söyledikleri bir anlam ifade etmiyor.” Kollarımı yana açtım. “Gördünüz mü? Ölmedim işte. Biz insanlar öldükten sonra etrafta dolanmayı adet edinmeyiz.”

Jalek homurdandı. Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Pretha gözyaşlarını sildi ve derin bir nefes aldı, biraz toparlandıktan sonra Finn'e döndü. "Nasıgli Sarayı'ndaki casuslarına Altın Saray'daki saldırı hakkında bir şeyler görüp görmediklerini sor. Ateşli ya da patlamalı bir saldırı olabilir." Bana döndü ve zoraki bir gülümseme gönderdi. "Sana gelince? Dur, yere yat ve yuvarlan, olur mu?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Kamp- lar ve firariler konusuna geri dönsek olmaz mı?" Finn hiç görmediğim kadar bitkin ve yorgun görünüyordu ama bilmek zorundaydım. "Gölgeler Tahtı'na geçersen bunların hepsi bitecek mi?" diye sordum.

"Sıgli yasasını değiştiremem," dedi Finn. "Ama kendi sarayımda işlerin daha iyi olmasını sağlayabilirim. Kendi halkımın kaçmak zorunda kalmaması için elimden geleni yaparım. Yaptığım her şeyi halkımı korumak ve onlara güvenli bir yuva vermek için yapıyorum." Gözlerini bana kilitledi, bakışları öyle yoğunlu ki babasının tahtını verme gücünün sadece bende olduğunu sanırdınız. "Gerçek bir kralın sorumluluğu budur."

Jas'ı kurtarmalıydım, ilk önceliğim her zaman bu olacaktı ama dehşet verici hapishanelerde tutulup doğum şartları yüzünden daha azına değer olduğunu duymak zorunda kalan o Nasıgli çocukları düşünmeden edemiyordum. Finn, Mordeus'u tahtından indirmeyi başarırca anlaşmamız geçersiz olacaktı. Finn kız kardeşimi bana geri getirecekti. Getireceğini biliyordum. "Nasıl yardım edebilirim, söyle bana."

Finn'in yüzünde soğuk bir ifade belirdi ve Jalek'e döndü. "Bana odama kadar eşlik eder misin?"

“Kız yardım etmek istiyor,” dedi Jalek.

Finn sandalyeden kalktı ve doğrulurken acıyla irkildi. “Ya da kendim giderim.”

“Peki.” Jalek uzun bir an boyunca beni inceledi, ardından prensine merdivenlerden çıkarken eşlik etti.

Pretha’ya “Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bugünlük bu kadar heyecan yeter. Hadi şatoya erkenden gidelim.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SEBASTİAN'IN BANA AYNAYI vermesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Bir haftadır bekleyiş içinde şatoda dolanıp Finn'in çetesiyle oyalanıyor, Mordeus'un beni ya da anlaşmamızı unutup unutmadığını merak ediyordum. Bir haftadır aynadan kız kardeşimi izleyip duruyordum. Bekleyişi katlanılabilir kılan tek şey mutlu olduğunu ve ona iyi baktıklarını görmektir. Altın Saray tıklım tıklım dolu olsa da buradayken kendimi yalnız hissediyordum. Biraz olsun güvendiğim tek kişi Sebastian'dı ama ona da sırlarımı anlatamazdım.

Kralın aynayı almaktan vazgeçtiğini düşünmeye başlamıştım ama bu esnada hiçbir antrenmanı da kaçırmamaya özen gösteriyordum. Bir sonraki eseri bulmak için bu garip yeteneklere ihtiyacım olabilirdi. Gerçi doğrusunu isterseniz, Nasiqli çetesiyle takılmamın tek sebebi kralla yaptığım anlaşma değildi. Pretha beni saraydan alıp Finn'in evine götürdüğünde günümü gülümseyerek bitiriyor ve kendimi daha... az ümitsiz hissediyordum.

Bu sabah gölgeye karışıp mühürler ve duvarlardan geçme antrenmanı yapmıştım. Bunları kontrol etme konusunda kendimi geliştirmiştim ama Pretha onu gölgeye çevirmemi istediğini söylediğinde duvara toslamıştık. Hem mecazi olarak hem de gerçek anlamda.

“Biraz ara verip öğle yemeği yiyelim,” dedi Pretha, bana kütüphanenin dışına kadar eşlik ediyordu. “Jalek sandviç yapmış.”

Mutfağa girdiğimizde Jalek ile Tynan’ın Finn’le birlikte masada yerlerini aldığını gördük. Masada üç tabak daha vardı ama kırmızı gözlü Nasigli arkadaşlarından bir iz yoktu.

Jalek kapıya baktığımı fark etince “Kane bu sabah nelerde bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Onu bekleyemeyecek kadar açız, hadi oturun şöyle.”

Pretha benimle göz göze geldi. “Kulak asma ona. Acıkınca huysuzlaşır da.”

“Huysuzlaşırım tabii,” diye tersledi Jalek. “Litha bu kadar yakında ve o cadı hâlâ tahtta oturuyor. *Huysuzlaştım* çünkü koruma yemini ettiğim prensin ateşi var ve kendini iyileştirmek için gerekeni yapmayı reddediyor.”

Yüzümü Finn’e döndüm. Bu sabah geldiğimden nasıl olduğunu sormuştum ama beni başından savıp üzerine titrememi söylemişti. Şimdiyse alnında daha önce fark etmediğim ter tanecikleri olduğunu görüyordum.

“Eh, aç karınla bunlardan hiçbirini düzeltemezsin,” dedi Pretha, Finn’in yanına oturarak. “Artık ye.” Finn’in alnına elini koyduğunda Finn elini kenara çekti.

“İyiyim ben,” diye homurdandı.

“Ateşin mi var?” diye sordum. “Merhemi sürüyor musun?”

“Ondan değil.” Çenesi titredi, kendini açıklamaktan bıkmıştı. “Sadece ateşim var.”

“Dikişlerin ne durumda?” diye sordum. “Kızarıklık ve şişlik var mı?”

“Daha bu sabah baktım,” dedi Pretha, gözlerimin içine bakmayı reddediyordu. “Biz hallederiz. Otur artık.”

Tereddüt ederek Pretha’nın yanına oturdum. Tynan sandviç tabaklarını dağıtırken Jalek bardaklarımıza güneş ışığı ve limon tadında gazlı bir içecek doldurdu. Peri Diyarı’na gelmeden önce bu betimlemenin çok gülünç olduğunu düşündüm çünkü... uyduğunu fark etmemiştim.

Sandviçimin yarısını bitirmiştım, erkekler de ikinci sandviçlerini yemekle meşguldü ki Kane yanında tanımadığım bir genç kızla mutfığa girdi.

Konuşma yarıda kesildi, herkes yemeyi bıraktı.

Finn masadan kalkıp doğruldu. Orada olduklarını fark bile etmediğim kurtlar gölgelerin içinden belirip iki yanına yerleşti. “Bu nedir?” Finn’in sesi tehlike arz eden şekilde sessizdi.

Kane başını eğdi. “Sana bir haraç getirdim.”

Bunu daha önce de duymuştum. Elora’daki insanlar yüklü miktarda para karşılığında haraç olarak Peri Diyarı’na gidiyordu. Kuzenlerim haraç olmanın ne anlama geldiğini konuşup gülüşürdü ama benim için bariz olan tek şey haraçların bir daha geri dönmediği idi. Sandalyemi geri itip kızın yanına gitmeye yeltendim ama Pretha bileğimi kavrayıp sıkıca tuttu. “Brie. Yapma.”

“Lanet bir haraç istemedim ben,” diye hırladı Finn. Ağzından çıkan her kelime öfkesini daha çok vurguluyordu. “Onu eve götür.”

“Finn.” Kane sert ve neredeyse Finn’inkine yaklaşan bir sesle konuştu. “Mantıklı davran.”

Genç kız bir adım öne çıktı. Benimle aynı yaşlardaydı ve çok güzeldi. Uzun sarı saçlarını tarayıp arkaya atmıştı, çıkık elmacıkkemikleri ve parlak mavi gözleri dikkat çekiciydi. İsmi merak ettim. Acaba onu özleyen bir ailesi var mıydı?

Kolumu yeniden kurtarmaya çalıştım ama Pretha beni sıkı sıkı tutuyordu. “Yapmak istemediği bir şey yapmıyor, Abriella.”

Kız başını eğdi. “Lütfen, prensim. Mordeus’un sarayından kaçtım. Hayatım boyunca Peri Diyarı’nda yaşadım ve ben... ne yaptığımın farkında olacak kadar çok şey gördüm,” dizlerinin üzerine çöktü, Finn’in önünde eğildiğini fark ettim. “Lütfen?”

Finn ona uzun ve yoğun bir bakış attı, ardından Kane’e döndü. Başını sertçe iki yana sallayarak ayaklarını vura vura odadan çıktı, kurtları da sessizce peşinden gitti.

Pretha irkildi. Kane bıyık altından lanet okudu. Genç kız da yüzünü ellerine gömüp hıçkırıklara boğuldu.

“Onunla konuşurum,” dedi Jalek.

Pretha onu durdurdu ve elini göğsüne koydu. “Hayır. Ben konuşurum.” Finn’in arkasından kütüphaneden çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Kane, kıza “Üzgünüm,” dedi. “Ona biraz zaman tanı.”

“Burada neler olduğunu kimse açıklamayacak mı?” İmalı bakışlar atarak Jalek ve Tynan’a baktım.

Jalek başını olumsuz bir şekilde salladı ve masayı toplamaya koyuldu. Tynan eğilip kızı ayağa kaldırdı ve kulağına onu telkin eden sözler fısıldadı.

“Ben dışarı çıkıyorum,” diye duyurdum, gerçi kimsenin beni önemseydiği yoktu. Koridoru geçip arka kapıdan dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapatarak yüzüme vuran yaz melteminin tadını çıkardım.

Benden bir şeyler saklamalarından bıkmıştım. Güvenmek zorunda kaldığım insanların hiçbir konuda bana güvenmemesinden bıkmıştım.

Kütüphanenin pencereleri açıktı. Konuşmaları dinlemek için verandadan geçtim ama olduğum yerden içerideki konuşmaları duyamıyordum. Pretha odaya dışarıdan kulak misafiri olanlara... *bana* karşı koruyan mühürler yerleştirmiş olmalıydı.

Doğrudum. İçeride neler olduğunu öğrenmek istiyorsam, bunu yapacak kabiliyet bende fazlasıyla vardı.

Gözlerimi kapattım ve gölgelere, karanlığa, hiçliğe kaçtığımı hissettim. Gözlerimi açmadım, ta ki sessizce duvardan, evin etrafına yerleştirdikleri mühürlerden ve Pretha'nın büyülerinden geçip kendimi kütüphanede bulana kadar.

Finn kanepeye yayılmıştı, bir elini koltuğa koymuş diğer eliyle de şakaklarına masaj yapıyordu. “Abriella henüz hazır değil. Eğer şimdi istersem, şüphelenme riski artar.”

Pretha Finn'in önünde volta atıyordu. “Peki. O halde bunu yapmak zorundasın.”

“Neden? Ufak bir enfeksiyon kaptım diye mi? Bu savaşta sırf bu yüzden mi kaybedeceğimi sanıyorsun?”

"Hayır. Bu savaşı o keçi inadı gibi olan gururun yüzünden kaybedeceğiz." Pretha yanaklarındaki yaşları sildi, ağladığını fark ettirm. "Vexius'un tükendiğini izlemek benim için ne kadar zordu, fikrin var mı senin?"

Vexius mu? Bu ismi daha önce nerede duymuştum?

"Her günü hayatın böyle olmaması gerektiğini bilerek yaşamak nasıl bir his, fikrin var mı?"

"Çok kolaymış gibi davranıyorsun," dedi Finn. "Ama haraç üstüne haraç alırsam, *ondan* ne farkım kalır?"

O dediği kimdi? Mordeus mu? O da mı haraç alıyordu? Haraçlar ne yapıyordu? Ve neden?

"Bana kalırsa Isabel'i hâlâ unutamadın ve..." Pretha olduğum yere doğru dönüp gölgelerle kaplı kitaplığa baktı.

Finn doğruldu. "Ne oldu?"

"Sadece yalnız olmadığımız hissine kapıldım."

Lanet olsun.

Bileğini oynatınca parmaklarının ucunda bir ışık huzmesi belirdi. Bir daha oynatmasıyla birlikte ışık bana doğru gelmeye başladı.

O beni görmeden duvardan yeniden geçerek sıvıştım.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi Finn. "Emin misin?"

"Kız buradayken karanlıkta dolaşmamalısın."

Kızın hâlâ burada olduğunu bilmemem gerekiyordu. Onun Finn'in bütün akşamüstünü surat asarak geçirdiği kütüphaneye girdiğini görmemem gerekiyordu. Gölgeleleri kullanarak kızın arkasından içeri girip onları gözetlemeyi ise hiç yapmamam gerekiyordu.

Pretha bana mühürleri ve kalkanları öğretip gölgelere saklandığımda farkında bile olmadan onların içinden geçtiğimi gösterdiğinden beri bu fazladan sihir duvarının bilincine varmıştım. Duvarın içinden geçerken artık birinin kütüphanenin etrafına yerleştirdiği ekstra kalkanı hissedebiliyordum.

Genç kadın başını eğmiş, Finn'in önünde duruyordu. "Lütfen beni geri göndermeyin."

Finn kızın yüzünü kaldırıp onu inceledi. "Neyi teklif ettiğinin farkında değilsin."

"Biliyorum. Peri Diyarı'nda doğup büyüdüm, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ben bildiğiniz ölümlülerden değilim."

"Seni Asi Periler'e gönderirsem ne yaparsın?" diye sordu, başını yana eğerek. "Orada çok kötü bir hayatın mı olur?"

Genç kız yutkundu. "Bunu erkek kardeşim için yapıyorum... üvey kardeşim için yani. O bir Nasıglı'ydi ve beni gerçekten önemseyen tek kişiydi."

"Şimdi nerede peki?"

Kız başını eğdi. "Öldü, prensim. Ölmemeliydi ama bu lanet..."

"Anlıyorum."

Kız cebinden bir avuç taş çıkardı. "Yalvarırım."

"Sana karşılığında ne verebilirim?"

Başını salladı. "Nasıglılar için bütün yaptıklarınızı görüyorum. Benim de böyle yardımım dokunsun istiyorum. Bunu sizin ve onlar için yapmak istiyorum."

"Eminim yapabileceğim bir şey vardır." Finn'in sesi boğuk ve cızırtılı çıkmıştı.

Kız hafifçe gülümsedi. "Hiçbir şey yok."

Uzanıp Finn'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona doğru eğildi, dudakları onun dudaklarından birkaç milim uzakta-
taydı. Finn gözlerini açık tuttu ve dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Dudakları birbirine değdiği anda içimi donuk ve hırpani bir his kapladı.

Onlara arkamı dönüp kütüphaneden ayrıldım. Kendimi Pretha adına üzüldüğüme inandırdım. Gerçi, gerçekten ilişkileri olduğu konusunda pek emin sayılmazdım. Ama Finn'in birini öptüğünü gördüğümde kapıldığım hislerin tek açıklaması bu olabilirdi.

Bahçede oturup ufukta yavaşça batan güneşi izledim. Bütün gün boyunca ilk defa, saraya dönmek istiyordum. Finn... *haracını* alırken burada olmak istemiyordum. Göğsümde hissettiğim bu adı bile olmayan hissi görmezden gelmek istiyordum. Kıskançlık mıydı? Hayır. Huysuz peri prensini istemiyordum.

Onu istemiyorum.

O zaman başka birini böyle nazıkçe öptüğünü görmek ~~canımı~~ neden bu kadar yakıyordu?

Bu hisleri çaresiz olduğum bir anda bana yardım eden birine karşı duyduğum minnettarlık olarak düşünüp hiç alırmayabilirdim, peki ya ona karşı hissettiğim yakınlık ne olacaktı? O yanımdayken gücümün birdenbire kabarması ve bana dokunduğunda hissettiklerim ne olacaktı?

Ya bütün bunların bir *anlamı* varsa? Ya Finn benim için bir eğitmen ve arkadaştan fazlasıysa?

Sebastian'a ihanet etmiş gibi hissediyordum, bu düşünceyi cimbızla zihnimden çıkarıp atasım geliyordu.

Kapının eşiğinde beliren Pretha, "Artık dönmeye hazır mısın?" diye sordu. Akşamüstünü beni saraya dönmeye ikna etmeye çalışarak harcamıştı.

"O kıza *dokunmasını* umursamıyor musun?"

Pretha gözlerini kırıştıtırarak bana baktı ve omuzlarını indirdi... *rahatlamış* mıydı? "Kalkanımı aştığını hissetmedim bile," diye mırıldandı. "Etkileyici."

"O kıızı öptü. Umurunda olacağını sanmıştım." Kuzenlerim gibi şımarık ve zalimce konuşmuştum, başımı sallayıp sesimi yumuşattım. "Yani, bilmek istersin diye düşündüm."

Pretha kaşlarını çatı, ne demek istediğimi anlayınca da gülümsedi. "Finn ile *birlikte* olduğumu mu sandın?" Bir kahkaha patlattı. "Bu fikre nereden kapıldın ki?"

Yanaklarım kızardı, yutkunarak utancımı gizlemeye çalıştım ama nafileydi. Kendimce varsayımlarda bulunmuştum, şimdi de kendimi aptal gibi hissediyordum. "Lark'ın gözleri ona çekmiş."

Başını salladı. "Lark'ın gözleri babasına çekmiş. Finn onun amcası ve istediği kişiyi öpmekte özgür." Zar zor duyulan bir sesle *muhtemelen başkasını düşünüyordur* gibisinden bir şeyler mırıldandı.

"Haraç nedir? Onlara neden ihtiyacınız var ve onlarla ne yapıyorsunuz? O kız cebini neden taşlarla doldurmuştu?"

Pretha kollarını göğsünde kavuşturdu. "Arkadaşın olmaya çalışıyoruz, Brie. Arkadaşlar casusluk yapmaz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KULAK TIRMALAYICI BİR ses kulağıma doğru “Alev Kız. Uyan,” diye fısıldadı.

Pretha beni saraya bıraktıktan sonra doğruca yatağa gitmiştim. Bana güvenen insanları gözetlediğim için kendime kızıyor, Finn’in o kızı öptüğünü gördükten sonra hissettiğim... her neyse onu hissettiğim için daha çok kızıyordum.

“Alev Kız.” Sivri tırnaklar kulakmememde gezindi. Gözlerimi hızla açarak uyandım.

Kral Mordeus’un gulyabanisi yastığımın üzerine tünemiş beni izliyordu.

Nihayet.

“Nerede kaldın?” diye tısladım ve bacaklarımı yatağın kenarından uzattım.

“Kralın işi başından aşkındı, kız. Canı ne zaman isterse o zaman gelir.”

Burnumdan soluyarak kahkaha attım. Anlaşılan *bütün*

periler canlarının isteğine göre hareket ediyordu. Aciliyet hissetmemelerini ölümsüz olmalarına bağlıyordum. “Üzerime bir şeyler geçireyim.”

Gulyabani başını salladı. “Vakit yok.”

Üzerimdeki ince geceliğe baktım. “Sen ciddi misin? Böyle gelemem.”

“Şimdi gelirsin ya da bir hafta daha beklersin. Sana kalmış.”

Ona bir bakış atarak çantamı yatağın altında sakladığım yerden çıkardım. Dönüp gulyabaniye bakmaya fırsat bile bulamadan çatlamış parmaklarını bileğime doladı. Etrafımızdaki oda yok oldu.

Ay Hanesi’nde belirlediğimizde kendimi yeniden taht odasında bulmayı beklemiştim. Bunun yerine ufak bir oturma odasının girişinde durduğumu fark ettim. Kral kırmızı bir berjere yayılmıştı. Gulyabani kolumu bıraktı, oda dönmeye başladı ve toparlanmaya fırsat bulamadan yere düştüm.

Midemdeki safra boğazımdan yukarı yükseldi, elimin tersiyle ağzımı kapadım.

“Abriella, nefes kesici görünüyorsun,” dedi kral. Pantolonundan kırıksız tuniğine ve omuzlarına attığı kadife pelerine kadar baştan aşağı siyah giyinmişti. Tırnakları bile siyaha boyanmıştı. İki yanında üç muhafız duruyordu, havadaki tehlikeyi hissedebiliyormuş gibi çatallı dillerini çıkarıp geri çekiyorlardı.

Çenemi kaldırırken mide bulantım gitgide arttı. Bu erkeğin karşısında zayıflık göstermeyi reddediyordum, gerçi dürüst olmak gerekirse kralın üzerine kusmak beni eğlendirirdi. “Aynan bir haftadır bende duruyor. Bekletilmenin hiç hoşuma gitmediğini söylemeliyim.”

"Ben de öyle," diye cevapladı bıkkın bir sesle. "Beklediğimden daha uzun sürdü. Casuslarım eninde sonunda altın prenze sorduğunu söyledi. Bu oldukça zekice bir hamle. Keşke bu iyilik karşılığında senden istediği bedeli de görebilseydim. Doya doya tadını çıkardığını umuyorum."

Mide bulantısının yerini ani bir öfke dalgası aldı ve parmak uçlarımdan mermer zemine doğru karanlık huzmeleri yayıldı. Kralın muhafızları kılıçlarını çekti, bu esnada ben de kırılan mermerde beliren sonsuz derinliğe kaçamak bir bakış attım.

Bu gücüm her neyse, Nasıgli sarayında *canlanıyordu*.

"Bak sen." Kralın gözleri koyulaştı, büyüyle yaptığım dağınıklığa bakarken burun delikleri genişledi. "Anlaşılan sihri kontrol etmeyi hâlâ öğrenememişsin."

Görünüşe bakılırsa, bu sihirle neler yapabileceğimi bile henüz bilmiyordum. Yine de elimi yumruk yapıp gücümü tekrar kendime çekmeye odaklandım. Karnımda düğümlendiğini hayal ettim. Uykuda değildi, güçlü bir yılan gibi atik ve saldırmaya hazırды.

Kral yüzümü inceledi. "Böyle bir yetenek için nelerimi vermezdim."

Güçlerim hakkında ne düşündüğünü umursamıyordum, üstelik burada zorunda olduğumdan daha fazla kalmak da istemiyordum. Karşı çıktığım şey saray değil, Mordeus'un kendisiydi. Bana bakışı... beynimin içine yerleşip şöyle bir etrafa bakmak ister gibi bir hali vardı. Tüylerimi diken diken ediyordu. Kendimi yerden kaldırdım ve geceliğimi elimden geldiğince düzelttim. "Kız kardeşimi görmeme izin ver."

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Onu görmeme izin ver, ben de sana aynayı vereyim.”

“Kız kardeşini aynada görebilirsin, zaten fark etmişsindir,” dedi.

Bunu nereden öğrendiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Casuslarının odama girip gizlice beni izlediğini düşününce titredim. Ama hayır. Sadece tahminde bulunmuş olmalıydı. “Bu yeterli değil.”

Omuz silkti. “Yetmek zorunda. Sana verebileceğim tek şey bu. Eğlenceli bir hafta geçirdin mi? Ne istersen görebileceğin bir aynaya sahip olmak hoşuna gitti mi?”

Başımı salladım. “Onu görmek istiyorum. Kanlı canlı” Çok uzun zaman olmuştu ve kız kardeşimin yokluğu zihnimin bir köşesini kemirip duruyordu.

“Otursana.” Mordeus elini salladı ve elinde koyu kırmızı şarapla dolu bir kadeh belirdi. “Başarına kadeh kaldıralım.”

Peri şarabı. *Hayatta olmaz.* “Hayır, teşekkürler.”

“İsrar ediyorum.” İki kadehi doldurup yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Şarabımızı içelim, ardından sana sağ salim getirmeni istediğim ikinci eserden bahsedeyim ki kız kardeşini en kısa zamanda *kanlı canlı* görebilesin.”

Oyun. Benimle oyun oynuyor. Başka bir şansım olmadığından sabrımı son damlasına kadar kullanıp odaya girdim ve oturdum. Kadehi bana uzattığında aldım, bir an önce sadede gelmesini umuyordum.

Mordeus kadeh kaldırdı. “Güce,” dedi. Kaşımı kaldırdım. Mordeus kadehi dudığına değdirecekken durdu. “Hayır mı?”

“Benim dünyamda, güç demek birinin hayatını, seçim

hakkını ve özgür iradesini çalmak demektir.” Kralın delici gri bakışları içime işliyordu, çok daha fazlasını görüyordu sanki. Kadehi elimde çevirip içindeki şaraba baktım. “Güce kadeh kaldırmak ilgimi çekmiyor.”

“Neye kaldırmak istersin peki?”

Onunla göz göze gelip aramızdaki yoğun sessizliğin biraz daha sürmesine izin verdikten sonra kadehimi kaldırdım. “Tuttuğumuz ve yerine getirdiğimiz sözlere.”

“Ah, evet. Hâlâ kız kardeşin konusunda endişeleniyorsun.” Başını salladı. “Buna kadeh kaldırıyorum, sana verdiğim sözü yakında yerine getirmek için sabırsızlanıyorum.” Tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeyle bana bakarak kadehini benimkine değdirdi.

Onun şarabını içmesini izlerken uzun dakikalar boyunca kendi şarabıma dokunmadım, ta ki kral bıkkın bir şekilde iç çekene kadar. “Şarabını içene kadar duymayı beklediğin bilgiyi alamayacaksın, kızım.”

Ona karşı koymak istiyordum ama ne işe yarardı ki? Bu erkek için her şey güçle alakalıydı, kendi gücünün çoğunu da çalarak elde etmişti. Bu ufak başkaldırıya bile katlanamıyordu. Şaraptan alabileceğim en ufak yudumu aldım. Tatlı ve kadifemsi bir tadı vardı, göğsüme bir sıcaklık yayıldı. “İkinci eser?” diye sordum.

Kral gülümsedi. “Bakıyorum da göreve odaklısın. Bir an için durup şarabının tadını çıkarmak istemez misin?”

Ona bir bakış attım. Sert bir bakış.

Mordeus koltuğunda arkaya yaslandı. “İkinci eserin adı Grimoricon, onu almak aynayı almaktan çok daha zorlayıcı olacak.”

Buna hiç şaşırmamıştım. Kız kardeşimi kurtarmak için gereken her şeyi Sebastian'dan bekleyemezdim. Gerçi, içimden bir ses elinden gelseydi yapardı diyordu, benim için ve Jas için. Keşke ona söylemek Mordeus'la yaptığım anlaşmayı geçersiz kılmasaydı. "Grimoricon da nedir?"

"Ona Büyük Kitap da denir. O perilerin kutsal kitabıdır, Kadim Halkın en eski büyüleri o kitapta yazar."

"Kitap mı?"

Şarabından bir yudum aldı. "Öyle de denebilir. Bu kadar güçlü bir nesne yalnızca sayfalara sığmaz, yani diğer bütün büyük sihirli kitaplar gibi o da şekil ve görünüşünü değiştirebilir."

"Neye dönüşür peki?" Şaraptan bir yudum aldıktan sonra herhangi bir yan etkisini hissetmemiştim, ben de bir yudum daha aldım. Gerçekten de lezzetliydi. Hem, şu kitabı bulmamı istiyorsa bana ilaç vermesi hiç mantıklı olmazdı.

"Her şey olabilir, kızım. Tehlikeyi hissettiği anda neye isterse ona dönüşebilir ve dönüşür de."

Tehlikeyi hissedince şekil değiştiren bir kitap. Anlaşılan işe en kolay eserle başlamıştım. "Nerede bulabilirim?"

"Bu sorunu cevabı bende yok. Sigli Sarayı savaş sırasında onu çaldı ve o zamandan beri koruyorlar ama kitap benim saraya ait ve sihri altın periler tarafından kullanılamaz."

"O halde neden çaldılar?"

Şarabından bir yudum daha aldı ve bir an için boşluğa baktı. Cevabı bulmak için yüzyıllar boyunca yaşanan anıları yeniden yaşıyordu sanki. "Diğer her şeyi neden çaldılarsa ondan. Bizi zayıflatmak için."

"Benden Siğli Sarayı'nda nerede olduğu ve *neye benzediği* belli olmayan bir kitabı bulmamı mı istiyorsun?" Samanlıkta iğne aramaktan beterdi. En azından iğneyi bulduğunda aradığın şeyi bulmuş olduğunu bilirdin. Her gece Grimori-ron'un yanında yatıyor olsaydım bile neye benzediğini bilmezdim.

"Ayna sende kalsın," dedi kral, gözlerini parmaklarım be-
rızlaşana kadar kucagımda sıkı sıkı tuttuğum aynaya çevirdi.

Ne zaman Jas'la aramdaki tek bağ olan o aynayı kaybe-
deceğimi düşünsem onu hemen uzaklaştırıyor, göz önünde
bulundurmaya bile dayanamıyordum. Artık ne zaman iste-
sem durumunu öğrenebileceğimin kesinleştiğini düşününce
omuzlarımı düşürüp rahatlardım.

"İyi şanslar."

Mordeus'un gulyabanisi beni Nasiğli sarayından kaçırıp
bralichenin şatosunu çevreleyen bahçeye geri götürdü.

"Beni almak için odama girebiliyorsun ama oraya bıra-
tmıyor musun?" diye sordum, gulyabani yoluyla seyahat
emenin getirdiği mide bulantısıyla mücadele ediyordum.

"Çünkü odanda bir ziyaretçin var," dedi gulyabani. "Ve
bugün başımı kaybetmek gibi bir niyetim yok."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Gulyabani ağzı kulaklarına varmış bir halde sarı ve sivri
ışıklarını göstererek sırttı ve ardından yok oldu.

Bana Nasiğli Sarayı'nda sadece birkaç saat geçirmişim
gibi geliyordu ama güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti.

Bahçe, çiçeklere bakım yapan hizmetçilerle doluydu, lavanta ve gül kokularını içime çekerek sarayın girişine doğru yürüdüm. Buraya oturmak, belki gözlerimi kapatıp yüzümü ısıtan güneş ve kuş sesleri eşliğinde uyuyakalmak bana çok cazip geliyordu. Ama bu isteğe karşı koydum. Odamda gerçekten birileri varsa, kim olduğunu bilmek istiyordum.

Arkamdan cilveli, tatlı bir ses “Bütün sabah burada bekledi,” dedi. “Prensin karşısına pijamalarla çıkarsan şüphelenebilir.” Arkamı döndüğümde Eurelody’nin at arabasını işaret ettiğini gördüm. “Nedimelerine bütün günü benimle antrenmanda geçireceğini haber verdim bile.”

Yüzümü ekşittim. “Antrenman için çok yorgunum.”

“Benim de kulaklarım mızımlanmanı dinleyemeyecek kadar güzel ama ne yaparsın işte. Hadi gel.”

Onunla tartışmadım, ne de olsa pijamalar konusunda haklıydı. Ama eve vardığımızda tam bir kaosun içine düştük.

“Yolumdan çık, Tynan,” diye hırladı Jalek.

“Olmaz.”

“Saçmalama. Devriye gezmeye gidiyorum, başka...”

“Birincisi, sana inanmıyorum,” dedi Tynan. “İkincisi, nereye gittiğini sandığın umurumda değil. Burada kalırsan güvende olursun.”

Pretha beni kapıdan içeri çekip karmaşadan uzaklaştırdı. Bu ekibin tartışması şaşırtıcı değildi ama bu her zamanki tartışmalarına benzemiyordu. Jalek deri kıyafetlerini giymişti, uzun kılıcı belinde asılıyordu. Tynan’la bakıştılar, yüzündeki örümcek ağına benzer gümüş dövmeler parlayarak duygularını belli ediyordu. Finn ikisinin ortasında durmuş

ve bacaklarını açmış halde bir o arkadaşına bir bu arkadaşına bakıyordu.

"Lütfen Jalek," dedi Tynan, artık fısıldayarak konuşuyordu. "Mantıklı davran."

"Sadece bir rüyaydı," dedi Jalek. Kollarını göğsünde kavuşturup Finn'e baktı. "Lütfen sırf kâbus gördüm diye bütün gün odamda oturmayacağımı ona açıklar mısınız?"

"Kâbus falan değildi. Onu ben de *duydum*." Tynan öfkesinden neredeyse titriyordu. "Gözlerimin içine bak ve ölüm perisinin göğsüne oturduğunu görmediğini söyle. Gözlerimin içine bak ve o kapıdan çıkıp gitmek için sıradan bir günde olduğundan daha fazla endişeli olmadığını söyle."

"Gitmek zorunda değilsin, Jalek," dedi Finn. "Kane'i gönderirim."

"Kane'in ara vermeye ihtiyacı var," dedi Jalek. "Gecenin yarısını yeni geçidin başında nöbet tutarak geçirdi."

"Ölüm perisi nedir?" diye sormamla birlikte üç kişi aynı anda bana döndü.

Jalek, Tynan'a kötü bir bakış attı. "Bu saçmalık."

"Ölüm perisi rüyana giren ve göğsüne oturan bir kadın," dedi Tynan. "Hem bu dünyada hem de rüyanda belirir ve..."

"Bir kadın mı?" diye sordum.

"Ruh demek istedi," dedi Pretha, iç çekerek. "Ölüm perisi geldiğinde, göğsüne oturur ve defalarca ismini tekrar eder. Yakın zamanda öleceğinin bir işareti olarak kabul edilir."

"Peri onları uyarıyorsa neden ölüyorlar anlamıyorum," dedi Jalek. Ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Ölüm perisinin çağrısına inanmak istemiyordu ama sarsıldığı kesindi.

“Gündönümüne çok az kaldı,” dedi Tynan yutkunarak.

“Ben de bu yüzden gitmek istiyorum ya,” dedi Jalek. “Bu akşam güçten düşecek.”

“Al işte! Yalan söylediğini biliyordum,” diye hırladı Tynan.

“Kane’i gönderiyorum,” dedi Finn. “Risk almaya değmez.”

Jalek çenesini sıktı. “Beni kollamaya çalışmayın. Çocuk değilim. Kendi kararlarımı kendim verebilirim.”

“Sen bu ekibin bir parçasısın ve *bana* bağlılık yemini ettin. Kararım kesindir,” dedi Finn. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki ne dediğini zar zor anlamıştım ama sesindeki kararlılık barizdi.

Pretha elimi tuttu. “Üstünü değiştir de saraya geri dönelim. Prens sabırsızlanıyor.”

“Sırf üzerimi değiştirmek içindiyse, bunu at arabasında neden yapmadık?” diye sordum.

“Pretha’yı mazur gör,” dedi Finn, ayaklarını vura vura merdivenlerden çıkan Jalek’in arkasından bakarak. “Bugün evimizde iç savaş çıkacağını öngöremezdi. Ama gitseniz iyi olur. Jalek’in morali gündönümünün olacağı gün güneş batmadan düzelmeyecek.”

Altın Saray’daki odama döndüğümde kapımın aralık olduğunu gördüm.

Bir elimi çantamın üzerine koydum. Ayna hâlâ içinde güvendeydi, diğer elim de belimde asılan hançerin üzerindeydi. “Kim var orada?” diye sordum ve içeriye adımımı attım.

Sebastian beni görür görmez sandalyeden zıplayarak

kalktı ve üç büyük adım atarak yanımda belirdi. “Nereler-deydin?”

Yutkundum ve çantamı yatağa attım. “Eurelody ile antrenman yapıyordum.”

“Kahvaltıdan önce geldim, yoktun.”

“Eurelody... erkenden başlamak istedi.”

Sebastian yüzünü ekşitti, yalan söylediğimi anlamış olabilir miydi? “Ölümlü diyarına dönmeye karar verdiğini sandım.”

Elimi kalbine koyunca avucumun altında küt küt attığını hissettim. Sebastian sıcak ve güçlüydü; ona yaslanmayı, onun iyiliğinin hak ettiğim bir şey olduğunu düşünmeyi özlüyordum. Keşke bütün bu yalanları bir kenara bırakabilseydik. Kalbim gölge krala karşı, kız kardeşime ve hayatıma yaptıklarına karşı olan nefretimle yanıp tutuşuyordu. “Seni endişelendirmek istememiştim.”

Sebastian çenemi büyük avucunun içine alıp yüzümü inceledi. “İyi misin?”

“Evet. İyiyim.”

Ağzını indirip dudağıma değdirdi, dudağının nazik dokunuşu çok geçmeden meraklı ve yoğun bir hal aldı. Nefesim geldiği gibi kesildi ve onu tekrar bulmaya tenezzül bile etmedim. Sebastian’ın gerçek kimliğini öğrendiğimden beri beni ilk kez öpüyordu, üstelik şehvetli bir öpücüktü. O öpücükte Sebastian’ın endişesini ve dehşetini iliklerime kadar hissettim. Belki de geri çekilsem daha iyi olurdu. Belki de beni öpmeye hakkı olmadığını söylemeliydim. Belki de iki sene boyunca bana yalan söylediği için ona hâlâ kızgın olmalıyım. Ama gerçek şuydu ki, bu öpücük yalnızlığıma ve korkuma merhem olmuştu.

Sebastian'ın sıcaklığı ve genişliği içimde bir şeyleri özgür bıraktı. Onun kollarında güvendeydim. O yakınımdaydı. O yakınımda olduğu sürece kimse bana zarar veremezdi, ben de ona zarar veremezdim. Bu öpücük hiç bitmezse onu kullandığımı, ona yalan söylediğimi, ihanet ettiğimi bilmesine gerek kalmazdı.

Dudaklarıma değen dudakları yumuşadı, elini saçlarımdan boynuma kaydırды. İri başparmağıyla çenemi okşarken diğer elini belime koydu ve beni kendine doğru çekti. Ona daha çok yaklaştım. Sebastian tatmin olarak inledi. Dudağına karşı gülümsedim, kendimi güçlü hissediyordum ve buna bayılıyordum. Onun gücünü zerresine kadar hissetmek, aldığı her kesik nefesi zihnime kazımak istiyordum.

Ne kadar uzun süre öpüştük bilmiyorum ama yeterince uzun değildi. Geri çekilen o oldu. Alnını bana yasladı ve ikimiz de bir süreliğine nefes nefese kaldık. Başımı eğip belime doladığı eline baktım, eteğimi yumruğuyla yukarı toplamış, bacaklarımı ve hançeri açıkta bırakmıştı. Hançeri fark ettiyse de bir şey söylemedi.

Uzun bir nefes vererek yumruğunu açtı ve geri çekildi. "Özür dilerim." Elini yüzüne götürdü, gözlerini kapattı ve kısık sesle bir lanet okudu. "Buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim. Bu geceki Litha kutlamalarına davet etmek için gelmişim."

Kutlama demek, yeni elbiseler, dans ve diğer kızların Sebastian'la flört etmesini izlemekten başka bir işim yokmuş gibi davranmak demekti. O kızlar onu çoktan kaybettiklerinin farkında bile değildi. "Hangisinin bana cazip geldiğini söylememe gerek yok sanırım." Tereddütle elimi uzatıp par-

maklanımı eklem yerlerinde gezdirdim. “Beni öptüğün için özür dilemene gerek yok.”

Dudağında çarpık bir gülümseme belirdi. “Öyle mi?”

“Öpüşüne karşılık verdim.”

“Biliyorum ama...” Yeniden nefes verdi ve aramıza bir adım mesafe daha koydu, sanki kendine güvenmiyor gibiydi. “Her şey çok karmaşık bir hal aldı.”

Buna ben de katılıyordum. Ama yine de... “Neden böyle diyorsun?”

“Seni ilk kez bahçede gördüğüm o gece çok mutlu olmuştum. Buraya Jas için geldiğini biliyordum ama yine de...” Yutkundu. “Benim diyarımda olduğunu görmek bile beni tahmin ettiğimden çok daha mutlu etti. Ardından benden kaçtığı anda o an hissettiğim umuttan vazgeçmem gerektiğini anladım. Benim türümden nefret ediyordun, o an için benden de nefret ettiğin kesindi.”

“Senden nefret etmiyordum,” diye fısıldadım. “Şaşırmış ve incinmişim. Senden nefret etmek istedim belki ama yapamadım.”

Sebastian sert bir şekilde yutkundu ve geri çekildi. Geriye doğru tek bir adım attı ama aramıza metrelerce mesafe koymuştu sanki. “Burada kalmak istediğini söylediğinde, fikrini değiştirmene dair olan umudumdan vazgeçemedim. Seni kendi sarayımda kendi halkımın arasında gördükçe de bu her geçen gün daha zor bir hal alıyor.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elini tuttum. Anlatmaya çalıştığı şeyi kabullenmek istemiyordum ama kabullenmek zorundaydım.

Sebastian parmaklarıyla oynadı. “Benimle evlenmeyi istemediğini biliyorum. Seni burada tutan şeyin bu olmadığını biliyorum. Bu sabah yok olduğunda burada geçirdiğin zamanın her zaman geçici olacağını, senin için kardeşine giden bir araçtan fazlası olmadığını acı da olsa bir kez daha anladım. Ama hayatımı başkasıyla paylaştığımı hayal edemiyorum. Sen beni her zaman gülümsetmeyi başaran kişisin. Tahta olan görevimin beni yutmasına yer vermeden *kendim* olabilirmişim gibi hissettiren sensin. Gel gör ki tam da bu görev yüzünden seni kaybetmek zorunda kalabilirim.”

Midem suçluluk duygusuyla düğümlendi. Bir şey mi biliyordu? Onun krallığında hırsızlık yaptığımdan şüpheleniyor muydu? “Nasıl... neden böyle diyorsun?”

“Annem kendime bir gelin seçmem için baskı yapıyor,” dedi. Utanç verici bir itirafta bulunuyormuş gibi gözlerini aşağı indirmişti. “Dün gece kararımı vermek için yeniay olana kadar zamanım olduğunu söyledi.”

“Yeniaya sadece üç hafta kaldı.” Göğsüm ağrıyordu. Derin bir nefes alırken canım yanıyordu. Sebastian gelinini seçecekti, bense bu durumun saraya giriş çıkışlarımı engelleme-sinden endişeleneceğim yerde karnımda bir delik açan kıskançlıktan başka bir şey düşünemez olmuştum. “Neden bu kadar erken?”

“Kraliçemi bulmamı istiyor. Bana destek olabilecek birini. Hükmetmek...” Gözleri pencereye kaydı ve bir an için bahçeye baktı. “Yalnız olabiliyor. Annem de gücünü bana devretmeden önce bir eşim olmasını istiyor.”

“Kararını verdin mi?” Aslında bilmek istemiyordum. Se-

bastian'ın evleneceği kişi hakkında fikir beyan etme hakkım yoktu, yine de kıskançlığım beni yiyip bitiriyordu.

Sebastian nihayet başını kaldırıp benimle yeniden göz göze geldi. "Kendimi bir önemi olmadığına inandırmaya çalışıyorum. Asiller arasında yapılan evlilikler çoğu durumda aşktan çok güç ve ittifak kurmak için yapılır. Ama sonra buradan ayrılacağını düşünüyorum ve... Brie, burada bir yaşam kurup mutlu olmanın bir yolu varsa, benim de istediğim bu. Kraliçemin *sen* olmasını istiyorum."

Odanın duvarları üzerime gelmeye başladı. Böyle bir hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyordum. Zalim topraklardan kaçan insanları esir eden bir krallığın prensesi olmayı. Sebastian ile tahta geçtiğimizde bütün bunları değiştirecektik.

Kazanacağım gücü bu dünyada iyilik yapmak için kullanmamın bir yolu var mıydı? Bir dediği iki edilmeyip halkına emirler yağdıran bir kraliçe değil, değişim getiren bir kraliçe olabilir miydim? Ama hayır. Bu bir ihtimal dahi olamazdı. Sebastian gerçeği öğrendiğinde, beni artık istemeyecekti. Lark'ın görüşü bunu doğrulamıştı.

Asla Sigli kraliçesi olmayacaksın.

Aslında ne kadar aşağılık biri olduğumun kanıtı önümdeydi işte. Sebastian bana *sonsuz dek* sahip olmak istediğini sanıyordu, bir yanım ona ihanet ederken bile bu ihtimali düşünüyordu. Ben ise ileride onun yanında hükmetmemi istediği krallıktan çalan bir hırsızdım. Üstelik Finn'e karşı olan hislerim vardı... o yakınımda olunca güçlerim canlanıyordu ve istemesem bile ondan hoşlandığımı inkâr edemezdim.

Bunları bilse Sebastian beni ister miydi? İsteseydi bile, bu onu hak etmediğimin bir kanıtı olmaz mıydı?

Çok uzun süre sessiz kalmıştım, Sebastian ise gözlerini kapatarak karşılık verdi. Yüzüne yerleşen acı ifadesini görünce karnımdan yumruk yemiş gibi oldum. “Pekâlâ,” diye fısıldadı. “Eh, en azından artık cevabımı aldım.” Topuğunun üzerinde dönüp kapıdan çıktı.

“Bash,” diye seslenip peşinden gittim. Durdu, arkası bana dönüktü. Yüzüne bakmaya güvenemiyordum, bu yüzden arkasını dönmesini istemek yerine geniş omuzlarına doğru konuştum. “Bir prensle evlenmeyi hiç istemedim.” Avucumu kürekkemiğine bastırmak, gücünün, ısısının verdiği güveni hissetmek istiyordum. Ya da belki kollarımı ona dolardım. Göğsümü sırtına yaslayıp avucumu göğsüne koyar, kalp atışlarını dinleyip sakinleştirdim. Hiçbirini yapmadım. “Ama büyücü çırağı olan Sebastian’la hiç düşünmeden evlenirdim.”

Başını eğdi. “Biri olmadan diğerine sahip olamazsın, Brie.”

“Ah,” dedim nazikçe. “Ama prenze de ısınyorum.”

Arkasını döndüğünde gözlerinde gördüğüm umut içimi acıttı. En çok hangisinden nefret ediyordum bilmiyorum: Ona oyun oynuyor olmamdan mı, yoksa söylediklerimin doğru olmasından mı?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O AKŞAMÜSTÜ SEBASTİAN'LA yaptığım içten sohbetten sonra, üzerime bir yük gibi binen aciliyet ve suçluluk yüzünden aynayı çıkarıp Grimoricon'u aramaya başladım. Sebastian yeniaya kadar gelinini seçmek zorundaydı, yani Mordeus'un istediği ikinci ve üçüncü eserleri bulup Jas'ı kurtarmak için sadece birkaç haftam vardı.

Belki de onuncu kez gözlerimi kaldırıp kilitli kapıya baktıktan sonra aynayı kaldırıp yansıma baktım. "Bana Grimoricon'u göster," dedim yüksek sesle konuşmamaya özen göstererek.

Aynada daha önce hiç görmediğim büyük, aydınlık bir kütüphane belirdi. Burası devasaydı, kubbe şeklinde mozaik cam tavanı ve odanın merkezindeki bir kürsüden yayılarak genişleyen raflar dolusu kitap vardı. İşte o kürsünün üstünde, bir kaidenin üzerinde deri kapaklı kalın bir kitap duruyordu.

Aynadaki yansıma yok olduğunda aynı soruyu tekrar sordum ve aynı görüntüyü gösterdi.

Kraliçe kutsal kitabı neden kütüphanede saklıyordu? Raf-
lardan birinde olsaydı kitabı göz önünde olacağı ama fark
edilmeyeceği bir yere sakladığını düşünürdüm ama ortaday-
dı işte, odanın merkezinde açık bir şekilde sergileniyordu.

Aynayı kenara kaldırıp kapımın yanındaki zili çalarak ne-
dimelerimi çağırdım. Bu sarayı karış karış aramış ama aynada
gördüğüme benzer bir odaya hiç rastlamamıştım. Belki gizliy-
di, belki de gördüğüm yer kraliçenin sıkı korunan cam oda-
sının içindeydi. Bu kadar değerli bir nesne için böyle bir ko-
ruma olması mantıklıydı ama işimi daha zor hale getiriyordu.

“Leydi Abriella,” dedi Emmaline, önümde eğilerek odaya
girdi. “Bu gece sizin için ne yapabiliriz?”

Onları hiç huzuruma çağırmazdım, bu yüzden yüzlerin-
deki şaşkınlığı gördüğüme şaşırmamıştım.

“Prens bu akşam özel bir şenlik olacağını söyledi.”

“Evet, leydim. Bu gece Litha şenliğini kutlayacağız.”

“Ben de gitmek istiyorum. Giyinmeme yardım eder mi-
siniz?”

Emmaline şaşkınlıkla göz kırptırdı. Onu suçlayamaz-
dım. Burada geçirdiğim iki buçuk hafta boyunca şatoda olup
biten balolar hiç ilgimi çekmemişti. Sadece zorunlu olduğu
zaman katılırdım ve sürekli bir bahane bulduğum için ikizler
beni katılmaya ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. “Tabii
ki. Çok özür dileriz. Sormalıydık.”

Elimi sallayarak özrünü geçiştirdim. “Ben de yeni karar
verdim zaten.” Emmaline ağzı kulaklarına vararak gülümse-
di, ben de kendimi gülümsemesine karşılık vermeye zorla-
dım. “Birdenbire dans edesim geldi.”

Aynayı ararken zaman kaybetmiştim ama bir daha aynı hataya düşmeyecektim. Böyle bir lüksüm yoktu. Suçluluk duygusunu sıkı sıkı kilitleyip Sebastian'dan alabildiğim bütün bilgileri alacaktım. Onu kullandığımı öğrendiğinde benden sonsuza dek nefret ederse de... Eh, Jas'ı kurtarmak için ödemem gereken bedel buysa bu bedeli ödemeye hazırdım.

Nedimelerim üzerime incecik mor kumaştan, çan biçimli kolları olan bir elbise giydirmişti. Saçımı bukleler haline getirip topuz yapmayı bitirdiklerinde yüksek sesli müzik ve eğlence sesleri odama kadar geliyordu. Öyle ki gürültüyü takip edip ön bahçedeki şenliğe ulaşmam hiç zor olmadı.

Saraydan çıkıp merdivenlerin başında durdum, aşağıda gördüğüm manzara karşısında dilim tutulmuştu.

Nedimelerimin anlattığına göre Litha, yaz gündönümünden önceki gece günbatımından doğumuna kadar süren bir kutlamaydı. Güneşi onurlandırmak ve yılın en uzun gününü karşılamak için şatonun etrafında şenlik ateşleri yakılmıştı. İnsan diyarında da küçük çaplı da olsa bu kutlamalar yapılırdı ama ben hiç katılmazdım çünkü sadece küçük bir azınlığa ayrıcalık tanıyan bir dünyanın lütuflarını kutlamak bana anlamsız gelirdi. Şimdiyse hilal şeklindeki ayın serin ısıltısının altında; herkese yetecek kadar yiyecek ve şarabın olduğu, müzik ve kahkahaların yükseldiği bu yerde minnettarlıklarını neden böyle gösterdiklerini daha iyi anlıyordum.

Şatonun basamaklarından yavaşça indim ve çimenlerin üzerinde ilerledim. Devasa şenlik ateşleri vardı, ateşlerin ısı-

sı her yana yayılıyordu. Alnımdan akan teri silmek üzereyken bir garson elime soğuk bir kadeh şarap tutuşturdu ve ben bir şey söylemeye kalmadan ortadan kayboldu.

Arkamda beliren Sebastian nazikçe, “Gelmişsin,” dedi.

Gergin bir şekilde ona döndüm, önceki konuşmamızda hislerini incittiğimin fazlasıyla farkındaydım. “İstersen odama geri dönebilirim.”

“Bence asıl sorun bunu hiç ama hiç istemiyor olmam.” Gözleri yavaşça üzerimde gezindi. “Gerçi anlaşılan güzelliğinle bana işkence etmeye kararlısın.” Sözlerinde bir itham yoktu, yeniden göz göze geldiğimizde bana gülümsüyordu. “Gelmene sevindim.”

“Sevinmene sevindim.” Ona şöyle bir bakıp yutkundum. İşkence çeken sadece o değildi. Sebastian beyaz saçlarını arkaya taramış, ensesinde toplamıştı. Altın renkli tuniğinin içinde omuzları imkânsız bir şekilde geniş görünüyordu. Gözlerim bir an için aşağı kaydı ama bakışlarımın deri pantolonunun içindeki güçlü bacaklarında oyalanmasına cesaret edemedim.

“Önceden söylediklerim için özür dilerim. Haddimi aştım...”

“Hayır. *Ben* özür dilerim,” dedim. Bu doğrudu. Hislerimi ya da yapmam gerekeni değiştirmiyordu ama Sebastian’ın hislerini incitmekten nefret ediyordum. Şimdi yaptığının canını daha çok yakacağını bilmekten nefret ediyordum. “Buraya geldiğimde ön yargılarını vardı, biliyorum ama ne kadar haksız olduklarını görüyorum artık. Peri Diyarı’nın düşündüğüm gibi bir yer olmadığını anlıyorum.”

Sebastian yüzümü inceledi. “Bu iyi bir şey mi?”

“Öyle denebilir,” düşüncelerimdeki değişimi açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştım ama nasıl yapacağımdan emin değildim. “Buradaki perilere güvenmekte zorluk çekiyorum ama evdeyken de öyle kolay kolay güvenmezdim zaten. Peri Diyarı’nın kendine has sorunları olabilir ama periler insanlardan daha zalim ya da bencil değil.”

Sebastian uzun uzun yüzüme baktı, bütün yalanlarımı ve sırlarımı orada bulacakmış gibi. “Peki bu bizim için ne anlama geliyor?”

Bir adım atarak ona yaklaştım. Elini tuttuğumda ne kadar büyük bir hain olduğumu iliklerime kadar hissediyordum. “Şu anlama geliyor, umarım henüz benden vazgeçmezsin.”

Sebastian gözlerini faltaşı gibi açtı ve burun delikleri genişledi. “Senden nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum, Abriella.”

O güzel gözlerine daha fazla bakamayacak kadar korkaktım, bu yüzden elini bırakıp şarabıma baktım. “Demek Litha böyle bir şeymiş,” dedim, sessizliği doldurmak için.

“Öyle. Gerçi fark etmişsindir, bizim dans edip şarabı fazla kaçırmak için bahaneye ihtiyacımız yoktur.”

“Güneşin kutlamasının neden gece yapıldığını sorabilir miyim?”

Sebastian insanlara, ateşe, müzisyenlere baktı. “Çünkü en kısa gece olmadan en uzun gün olmaz. Ayrıca geceleri ateş yakarak güneşi onurlandırırız. Güneş doğmadan yakarız ve doğana kadar yanar, böylece karanlığa gömülen kısa saatler bile sembolik olarak aydınlanmış olur.”

“Peki şarap ve dans neyi sembolize ediyor?”

“Hayattan aldığımız zevki.” Sebastian sıırttı, ardından gözü elimdeki dokunmadığım şaraba kaydı. “Tadı kötü mü?”

“Henüz içmedim.” Bir an için düşündüm. Kadehin kenarına yapışan baloncuklar şenlik ateşinin ışığında parlıyordu. “Ölümlüler peri şarabı içince kendinden geçmiyor mu?”

Sebastian güldü. “Ölümlü şarabı da öyle, hepsi ne kadar içtiğine bağlı.” Kadehime uzandı ve bardağı elimden alırken parmaklarımız birbirine değdi. O tek dokunuşla birlikte odamda yaşadıklarımız gözümün önüne gelmişti; elini belime koyduğunu, dudaklarını dudaklarıma bastırdığını hissettim ve baştan aşağı ürperdim. Sebastian kadehi karıştırdı ve kokusunu aldıktan sonra tekrar bana uzattı. “İçmek istersen tamamen güvenli.”

Altın şarabı koklama sırası bendeydi. Tadı güneşte olgunlaşmış vişneler gibiydi. Sebastian’dan gözlerimi ayırmadan kadehi dudaklarıma götürdüm. Şarabın tatlı tadı damağımda bir patlama yarattı ve göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Tatmin olarak mırıldandım ve bardağın yarısını kafama diktim. “Vay canına. O kadar lezzetli ki içinde yüzebilirim.”

Sebastian kıkırdadı. “Yaz gündönümü benim de en sevdiğim şaraptır.”

Ateşleri ve misafirleri izlerken bardağımın geri kalanını bitirdim. Merakımın şüphe çekmesinden endişelendiğim için henüz kütüphaneyi sormaya çekiniyordum. Sebastian’la vakit geçirmek hiç zor gelmiyordu, üstelik şaşırtıcıydı ama kimse bizi rahatsız etmiyordu. Müzik yavaşlayınca ve çimenler dans eden çiftlerle dolunca bile yanımıza kimse gelmedi.

Birdenbire kaşlarımı çattım. “Diğer kızların seni benden uzaklaştırmasını beklerdim.” Nedimelerim bu gece beni ha-

zırlarken sarayda kalmaya davet edilen on iki kadından altısının eve gönderildiğini anlatmıştı. Sebastian'ın geri kalan kızlarla ilgilenip ilgilenmediğini merak ettim. Onu kandır-dığımı öğrendiğinde, onlardan birini seçmekten memnun olacak mıydı?

Gözlerini dansçılardan ayırıp bana baktı. “Buradaki insanlar bizi göremesin diye bizi büyüledim.” Bana gülümsedi. “Seninle bir gece geçirme şansını kaçırmak istemedim.”

Onu şöyle bir sarsıp gözlerindeki hayranlığı hak etmediğimi söylemek istedim. Ben en kötüsüydim. Yalancı. Hır-sız. Sahtekâr. Bunun yerine boş kadehimi yanımdan geçen garsona verip kollarımı Sebastian'ın boynuna doladım. “O halde şansımız varken dans etsek iyi olur.”

Sebastian ellerini boynuma yerleştirdi ve beni kendine doğru çekti. Başımı göğsüne yaslayarak müzikle eşliğinde sallandım. Peri Diyarı'na geldiğim ilk gece duyduğum müzik aksak ritimli, beni içine çeken hipnotize edici bir melodiydi. Şimdi ise farklıydı. Aksine, bu müzik bana evi hatırlatıyordu. Jas ile bebeklerimizle oynarken annemin piyano çaldığı günleri hatırlatıyordu. Ben temizlik yapmak ve Madam V'nin ödemesini yetiştirmekle meşgulken kuzenlerimin gittiği baloları hatırlatıyordu. Kız kardeşimi kurtarmak için onu kandır-mak zorunda olmasaydım Sebastian'la kurabileceğim ilişkiyi hatırlatıyordu.

Değerli bir anı ve kaçırılmış bir fırsattı. Hem acı hem de tatlıydı.

Ruh halimdeki değişimi fark etmiş olmalı ki, Sebastian geri çekilip bana baktı. “Aklından ne geçtiğini anlat bana.”

İşte sana fırsat, Brie. Biraz daha Bash ve Brie olmak istiyordum. Ama tereddüt edecek vaktim yoktu. “Böyle bir geceden sonra, bütün günü yatakta kitap okuyarak geçirebileceğimi düşünüyordum.” Bu andan yararlandığım için kendimden nefret ediyordum ama gözlerimi kaldırarak ona zoraki bir gülümseme gönderdim. “Bana kütüphaneyi göstermeye ne dersin? Böylece benden günlerce uzak kaldığında kitaplarla oyalanabilirim.”

Sebastian’ın gözleri muzipçe parladı. “Senden uzak kalmak benim de hoşuma gitmiyor ama sorumluluklarımdan kaçamayacağımı biliyorsun.” Az önceki eğlenceli ifade yüzünden silindi. Eliyle enseme ufak, nazik daireler çizmeye başladı. “Her ne kadar birlikte geçirdiğimiz zaman kısıtlı olsa da.”

Kısıtlıydı çünkü onunla evlenmek istemiyordum. Kısıtlıydı çünkü yeniaya dek kendine bir gelin seçmeliydi.

Başımı eğip gözlerimi kapatarak acıyı unutmaya çalıştım. Bir perinin kalbimi kıracağını hiç tahmin etmezdim ama kırmıştı işte.

“Litha şenliğinde böyle mutsuz durmana izin veremem. Yakışık olmaz.” Ben endişesini telkin edip hiç sorun yokmuş gibi davranmaya fırsat bulamadan elimi kavradı ve beni tekrar şatoya çekti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Burada geçirdiğin zaman boyunca benden o kadar az şey istedin ki. Kütüphaneyi görmek istiyorsan, seni hemen şu anda oraya götüreceğim.”

Kalbim küt küt atıyordu, bu seferki gülümsemem gerçektir.

Beni bu gece götüreceğini tahmin etmemiştim. Herkes partiyle meşgulken gizlice girip kitabı alabilirdim.

“Biliyor musun...” dedi yürürken. “Fairscape’te yatak odası dediğin o kutu gibi odada seni ilk gördüğüm gün de kitap okuyordun.”

“Bunu hatırlıyor musun?” *Ben* hatırladığıma emindim. Sebastian’ı uzun zamandır tanıımıyordum ve Jas yakışıklı çırağı mahzenimize getirdiğinde dehşete düşmüştüm. Hayatımızın gerçeklerini görmesini istemiyordum.

“Yatağın kenarına kıvrılmıştın. Kitabın içine gömülmüş haldeydin, zorlu bir hayat yaşaman ve kendine ait sadece küçük bir odan olmasının hiç önemi yoktu sanki. Her şey için çok çalışman gerekmesinin önemi yoktu. Kitap okuduğun zaman, başka yerlere gidiyordun. Başka *biri* oluyordun.”

Hakkımda tahmin ettiğimden çok daha fazlasını fark etmişti.

“Annem bize okumayı ve hikâyelerin gücünün değerini bilmemizi öğretti,” dedim. “Bizi terk ettikten sonra, ne zaman annemizi özlese Jas’a hikâyeler okurdum. Hikâyeler ikimizin de bunu atlatmasını sağladı.”

Bana meraklı bir bakış attı. “Son zamanlarda bana kız kardeşini sormamana şaşırdım.”

“Ben...” Yürürken gözlerimi indirip ayaklarıma baktım. *Tabii ya*. Aynayı geri verdiğimi sandığı için, aynayı kullanıp sürekli ona baktığımı bilemezdi. “Sanırım çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.”

“Hey.” Elimi sıktı. “Seni üzmemek istemedim. Sadece hâlâ bu konuda çalıştığımı bilmeni istiyorum. Casuslarım onun ye-

rini bulmuş olabilir. Askerlerim şimdi oraya gidiyor. Umutlarını boşa çıkarmak istemem ama...”

Yürümeyi bıraktım. Sebastian’ın Jas’ı kurtarmasını umut etmeyi ne zaman bıraktığımdan emin değildim. Tam benlik bir hareketti. “Ciddi misin?”

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Kral kurnazdır. Değerli olduğuna inanmasaydı kız kardeşini kaçırmazdı, yani onu kolay kolay bırakmaz. Artık çok yaklaştık ama Jas sağ salim eve dönene kadar bir anda her şey değişebilir. Kral çok güçlü.”

Kralın güçlü olduğu kesindi. Bunu kendim de görmüştüm. Öte yandan, Finn’in güçlerini kullandığını hiç görmemiştim. Finn’in güçleri ait olduğu tahta oturmadığı için bir şekilde azalmış olabilir miydi? Asi Perilerin ihanetinden sonra iyileşememesinin sebebi bu muydu?

“Kralın gücü tahttan mı gelir?”

Sebastian kaşlarını çatı. “Kralın gücü ona aittir.”

“Tahta başka biri geçtiğinde tahtın gücü ona mı geçer?”

Başını salladı. “O bahsettiğin taht değil, taç. Ama Mordeus tacı hâlâ bulamadı. Hatta, taç olmadan tahta bile oturamaz ve tacı alana kadar bu güce ulaşması mümkün değil.”

Kayıp taç. Finn’in güçleri vardı ama kullanmayı tercih etmiyor olabilir miydi? Tacı alana kadar güçlerini bekletiyor muydu? Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu, belli ki ortada bilmediğim önemli bir bilgi vardı.

“İşte geldik.” Sebastian kraliçenin kütüphanesinin uzun ahşap kapılarını ittirerek açtı. Burayı daha önce görmüş, hatta birkaç kez keşfetmişim.

“Buraya daha önce gelmişim,” dedim, umursamaz bir

ton takınarak. “Gerçekten inanılmaz bir yer ama bu gece beni şımartmayı gerçekten istiyorsan beni en büyük kütüphaneye götürmeye ne dersin?”

Sebastian başını salladı ve nazikçe güldü. “Başka bir kütüphane yok ki... ne büyük ne de küçük. Ama kitapları bu kadar seviyorsan, saray mimarlarına yeni bir kütüphane kanadı inşa etmelerini söyleyebilirim.” Gülümsemesi giderek soldu, burada ne kadar az günüm kaldığını o da fark etmiş gibiydi.

İçimde yükselen suçluluk duygusunu göz ardı ederek elini tuttum ve kütüphaneye girerek rafların arasında dolaşmaya başladım. Kitap almak istediğimi söylemiştim, burada binlercesi olduğunu düşünecek olursak bir tane seçmezsem şüphelenebilirdi. Neyse ki rol yapmanın bu kısmı benim için kolaydı. Kitapları gerçekten seviyordum ve rafların arasında dolandıkça gözüme bir an önce okumak istediğim bir sürü kitap çarpmıştı.

Sebastian’a, “Birkaç tane kitap alabilir miyim?” diye sordum parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirerek.

“Kaç tane istiyorsan alabilirsin,” dedi, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

Kendime dört tane kitap alma hakkı verdim ama dönüp yeniden Sebastian’a baktığımda yüzünde hayranlığa benzeyen bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. “Bana neden böyle bakıyorsun?” diye sordum gülümseyerek.

Sebastian yutkundu. “Bütün bunlar olmadan önce, bu yere uyum sağlayacağın aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama artık buradaki hayatın bir parçası haline geldiğin için seni bırakmak çok daha zor olacak.”

Kucağımdaki kitaplara daha sıkı sarıldım. Sebastian'ın olmadığı bir hayatı hayal bile edemezdim. Fairscape'te siyah beyaz yaşadığım hayata renk katan oydu. İçimdeki boşluğu dolduran oydu. Her günüm bitmek bilmeyen bir iş, hırsızlık ve başarısızlık silsilesi içinde geçerken onu görmeyi dört gözle beklerdim. “Ben de seni bırakmak istemiyorum,” diye itiraf ettim. *Keşke seninle geçireceğim hayatın burada olması gerekmeseydi.*

Gerçek şuydu ki, kraliçeyle aynı çatı altında yaşamayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Onun başının altından çıkan bütün zalimliklere yanağını çeviren türde biri olmak istemiyordum ve Sebastian için beslediğim hislere rağmen, bu yanıma köreltmeyi reddediyordum.

Sebastian elimde tuttuğum kitapları alıp yanında duran masaya koydu. Başını eğip yeniden bana baktığında yüzünde yumuşak, nazik bir ifade vardı. “Kapat gözlerini.”

Kütüphanede etrafa bakındım. Umarım orada beni bekleyen tatlı bir sürpriz hazırlamamıştı. Suçlulukla kıvranıyordum zaten. “Neden?”

“Kapat işte.”

Gülümseme taklidi bile yapacak durumda değildim. “Peki.” Gözlerimi kapattım ve bana yaklaştığını hissettim.

“Sakın açma.” Sebastian bir kulağıma yumuşak bir nefes üfledi. Sırtımı zevkle geriye attım ama gözlerimi kapalı tuttum. Sebastian diğer kulağıma üfledi, ardından bir şey duydum... önce sessiz, sonra yükselen bir ses. Kulaklarıma tatlı bir melodi doldu ve bütün odayı doldurdu. “Duyabiliyor musun?”

“Bu ses nereden geliyor?” diye sordum.

“Kütüphane cinleri. Kitapları çok sever ve onların arasında yaşarlar. Nasıl dinleyeceğini bilersen, şarkı söylediklerini duyabilirsin.”

Kitapların arasında yaşayan ve şarkı söyleyen kütüphane cinleri. Böyle bir şeyin var olduğunu bilseydim perilerden nefret eder miydim acaba?

“Gözlerimiz açıkken neden duyamıyoruz peki?”

“Ben duyabiliyorum ama sen ölümlüsün. Kulakların bizimki kadar hassas değil.”

Bu dünyanın insan kulaklarımla duyamadığım özel bir tarafını duyabilmem için sihrini kullanmıştı.

“Benimle dans eder misin?” diye sordu, ellerini belime dolayarak.

Gözlerim hâlâ kapalı bir halde başımı göğsüne yasladım ve kütüphane cinlerinin hafif ve ince müziğine eşlik ederek sallanmaya başladım. Belki de cinlerin şarkısının etkisinde kalmıştım ama sallanarak dans ederken kendimi bir şekilde ona daha yakın hissediyordum. Bir an için Sebastian’ın bana önerdiğini kabul ettiğimi, onun karısı olup hayatımı kaçamak öpücüklerle ve kütüphanede dans ederek geçirdiğimi hayal ettim.

“Prens Ronan.”

Sebastian doğruldu. Ben gönülsüzce kollarından ayrılırken o da kütüphaneye gelen Riaan’a döndü.

“Üzgünüm, Majesteleri. Ama eğer şey hakkında bir gelişme olursa haber verin demiştiniz...” Gözü bir an için bana takıldı ve sonra tekrar prensine döndü. “Hain hakkında.”

Bütün bedenim birdenbire buz kesti. *Hain*.

Sebastian irkildi, o da şaşırdığı için verdiğim tepkiyi fark etmemiş olmalıydı. Dönüp bana bakınca yüzüme sakın bir ifade yerleştirmeye çalıştım. “Birkaç dakikalığına gitmeliyim. Burada kalmak istersen gelip seni alabilirim ama işim uzayabilir.”

Kütüphaneye ve masada beni bekleyen kitaplarıma baktım. O anda yapmak istediğim tek şey Riaan’ın *hain* ile kimi kastettiğini öğrenmekti. “Sanırım yatağa döneceğim.”

“Odan yolumun üstünde. Sana eşlik edeyim.”

Sebastian kolunu uzattı. Kolumu onunkine geçirip adımlarımı onunkine uydurdum ve her yanımda gerginlikten kasılsa bile rahat davranmaya çalıştım. Riaan arkamızdan geliyor ama asla çok uzakta kalmıyordu.

Sebastian kapımın önünde durdu. “İyi geceler.” Elimi dudaklarına götürüp eklem yerlerimi öptü. “İyi uykular.”

“İyi geceler, Seb...” Riaan’ın güvensiz bakışlarla bizi izlediğini fark ettim. Hassas peri kulakları küt küt atan kalbimi duyabiliyor muydu? Neyse ki Sebastian bir şey fark etmemişti. Ona bir gülümseme gönderip başımı sallayarak iyi geceler diledim. “Majesteleri.”

“Tatlı rüyalar.” Sebastian bana göz kırptı.

Kapımı kapatmadan odama girdim ve hainin icabına bakmaya giden Sebastian ile Riaan’ın arkasından baktım.

Beni fark etmeyecek kadar uzaklaştıklarında görünmez olup peşlerinden gittim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SEBASTİAN, RİAAN'A "O olduğuna emin misin?" diye sordu. Pek kullanılmayan, loş ışıkla aydınlatılmış bir koridora saptıklarını görünce rahatladım. Eğer kraliçenin odasına giderlerse görevi yarıda bırakmak zorunda kalacaktım.

"Evet. Kraliçe de kimliğini doğruladı."

Sebastian omuzlarını oynattı, ardından daha önce hiç görmediğim başka bir koridora saptı. Kraliçe burayı büyülemiş olmalıydı. "Onu ibretlik bir hale getirelim."

Burası koridordan çok bir tüneli andırıyordu, tavanı o kadar alçaktı ki erkekler yürürken başlarını eğmek zorundaydı. Çok geçmeden karanlık basamaklara vardık ve Riaan önlerini aydınlatması için bir ışık huzmesi çağırdı. Güvenli bir mesafeden onları takip edip gölgelerde saklanmaya odaklandım.

Aşağı doğru attığımız her adımda hava soğuyordu, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Sebastian basamakların

dibinde durdu, bacaklarını açıp kollarını göğsünde kavuşturarak kilitli bir hücreden içeriye baktı. Durduğum yerden hücrenin içini göremiyordum ama konuşmaları duyacak kadar yakındım.

“Jalek,” dedi Sebastian, zaten altüst olan midem iyice kasıldı. Bu, Finn’in arkadaşı olan Jalek miydi? Bana kılıç kullanmayı öğreten erkek miydi? “Bu özel günde aramıza dönmek ne hoş.”

Parmaklıkların arkasındaki erkek Sebastian’ın yüzüne tükürdü. “Defol git,” diye hırladı ve kim olduğunu anladım. Bu sesi tanıyordum.

“Kaderini elinde tutan adama böyle mi davranılır?”

Jalek nefes vererek kahkaha attı. “Bundan beni serbest bırakma ihtimaliniz olduğunu mu anlamalıyım?”

Sebastian ellerini cebine soktu ve hücrenin karşı duvarına yaslandı. “Kimin için çalıştığını ve onları nerede bulabileceğimizi söylersen düşünebilirim.”

“Ben yalnız çalışırım.”

Sebastian hırladı. “Ben aptal değilim. Prens Finnian için çalıştığını biliyorum. Seni o mu gönderdi? Ne planladığını anlatırsan seni hapisten çıkarırım.”

“Ben kendi türüme ihanet etmem, sizin kraliçeniz gibi değilim.” *Kraliçe* sözcüğünü hakaretmiş gibi söylemişti. Sebastian öne atıldı, elini parmaklıklardan içeri uzatarak Jalek’in gömleğini tuttu ve onu havaya kaldırdı.

“Seni hain piç.”

Jalek nefes almaya çalıştı, sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapadı. Yüzü kıpkırmızı kesildi, sonra mora döndü,

sanki biri onu boğuyormuş gibiydi. Başka tarafa bakmak istedim. Sebastian'ın bu yüzünü görmek istemiyordum. İyi ve kibar olarak tanıdığım bir erkeğe zalimce davranabileceğini düşünmek istemiyordum. Yine de kendimi hiçbir dakikayı kaçırmamak için zorladım.

Sebastian onu hâlâ havada tutuyordu ama Jalek nefes borusundaki baskı ortadan kalkmış gibi birdenbire hırıldadı ve tükürdü.

“Seni şu anda öldürmemem için bir sebep ver bana,” diye hırladı Sebastian.

“Beni öldürürsen, tacı asla alamazsın.”

Bir haini öldürdüğü için kraliçe Sebastian'dan doğuştan kazandığı hakkı esirger miydi?

Sebastian Jalek'i bıraktı ve geriledi, burun delikleri kocaman açılmıştı. “Bununla ilgili ne biliyorsun?”

Jalek güldü. “Onu kandıramadığını bilecek kadar çok şey biliyorum.”

Bir ışık huzmesi Jalek'e çarpıp onu yere yığdı.

“Bu gece burada uyuyacaksın,” diye hırladı Sebastian. “Sabah olduğunda fikrini değiştirirsen, belki o zaman bir anlaşma yapabiliriz. Eğer değiştirmezsen, seni ibretlik hale getiririm. Bütün krallık, ailemi tehdit etmenin bedelinin ne olduğunu öğrenir.”

Sebastian merdivenleri hızlı hızlı tırmanıp tam yanımdan geçti, Riaan da peşinden gitti.

Onlar merdivenlerin başındaki koridora sapıp gözden kaybolana kadar bekledim. Ancak o zaman gölgeleri üzerimden atıp yeniden fiziksel halime döndüm.

Hücrenin yanına giderek kollarımı ovdum. Burası çok soğuktu. “Jalek?”

Beni görünce doğruldu. “Brie. Ne zamandır buradasın?”
“Yeterince uzun süredir.”

Yüzü bembeyaz kesildi. “Ne kadarını duydun peki?”

“Finn’e ihanet etmezsen seni öldüreceğini anlayacak kadarını duydum.” Sayısız nedenden ötürü bunu riske atamazdım. “Seni buradan çıkarmalıyım.” Ellerimi parmaklıklara götürdüm ve kilidi aradım.

“Burası sihirli bir hücre. Kilidi Prens Ronan isteyince beliriyor ve o isteyince yok oluyor.”

Titredim. “Sabaha kalmadan donarak ölürsün. Bir yolu olmalı. Sihir yapamaz mısın?”

Jalek kahkaha attı. Kısık sesli, boğuk ve... çaresiz bir kahkahaydı. “İlk iş damarlarıma güçlerimi kullanmamı engelleyen bir zehir verdiler.” Başını yana eğdi ve gözlerini kapattı. “Damarlarına kurşun enjekte edilmesi gibi bir şey.”

“Etkisi geçecek mi? Sabah Sebastian’ın dikkatini dağıtıyorum ve sen de...”

“Teklifin için teşekkürler ama olmaz. Prensi günlerce oyalasan da bana o zehri vermeye devam edecekler.”

“Sebastian’ı bu halde hayal etmekte zorlanıyorum. Kendim görmemiş olsam...” Yutkunarak şaşkınlığımı gizledim.

“Savaş hepimizin kötü yönlerini ortaya çıkarır.” Jalek başını salladı. “Finn’e üzgün olduğumu söyle. Ona de ki...” Başını ellerinin arasına aldı ve dudaklarından bir dizi küfür döküldü. “Kraliçeyle ilgili haklıymış. O ölüyor ama yeterince hızlı değil.”

Ellerimi demir parmaklıklara koydum, keşke onu rahatlatacak bir şey söyleyebilseydim. Ama elimde yalnızca sorular vardı. “Sebastian seni öldürürse kraliçe gerçekten tahta geçmesine izin vermeyecek mi? Eğer bu doğruysa, belki o ölene dek seni hayatta tutmak zorunda kalır.”

Jalek benimle göz göze gelip bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. “Çok fazla şey biliyorsun ama yeterli değil.”

“O halde neyi bilmem gerektiğini söyle bana!”

Gözlerini yeniden kapatarak bir köşeye sıkışmış halde, “Lanetler, sırlar ve fedakârlıklardan ibarettir. Kraliçe bedeli ödediği sürece acı çekmeye devam edeceğiz,” diye fısıldadı.

Ben saraydan kaçarken Litha şenlikleri tüm hızıyla devam ediyordu. Ahırlardan bir at çalmak hiç sor olmadı. Saraydan Finn’in evine o kadar çok kez gidip gelmişim ki yol artık zihnime kazınmıştı.

Dört nala gittim, gölgelerde kaldım ve ağaçların ötesindeki karanlıkta beni neyin beklediğini düşünmemeye çalıştım.

Finn’in evine vardığımda atımı öne bağladım ve kapıyı çalmakla uğraşmadım. Bunun yerine arka sokağa sapıp gölgeye dönüştüm ve duvardan geçip evin arka bölümünden içeri girdim. Kütüphaneden gelen kısık sesli konuşmalar git-tikçe yükseliyordu.

Seslerden biri Finn’e aitti, odaya yaklaşıncı diğerinin de Pretha’nın olduğunu anladım. İçeri süzülüp onları gizlice dinleyebilirdim, ben burada yokken ne konuştuklarını duymuş olurdum ama Jalek’i orada bırakamazdım. Bana ya da

Finn'e ihanet etmese bile, eğer ölürse buna dayanamazdım. Bu yüzden gölgelerden çıktım, kütüphanenin kapısını açtım ve içeri girdim.

Finn ile Pretha konuşmayı bırakıp bana döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Pretha.

"Jalek. Onu yakaladılar. Sebastian onu tehdit etti..." Jalek istediği bilgiyi ona vermezse Sebastian'ın tam olarak ne yapacağını bilmediğimi fark ettim. Muhtemelen onu öldürdü. Belki de daha kötüsünü yapardı. "Onu ibretlik hale getireceğini söyledi."

"Biliyoruz," dedi Pretha sessizce. Finn'e uzun bir bakış attı. "Biz de onu bulup nasıl kurtaracağımızı konuşuyorduk. Kraliçenin mahzenlerine nasıl girildiğini kimse bilmiyor."

"Ben biliyorum." Yutkundum. "Bu gece Sebastian'ı oraya kadar takip ettim ama Jalek'i kurtaramadım. Hücresinin kapısı yok, sadece demir parmaklıklar var."

"Sadece ölümlüler mahkûmlarının hüccresine kapı takacak kadar akılsızdır, Prenses," dedi Finn.

Pretha tırnağını kemirdi. "Bir şeyi onunla takas edebiliriz"

"Ne gibi?" diye sordu Finn.

"Benim bir fikrim olabilir," dedim.

"Bilgi," dedi Pretha, beni duymazdan gelerek. "Verebileceğimiz bir şey olmalı."

Finn başını salladı. "Elimizde Prens Ronan'ın değerli bulabileceği bir bilgi yok."

"Ne yapabileceğimizi biliyorum," diye tekrar denedim.

"Ama var," dedi Pretha, bana hızlı bir bakış atarak.

"Hayır," diye hırladı Finn. "Çok çalıştık."

“Dinleyin beni,” diye bağırdım, sesim yüksek tavanlı odada yankılanacak kadar yüksek çıktı.

Finn kaşını kaldırdı. “Pardon, Prenses. Seni üzmemek istemedik. Fikrini anlat bize.” Sesindeki küçümseyici tonu duyunca oradan gidesim geldi ama... *Jalek*. Onu orada bırakamazdım.

“Hücrelerini açamıyoruz, biz de onu duvarların içinden geçiririz.”

Pretha’nın gözleri parladı, dönüp Finn’e baktı. “Acaba sen...”

“Hayır,” dedi, sözünü keserek. “İyi bir günde bile yapmam, şimdi ise hiç yapamam.”

“Bence... bence *ben* yapabilirim.”

Pretha öne çıktı, kaşını kaldırıp bana baktı. “O halde bu gece oraya gittiğinde neden yapmadın?”

Finn kaşlarını çattı. “Çünkü *yapamadı*.” Bana baktı. “Olumlu tavrın çok şirin ama eğitimin henüz tamamlanmadı. Gücünün en ufak kısmını bile zar zor kontrol edebiliyorsun, kraliçenin mühürlerinden geçmeye çalışırken kontrolü kaybedersen, bütün kraliyet muhafızları peşine düşer.”

Yanaklarım yanıyordu. Bunu itiraf ederken kendimi bir aptal gibi hissediyordum ama kendimi söylemeye zorladım. “Haklısın. Yapamam. Tek başıma olmaz ama gücüm... sen yanımda olunca güçleniyor. Bana dokunduğunda...” Ağzımdan çıkanlardan anında pişman oldum. Kulağa çok, çok samimi geliyorlardı. Yüzüm alev almıştı sanki ama çenemi kaldırıp devam ettim. “Sen de benimle gelersen, senin desteğin sayesinde yeterince güçlenip bunu yapacak kadar kontrol edebilirim.”

Finn öylece bana baktı.

Pretha başını salladı. “Çok riskli. Hücrenin içine girip yapmayı başaramazsanız ne olacak? Üçünüz de hücrede kalırsınız. Bunun bizim için teşkil edeceği tehlikeyi bir kenara bırakalım, Brie, prensinin ne işler çevirdiğini öğrenmesini mi istiyorsun?”

“Hadi ona gösterelim.” Finn bir adım öne çıkıp elini bana uzattı.

Elini tuttum ve içimdeki güç uyandı. Oda tamamen karanlığa gömüldü. Pretha bir küfür savurup elimi tuttu ve üçümüz birlikte duvardan geçip kendimizi arka sokakta bulduk.

“Uyan artık, seni tembel pislik,” dedi Finn, Jalek’i çizmesinin ucuyla dürterek. “Bu sabah kraliçenin seni kahvaltı niyetine yemesini istemiyorsan kalk.”

Finn’in sözlerini duyunca irkildim. Hücrenin zifiri karanlığında mükemmel gece görüşüme rağmen yüzündeki ifadeyi zar zor seçebiliyordum. “Kahvaltı mı? Kraliçe yamyam mı?”

“O bir canavar,” dedi Jalek, yerden kalkıp kaşlarını çatarak bize baktı. “İkiniz buraya nasıl girdiniz? Canınıza mı susadınız yoksa?”

Finn başını bana doğru eğip iç çekti. “Prenses ısrar etti. Macera yaşamak istedi, ben de onu kıramadım.”

“Eğer kendini benim için feda edersen...” diye mırıldandı Jalek. “Kraliçeden önce seni ben öldürürüm.”

Basamaklardan ayak sesleri gelince hücrenin parmaklıklarına dönüp kimin geldiğini görmeye çalıştım ama bu açı-

dan görmek imkânsızdı. Dışarıda tüm hızıyla devam eden partiden geçip şatoya girdiğimizde büyülenmiş kapının olduğu koridorun başında iki muhafız, mahzenin basamaklarının başında ise iki muhafız daha olduğunu görmüştük. “Biri geliyor,” diye fısıldadım.

Finn başını basamaklara çevirdi, gözlerimi onun baktığı yere çevirmeye fırsat bulamadan beni hücrenin bir köşesine doğru çekti. Orada karanlığa dönüştük.

Jalek gözlerini faltaşı gibi açtı. “Cennet ve cehennemdeki tanrılar,” diye fısıldadı.

Muhafızı görmeden önce ışığını gördüm. Arya’nın muhafızlarının geleneksel zırhını giymişti ve avucunun içinde bir ışık huzmesi tutuyordu.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun, hain?” diye sordu zırhlı muhafız.

Jalek yüzünden bütün izleri silip parmaklıklara doğru döndü.

Muhafız ışık huzmesini önce Jalek’in yüzüne, sonra da hücrenin içine doğru tuttu. Finn elimi sıkı sıkı tutup beni kendine doğru çekerek göğsünü sırtıma yasladı. Bana dokunduğunda nefesim kesilmiş ve bedenim gerilmişti.

“Şşşt,” diye fısıldadı Finn. Sıcak nefesini kulağımda hissediyordum, boş elini ise karnıma sarmıştı.

Gözlerimi kapatıp yutkundum. Ona bu şekilde tepki vermekten nefret ediyordum. Bir yanımda o elini hareket ettirip dokunuşuyla birlikte alev alan tenime dokunmasını dilemesinden ise daha çok nefret ediyordum. “Biraz fazla zevk alıyorsun,” diye fısıldadım.

Sırtıma yasladığı göğsünü titreterek sessizce kıkırdadı ve dudaklarını kulağıma değdirdi. “Ne demezsin.”

Muhafız, Jalek’in hücresinin önünden geçerek koridorda volta atmaya başladı. Finn ile gizlenmeye devam edip basamakların başındaki yerine dönmesini bekledik.

Finn başparmağıyla hafif hareketlerle karnımda daireler çizdi.

“Kes şunu.” Karşı koymaya çalışsam da inandırıcı olamayacak kadar gönülsüzdü.

“Nasıl istersen.”

Ama parmaklarını açıp karnıma koyması daha kötüydü, hoşnut bir inleme çıkarmamak için yutkundum. Karanlık etrafımızda kalp atışı gibi atıyordu.

“Rahat ol, Prenses. Sihre odaklan. Buradan çıktığımızda sana dokunduğumu hayal etmeye devam edebilirsin.”

Ona düşüncelerimin hangi yöne kaydığı konusunda tamamen yanılan iğrenç bir domuz olduğunu söylemek için ağzımı açmıştım ama muhafızın dönüşüyle birlikte geri kapattım. Muhafız ışık huzmesini bir kez daha hücrenin içine tuttu. Saklandığımız köşe karanlıkta kalınca bir şeyden şüphelenmeyerek dikkatini yeniden Jalek’e çevirdi ve rahat bir nefes aldım.

“Kız kardeşini hatırlıyorum,” dedi muhafız küçümseyerek. “O güzel genç kızın ağabeyinin suçlarının bedelini ödemesi yazık oldu ama hiç önemsemedin, öyle değil mi? Onu bizzat ben ateşe attım. Alevler tenini yakarken attığı çığlıkların sesini hiç unutmayacağım.”

Finn muhafızın üstüne atlayacağımdan korkmuş olmalı

beni daha sıkı tuttu. Jalek'in bedeni baştan aşağıya geriliyordu, ellerini yumruk yaptı ama muhafıza cevap vermedi.

Kız kardeşi canlı canlı yakılmıştı. Onun adına kalbimin kırıldığını hissettim, artık sözüm ona "iyi" periler konusunda hiç olmadığım kadar kararsızdım.

Muhafız gözlerini kısarak Jalek'e baktı ve küçümseyici bir tavırla dudağını büzdü. "Umarım kraliçe burada çürüyüp gitmene göz yumar." Ardından arkasını döndü ve hepimiz nefesimizi tutup basamakları çıkarken attığı adımları saydık.

Finn beni serbest bıraktı, parmakları gerekenden uzun bir süre karnımda gezindi. Hızla arkamı dönüp ona bir bakış attım.

Finn bana sırtarak dikkatini Jalek'e verdi. "Seni buradan çıkardığımızda onun tam önünden geçmek zorundasın."

Jalek hızla arkasını döndü, gözlerindeki keder karanlıkta bile oldukça barizdi.

Finn hücrede yürüyüp arkadaşıyla göz göze geldi. "Onu lime lime etmek istediğini biliyorum ama başka bir zamana kalmak zorunda. Anlaşıldı mı?"

Jalek yutkundu ve sertçe başını salladı. "Nasıl yapacağız peki?" Kısık ama hassas bir sesle konuşuyordu.

Finn elimi tuttu, sonra da diğer elini arkadaşına uzattı. "Elimi sakın bırakma ve bizi izle."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

FİNN'İN EVİNE DÖNDÜĞÜMÜZ zaman annemin bizi terk ettiği günden beri hissetmediğim kadar bitkindim. Daha önce hiç bu kadar sihir kullanmamıştım ve bu akşam olanlardan sonra kendimi duygusal olarak tükenmiş hissediyordum.

Jalek arkadaşlarıyla hasret giderirken, dışarı çıkıp evin arka tarafına kadar uzanan verandadaki sandalyelerden birine gömüldüm. Yakında şafak sökecekti ve birileri gittiğimi fark etmeden önce geri dönmeliydim ama kendimi gitmeye ikna edemiyordum. Henüz değil.

Yüzümü yıldızlara çevirip gözlerimi kapattım. Bir süredir Nasıgli perilerin mitolojideki gibi şeytan olmadığını biliyordum ama bu gece gözlerim açılmıştı ve Sebastian'ın sarayının ne kadar zalim olduğunu görmüştüm. Ağabeyini cezalandırmak için masum bir genç kızı diri diri yakmışlardı. Düşününce bile midem ağzıma geliyordu.

Arka kapının kilidinin açıldığını duydum, arkamı dönüp bakmasam da gelenin Finn olduğunu anlamıştım. Onu *hissedebiliyordum...* Buna da fazla kafa yormak istemiyordum.

“Orada iyi misin?”

İyi mi? İyi dediğin nedir ki? “Evet. Sadece yorgunum.” Omuzlarımı geriye attım. “Sence bu gece güçlerimi tüketme riski geçirmiş olabilir miyim? Kendimi tamamen bitkin hissediyorum.”

Başını salladı. “Yapabileceklerinin yarısını bile sergilemedin. Antrenman yapmaya ihtiyacın var. Bu kadar gücü bir anda kullanmaya alışık değilsin. Birkaç gün kendini biraz... *bitkin* hissedebilirsin. Hatta, Pretha’ya yarın antrenman yapmayacağınızı söylerim. Dinlenirsin.”

Ufuga doğru yavaş yavaş alçalan ayı inceledim. “Bugün demek istedin.”

“Sanırım öyle. Bugün, yarın... ne kadar istiyorsan o kadar dinlen. Bu gece harika bir iş çıkardın. Önündeki bu engeli kaldırır kaldırmaz, sen...”

Ona sert bir bakış attım. “Ben ne?”

Yüzünde kederli bir ifadeyle benimle göz göze geldi. “Durdurulamaz olacaksın.”

“Jalek neden Siğli Sarayı’nı terk etti?” diye sordum. “Kız kardeşini canlı canlı yakmalarına göz yumduysa o...”

“Hiçbir şeye *göz yumduğu* falan yok. Poppy’ye ne yaptıklarını öğrendiğinde artık çok geçti.” Soruma cevap vermesini bekleyerek ona baktığımda iç çekti. “Orayı terk etti çünkü kraliçeye hizmet etmek istemiyordu. Onlara karşı koymak için terk etti ama aynı zamanda kraliçeyi tahttan indirmeme yardım etmek istiyordu.”

“Bu ne kadar önceydi?”

Finn ağır hareketlerle yanımdaki koltuğa oturdu ve arkaya yaslanarak yüzünü göğe çevirdi. “Yirmi yıl önce.”

“Kraliçe hâlâ tahtta,” diye fısıldadım. Onları yargılamıyordum, Finn’in başını sallamasından bunu anladığı belliydi. “Kraliçenin ne kadar zalim olduğunu gördükten sonra o sarayda nasıl mutluymuş gibi davranacağımı bilmiyorum.”

Finn homurdandı. “Daha hiçbir şey görmedin.”

“Sebastian Jalek ile konuşurken, Jalek Sebastian onu öldürürse kraliçenin asla tahta oturmasına izin vermeyeceğini söyledi. Ama sonra kadın Jalek’i bizzat öldürmek istiyormuş gibi konuştular, yani bunu anlamadım.”

Finn nihayet dikkatini gökyüzünden alıp bana baktı. “Arıyadan bahsettiğine emin misin?”

“Evet, o...”

Finn kaşını kaldırdı, hatırlamamı bekliyordu.

Ama hayır. O demişti, *kraliçe* değil.

“O halde kim?”

“Bu gece yaptıklarınla bütün ekibimi etkiledin,” dedi. “Büyük bir risk aldın.”

Soruma cevap vermesi için ısrar etmeliydim ama nafile olduğunu biliyordum ve onunla tartışacak takatim kalmamıştı. “Hücredeki ben olsaydım siz de aynısını yapardınız.”

Derin bir nefes aldı ve kaşlarını çattı. “Bu gecedan önce bu doğru olur muydu bilmiyorum, Prenses. Anlaşılan sen hepimizden daha iyi kalplisin.”

Kral Mordeus’un mahzeninde geçirdiğim gece rüyamda Finn’i gördüğümü hatırlayınca yüzümü ekşittim. Rüyama

ını girmişti? Gücü bu muydu? Soru dilimin ucuna kadar
geldi ama kendimi tuttum. Finn'in tanıştığımız ilk geceden
beri üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu ona belli
etmek yapmak istediğim son şeydi. Sadece bir rüya olduğu
ortaya çıkarsa o utancı yaşamamak için bile olsa bu sırrı me-
zara kadar taşıyacağıma emindim.

"Saraya dönmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Sorun olmazsa, henüz dönmeye hazır
değilim. Ben sadece..." Derin bir nefes alıp dışarıya üfledim.
"Birkaç dakika daha kalmak istiyorum."

"Nasıl istersen."

Bir yanım kalkıp gitmesini bekliyordu ama yanımda kal-
dı. Gözlerimi çevirip ona baktığımda başının arkasındaki
tutamlarla oynuyorken gece göğünü izlediğini gördüm.

"Eskiden annemle geceleri dışarıda otururduk," dedim.
Ona bunu neden anlatıyordum bilmiyordum ama şu anda
içimden onu hatırlamak geliyordu. "Karanlığı, ayı ve takım-
yıldızlarını çok severdi. Bana bir yıldız tutup dilek dilememi
söylerdi."

Finn bana bakmıyordu. Gözlerini kapattı, hayallere dal-
mıştı. "Annen harika biri olmalı."

"Bazen keşke olmasaydı diyorum. Eğer bu kadar harika ol-
masaydı, bizi terk ettiğinde canım bu kadar yanmazdı," derin
bir nefes verdim. "Peki ya senin annen? Hâlâ yaşıyor mu?"

"Annem uzun, uzun yıllar önce küçük erkek kardeşimi
doğururken ölmüş. Bazı açılardan seninkine benzediğini ha-
yal ediyorum." Sesi boğuk bir hal aldı. "O da geceyi severdi
ve çocuklarına her şeyden çok önem verirdi."

Benim annem bize önem vermemiştir. Bizi terk etmiştir. Ama Finn'in sözlerini düzeltmedim.

Elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı. Aramızdaki bağ, gücüne her ne yapıyorsa onunla gücün içimde dalgalandığını hissettim. Yıldızlar daha ışıltılı parlıyordu sanki. "Bir yıldız seç," dedi. "Bir dilek tut."

Başımı salladım. Dokunuşunun getirdiği güç dalgalanmasına rağmen baştan aşağı yorgundum ve gözyaşlarım dökülmek üzereydi. Ağlamak istemiyordum. "Buna inandığımın artık emin değilim."

"Ah, tabii ki inanıyorsun. Ben periyim. Böyle şeyleri hissedimiz."

"Ben küçükken inanacak, umut edecek çok sebebim vardı. Ama sonra annemin bizi terk etmesinin ardından günler, haftalar, yıllar geçti..." Yutkundum ve elini bıraktım. Finn bana dokunduğunda hissettiğim bu his... fazla kafa karıştırıcıydı. Bu gece olanların yanı sıra bir de bunu çözmekle uğraşmak istemiyordum. "Annem bizi terk ettikten sonra da yıldızları izlemeye devam ettim ama gittikçe daha az görür oldum. Dilek dilemek anne babası olan kızlar için, imkânsız sözleşmelerde sıkışıp kalmayanlar içindir. Jas'ı kaybedersem, gökyüzünde bana aitmiş gibi gelen tek bir yıldız bile kalmaz." Ama tam o anda; burada oturmuş henüz tam olarak anlamadığım, kardeşimi kurtarmamı sağlayabilecek gücü kullanmama yardım eden bu erkeğin yanında yıldızlara bakarken umudu anlayabiliyordum. Yıldızlara bakıp dilek tutmayı anlayabiliyordum. Çok uzun bir süre de yapmaya devam edeceğime neredeyse inanabiliyordum.

Finn ayağa kalkınca bakışları az önce çektiğim elime kaydı. "Abriella, gökyüzündeki bütün yıldızlar senin için parlıyor."

Kapıyı arkadan çarparak kapatıncaya dek bana ismimle seslendiğini fark etmedim.

Jalek'i kraliçenin zindanlarından kurtardığımız gün uzadıkça uzadı. Finn sözünü tutup eğitimime ara vermeyi kabul etti ama bütün gün sarayda sıkışıp kalmak -özellikle de Sebastian etrafta yokken- dinlenmekten ziyade işkence çekmek gibiydi. Riaan'ı çatı katında antrenman yaparken bulduğumda bana prensin "uzakta" olduğunu söylemişti. Sebastian'ı Litha gecesinden beri görmemiştim, bu yüzden onun veya kraliçenin mahkûmun kaybolması ile ilgili ne düşündüğünü bilmiyordum. Gerçi Sebastian burada olsaydı bile bana söylemezdi.

Litha'dan sonraki ikinci akşam odamda volta atıyor, kitabı bulma konusunda bir arpa boyu yol alamadığım için kendimi fazlasıyla bıkkın ve hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyordum. Pretha'ya nasıl haber vereceğimi düşünüyordum ki aynadan tekrar bana Jas'ı göstermesini istemeye karar verdim. Aynada ne zaman onu görsem olduğu gibi, küçük kardeşimi görünce kalbim sıkıştı.

Jas dikiş dikeyor ve gölge krala âşık olan peri prensesinin hikâyesini anlatıyordu. "Altın prensesin anne babası kızlarının ölümlü diyarına gidip gölge kralla buluştuğunu öğrendiğinde, sihirli güçlerini birleştirip ölümlü diyarı ile Peri Diyarı arasındaki bütün geçitleri kapattılar. Böylece kızları sevgiliyle bir daha buluşamadı ve gölge kral da evine dönemedi."

Aynadaki görüntü yok olunca, aynayı kaldıracaktım ki başka bir şey denemeye karar verdim.

“Bana annemi göster.” Uzun bir süre kendi yansımama bakınca işe yaramayacağını düşünmeye başladım ama sonra bir görüntü belirdi.

Annemi dokuz yıldır görmemiştim ama aynadaki kadın tıpkı hatırladığım gibiydi. Uzun boylu ve zarifti, tıpkı Jasalyn gibi kestane rengi saçları vardı. Saçlarını örmüş ve bir taç şeklinde başının üzerinde toplamıştı. Bir mezarlıkta yürüyordu, mezar taşlarından birinin önünde durup diz çöktü. Saçlarındaki kızıl tutamlar batan güneşin ışığında parlıyordu. Onu böyle görünce kalbim beklenmedik bir özlem duygusuyla biraz olsun titredi. O çok iyi bir anneydi. Birlikte gülüşürdük ve bize hikâyeler anlatırdı. Bizimle oyunlar oynar, uzun yürüyüşlere çıkardı. Bizi hep her şeyin üstünde tutardı.

Ta ki tutmayana dek.

Kalbimi Sebastian’a karşı korumak zorunda olmamın asıl sebebi buydu. Bir periye âşık olunca insan kendini kaybediyordu. Asıl önemli olanı unutabiliyordu. Anneme olanlar bunun kanıtıydı.

Mezarlıkta ne arıyordu? Burası âşık olduğu perinin mezarı olabilir miydi? Aynadaki görüntüyü tekrar tekrar inceledim. Burası bana tanıdık geliyordu. Birden neresi olduğu kafama dank etti. Burası gücümle ne yapabileceğimi göstermek için Finn’in beni getirdiği mezarlıktı. Üstelik buraya oldukça yakındı.

Aynadaki görüntü yok oldu, tam o anda hızlı bir karar verdim. Deri çantamı omzuma attım ve aynayı içine koydum.

Ardından ufukta beliren tek ışık olan akşam güneşinin altın huzmesi eşliğinde mezarlığa doğru koştum.

Annem bu kadar yakındaysa, belki Jas'ı kurtarmama yardım edebilirdi. Âşık olduğu perinin önemli biri olduğunu biliyordum. Asil bir peri, halkını seven ve onları kendi mutluluğunu feda edecek kadar önemseyen bir erkek olduğunu söylemişti. Bu adamın Nasıgli kralıyla bir bağlantısı olabilir-
di. Belki annem ben kralın eserlerini almayı bitirmeye kalmadan Jas'ı kurtarmak için onu ikna edebilirdi. Onu ikna etmeyi başaramasa bile, yanımda olursa kendimi daha rahat hissedirdim. Güvenecek biri olurdu ve bu işte yalnız olmadığımı bilirdim.

Ayağımdaki yumuşak ayakkabılar bu sert taş zeminde koşmaya uygun değildi. Taşlar ayağımın altına batıyordu ama aynada gördüğüm mezarlara ulaşana kadar durmadım.

Mezarlık bomboştu. Nereye gittiğini görmeyi umarak dönüp etrafıma bakındım.

"Anne!" diye seslendim. "Anneciğim?" Sesim titredi, bununla birlikte göğsümde biriken yaşlar yanaklarımdan dökmeye başladı.

Çantanın içinden aynayı çıkardım. "Bana annemi göster."

Aynadaki görüntüde bir mezar, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde karanlıkta yatan çürümüş bir ceset vardı.

Alev almış gibi aynayı düşürdüm. "Hayır." Geri geri sürünüp aynadan uzaklaştım. Hayır. Sebastian aynanın ölümlüler üzerinde işe yaramayabileceğini söylemişti. Sırf şimdiye dek çalıştı diye... Hayır. Bunun bir anlamı yoktu.

Mezar taşlarının arasından soğuk bir meltem esti ve güneş bütünüyle batmıştı ama saraya dönmeye hazır değildim.

Sertçe yutkunup kendimi zorlayarak aynayı yerden aldım ve yeniden çantama attım. *O görüntü tamamen anlamsızdı.*

“Brie!” Ormanda bir yerlerde biri ismimi bağırdı ve sesi birine benzettim... “Brie! Yardım et!” Sese doğru giderken bile kendimi sesin tanıdık olmadığına ikna etmeye çalışıyordum ama adım gibi tanıdığım bir sestti.

Çığlığı tekrar duydum, çığlık ve ardından dehşet verici bir hıçkırık. Küçük kız kardeşimin çaresiz çığlıklarını duyunca elimden geldiğince hızlı adımlarla ağaçlara doğru koştum. Ormanın zemini dallar, çalı çırpı ve yapraklarla kaplıydı. Eteğim çalılara takıldı, işe yaramaz ayakkabılarım da yırtıldı ama buna aldırmadan koşmaya devam ettim.

“İmdat! Brie? Brie, yardım et bana!”

Jas’ın sesine doğru var gücümle koşarak ağaçların etrafından dolaşıp çalıların üstünden atladım, gittikçe kardeşimin daha yüksek sesli ve daha telaşlı bir hal alan çığlıklarını takip ettim. Bacaklarım yanana ve boğazım tahriş olana kadar koştum. Çocukluk evimizi, neredeyse on yıl önce canımızı zor kurtararak kaçtığımız evi görünce şaşırmadım bile. Babamın öldüğü o evi.

Alevler duvarlara çıkıyor, çatıyı yalayarak gittikçe daha da yukarı tırmanıyordu. Tıpkı o gece olduğu gibi.

Bir adım geriledim. *Bu gerçek değil.*

Alevler çitirdayıp patladı, duman burnuma dolarken alevlerin ısısı yanaklarımı kavuruyordu.

“Brie, lütfen!”

Bir an bile düşünmeden kendimi içeri attım.

Jas bir kez daha bana seslendiğinde, kulaklarım alevle-

nın kükremesiyle doldu ve onu zar zor duyabildim. Sesinin gıtgide sessizleşeceğini biliyordum. Biliyordum çünkü bunu daha önce yaşamıştım. Ona ulaşmayı başaramadan tamamen sessizleşeceğini de biliyordum. Bilincini kaybetmiş bir halde yatağının altında yatıyor olacaktı.

Zihnimin bir yanı bütün bunların bir göz yanılması olduğunu söylüyordu. Ev yoktu. Orada olamazdı. Ama kardeşimi terk edemezdim. Küçük kız kardeşini kurtarmak için alevlerin içine koşan kız olmazsam, ben bir hiçtim.

Jas yeniden çılgık attı, çatının kirişleri yerle bir olurken gürültülü bir çatırtı duyuldu.

Dumana dayanamıyordum. Ciğerlerime doluyor, yere düşen molozların arasından ilerleyip alevlerden kaçarken oksijen almamı engelliyordu. Kirişlerden biri bacağımın üzerine yıkıldı ve alev alev yanan yere düştüm.

“Jas,” diye fısıldadım.

“Abriella!” Evin ön kısmından derin bir kükreme duyuldu. “Abriella!”

“Buradayım.” Ağzımdan çıkan sesler zayıftı, ciğerlerim dumanla dolmuştu. Etrafımızda yanıp kül olan evin gürültüsü yüzünden beni duyması imkânsızdı.

Kirişi itip üzerimden çektim ama yerinden kıpırdamadı. Burnuma kendi yanan tenimin kokusu geldi. Kafamı kaldıramıyordum. Artık Jas’ı da duyamıyordum.

“Seni aptal ölümlü!”

Bilinçaltım ağır bir battaniye gibi üzerime kapandı. Altından kalkmaya çalıştım ama yapamadım.

“Onu kurtarabilirdim,” diye fısıldadım. Ardından her yer karardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“ONA NE OLDU?” Konuşan derin sesi bilinçaltım önce algılayamadı, beynimin içinde bir canavar gibi kükreyip duran acı diğer her şeyi boğuyordu.

“Sluagh onu ormana götürdü. Alevler ve duman etrafını sarmıştı. Bacağı kötü durumda, zihni de...”

“Bizimle mücadele etti, yaratıkları kaçırdıktan sonra bile,” dedi başka bir ses. “Kız kardeşini terk etmeyeceğini söyledi.”

Gözlerimi zar zor açıp gerçekliğe tutundum. “Jas?” Sesim boğuk çıkıyordu. Ciğerlerimde çok fazla duman vardı. *Demek gerçektir.* “Kız kardeşimi kurtardınız mı?”

“Şşşt. Sakın konuşma.” Gümüş gözleriyle yüzümü inceledi. *Finn.* Arkasını döndü. “İyileştirin onu.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu başka bir erkek sesi. Kane mi? “Bu bir lütuf. Eski tanrıların bir hediyesi. *Hediyeyi al.*”

Finn kısık sesle tam olarak çıkaramadığım bir şekilde hırlayarak onu uyardı.

“Ne istersen yap ama burada durup her şeyi mahvetmeni izlemeyeceğim.” Ayak sesleri. Kapı çarpması.

“Ben de onun canının yandığını görmek istemem,” dedi Pretha. Gözlerimi açmaya çalıştım ama bu gücü bir türlü kendimde bulamıyordum. “Jalek için yaptıklarından sonra hiçbirimiz istemeyiz ama dul kalmama sebep olan kendini beğenmiş hataları bir daha yapamazsın.”

“Ben Vexius değilim.”

“Kız da Isabel değil.”

“Bu ne cüret,” diye hırladı Finn.

“Krallığın sen olmadan yok olup gidecek, anlamıyor musun? Bu yaralar da...”

“Bana kendi krallığımı anlatmaya kalkma, Pretha. Kızı kurtarabilecekken ölmesine göz yummanın cinayetten ne farkı var? Sihrin aleyhimize dönmesini mi istiyorsun?” diye sordu Finn. Ardından sessizlik çöktü, bu öyle ağır bir sessizlik ki gözlerimi açmayı neredeyse başarıyordum. “İyileştir onu. *Hemen.*”

Gözlerimi zorlanarak açtım. Pretha yatağın yanında diz çökmüş, bir elini alnıma diğer elini de göğsüme koymuştu. “Uyu artık,” dedi. “Uyandığında kendini daha iyi hissedeceksin.”

Sesler rüyalarımı bozdu. Finn. Pretha. Yine tartışıyorlardı.

“İyileşecek,” dedi Pretha. “Sadece dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Senin sayende,” dedi Finn. Sesi boğuk çıkıyordu, ne kadar bitkin olduğu sesinden okunuyordu.

“Bu gece aldığın kararlar ilgili konuşalım,” dedi Pretha.

“Konuşmayalım,” dedi Finn. “Artık bitti.”

“Onunla yattın mı?”

“Hayır,” diye hırladı.

“Ama ona âşık oluyorsun. Yanınızda Jalek ile döndüğünüzde ona nasıl baktığınızı gördüm. İkkinizi verandada gördüm, gördüğüm şey de...”

“Hiçbir şey görmedin.”

“Buna emin misin? Çünkü odaklanman gereken...”

“Görevimi biliyorum. Sen de kendi sorumluluğunu unutmasan iyi olur.”

Bedenim yeniden uykuya teslim olurken Pretha’nın “Kaybedecek bir şeyi olan tek kişi sen değilsin, Finn,” dediğini duydum.

Rüyamda kocaman gümüş gözleri ve muzip bir gülümsemesi olan bir peri çocuğu gördüm. Bir çiçek tarlasındaydık, çocuk ağzındaki lolipodu yalayarak seke seke yanımdan geliyordu. Gün ışığı çok hoştu ve çiçekler cennet gibi kokuyordu. Çocuk dolgun dudaklarıyla tam bir meleği andırıyordu, öyle ki gerçekten öyle olup olmadığını merak ettim. Lark’ın beni uyardığı gibi yangında ölmüş müydüm?

“Ben öldüm mü?” diye sordum.

“Sadece bir defa ama bu defa değil.” Çocuk ağzı kulaklarına vararak bana gülümsedi, dudakları pespembe ve şeker yüzünden yapış yapıştı. “Sevindim. Diğer yol herkes için daha iyi.”

“Diğer yol mu?”

“Eh, diğer yollardan biri. Bazı yollar kötüdür. Bazen sonsuza dek ölürsün ve altın kraliçe zafer kazanır. Ama bazen periye dönüşürsün. Bazen sen *kraliçe* olursun.” Lolipopunu bir kenara attı ve elinde yumuşacık, pembe bir pamuk şeker belirdi.

“Nasıl bir kraliçe?”

Gülümsedi. Bu soruyu sormamı bekliyordu sanki. “Farklı bir kraliçe. Yeni bir kraliçe.” Bir an için gözlerini kapattı, yüzünde bir şeylere konsantre olmaya çalışıyormuş gibi ciddi bir ifade belirdi. “Bazen de kötü bir kraliçe. Bazen öfken fazla kaçıyor ve onun içini çirkinleştirmesine göz yumuyorsun. Yapma. O halin hoşuma gitmiyor. Onu dinlersen Finn sana açıklar.”

Tekerleme sorar gibi konuşuyordu, ne demek istediğini bir türlü anlayamıyordum. “Peki ya peri ya da kraliçe olmak istemiyorsam?” diye sordum.

“Neden peri olmak istemeyesin ki?” Kaşlarını çatarak pamuk şekerinden bir ısırık aldı. “Ölümlü olmayı mı tercih ederdin?”

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. “Nasıl kraliçe olunur bilmiyorum. Diğerlerinin hiçbir şeyi yokken her şeye sahip olma fikri hoşuma gitmiyor.”

“Ne güzel işte,” dedi kız. “Çünkü her şeyi kaybedeceksin.” Pamuk şekerinden bir top koparıp bana uzattı.

Başımı sallayarak onu reddettim, o da halinden memnun bir şekilde şekerini ağzına attı. “Geleceği bilme konusunda hiç yanılmaz mısın?” diye sordum.

“Mümkün değil. Çünkü bazen gelecek senin hakkında yanılır.” Arkasını döndü. “Gitmeliyim. Anneme buraya geldiğimi söyleme.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TANIMADIĞIM BİR ODADA çift kişilik yatakta yatıyordum. Perdeler çekilmişti ve oda karanlıktı; ama gözlerim alışınca Finn'in odanın karşısındaki işlemeli bir sandalyede oturduğunu gördüm. Kurtları iki yanında duruyordu.

Derin bir nefes alıp acıya rağmen doğrularak oturdum. “Ne oldu?” Sesim boğuk çıkıyordu. Yangını hatırlıyordum. Jas'ın peşinden gitmiştim. Eski evimizi görmüştüm ama bu mümkün olamazdı çünkü o ev ben sekiz yaşındayken yanıp kül olmuştu. Hepsi o kadar gerçekçiydi ki. Boğazımdaki ağrıya bakılacak olursa, yangının gerçek olduğu su götürmezdi.

Üzerimdeki battaniyeyi atıp bacaklarıma baktım. Bir yanım sargılar, yanıklar ya da daha kötüsünü görmeye hazırlanıyordu ama yaralardan hiçbir iz yoktu. Başımı sallayıp göz yanılması ve gerçekleri birbirinden ayırt etmeye çalıştım.

“Sluagh, Altın Ordu mezarlığında seni ormana çekti.”

Yutkunarak boğazımdaki yanmayı geçirmeye çalıştım. “Nasıl?”

“Akıl oyunları. Göz yanılması,” dedi. Kucağında olduğunu fark etmediğim kitabını kapatıp koltuk altına sıkıştırarak ayağa kalktı. “En kötü anını yeniden yaşatıp seni içine hapsederler.” Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran mumu yakıp ben onu izlerken o da beni izledi. Koyu teni daha önce hiç görmediğim kadar solgundu ve tekrar sandalyeye yerleşirken topalladığını fark ettim.

Beni kurtarıırken yaralanmış mıydı? İçimden bir ses bunu sormamın pek hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu. “Ne zamandır uyuyorum?”

“Bir gündür. Pretha seni iyileştirmek için elinden geleni yaptı, sonra da gerisini halletmek için şifacıyı çağırdık. Bacağın kırıldı ve her yerin yanık izleriyle kaplıydı. Tanrılara şükür ki yanıkların derin değildi. Bu kadar güçlü bir sihir ölümlüler için zorlu olabilir, bu yüzden iyileşmen için şifacı seni derin bir uykuya yatırdı.”

Beni Pretha iyileştirmişti, o değil. Finn sihir yapamıyordu, yoksa kendi işini başkalarına yaptırmayı mı tercih ediyordu? Etrafındaki sihirli yaratıklara kolayca söz geçirebilen biri olduğu için kendine ait güçleri olmadığını hayal bile edemiyordum.

“Beni nasıl buldun?”

“Dara ile Luna başının dertte olduğunu sezdi. Bana yerini söylediler.”

Bütün bunlar fazlasıyla mantıklıymış gibi başımı salladım. Sanki her gün en kötü kâbuslarımı yeniden yaşatan canavarlara rastlıyormuşum ve iki devasa kurdun koruyucu meleklerim olması gayet normalmiş gibi.

“Şanslısın. Birkaç dakika daha dursaydın, sen...”

“Biliyorum,” deyiverdim sözünü keserek. Gerisini duymak istemiyordum. Ne olacağını gayet iyi biliyordum. Annemin şifacı arkadaşı dokuz sene önce yanık izlerini iyileştirmiş olabilirdi ama tenimi yakan alevleri ve boğazıma dolan dumanı belleğimden silememişti. Yangında ölmenin nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyordum. Başımı tekrar salladım. “Ama... Gerçek değildi ki? Yoksa gerçek miydi?”

“Sluagh’ın göz yanılması onunla etkileşime girdiğinde gerçek olur. Yangın gerçektir çünkü alevlerin gerçek olduğuna inandığında Sluagh alevlere dönüştü. Sen de doğruca içine düştün.”

“Çıglıklar duydum.”

“Kız kardeşini mi?” diye sordu. “Bu yüzden mi alevlerin içine girdin?”

Başımı salladım. “Çok... gerçekçiydi.” Hâlâ yastıklara yaslanmış halde yatakta uzanmış olduğuma memnundum ama buna rağmen ellerim titriyordu. “Yani yangın gerçektir ama Jas gerçek değil miydi?”

“O ormanda senden başka kimse yoktu. Sluagh’ı oradan uzaklaştırdıktan sonra tamamen yalnız kaldın.”

“Çantam?” diye sordum, yatakta doğruldum.

“Sakın yerinden kıpırdama.” Eğilip sandalyenin altından bir şey aldı. Yatağın yanına döndüğünde çantamı nazikçe kucağıma yerleştirdi. “Seni bu aynayı kullanmaman konusunda uyarmıştım.”

“Uyardın.” Çenemi kaldırıp ona baktım ama yaptığım seçimlerden dolayı artık kendimi pek de özgüvenli hissetmi-

yordum. Ayna beni mezarlığa gitmeye ikna etmişti. Onun yüzünden doğruca Sluagh'ın tuzağına düşmüştüm.

"Aynaya güvenemezsin," dedi Finn.

"Biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak. Ama bildiğim söylenemezdi. Tam olarak değil. Bazen işe yarıyordu ama her zaman yaramadığı barizdi. Annemi canlı ve sağlıklı göstermiş, sonra da bir tür mezarın içinde yatan bir ceset olarak göstermişti. İkisi birden doğru olamazdı.

"O halde neden oradaydın?" Gözlerimin içine bakıp bekledi. "Neyi arıyordun?"

"Hiç. Önemli... önemli değil." Gözlerimi kaçırdım. Dikkatsiz, ölümlü bir aptal olduğumu kanıtlamıştım. Bir yanım battaniyenin altına saklanmak için Finn'in gitmesini diliyordu. Bir diğer yanımsa beni bırakıp giderse ağlamaya başlardı. *Hayatımı kurtardı. Yine.*

"Ayna yıllardır düzgün çalışmıyor," dedi Finn. "Eski çağlarda yaratıldı, o zamanlar Sigli ve Nasigli hükümdarları arasında bir ittifak vardı. Güçlerini birleştirerek bazı sihirli nesneler yapıp iyi niyetlerinin bir göstergesi olarak kendi aralarında paylaştılar. Ama Sigli bütün eserleri çaldıktan sonra sihir bozuldu."

"Bazen işe yarıyor ama," dedim, söylediklerim kulağa şımarık bir çocuk gibi geliyordu.

Finn başını salladı. "Hâlâ ona sorduğun şeyi sana göstermesini isteyebilirsin ama gördüklerine güvenemezsin. Bozulmuş sihir tehlikelidir. O sihrin gösterdikleri seni tehlikeye atabilir."

"Bunu daha önce söyleyemez miydin?"

"*Aynayı kullanma* çok da anlaşılmas bir uyarı sayılmaz."

İç çekti ve daha yumuşak bir sesle konuştu. “Böyle bir ayna senin gibi biri için tehlikelidir.”

Gözlerimi devirdim. “İnsan olduğum için mi?”

“Hayır. Kalbinde bu kadar umut taşıdığın için.”

Bu kadar umut mu? Beni hiç tanımamış mıydı yoksa? Ben tanıdığım en az umutlu kişiydim.

Birdenbire nerede olduğumun farkına vardım. Yatakta. Onun evinde. “Burası *senin...* odan mı?” Neredeyse *yatağın* diyecektim ama kendimi tuttum. Her nedense yatağın demek daha da utanç vericiydi.

“Evet. Burası sana göz kulak olabileceğim en kolay yerdi, yatak da şifacının rahat çalışabileceği kadar geniş. Ama artık uyandığına ve az çok iyileştiğine göre, seni boş odalardan birine taşıyabilirim.”

Bana neden bu kadar iyi davranıyordu? Konuşmalarımızın yarısında benden nefret ettiğini düşünüyordum, diğer yarısında da... işte o zaman aramızda neler hissettiğimi düşünmek istemiyordum. “Saraya dönmeliyim.” Yatağın içinde doğrulduğumda oda etrafımda dönmeye başladı. Yeniden yatağa oturup yastıklarımın üzerine düştüm.

“Kıpırdama,” dedi Finn. “İyileştin ama birkaç gün zayıf düşebilirsin.”

“Öylece yok olamam. Beni aramaya gelirler.”

“Pretha icabına baktı.”

Bu durum hoşuma gitmiyordu. Önemli bir olayı kaçırıp kraliçeyi kızdırabilirdim. Ya sarayda kalmama izin vermezse ya da Mordeus’un geri kalan eserlerini bulmaya fırsat bulmadan beni eve yollarsa?

“Eğitmenin olarak...” diye açıkladı Finn. “Seni birkaç gün

eğitim amaçlı saraydan çıkarmayı kabul etti. Soran olursa şu anda güneyde, müzik gösterileriyle ünlü bir şehri ziyaret ediyorsun.”

“Ah.” Yastığa gömüldüm. Gerçekten de çok yorgundum, saraya dönüp iyiymişim gibi davranma fikri bile... bunu henüz başarabileceğimi sanmıyordum. “Pretha bana kardeşinden bahsetti. Vexius’tan. Ben... ben çok üzüldüm.”

Finn başını salladı ama benimle göz göze gelmiyordu. “Ben de öyle.”

Finn ona beni iyileştirmesini emrettiğinde Pretha ne demişti? *Dul kalmama sebep olan kendini beğenmiş hataları bir daha yapamazsın.* Bunu söylerken ne kastettiğini merak ediyordum ama Finn’in cevap vermeyeceği belliydi.

“Başka kardeşin var mı?”

“Onları aileden saymıyorum.” Saatlerce sandalyede uymaktan kaskatı kesilmiş omuzlarını geriye attı. “Dinlen, Prenses,” dedi. “Bütün sorunların yarın da burada olacak.”

Akıllı bir köpekmiş gibi onun söylediğini yapmak istemiyordum ama yine de yastıklarına yaslandım ve gözlerim anında kapanmaya başladı.

“Acıkmış olmalısın. Bir tepsi getirteceğim.”

“Finn?” Kapıda durup bana doğru döndü. “Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın. Yine.”

Âdemelması inip kalkarken yutkundu. “Umarım her ne arıyorsan buna değmiştir.” Gözleri kucığımdaki çantaya kaydı. “O aynaya güvenme.”

“Grimoricon’dan haber var mı?” diye sordu Finn erte-

si sabah. Kütüphanedeydik, evcil kurtları iki yanında yere uzanmış uyuyordu... yanından hiç ayrılmıyorlardı.

Aynanın izini takip ederek başıma açtığım beladan beni kurtardığını düşünecek olursak, aynada gördüğüm kütüphaneyi anlatmak istemiyordum. “Pek sayılmaz. Senin hiç fikrin var mı?”

“Kraliçe Grimoricon’dan korkuyor, yani yakınında tuttuğunu sanmıyorum. Kaynaklarım Altın Saray’da hiç bulunmadığını söylüyor.”

Aman ne güzel. “Eh, söyle o kaynaklarına biraz daha detay verirlerse makbule geçer.”

Finn homurdandı. “Söylerim.”

Kendimi gücümle oynayacak kadar iyi hissediyordum ama Finn fazla bir şey yapmama izin vermiyordu. Şimdiye dek üzerimde sakladığım eşyaları gölgelere sarmaktan öteye gidememiştim. Diğerlerini gölgeye çevirmeyi denemek istiyordum ama Finn bunun çok yorucu olduğunu söylüyordu ve bu yüzden şimdilik gittikçe büyük eşyaları saklayarak antrenman yapıyordum. Belimdeki kılıcı çıkarıp gölgeye çevirerek Finn’e döndüm.

“Aferin,” dedi ama pek de etkilenmişe benzemiyordu. Sihrimle yaptığım hiçbir şey gölge prensi etkilemiyordu. Umurumda olduğundan değildi tabii ki. “Çocuk sana nasıl davranıyor? Meşgul programından vakit bulup sana zaman ayırabiliyor mu?”

Kaşlarımı çattım. “Çocuk mu?”

“Prens Ronan, altın çocuk... sanırım ona *Sebastian* diyorsun?”

Kıkırdadım. “Sebastian’a neden *çocuk* diyorsun ki? O yirmi bir yaşında.” Finn beni duymazdan geldi ama bu soru aklıma takılmıştı. “*Sen kaç yaşındasın peki?*”

“Ondan daha yaşlıyım.”

“Bu bir cevap değil.”

Dalgın dalgın uyuyan evcil kurdunun başını okşadı. “Büyük Peri Savaşı’nda savaşacak kadar yaşlı ama saraylarımızın birbirini yok etmeye çalışmadığı bir zamanı hatırlamayacak kadar gencim.”

Yani yaşı elli ila beş yüz arasında olabilirdi. Bu da bir cevap değildi ama en azından öncekinden daha çok şey biliyordum. Başımı yana eğip onu inceledim. Sebastian’dan yaşça büyük olduğu belliydi ama onunla aynı yaştaymış gibi duruyordu. Öte yandan Arya ile Mordeus çok daha yaşlı görünüyordu. Eğer ölümlü olsalardı, sanırım annemle yaşıt olurlardı. Bir de Lark vardı, o da ölümlü bir çocuk gibi büyüyordu. “Periler nasıl yaşlanıyor ki?”

Finn iç çekti. “Irka bağlı olarak değişir. Bazı perilerin yaşam süresi çok kısadır. Örneğin cin perileri en fazla beş yıl yaşar. Diğer periler ise binlerce yıl yaşayabilir.”

Neden hep böyle gizli kapaklı olmak zorundaydı ki? “Senin gibi perilerden bahsediyorum, bunu sen de biliyorsun.” Cevap vermeye yanaşmayınca, “Eğer senden öğrenemezsem ben de Sebastian’a sorarım,” dedim.

“*Benim gibi elf perileri...*” diye devam etti. “Normal şartlar altında ergenliğe kadar tıpkı insanlar gibi yaşlanır ama ergenlikten sonra çok daha yavaş yaşlanırlar. Aramızda binlerce yıl yaş farkı olsa da ölümlü gözleri için bu sadece on yıl gibi gelebilir.”

“Normal şartlar altında mı? Normal şartlar altında yaşlanmazsanız ne olur?”

Omuz silktilti. “Örneğin Arya, benim yaşıma Mordeus’un yaşından daha yakın.”

“Jalek ölmek üzere olduğunu söyledi. Bu yüzden mi çok daha yaşlı görünüyor?”

“Sorulara cevap verme sırası sende,” dedi. “Altın prens sana iyi davranıyor mu?”

“*Sebastian* gayet iyi,” dedim. Onun zamanını nasıl geçirdiğini bilmediğimi fark edince kaşlarımı çattım. “Meşgul olduğu doğru ama onun aleyhine kullanabileceğin bir şeyler anlatacağımı sanıyorsan beni hiç tanıyamamışsın.”

“Ah, onu koruyacağını zaten biliyordum,” dedi. Gümüş gözlerini kısarak bana baktı. “Bunu çok belli ediyorsun. Doğrusunu istersen, o da seni kolluyor.” Başını bileğime doğru salladı, sihirle saklanan yaramın olduğu bileğimdi. Eskiden yarayı göremediğimde irkilirdim ama artık çoğu zaman orada olduğunu bile unutuyordum.

“Yaramı saklayarak beni nasıl kolluyormuş?”

Dikleşti, ardından başını salladı. “*Barghest* saldırısını kastettim.”

Ama kollamış mıydı?

“Kraliçe ile ilgili düşüncelerini değiştirmeye ikna etti mi seni?”

“*Hayır*. Neden değiştireyim ki?”

“Çünkü ona âşıksın.”

“Bunun kraliçeyle ne ilgisi var?” Elimde yumuşak bir karanlık topu oluşturup göğsüne doğru fırlattım.

Finn karanlık topunu aldı ve avucunun içinde tutup elin-

de çevirdi. “Normal şartlar altında birini böyle seversen, bir yolunu bulup onunla olursun.”

“Ondan çaldığımı fark edince zaten beni istemeyeceğine eminim.”

Daireler çizerek dönen karanlık topu yok oldu. “Ah. Gerçek ortaya çıktı demek. Onunla olmayı istiyorsun işte. Ama kız kardeşini kurtarmak için yaptıklarından sonra seni affetmeyeceğini düşünüyorsun.”

“Beni neden zorluyorsun? Kraliçe olmamı mı istiyorsun yoksa?”

“Sürpriz istemiyorum,” diyerek kestirip attı ve doğrularak kapıya yöneldi. “Pretha saraya kadar sana eşlik eder.”

O daha gitmeye fırsat bulamadan, “Sihirini neden hiç kullanmıyorsun?” diye soruverdim.

Yavaşça bana doğru döndü ve başını yana eğdi, koyu renk bukleleri gözlerinin önüne düşmüştü. “Sihrimi kullanmadığımı nereden çıkardın?”

“Hiç görmedim.”

“Yeteneklerimi senin keyfin için kullanmıyorum, Prenses.”

Gözlerimi devirdim. Bu yanıtın ne olduğu belliydi, bas-bayağı geçiştiriyordu. Finn güçlerini neden kullanmadığını kimseye anlatmak istemiyordu. Neden istesindi ki? Eğer bir sebepten ötürü güçlerini gerçekten kullanamıyorsa, bu inanılmaz bir zayıflık olurdu. Düşmanları öğrenirse onun bu zayıflığından yararlanırdı.

Yine de içimden bir ses bunun babasının tacı ve Ay Hanesi’ne yanlış erkeğin hükmetmesiyle ilgisi olduğunu söylüyordu.

“Finn, o tahta geçmeyi hak ediyorsun. Kız kardeşimi bulup onu sağ salim eve getirdiğim zaman, babanın tacını bulma konusunda sana yardım etmek istiyorum.”

Geriye çekildi, gözleri parlıyordu. Ağzını açtı, beni paylayacağını sandım ama açtığı gibi geri kapattı. Ardından topuğunun üzerinde dönüp hışımla kütüphaneden çıktı.

Kurtları uyudukları yerden kalktı, sahiplerinin peşinden gitmeden önce bana tiksinti dolu bir bakış attıklarına yemin edebilirdim.

Bir sandalyeye gömülüp gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum. Yardım etmek istiyordum ama bana yardım etmeme izin verecek kadar güvenmiyorlardı. Tabii, Finn’in krallığına uzun vadede yardımı dokunacak eserleri topluyordum ama bilmediğim o kadar çok şey vardı ki bunun nasıl yardımı olacak bilmiyordum.

Aynayı çıkarıp kendi yansımama baktım. Tacın kaybolduğunu biliyordum, aynaya sormak şimdiye dek neden aklıma gelmemişti?

Çünkü aynaya güvenemezsin.

Ama bazen doğrudu. Belki şimdi de doğruyu gösterirdi.

“Kral Oberon’un tacını göster,” dedim sessizce. Ama aynadaki görüntü değişmedi, soruyu ne kadar tekrar edersem edeyim yalnızca kendi yansımamı görüyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

'BİL BAKALIM KİM saraya döndü ve seni görmek istiyor?' Emmaline saçımı tararken bana takıldı.

Dönüp kocaman mavi gözlerine baktım. "Sebastian mı?"

Dün akşamüstü saraya dönmüştüm ama Sebastian'ın Litha kutlamasından beri ortada olmadığını duyduğumda endişelenmeye başlamıştım. Yaralandığından endişeleniyordum, mahkûmunu kurtardığımı bir şekilde öğrendiğinden ya da Finn'in yanında kaldığımı öğrendiğinden... Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ne kadar imkânsız, tedbirli ve bencilce olsalar da zihnim bütün dehşet verici olasılıkları birbiri ardına sıralıyordu.

Emmaline sıırttı. "Evet, tabii ki Sebastian. Güneş battıktan sonra yanına geleceğini ve seninle *yürüyüşe* çıkmak istediğini söyledi." Söylerken ciyakladığına bakılırsa, *yürümenin* çok daha ayıp bir şey olduğunu sanırdınız.

"Beni gördüğü için... heyecanlı mıydı, ciddi miydi?"

Makyaj aynamdan bakıp yatağımı düzelten Tess'i izledim. "Gerçekten heyecanlıydı," dedi göz kırparak.

Pekâlâ, yani kızgın değildi. Bu da bir şeydi... ne de olsa kitabın nerede olduğunu biliyordum ve ondan bir iyilik istemeliydim.

"Kraliçeye hizmet ettiğiniz süre içinde Peri Diyarı'nın ne kadarını gördünüz?" diye sordum Emmaline'e.

Emmaline gülümsedi ve saçımı bukle yapıp yüzümden çekti. "Biz Siğli Sarayı'na hizmet ederiz, yani onlar nereye giderse biz de oraya gideriz." Ensemdeki kısa saç buklelerine bakarak kaşlarını çattı. "Saçlarını kesen o beceriksizi bir elime geçirirsem..."

"Kaza olduğunu söyledim ya," dedim, her zamanki şikâyetlerinden kaçarak. "Açık bırakırsan görünmez. Yani kraliçenin *başka* sarayları da mı var?"

"Tabii var," dedi Tess.

"Bir sürü," dedi Emmaline, başını sallayarak.

Bu benim için fazlasıyla bariz olmalıydı ama Finn kitabın sarayda olmadığını söylediğinde, aradığım kütüphanenin de burada olmayabileceği aklıma daha dün gelmişti.

Bir yandan, Sluagh ile karşılaşmamdan sonra aynaya artık güvenmemeliydim. Diğer yandan, Grimoricon'a dair elimde hiç ipucu yoktu, yani fazla bir seçeneğim olduğu söylenemezdi. Yeni stratejim ne miydi? Aynayı kullan ama dikkatli ol.

Aynayı bu sabah tekrar kullandığımda, aynada beliren görüntüyü ilk sefer olduğundan daha dikkatli inceledim. Cevap tam da gözümün önündeydi. Kütüphanenin penceresinden cama vuran dalgalar görünüyordu. Baktığım ilk sefer

“Anne babasını hatırlatan bir yerde kalmayı neden istemesin ki?” diye sordum. Eğer bundan bahsetmeleri yasaksa, ortada kederden fazlası var demekti.

Emmaline başını salladı. “Bilmiyoruz, leydim. Kraliçeye hizmet etmeye başlayalı sadece on yıl oldu. Kraliçenin anne babası yirmi bir sene önce öldü.”

Aralarında endişeli bir bakışma daha geçti. Daha fazlasını bildiklerine emindim ama anlatmaya çekindiklerini görünce üstelememeye karar verdim.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedim Sebastian’a o gece bahçede yürüyüş yaparken. “Ama gülmeyeceğine söz ver.”

Güneşin batmasıyla birlikte sıcak gün serinlemişti ve üzerimdeki kolsuz elbiseyle titriyordum. Sebastian beni kolunun altına alıp kendi sıcaklığıyla ısıttı. “Sanırım fikrine bağlı,” dedi sırıtarak.

Bu sabah bazı önemli toplantıları olduğu için saraydan ayrıldığını söylemişti. Sanırım ona inanıyordum ama içimden bir ses kayıp mahkûm ile ilgili ne düşündüğünü merak ediyordu. Jalek’i gerçekten öldürebileceğine inanmak istemiyordum ama belirsizlik beni etkiliyordu.

“Fikrini söyle bana,” diye üsteledi.

“Nedimelerim annenin deniz kıyısında pek sık kullanmadığı güzel bir sarayı olduğundan bahsetti. Güney kıyılarında olan hani? İkimiz sarayın baskısından ve taleplerinden kaçıp oraya gitsek güzel olurdu diye düşündüm. Birkaç günü birbirimize ayırmış oluruz.”

Gülümsedi ve kaşlarını oynattı. “Ah, gerçekten mi?”

Dirseğimle onu dürttüm. “Kastettiğim o değil, bunu sen de biliyorsun.”

“Yazık oldu,” dedi kıkırdayarak.

“Dedi beni öpmek bile istemeyen adam,” diye takıldım, yüzündeki muzip ifade solunca ölümlü olmadığını bir kez daha anlamış oldum. Yalnız olduğumuzda bunu unutmak ne kadar kolaydı. “Yani, erkek. Özür dilerim.” Gülümseyerek bu tuhaf anı geçiştirdim.

Sebastian iç çekti. “Adam veya erkek, ne fark eder. İki yıl insan olarak yaşayınca artık etiketlerin bir önemi kalmadı. Beni endişelendiren *diğerydi...*” Söylemeye çalıştığını anlamayınca kaşlarımı çattım, Sebastian açıkladı. “Seni öpmek *istemediğimi* mi düşünüyorsun?”

“Eh...” Altdudağımı ısırdım ve gözleri beni takip etti.

“Başka bir şey düşünemiyorum ki.”

“Ama öpmüyorsun,” dedim sessizce. Finn’le konuşmamızı hatırladım, Sebastian’ı istediğimi ve gerçeği öğrendiğinde beni reddetmesinden korktuğum için bunu riske atmak istemediğimi söylemişti. İtiraf etmek içimden gelmese de haklıydı.

Sebastian sırtıttı. “Kendimi ağırdan satıyorum, anlasana.”

Güldüm. “Ah, fark ettim. Anlaşılan buna iki senedir devam ediyorsun.”

Çenemi avucunun içine alıp başparmağını dudaklarımda gezdirdi. Dokunuşu köpüklü şaraptan ilk yudumu içmek gibiydi; tatlıydı, baş döndürücüydü ve sonunda hep daha fazlasını istiyordum. “İşe yarıyor mu?”

Yutkundum. “Belki.”

“Gerçekten benimle kaçamak yapmak istiyor musun? Sadece ikimiz?”

“Gözlerin sürekli üstümüzde olmayacağı bir yere gitmek sence de güzel olmaz mıydı?”

“Brie, hayatımın gerçeği şu ki beni izleyen insanlar her zaman olacak. Sana ne istersen verebileceğimi söylemek isterdim ama hükümdarsan bir özel hayatın olmaz.”

Eğer onunla kalacaksam, kabullenmem gereken gerçek buydu. *Keşke en büyük sorunumuz bu olsa, Bash.* “Saray mensubu ordularından uzaklaşmak da bir şeydir,” dedim. “Okyanusu çok severim, senin dünyanda nasıl görüldüğünü görmek isterdim.”

Bakışları yumuşadı ve başımın üstüne bir öpücük kondu. “Dürüst olmam gerekirse, birkaç gün boyunca seni kaçıрма düşüncesi bana inanılmaz bir şekilde cazip geliyor. Ayarlayabilecek miyim bir bakayım. Sabah ilk iş buradan ayrılıyorum, muhtemelen bütün gün burada olmayacağım.”

Yüreğim parçalandı. Kitabı almak için sabırsızlandığımdan mı, yoksa Sebastian’ın yine gitmesini istemediğimden mi bilmiyordum. “Bu kez nereye gideceksin?”

“Doğu sınırında bazı sorunlar yaşadık.” Kaşlarını çatı. “Güvenliğimiz eskisi gibi değil.”

“Kampları mı kastediyorsun?” Yüzüne sert bir ifade yerleştiğini görünce duraksadım ama laf ağzımdan çıkmıştı artık, bu yüzden devam ettim. Bu çok önemliydi. “O masum insanları hapse tıkmalarına yardım etmiyorsun, değil mi?”

“Kamplarla ilgili ne biliyorsun?”

“Ben... pek bilmiyorum. Tek bildiğim Nasıgli perilerin Mordeus’un baskıcı hükmünden kaçmak istediği ve... sadece daha iyi bir hayat bulmak istiyorlar Bash.” Bu kadarını bile bilmemem gerektiğini düşünüyordu, o kadarı kesindi. “İnsanlara yardım etmek istediğini sanıyordum, hangi saraydan gelmiş olurlarsa olsun.”

“Tabii ki istiyorum. Ama anlamalısın ki...” Başını salladı. “Önemi yok. Detayları bilmene gerek yok. Sana bunları kim anlattı?”

“Ben sadece... bazı konuşmalara kulak misafiri oldum.”

“Hangi konuşmalara?”

Gözlerindeki öfke beni endişelendiriyordu. Bana karşı değil, kastetmiş olabileceğim herkese karşı öfkeliydi. Onu Jalek’in yanında gördükten sonra, karşımdaki kişinin kim olduğundan artık emin değildim. “Bilmiyorum.”

“Sana güvenebilirim, değil mi Brie?”

Evine aldığım bir hırsıza güvenemezsin. “Tabii ki.” Söylediğim yalan dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Sebastian omuzlarını gevşetti. “Güveniyorum, biliyorsun. İyisiyle kötüsüyle, güveniyorum işte.” Elimi dudaklarına götürüp eklem yerlerimi öptükten sonra saraya ve odama kadar bana eşlik etti.

Gecenin yarısını yatakta uyanık bir halde uzanarak geçirdim, ağızımdaki acı tat yüzünden mideme ağrılar giriyordu.

Pretha kahvaltıdan kısa bir süre sonra beni odamdan almaya geldi. At arabasına ve Finn’in evine giderken attığım her adımda suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Sana güvenebilirim, değil mi Brie?

Bana güvenemezdi, Jas sağ salım eve dönene kadar bu sırrı saklamak zorundaydım. Sebastian'ın duyguları ve Jas'ın özgürlüğü arasında seçim yapmam gerekirse, doğru seçim barizdi. Kolaydı. O halde neden böyle hissediyordum?

“Senin neyin var böyle?” diye sordu Pretha, arabamız köyde durduğunda.

“Hiç.” Onun arkasından arabadan indim ve sessiz sedasız eve doğru yürümeye başladık.

Pretha kapıya gelince durdu. “Bana yalan söyleme, Brie. Sadece zaman kaybı.”

“Tek istediğim kız kardeşimi kurtarmak. Mordeus'tan bir sonraki eserin ne olduğunu öğrenebilmek için şu lanet kitabı bulmak istiyorum. Herkesin geniş zamanımız varmış gibi davranmasından bıktım. Bu işi bitirip kardeşimi kurtarmak, sonra da eve dönmek istiyorum.” Son cümleyi söylerken sesim titremişti. *Ev.* Orası artık ev miydi? Fairscape'te kalamazdık. Gorst ondan çaldığım için beni avlamayı bırakmayacaktı, herhangi bir şekilde Elora'ya dönecek olursam Sebastian'a veda etmem gerekecekti... Üstelik Finn, Pretha ya da peri çetesini göremeyecektim.

Başımı kaldırıp bakınca, Pretha'yı beni izlerken buldum. Belki Eurelody gibi görüldüğündendi ama yüzünde neredeyse sempatik bir ifade vardı. “Sebastian ile kavga mı ettiniz?”

“Hiç de bile.” Başımı salladım ve gözlerimi kaçırdım. Arnavutkaldırımli caddede meleksi saydam kanatları ve kıvrık boynuzları olan bir peri kapısının önünü süpürüyordu. “Sorun bana güvenmesi zaten... güvenmeli de. Ama bundan ne zaman faydalansam kendimi korkunç biri gibi hissediyorum.”

Kaşlarını çattı. “İmkânsız bir durumda kalmışsın.”

Söz konusu imkânsız durumu düzeltecek bilgece bir nasihatte bulunmasını bekledim ama kapıyı itip içeri girerek arkamdan kapıyı kapatmamı işaret vermekle yetindi. Kendi haline geri dönüp kütüphaneye kadar bana eşlik etti.

Karanlık koridorun arkasındaki kapılar kapalıydı. Kane kollarını göğsünde kavuşturmuş nöbet tutuyordu, kırmızı gözleri loş koridorda parlıyordu.

Pretha bir ona bir de kapalı kapılara bakıp kaşlarını çattı. “Erkek kardeşim erken mi geldi?”

“Kral ve kraliçe şimdi Finn ve Tynan ile konuşuyor ama kraliçe öğle yemeği için onlara katılabileceğinizi söyledi.” Kane yüzünü ekşitti. “Bir bahane uydurmamı ister misin?”

Pretha başını salladı. “Bunun olacağını biliyordum. Ha öğle yemeği olmuş, ha akşam yemeği? Ne önemi var ki?” Ses tonu sakindi ama yürüyüşü ve topuğunun etrafında dönüp oturma odasından hışımla çıkışı tam tersini gösteriyordu.

Çaresizce bir Kane’e bir de Pretha’nın kaybolduğu karanlık koridora baktım. “Onu kendi haline mi bırakalım, yoksa...”

Kane avuçlarını açtı. “Kızların yaptığı o şeyi yapamaz mısın?”

Kaşımı kaldırıp ona baktım. “Kız şeyi mi?”

Elini şöyle bir salladı. “Bilirsin, ona güzel sözler söyleyip kalbi kırık ve aşka küsmüş olsa da ona iyi hissettir işte.”

“Ah, ben.... Bu neden kız şeyi olsun ki?”

Kane homurdandı. “Sence *ben* bu iş için iyi bir aday mıyım? Ne zaman birine iyi günler desem kulağa gizliden gizliye ölmelerini istiyormuşum gibi geliyor.”

Haksız sayılmazdı. Kaşlarımı çatıp şöyle bir düşündüm. “Kalbi mi kırıldı? Kim kırdı peki?”

Topuğunun üzerinde geriye sallandı. “Merak ediyorsan gidip o şeyi yapmalısın.” Pretha’nın arkasından attığı bakışa bakılırsa ona karşı böyle bir arkadaş olamamaktan nefret ediyordu ama ben de harika bir aday olduğumu hiç sanmıyordum.

Bütün bunlara rağmen, kendimi oturma odasına doğru giderken buldum. Pretha ön pencerenin tam önünde durmuş, yüzünde boş bir ifade ve soğuk bakışlarla dışarıya bakıyordu.

“Konuşmak ister misin?”

Gerildi. “Konuşacak bir şey olduğunu itiraf edince bile kocama ihanet etmiş gibi hissediyorum.”

Ah. Bak sen... “Vexius ne zaman öldü?”

“Dört yıl oldu. Nasiqli firarilerini Asi Perilerin bölgesine açılan geçide götürmeye çalışırken yaralandı.” Yutkundu. “İyileşemedi.”

Finn’in de aynı şartlarda yaralanmasının onu bu kadar sarsmasına şaşmamalıydı. “Dört yıl uzun bir süre. Birine karşı duyguların var diye kendini affedebilirsin artık.”

Pretha gözlerini sokaktan alıp benimle göz göze geldi. Onu hiç bu kadar yaşlı ya da bu kadar yorgun görmemiştim. “Amira için beslediğim hisleri Vexius ile tanışmadan çok daha önce besliyordum. İkimiz de evlenmeden çok önceydi.

Bu isim bana bir yerden tanıdık geliyordu. Pretha’nın gitmek istemediği toplantı buydu. “Amira, Asi Perilerin kraliçesi mi?”

Pretha başını salladı ve yeniden gözlerini kaçırdı. “Ayrıca erkek kardeşimin karısı.”

"Ah." Durumu hayal edince kalbim ezildi. "Ah, Pretha. Çok üzüldüm."

"Evet, ben de." Aldığı nefes pencerede bir buhar bulutu bıraktı.

"Ailemin sarayına getirildiğinde Amira da ben de senin yaşındaydık. Misha'nın gelini olmak için gelmişti ama ona ilk bakışta âşık oldum."

"Ne kadar güzel." Sesim üzüntüyle boğuk çıkıyordu. Bu hikâyenin nereye gittiğini anlamıştım. "Sonra senin yerine kardeşini mi seçti?" Kendi sesimle çıkan soruyu duyunca irkildim. Kane burada olup ne kadar beceriksiz olduğumu görseydi, bu işi kendisi halletmek isterdi.

Pretha dudak büzdü. "Hayır, öyle olmadı. Bir şans tanımadılar, ikimize de. Asi Periler benim ve Amira gibi insanlara karşı daha anlayışlıdır. Ailem bize aşkın her haliyle güzel olduğunu öğretti ama bu anlayışın saray kapılarında bittiğini hep biliyordum. Kraliyet ailesine mensup olmak, hayatı başka kurallara göre yaşamak demekti."

"Neden?" diye sordum. "Ne farkı var?"

"Kan bağının gücüyle ilgili olduğunu söylerler ama aslında görünüşlerle ilgili. Bana kalırsa kızlarının başka bir kadına âşık olmasını kabullenemediler." İç çekti. "Ama onu kraliçe olmak için eğittikleri esnada Amira ile üç sene boyunca birlikteydik. Misha bunu dert etmedi. Sonuçta aşk için evlenmiyordu, tek sebebi ailelerimiz arasındaki ittifakı güçlendirmekti. Ama sonra *ailelerimiz* öğrendi," diyerek dudaklarını oynattı. Muzipçe mi? Hayal kırıklığı mı? Eski öfkeler mi? Belki de üçü birdendi. "Beni Nasıgli Prensi'nin küçük kardeşiyle evlenmeye yolladıklarında dehşete düşmüştüm."

“Vexius,” dedim nazikçe. Politik sebeplerden dolayı tanımadığın biriyle evlendirilmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim. Hayatını paylaşacağın kişiyi seçerken aşkın bu kadar önemsiz olmasını anlayamıyordum. Ama onun yanında kalmaya karar vermezsem Sebastian tam olarak bunu yaşayacaktı. “Ama zamanla onu da sevdin, değil mi?”

“Bazı günler keşke sevmeseydim diyorum,” dedi ve oraya saplanan acıyı defetmek istermiş gibi yumruğuyla göğsüne vurdu. “Ama onu sevmek o kadar kolaydı ki.”

“Gittikçe kavırıyorsun,” dedi Finn.

Ağzım açık bir halde ona baktım. “Bu bir iltifat mıydı yoksa?”

Pretha erkek kardeşi ve Asi Perilerin kraliçesiyle öğle yemeği yerken biz de yukarıda antrenman yapıyorduk. Yemeğe beni çağırmalarını beklemiyordum tabii ama en azından Finn kardeşinin karısına destek olmak için onun yanına gider diye düşünmüştüm. Ama hayır. Kral ve kraliçe mahremiyet talep etmişti.

“Odaklanmalısın,” dedi Finn.

Tynan kollarını göğsünde kavuşturup çenesini kaldırarak bana meydan okuyan bir bakış attı.

Amacım etrafını gölgelerle sarmaktı. Birini duvardan geçirirken yaptığım gibi değil, onu gölgelerin arasına *hapsetmeye* çalışıyordum. Jalek bu savunma hamlesinin savaşta tek umudum olacağını söylüyordu, ne de olsa kılıç kullanmasını beceremiyordum.

Sihrimi serbest bırakarak Tynan'a odaklandım. Gölgele-
rafını sardı... ta ki omuzlarını silkmesiyle birlikte yok ola-
na dek.

"Sıkıntı olmamalı," dedi Tynan, gözleri parlayarak. "Tabii
düşmanların *tamamen hareketsiz* kalırsa."

Ona hareket çeksem de elimde olmadan güldüm. Bu işi
hâlâ beceremiyor olabilirdim ama kendimi geliştiri-yordum.

"Finn." Kane yatak odasının kapı eşiğinde durdu. "Bir so-
runumuz var. Prens Ronan kapıda."

Bu ismi duymamla birlikte iyi ruh halim tamamen kay-
boldu. Midem sertçe kasıldı. Korktuğum şey başıma gelmiş-
ti. Sebastian ona ihanet ettiğimi öğrenecekti. Burada oldu-
ğumu nereden öğrenmişti?

Finn de aynı şeyi merak etmişti. "Günlerini nerede geçir-
diğini ona anlattın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Tek bildiği öğretmenimin yanın-
da olduğum."

"Bunun için hazırlıklıyız," dedi Finn, Kane'e. "Bu yüzden
buradayız, öyle değil mi? Eurelody'ye onunla konuşmasını
söyle. Amira ile Misha yemeğin bölünmesini aldırmayacaktır."

"Söyledik ama..." Kane boğazını temizledi. "Gerçek Eu-
relody'yi yanında getirmiş. Onu arayıp bulmuş, kadın da
kraliçeye hizmet etmeyi bırakalı yıllar olduğunu söylemiş."

Finn mırıldanarak lanet okudu.

Tynan kaşlarını çattı. "Misha ile Amira'nın burada oldu-
ğunu fark etmeden önce onu buradan çıkarmalıyız."

"Onunla ben konuşabilirim," diye önerdim, gerçi ne söy-
leyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Finn'in kaşları buklelerinin arasında kayboldu. "Kesin olarak burada olduğunu öğrenmesini mi istiyorsun? Bizimle çalıştığını?"

İrkildim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Olduğun yerde kal." Tynan'nın peşinden odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Erkeklerin aşağı kattan gelen boğuk seslerini dinledim.

Finn'in derin sesini ve Sebastian'ı duyabiliyordum ama ne dedikleri anlaşılmıyordu.

Boğuk bir homurtu daha duyuldu, ardından yerini sessizlik aldı. Artık dayanamayacaktım.

Yatak odasının kapısını açarken gıcırdayınca yüzümü ekşittim, sessizce parmaklarımın üzerinde ilerleyerek merdivenlerin başına doğru gittim.

"Yolumdan çekil." Sebastian'ın kükremesi evi sallıyordu. Finn ile karşı karşıya gelmişti, Tynan ise Finn'in yanındaydı. Birbirlerine ölümcül bakışlar atan, geniş omuzlu ve heybetli iki prensi böyle görmek göz kamaştırıcı bir manzaraydı. "Onu burada tuttuğunuzu biliyorum."

"Sihrinin işe yaradığına emin misin, Prens? Eminim yakında düzelir, ne de olsa sarayında seni bekleyen birçok olgunlaşmış fırsat var." Finn'in yüzünü göremiyordum ama sesindeki küçümsemeyi duyabiliyordum.

"Kapa çeneni," diye tısladı Sebastian. "Benden bir farkın yok senin."

"Git buradan, çocuk. Şatona, anneciğinin yanına dön. Hayatlarını sana vermek için çaresizce bekleyen ölümlü kadın sürünün yanına dön." Finn iki adım atıp evin içine doğru

geriledi. Tynan ise yerinden kıpırdamadı, saldırmaya hazır bir halde göğsünü şişirmişti.

“Finnian, hatırladığımdan daha büyük bir pisliksin.”

Finn alaycı bir şekilde eğilerek selam verdi, Sebastian ise topuğunun üzerinde dönerek ayaklarını vura vura uzaklaştı. Tynan kapıyı arkasından çarparak kapattı ve yüzünde gergin bir ifadeyle Finn'e döndü. “Kıza güvenebileceğimizi sanmıştım.”

“Güvenebiliriz,” dedi Finn.

“O halde *bunu* nasıl açıklayacaksın?”

Finn başını salladı. “Hemen sonuçlara varma. Ben icabına bakarım.”

Finn'in merdivenlerden çıktığını fark ettim, böylece aceleyle yatak odasına koşup kapıyı kapattım. Pencereden bakıp dışarıda Sebastian'ı görmeye çalıştım ama orada değildi. Buraya gulyabanisiyle gelip saraya onunla dönmüş olmalıydı.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. “Gerçek aşkını görmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Finn.

Arkamı dönmedim. “Kapı çalmaz mısın?”

“Kendi evimde çalmam.”

“O halde ben de...” Boş bir tehdit savurmak üzereydim ki Finn beni kendine doğru çekip elbisemin içine sakladığım tılsımı çıkardı.

“Bundan bana neden bahsetmedin?” Finn çoğu zaman mutlu olmak yerine sinirli ve huysuzdu ama onu hiç *böyle* görmemiştim. Gözlerinden ateş saçıyordu, gümüş gözbebekleri neredeyse beyaza dönmüştü.

“Seni ilgilendirmez.”

“Saçmalama. Seni burada saklayacaksam, seni korumak

için *kendi halkımı* tehlikeye atacaksam, bal gibi beni ilgilen-dirir. Bunu nereden buldun?”

Tılsımı kaybetmeyi göze alamazdım. Bu vicdansız diyara geldiğimden beri neredeyse iki kez ölüyordum. Sebastian'ın tılsımının getireceği her türlü korumaya ihtiyacım vardı. “Annem verdi.”

Finn elini yumruk yaparak tılsımı avucunun içine aldı ve sertçe çekti, zinciri kırıp topuğunun üzerinde döndü kapıya doğru ilerledi.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun böyle?” Ağır adımlarla yanına gittim. Arkadaşları ondan korkuyor olabilirdi ama ben korkmuyordum. “Tılsım bana ait. Onu almaya hakkın...”

“Prens Ronan'ın *takip* tılsımını yok etmeye hakkım yok mu? Prens ve kraliçenin senin nerede vakit geçirdiğini bilmesini engellemeye hakkım yok mu?” Eklem yerleri beyaza dönene kadar tılsımı sıkıca elinde tuttu.

“Düşündüğün gibi bir şey değil. Bu bir *koruma* tılsımı.”

“Öyle mi? Sluagh seni pençelerine geçirdiğinde seni korudu mu peki? Barghest'in seni ormanda yakaladığı gece prensin seni nasıl buldu dersin?”

“Ben...” Tartışacak gücüm kalmamıştı, titreyerek yavaş hareketlerle yatağa oturdum. Sebastian'ın beni o gece nasıl bulduğunu hiç sorgulamamıştım. Beni kurtardığı için çok rahatlamıştım ve sanmıştım ki... sanmıştım ki sihirli bir yaratık olduğu için nerede olduğumu kolayca bilebilirdi.

Finn avucunu açıp tılsımı gösterdi. Az önce göz kamaştırıcı ve parlak olan tılsım Finn boğazımdan kopardıktan sonra kirli su rengine dönmüştü. “Bu tılsımla seni izliyordu ve kapıma kadar takip etti.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. *Beni izliyordu.* Tılsımın beni koruyacağını söylemişti ama tek yapmak istediği beni gözletmekti. Aklıma dehşet verici bir düşünce geldi, gözkrımı kaldırıp Finn’e baktım. “Nasıgli Sarayı. Mordeus’la konuşmaya gittiğim iki zamanda da tılsımı takıyordum.” Sebastian onu kandırdığımı anlarsa, Mordeus’la işbirliği yapıp sarayında hırsızlık yaptığımı anlarsa...

“Bu tılsım o kadar uzak mesafelerde işe yaramayacak kadar zayıf.” Finn başını salladı. “Mordeus’un yanına gittiğini anlamaz, en azından tılsıma bakarak anlayamaz.” Pencereye yürüdü. “Pretha’dan seni bir an önce saraya götürmesini isteyeceğim. Yanımızda olduğundan şüphelendiği için Sebastian şimdi seni arayacaktır, işbirliğimizi öğrenmesini istemem. Pretha diğer öğretmenlerden birini büyüleyip bugün onunla ders aldığına inandırır.”

Başımı salladım. Tabii ya. Hızlı davranmalıydık. Ama bu Sebastian’ı ikna etmeye yetecek miydi?

“Bizi burada arama. Taşınmamız gerekecek. Tehlike geçtiğinde Pretha gelip seni alır.”

Taşınmak zorunda kalmıştı. Halkının ve Lark’ın hayatı altüst olacaktı. Üstelik benim yüzümden. “Üzgünüm.”

Omuz silkti ama yüzündeki bitkin ifadeyi fark etmekten kendimi alamadım. “Zaten burası geçici bir evdi. Sürgünde yaşamamanın bir parçası. Daha önce yapmadığımız bir şey değil.”

“Sen ve Sebastian... dövüşmediniz.”

Dönüp bana baktı, omuzları tükenmiş bir şekilde aşağı sarkmıştı. “Sence bu *dost canlısı* bir karşılaşma mıydı?”

“Hayır ama birbirinizden nefret ettiğinizi sanmıştım. Aynı yerde olunca birbirinizi öldürürsünüz sandım.”

Avucumdaki tılsıma baktı. “Sana benim hakkımda ne anlattı bilmiyorum ama prensine karşı kin beslemiyorum. Öte yandan annesine...” Başını yana eğip boynunu esnetti. Yüzünde öfke dolu bir ifade belirse de geldiği gibi gitti. “Sebastian düşmanım değil.”

Bunu duymak içimi rahatlatmıştı. Saraya dönerken her şeyin yoluna gireceğine neredeyse inanıyordum.

Derken odamın kapılarını açtım ve Sebastian’ın penceresinin önünde beklediğini gördüm. “Prens Finnian nasıl?”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

OMUZLARININ DURUŞUNDAN ÖFKELİ olduğu anlaşılıyordu. “Bash?” dedim nazikçe. Üzerime suçluluk duygusu ve utanç çöktü. Beni hiç yalnız bırakmıyor, hep ayaklarıma dolanıp beni yavaşlatmaya çalışıyorlardı. Ama şimdi yükselen dalgalar gibi beni boğmak üzereydi. “Ne... sen ne...”

“*Prens. Finnian.* Onunla vakit geçirdiğini biliyorum.” Sesi sanki çığlık atıyormuş gibi boğuk çıkıyordu.

Kollarımı bedenime doladım. “Ben...” İnkâr edebilir miydim, yoksa bu durumu daha kötü hale mi getirirdi? “Bir önemi var mı? O benim arkadaşım.”

Sebastian’ın gözleri kıpkırmızı olmuş, çenesini sımsıkı germiştii. Nerede olduğuma dair gerçeği bilmesine rağmen ne zamandır burada durmuş, boş yatak odamda öylece oturuyordu? “Ona âşık mısın?”

“Ne?” Nefesimi tuttum. “Bunu neden sordun ki?” Ama bu soru gerçeklere fazla yaklaşmış olacaktı ki duyunca ka-

çasım geliyordu. Sebastian'dan. Her şeyin çok fazlasını gören o deniz yeşili gözlerinden. Kendi karmaşık hislerimden. Sebastian'a *âşıktım*. Onunla hiçbir zaman evlenemeyecektim ama onu seviyordum. Önümde dikilip başka bir erkeğe âşık olup olmadığını sorma gereği duymasından nefret ediyordum. Finn'e âşık olmasam da bir şeyler *hissettiğim* kesindi. Hissetmem gerekenden fazlasını hissediyordum.

"O benim *düşmanım*, Abriella."

"Eh, o seni düşmanı olarak görmüyor, yani bunu yeniden düşünsen iyi olur," diye tersledim. Bir yanımda bunun vakti olmadığını biliyordu ama artık aramızda sır olsun istemiyordum. Bir prence yardım ederken diğerine ihanet ediyormuş gibi hissetmek istemiyordum, ne de olsa ikisi de halkı için en iyisini isteyen iyi kalpli adamlardı.

"Sana böyle mi söyledi? Ona güvenmeni böyle mi sağladı? Arkadaşmışız gibi davranarak mı?"

"Arkadaş olduğunuzu söylemedim. O kadar saf değilim. Ama o Mordeus gibi bir canavar değil ve eğer halkının iyiliğini istiyorsan, Finn'in hak ettiği gibi Gölge Tahtı'na oturması için elinden geleni yapsan iyi olur."

Sebastian irkildi. *İrkildi*.

"Sebastian." Bana hiç bakmadı, bense yavaşça odayı geçip yanına gittim. Elimi koluna koyduğumda gözlerini kapattı. Dokunuşumdan hoşlanmış mıydı, yoksa sadece katlanıyor muydu? Emin değildim. "Bana bak. Lütfen."

"Yapamam." Çenesini sıktı. "Benim çatımın altında yaşarken *düşmanım*la vakit geçirdin ve beni inandırdın..." Başını salladı ve gözlerini kaçırarak "Teklifimi değerlendiriyor mu-

sun. yoksa sarayımı alaşağı etmesi için ona bilgi aktarabilmek adına rol mü yapıyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım. Korkunç biriydim, Sebastian'ı kandırmış ve onu aldatmıştım ama Finn'in Sigli Sarayı'nı yok etmesine asla yardım etmezdim. "Bunu yapmam. Ama Finn'in istediği de bu değil zaten." Sesim titriyordu.

"O halde onunla ne işin vardı?"

Öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki, onu böyle görmek kalbimi kırıyordu. *En kötü ihanetimi bilmiyorsun, Sebastian. Seni hak etmiyorum.*

Mordeus ile yaptığım anlaşma yüzünden Sebastian'a Finn'in yanında ne yaptığımı dair gerçekleri, bana nasıl ve neden yardım ettiğini asla tam anlamıyla anlatamazdım. Anlatabilseydim dahi anlatır mıydım, bilmiyordum. Bazen Sebastian'ın Jas'ı güvenli bir yere götürmeme yardım etmek için her şeyi yapacağına inanıyordum. Bazen ise... Jalek'i hücreye tıktığını gördüğüm Litha gecesinde olduğu gibi, bu dünya ve Sebastian'ın burada oynadığı rol hakkında hâlâ bilmediğim çok şey olduğunu anlıyordum. Saraylar arasında ve sarayın içinde olup bitenler hakkında hâlâ anlamadığım çok şey vardı.

Sebastian dönüp bana baktı, o güzel gözlerinde öfke ve çaresizlik aynı anda belirmişti. "Cevap ver bana."

"Beni eğitiyordu," deyiverdim. "Peri Diyarı'na geldiğimde ortaya çıkan güçlerimi nasıl kullanacağımı öğretiyor."

"Güçler mi?" Yüzündeki kederin bir kısmı kayboldu. "Ne demek istediğini göster bana."

Dudaklarımı yaladım, düşmanıyla vakit geçirdiğim için

beni affetmesini sağlayacaksa ona her şeyi anlatmaya hazırdım. “Karanlıkla aram her zaman iyiydi biliyorsun ama buraya geldikten sonra birdenbire karanlık ve gölgeye dönüşür oldum. Gölgelere karışıp kaybolabiliyorum.”

Sebastian yüzümü inceledi, yüz ifadesini okumak imkânsızdı. “Bu güçlerin nereden geldiğini biliyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır. Sadece *varlar* işte, gerçi kullanmayı pek beceremiyorum. Finn bu yüzden yardım etmek istedi.”

“Peki *ne* karşılığında?”

Gözlerimi kapattım. Anlaşmamı ele vermeden bu soruya cevap veremezdim. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım. Bu yalan dudaklarımdan dökülürken kız kardeşimi kurtarmak için söylemeyeceğim yalan, çalmayacağım eşya olmadığını fark ettim.

“Bana neden sormadın?”

Çünkü güçlerimi öğrenmeni istemedim. Sarayda gizlice dolaşmamı, hırsızlık ve casusluk yapıp mahkûmları serbest bırakmamı sağlayan yeteneklerim olduğunu bilmeni istemedim. Başımı eğdim. “Özür dilerim.”

Yanağımlı okşadı ve çenemi yukarı kaldırıp bizi göz göze getirdi. “Kıskançlıktan deliye döndüm. Burada oturmuş Finn’in senin kalbini çaldığını düşünerek aklımı yitiriyordum. Kendimi asıl önemsedğim şeyin krallığının güvenliği olduğuna ikna etmeye çalıştım ama doğrusu...” Eğilip alnını alnıma değdirdi. “Doğrusunu istersen, uzun bir süredir benim için krallığımdan daha değerlisin.” Başparmağının sert dokusuyla çenemin çizgilerini takip etti. Dokunuşuna, do-

kunuşunun sıcaklığına ve rahatlığına kendimi kaptırmıştım. “Sana gerçekten güvenebilir miyim, Abriella?”

Eğer güvenebilseydi, bu soruyu yeniden sormazdı. Ama hiçbir şey değişmemişti. Sebastian’ın güvenini kazanmalıydım. Beni yazlık saraya götürmesini sağlamalıydım ve üçüncü eseri bulabilmem için bir süre daha burada kalmama izin vermesi için onu ikna etmeliydim. “Tabii ki.”

“Gerçekten mi?” Sesli bir şekilde iç çekti. “Finn ile benim aramın, ailelerimizin arasının nasıl olduğunu, aramızdaki yüzyıllar süren bu husumeti anlamıyorsun belki. Bunca zaman seni koruduğumu sanırken, sen gitmiş onunla vakit geçiriyordun. Bu bir ihanet değilmiş gibi davranamam.”

“Bash, bana güvenebilirsin. Bunu nasıl kanıtlayabilirim?”
Bu korkunç yalana seni nasıl inandırabilirim?

“Sen... biz belki...” Yutkundu, ne söyleyeceğini şöyle bir düşündü ama sonra başını salladı. “Seni hazır olmadığın bir şey yapmaya zorlamayacağım.”

İki elimi de boynuna attım ve parmak uçlarımın üzerinde yükselerek dudaklarını dudağıma değdirdim. Sebastian’a olan hislerimi sorgulayacak olursam, aradığım cevap bu öpücüktü. Dudakları bana şöyle bir dokunduğunda kendimi ona sarmak istiyordum.

Ama bir kez daha uzaklaşan Sebastian oldu. Hülyalı bakışları arzuyla doluydu ama derin bir nefes alıp kendine geldi ve geriye doğru bir adım attı.

Elini tuttum. “Nereye gidiyorsun?”

Yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu. “Eğer burada kalırsam, seni tekrar öpeceğim.”

Bir adım atarak ona yaklaştım. “Kulağa hoş geliyor.”

Sebastian’ın gözleri buğulandı. “Benimle oyun oynama, Brie. Kaldıramıyorum.”

Bir adım daha atıp avucumu göğsüne koydum. “Oyun oynadığım falan yok.” Herhangi başka bir anda bu bir yalan olurdu ama burada, o anda, tamamen doğrudu. Tek isteğim onu öpmek, ona dokunmak ve sevgisini hissetmektir. Benimle ilgili gerçeği öğrenip beni uzaklaştırmadan önce elimden geldiğince içime çekmek istiyordum.

Sebastian yavaşça başını eğerek dudağını dudağıma değdirdi. “Kalbimi sana emanet ediyorum, Abriella,” dedikten bir nefes sonra dudaklarımız buluştu.

Söylediği sözlerden ya da dudağıyla dudaklarımı hafifçe araladığından mıdır bilinmez, o anda her şeyi bıraktım. Zihnim bulandı ve bedenim hayata döndü. Sebastian ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirdi, nasırlı parmaklarıyla bana ne zaman dokunsa elektrik çarpmışa dönüyordum. Her şeyi ona teslim etmek çok güzel olurdu. Jas’ı kurtarmak ve beni korumak için gücünün yettiği her şeyi yapıyordu. Artık onu kandırmak ya da arkasından iş çevirmek istemiyordum. Bu yükü tek başıma taşımak istemiyordum.

Yakında. Kendime bir söz verdim. Gizlice, sessizce Sebastian’a da verdim. Mordeus ile anlaşmam bittiği ve kız kardeşim güvende olduğu zaman, artık daha fazla sır saklamayacaktım. Sebastian’ın bana sunduğu bu sevgiye layık olmanın bir yolunu bulacaktım. Eğer beni kabul ederse.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve saçını toplarken kullandığı deri bağcık açıldı. Dilimle diline darbe vurdum ve

Sebastian ağzımın içine inledi. Sesinin titreşimi omurgamdan aşağı zevk dolu şimşekler gönderdi. Öpücük daha sert, daha derin ve daha talepkâr bir hal alıyordu.

Sebastian aşağılara inerek boynumu öptü, göğüslerimin yüksekliğini öperek dilini elbisemin kumaşının altına soktu. Tenim daha fazlasını isteyerek yanıyordu, onu arzuluyordum.

Sebastian bacaklarım yatağın kenarına vurana dek beni geri geri itti. Kendimi yavaşça yatağa indirdim, kalçalarımın koyduğu elleriyle beni izlemesi için onu yönlendirdim.

“Konu sen olduğunda düzgün düşünemiyorum, Brie,” dedi sıcak nefesini boynuma üfleyerek. “Aileme ve halkıma karşı sorumluluklarım var ama senin tadını bir kez alınca hepsini unutuyorum.”

Yüzünü iki elimin arasında tutup bana bakmasını sağladım. Gözleri arzuyla koyulaşmış ve buğulanmıştı, dudaklarını aralamış yüzümü inceliyordu. “O halde unut gitsin. Sadece birkaç dakika için. Hiçbir şey yokmuş gibi davranalım.”

Burun delikleri açılıp kapandı, Sebastian altdudağımı dişlerinin arasına aldı. İnleyerek eteğimin ucunu tuttu, ben de kalçalarımı kaldırarak eteğimi belime kadar çekmesine yardım ettim. Sebastian bacaklarımın arasına yerleşti, beni ne kadar istediğini hissedebiliyordum. Bedeninin üzerimde hissettiğim tatlı ağırlığında, kalçama koyduğu elinin sızlayan arzusunda, çılgınca tenimde dolaşan parmaklarında kendimi kaybettim.

Sebastian başını eğip elbisemin kumaşının üzerinden göğüslerimi emdi. Bir çığlık koparıp ona doğru yaklaştım. Ellerim her yerde... omuzlarında, sonra güçlü göğsünde ve

belinde, en son da kemerinde gezindi. Aynı anda her yerini hissedemiyordum.

Sebastian geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Bana ait olduğunu söyle,” diye mırıldandı. “Burada benimle kalacağını söyle.”

“Şimdi yanımdayım ya.” Üzüntü tutkusunu bulandırdı, sesim titreyerek ona verebileceğim tek sözü verdim. “Bu gece seninim.”

Sebastian geri çekildi, birdenbire üzerimden inip yatağın kenarına oturdu. Başını eğmiş, derin derin nefes alıyordu. “Üzgünüm.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Neden? Sorun ne?”

Sebastian sertçe yutkunup ayağa kalktı. “Bu çok hızlıydı. Çok hızlı ilerledik.”

Hızlı mı? Bana o kadar da hızlıymış gibi gelmiyordu. Hatta, *tam zamanı* gibi gelmişti. Eğer Sebastian durmasaydı, istediği kadar devam etmesine izin verirdim. Bunun nesi kötüydü?

Yataktan inip elbisemi düzelterek Sebastian’ın önünde durdum. “Hey.” Elimini yanağına koydum, o da başını çevirip avucuma bir öpücük kondurdu. “Sorun değil. Hadi yatağa dön.”

Uzun bir süre gözlerime baktı, öyle ki bütün sırlarımı görebildiğine emindim. Bütün ihanetlerimi. “Öpücüklerinden fazlasını istiyorum, Brie.”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Benimle yatağa dönersen sana öpücüklerden çok, çok daha fazlasını veririm.”

Burun deliklerini açıp kapadı, gözleri koyu bir renk al-

mı? "Cennetteki ve cehennemdeki tanrılar aşkına, beni hastan çıkarıyorsun kadın."

İç çektim. "Buradan ayrılmak istiyorsan demek ki yeterince çıkaramamışım."

Sebastian bir kapıya, bir de bana baktı. "Gitmek istemiyorum ama bir toplantım var." Hissettiğim hayal kırıklığını yüzümde belli etmemeye çalıştım ama belli etmiş olmalıyım ki Sebastian, "Hep bu kadar meşgul olduğum için üzgünüm. Telafi edeceğim," dedi. Başparmağı ve işaretparmağıyla çememi sıktı. "Şu çok istediğin yazlık sarayda kaçamak yapalım mı?"

Öpüşmeden sonra zihnim hâlâ bulanıktı, yazlık saraya neden gitmek istediğimi ve orada ne yapmam gerektiğini hatırlamam zaman aldı. "Emin misin?"

"Eminim. Sana hak veriyorum. Bir kaçamak yapıp yalnızca ikimiz olarak vakit geçirmek bize iyi gelecek." Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Seninle nihayet seviştiğimde, bunu aceleyle getirmeyeceğim."

Midem takla attı, ardından nahoş bir şekilde büzüldü. Sebastian benimle baş başa vakit geçirmek istiyordu, yazlık sarayda aşkımızı yaşayıp bağ kuracağımız bir tatil yapmak istiyordu. Ben ise bu tatili annesinin kütüphanesindeki kutsal bir eşyayı arayıp çalmak için istiyordum.

Sebastian yüzümdeki kederi fark etmişti. Kaşlarını çatı. "Sarayla ilgili fikrini değiştirdiysen... ya da bizimle... birlikte olmamızla ilgili..."

"Hayır," deyiverdim. "İkisi de değil. Ben... tatil için sabırsızlanıyorum ama senin yapacak işlerin var. Sorun değil."

Teşekkür ederim.” Jas’ın hatırına, onu biraz daha kandıracaktım. Jas’ın hatırına, Sebastian’ın gözünden düşen bir kaddın olacaktım.

Ama *yakında* daha iyi olacaktım. *Yakında*.

Sebastian orada gördüğü şeyi anlamaya çalışır gibi yüzümü inceledi. “Belki beni beklerken düşünmek için bir şansın olur... bizi. Geleceği düşünmek için.”

“Sebastian...” Dudağımı ısırdım. *Bana ait olduğunu söyle*. Ona hayır demek istemiyordum. Bilmediğimi söylemek bile istemiyordum. Çünkü ne söylemek istediğimi biliyordum ama bu yapmam gereken şeyle uyuşmuyordu. Yani evet diyemezdim. Henüz değil.

Yakında.

Sebastian inlemesini bastırıp parmağını dudağıma koydu. “Hiçbir şey söylemene gerek yok. Hazır olmadığını biliyorum.” Kapıyı arkasından kapatarak odamdan çıktı.

Sebastian beni yazlık saraya götürecekti, o zamana dek yapabileceğim hiçbir şey yoktu... antrenman yapmak dışında.

Sebastian gittikten sonra görünmez olup daha önce birçok kez yaptığım gibi sarayı keşfe çıktım. Birkaç kraliyet muhafızıyla kısık sesle tartışan Riaan’ın yanından geçtim. Durup dinlemeyi düşündüm ama bu gece Sebastian’ın muhafızlarına kulak misaifiri olmak istemiyordum. Suçluluk duygusu beni içten içe kemirirken bunu yapmayacaktım. Ama yeteneklerimi denemem gerektiği kesindi.

Sarayın doğu kanadına hiç gitmemiştim, kraliyet ailesinin

~~ronan~~ odaları orada bulunuyordu. Burası her zaman parlak ışıklarla aydınlatılırdı ama kendimi zorlayıp güçlerimi daha parlak yerlerde kullanmaya alışmalıyım. Sebastian'ın odasına çıkan parlak ışıklarla aydınlatılmış koridoru karanlığa boğabilirsem, daha zorunu başarmak için gereken cesareti oynayabilirdim.

Başka bir muhafızın yanından geçip Sebastian'ın odasının kapısına gizlice yaklaşıırken gülümsedim. Sebastian'ın artık güçlerimden haberi olduğunu hatırlayınca daha da gülümsedim. *Bir sır azaldı.* Belki ona bir not bırakıp burada olduğumu haber verirdim. Belki saraydaki işini bitirince benimle buluşmasını söylerdim.

İçeriden sesler duydum ve kapıyı açmadan içinden geçerek içeri girdim. Ya da şimdi ona sürpriz yapabilirdim.

Tam odaya adımımı atacakken bir kadının kahkahasını duydum. Ardından aynı ses, "Prens Ronan, seni şeytan," dedi.

Gördüğüm manzara göğsüme yumruk yemek gibiydi. Nefesim kesilmişti, nefes alamıyordum. Göğsüme şarapnel parçası gibi saplanan kırık kalbim, ciğerlerimin genişlemesine fırsat tanımıyordu. Sebastian ile ölümlü bir kız birbirlerine sarılmıştı. Sebastian kısık ve boğuk bir sesle kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kızın eteği beline dolanmıştı, solgun bacaklarından birini Sebastian'ın kalçasına dolamıştı. Sebastian dudaklarını kızın boynuna değdirdi ve kız zevkle inledi.

Kendimi durduramadan "Hayır," deyiverdim ama birbirleriyle ilgilenmekten beni duymadılar bile. Geriledim ve hiç açmadığım kapıya vurdum.

Gölgeler üzerindeki hâkimiyetimi kaybettim, yeniden

görünmez olup gizlice koridora dönebilmek, hızlı adımlarla odama doğru koşarken sihreme tutunmak için bütün dikkatimi vermem gerekti. Misafirlerin odalarının bulunduğu koridora yeni varabilmişim ki yeniden somut hale döndüm ve odama girdiğimde kapımı kapatmaya uğraşmadan yere yığılıp titremeye başladım.

Bu olamaz. O yapmaz. O Sebastian değildi.

Belki de şekil değiştiren bir peri kızlara ulaşmak için oymuş gibi davranıyordu... ya da belki... belki...

Belki de Sebastian onunla evlenmeyi kabul edeceğimi düşünmüyordu, bu yüzden de tam da söylediği gibi yapıyordu. Belki de kendine bir gelin bulmaya çalışıyordu. Krallığına karşı olan görevini yerine getiriyordu.

Ama her nedense... her nedense yanımda olmadığı, beni baştan çıkarıp öpmekle meşgul olmadığı zamanlarda onlardan biriyle olabileceği aklıma gelmemiştir. Diğer kızlarla yatıyor muydu? Böyle bir şeyi yapmayacağını düşünerek inanılmaz derecede saf davranmışım. Kendini başka biriyle evlenme ihtimaline hazırladığını biliyordum ama hissettiğim bu acı kızla öpüştüğü için değil, durmak istemiyor gibi görünmesindendi. Şahit olduğum manzara tahtına sadık olduğunu değil, tutkulu ve arzulu olduğunu gösteriyordu. Toplantısını bahane edip yanımdan ayrılmadan önce aynı-
sını ona sunmuştum.

Kalbim sökölüp alınmış gibi hissediyordum, ağlamak ve Sebastian'ın odasına geri koşup ona bağırarak arasında kararsız kalmışım. Tek bildiğim, hiçbir şey yapmadan duramayacağımdı. Buraya dönüp neden yalan söylediğini ve

başka bir kadınla buluşmak için neden yatağımyı terk ettiğini aklayana dek üzgün, küçük bir kız gibi burada öylece oturamazdım.

Canım yanıyor. Yumruk yaptığım elimi göğsüme koydum. İçindeki organı kesip atmak, çaresizce bu acıdan kurtulmanın bir yolunu bulmak istiyordum. Bir erkek yüzünden kendini kaybeden kızlardan olmak istemiyordum ama az önce gördüklerimle nasıl baş edeceğimi de bilmiyordum. Derin nefes üzerine derin nefes aldım. Sebastian'ın beni hıçkıklara boğulan bir aptala dönüştürmesine izin vermeyecektim. *Beni istediğini* sanmışım. Özel olduğumu sanmışım, ne kadar aptaldım.

Sebastian'ın gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra, onu kendime saklamak aklımın ucundan bile geçmemişti. Onun başkasıyla olma fikrinin canımı bu kadar yakacağını beklemiyordum. Ona karşı beslediğim duyguların beni kandırdığını bilmeme rağmen yok olmadığını fark ettiğimde, istediği kişinin ben olduğumu söylediğinde ona güvenmişim. Bundan bir an için bile şüphe etmemişim.

Onunla konuşmalıydım. Hiç değilse nasıl hissettiğimi anlatmalıydım ama onunla kavga etme riskini alamazdım. Sükûnet Sarayı'na yapacağımız geziyi iptal etmesini ya da burada kalıp her şey yolundaymış gibi davranmanından şüphelenmesini göze alamazdım. Sebastian beni *tanırdı*. Onu başka bir kadınla gördükten sonra öteki tarafa bakacağıma hayatta inanmazdı.

Yerden kalktım, kendimi toparlamaya kararlıydım. Bura ya tek bir amaç için gelmişim, o da kız kardeşimi kurtar-

maktı. Daha fazlası olabileceğini sanmış olabilirdim, belki Sebastian ile bir gün...

Önemi yoktu. Eğer Sebastian benimle ateşli ve romantik bir an yaşadktan sonra benden uzaklaşıp başka kadınları öpmek istiyorsa bu onun kaybıydı. Sükûnet Sarayı'na gidiyorduk, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu esnada odasında durup bir çocuk için ağlayan kızlardan olmayacaktım.

Biraz dans etmeye ve peri şarabı içmeye ihtiyacım vardı. Neşelenmek için kendime bir gece verecektim. Kendimi kaybetmek için. Yarın da görevimi yerine getirmeye hazır olacaktım. Böylesi daha iyiydi. Hangi tarafta olduğumu bilmem daha iyiydi. Sebastian ve ulaşılması imkânsız bir gelecek zaman kaybetmemem daha iyiydi.

Gürültülü bir müzik ve heyecanla dans eden bedenlerle dolu balo salonuna vardığımda Riaan'ı gördüm ve Sebastian'ın altın saçlı arkadaşına zorla da olsa bir gülümseme gönderdim. "İyi akşamlar."

"Abriella." Ağzı kulaklarına vararak gülümsedi. "Seni görmek ne güzel. Sebastian nerede?"

"Başka bir kadının yanında." Kendimi durduramadan sözler ağzımdan dökülüverdi ama bu kelimeler göğsümün ortasına saplanan bir bıçak değilmiş gibi gülümsedim. Gözlerimi ne zaman kırpsam, elini o kızın eteğinin içine sokan Sebastian'ı görüyordum. Devamlı olarak aynı yerden darbe yemek gibiydi. Vurduğu her darbeye daha da derinleşen ve acıyan açık bir yaraydı.

Riaan'ın gülümsemesi soldu. "Eminim senin yanında olmayı tercih ederdi."

“Hiç sanmıyorum.” Gözlerimi onun o keskin, manalı bakışlarından kaçırarak partiye göz gezdirdim. “Beni bırakıp o kızın yanına gitti. Ama sorun değil. En azından ne istediğini anlamış oldum.”

“Öyle düşünme.” Başını salladı. “Sana her şeyini verir. Abriella, bak bana.” Ona baktığımda, biraz eğilip benimle göz göze geldi. “Prensım *çaresizce* seni istiyor. Eğer şu anda başka bir kadının yanındaysa muhtemelen Finnian ile vakit geçirdiğini öğrendiği için çok üzüldüğündendir.”

Gözlerimi fal taşı gibi baştım. Riaan da mı biliyordu? Sır saklamayı hiç mi başaramamıştım?

“Bana her şeyi anlatır,” dedi. “Eğer ona değer veriyorsan ve eğer ikinizin arasındaki ilişkiyi kaybetmek istemiyorsan onun güvenini yeniden kazanmalısın.”

“Kazanmak istiyorum,” dedim ama aslında istemiyordum. Kalbim şu anda Sebastian’ın güvenini hiç ama hiç umursamıyordu ama görevim yüzünden... güvenini kazanmaya *ihtiyacım vardı*. “Ama Sebastian’a nasıl kazanacağımı sorduğumda, beni hazır olmadığım bir şeye itmek istemediğini söyledi.”

“Bir ölümlü ve peri arasındaki güveni en iyi ne gösterir biliyor musun?”

“Bağ,” diye fısıldadım. Sebastian’ın kastettiği buydu. Onunla hayat bağıını paylaşmamı istiyordu. Ama yapamazdım. Mordeus’un eserlerini bulmadan olmazdı. Bağ kurarsak Sebastian belli belirsiz bir his dahi olsa nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilecekti. Ama Jas sağ salim kurtulduktan sonra Sebastian’a nihayet gerçekleri anlatabilirdim ancak o zaman

bana güvenebileceğini kanıtlamak için onunla bağ kurmaya hazır olur muydum? Gerçi sorun, onun bana güvenmemesi değildi. Bu gece gördüklerimden sonra, *ben* Sebastian'a yeterince güveniyor muydum ondan emin değildim.

“Çekinmene gerek yok,” dedi Riaan bana yumuşak bir gülümseme göndererek. “Bu tür bir yakınlığı hayal bile edemiyor olman normal. Daha önce yaşamadığın türden bir bağ bu. Sadece... bir düşün.” Odanın öbür ucundan birinin ona seslendiğini duyunca doğruldu. Ona seslenen kişiye el sallayıp dikkatini yeniden bana verdi. “Şimdi, bu güzel partinin keyfini çıkarabilmen için ne yapabilirim söyle bakalım.”

Elimi salladım. “Git. İyiyim ben.”

Bir an için bana baktı. “Emin misin?”

“Dans etmeye karar verdim,” dedim, zoraki bir gülümsemeyle.

“İşte benim kızım.” Riaan burnuma dokundu ve arkasını dönüp arkadaşlarını bulmaya gitti.

Sigili Sarayı'nda her gece bir parti olurdu. Bu sarayın sakinleri her akşamı dans ederek ve içerek geçirmekten hoşlanıyordu ama Litha gecesini dışında hiçbirine katılmak istememiştim. Sürekli bir bahane bulup durmuştum. Eğer katılmam gerekiyorsa, nezaketen birkaç dakika durup hemen yok olurdum. Ama bu gece bana uzattıkları peri şarabını reddetmedim. Garsonun elinden kadehi kapıp iki dikişte içtikten sonra bir kadeh daha aldım.

Buraya geldiğim ilk gece dans ederken hissettiğim o hafifliği istiyordum. Mordeus'un şarabını içtiğimde içimi kaplayan o hoş rahatlığı istiyordum. Endişeyi ve kırık kalbimi

unutmak istiyordum. Sebastian'a ve kendime karşı duyduğum hayal kırıklığının ağırlığı altında ezilmemek için içkinin saatlerimi çalmasına göz yumdum.

İkinci kadeh dudaklarıma değmemiştii ki dans etmeye başladım. Kollarım ve bacaklarım hafiflemişti, sürekli hissettiğim endişe de zihnimden uçup gitmişti. O anda özgürdüm. Gece gökyüzünde uçuşan kuşlar gibiydim. Meltemde dalgaların üzerinden uçan, serbest kalmış bir uçurtma gibi.

Etrafımdaki insanların bağırışlarını, gülüşmelerini ve kahkahalarını hayal meyal duyabiliyordum ama bambaşka bir yere gitmiştim sanki. Aynı anda hem burada hem de hiçbir yerdeydim. Özgürdüm.

Ne kadar uzun süre dans ettiğimi bilmiyordum ama ne olduğunu anlamadan Riaan yine yanımda belirdi. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Nasil hissediyorsun, Abriella?"

Başımı yana eğerek dalgın dalgın sııttım. "Güzel."

Dudağını kulağıma yaklaştırarak, "Sahip olmak istediğın erkeğı kendinden esirgeme. Bu hayatı yaşamaktan korkma," diye fısıldadı.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp müziğı eşlik ederek kollarımı oynattım. "Bu gece hiçbir şeyden korkmuyorum."

"İyi." Riaan elini belime dolayıp beni balo odasının kapısına doğru çevirdi. "Kızı eve gönderdi. Şu anda odasında yalnız. İkiniz de bu akşam istediğınize kavuşabilirsiniz."

Kıpırdanarak elinden kurtuldum ve yeniden Riaan'a doğru döndüm. "Bağı mı kastediyorsun?"

Gözlerini manalı bir şekilde üzerimde gezdirdi ve dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Sadece o değil."

“Ama olmaz,” diye mız mızmızlandım. Geveleyerek konuşuyordum. Sanırım hâlâ dans ediyordum. Nasıl duracağımı bilmiyordum. Durmak istemiyordum. “Neden olduğunu sana söyleyemem, yoksa kız kardeşimi sonsuza dek kaybederim.”

Riaan’ın yüzünden garip bir ifade geçti ve gözlerinde bir an için fazla ciddi bir ifade belirdi. “Sebastian her zaman sana istediğini vermenin bir yolunu bulur.”

“*Dans etmek* istiyorum.” Yanımdan geçen garsondan bir kadeh şarap daha aldım.

“O halde dans et.” Riaan kadehini benimkine vurdu. “Müstakbel kraliçeme hizmet etmek benim için bir onurdur.”

Bu sözler bana Sebastian’ı ve odasındaki gölgelerde öpüştüğü o kızı hatırlattı. Bunu düşünmek istemiyordum. Bu anının getirdiği kötü hisleri hissetmek istemiyordum, bu yüzden üçüncü kadehi de kafama diktim, o kadar hızlı içtim ki öksürdüm.

Müzik değişti... ya da ben değiştim, hafifleyen bedenimi birdenbire değişik bir his kapladı. Havaya kaldırdığım kollarımın, müziğe eşlik eden kalçalarımın farkına vardım. Bir bedenimin olmasının ne kadar hoş bir his olduğunu neden daha önce fark etmemiştim? Kollarımın ve ellerimin olmasının? Havayı tenimde hissetmenin?

Daha fazlasını istiyordum.

Korsemi açmak için elimi arkaya attım ama biri beni durdurdu.

“Abriella, dur,” dedi Emmaline, omuzlarımı tutarak.

Birkaç kez göz kırparak nedimeme baktım, bir görünüp

bir kayboluyordu ve gözlerimi kısıtımında ikizlerden biri değil, *Pretha* olduğunu gördüm. “Preeetha,” dedim tiz bir sesle, ilk heceyi uzatarak. Elimi pürüzsüz yüzünde gezdirip bu güzel perinin gerçek yüzünü görmeye çalıştım. “Çok güzel bir kadınsın. Neden sürekli olmadığın birine dönüşüyorsun?”

“Gidiyoruz,” dedi. “Kes şunu.” Elime vurarak korsemin bağcıklarına dokunmamı engelledi.

“Hadi kıyafetlerimizi çıkarıp havayı tenimizde hissedelim,” diye fısıldadım muzipçe. “Bu kadar şeyi *hisseden* bir tenim olmasına bayılıyorum. Sadece tenimle hissetmek istiyorum, aptal kalbimle değil.”

“Sana ilaç vermişler,” dedi *Pretha*. “Ne istediğini bilmiyorsun.”

“İşte bu konuda haklısın.” Bana balo salonunun dışına kadar eşlik etmesine müsaade ettim çünkü onu takip etmek onunla mücadele etmekten daha kolaydı. Neden mücadele edip bu harika hissi yok etmek isteyeyim mi?

Ne zaman saraydan ayrılısak at arabasına binerdik ama bu kez beni koridordaki başka bir kapıdan çıkardı. “Bu da nereden çıktı?” diye sordum ama *Pretha* beni içeri itti ve kendimizi sıcak bir evin sessiz oturma odasında bulduk.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“SİHRİN TADI GÖKKUŞAĞI gibi,” dedim ayaklarımın üzerinde sallanarak.

“Cennetteki ve cehennemdeki tanrılar adına,” diye mırıldandı Pretha.

Yerde bir kilim vardı ve duvarlardaki şamdanlarda mumlar yanıyordu. Burası kitap okumak için harika bir yerdi ama bu gece kitap okumak istemiyordum. Ben *hissetmek* istiyordum.

Pretha’nın koluna yapıştım. “Burası yeni eviniz mi? Benim yüzümden taşınmanız gerektiği için üzgünüm. Benim yüzümden başka bir kadını öptüğü için üzgünüm.”

Pretha başını salladı ve arkasını döndü. Durum kötüydü. Yine kendisine benziyordu, gerçekten çok güzeldi ama sonra kime baktığını gördüm ve anladım.

“Finn,” derken sendeleyerek yanına yürüdüm. “Sen de çok güzelsin. O kadar güzelsin ki yanımda sen varken dikkatim dağılıyor. Bundan hiç bahsetmiş miydin? Sebastian

duysaydı kızardı.” Kıkırdadım. “Belki de gidip ona söylesek iyi olur. Bunu hak ediyor.”

“Ona ilaç vermişler,” dedi Pretha.

“Belli,” dedi Finn. O çarpıcı gümüş gözlerini neşeyle kısmıştı. “Onu buraya getirin.”

Finn bizi geniş bir merdivenden çıkardı, Pretha beni ayakta tutarken basamakları tırmanıp geniş bir yatak odasına girdik. Çevreme dikkatle bakarak bütün detayları görmeye çalıştım. Büyük, eski halıları, mum ışığını, devasa yatağı... Gözüm yatağa takıldı ve Finn’i bir dirseğinin üzerine yaslanmış, yan yatarken hayal etmeye başlayana dek bakışlarım orada kaldı. Gözlerini indirip bana bakardı, ben de o kırışık beyaz çarşafı çıplak tenimde hissederdim. O hücrenin arkasında saklanırken yaptığı gibi karnımda gezdirdiği parmak uçlarının ısısından daha farklı bir his olurdu.

Gözlerimi kırpıştırarak kapattım ve hayallere daldım. Hayal meyal yere düştüğümü fark ettim.

Biri beni kollarının arasına alırken bir sıcaklık hissettim. Finn beni yerden aldı, bana bu kadar yakın dururken kokusu burnuma doldu ve içimde bir şeyler uyandı. O donuk cinsel sızı arttı ve daha ısrarcı bir hal aldı, ta ki acil bir ihtiyaç halini alana dek. Kollarımı boynuna doladım ve başımı göğsüne gömdüm.

Finn doğruldu ve boğuk bir sesle, “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Bir şey mi söylemişim? Belki güzel koktuğunu ya da bazen o büyük ellerinin hayalini kurduğumu, hipnotize edici gözlerinin tahrik olduğunda nasıl değiştiğini merak ettiğimi... Ha-

yır, bunları söylemiş olamazdım. Bunun için bana teşekkür etmezdi.

“Ne içtin? Ve kaç bardak?”

Sesini duyunca gözlerimi açtım... ne zaman kapatmıştım ki? Beni böyle tutarken yüzü bana çok yakındı. Dudakları dudaklarımın tam üzerinde duruyordu. “Yalnızca bir, iki, üç tane,” dedim. “Daha fazla istiyorum, lütfen.”

“İstedigine eminim,” diye homurdandı, ardından gözlerini benden ayırdı. Bu beni üzdü. Benden başka kimseye bakmasını istemiyordum. “İksir için artık çok geç.”

“Ölüyor muyum?” Ölüyor olmalıydım çünkü Finn beni kollarının arasına almış ve çok nazikçe dokunuyordu. Bir elini enseme koymuş, diğeriyle de boynumu okşuyordu.

“Ölmüyorsun. Sadece ilacın etkisindesin.” Ama bana bakmıyordu bile.

“Prens ortalıkta yoktu,” dedi Pretha. “Kraliçe de Litha’dan beri saraya dönmedi, gerçi Abriella’nın kim olduğunu bildiğine dair elimizde bir kanıt yok.”

“O halde bunu kim yaptı?” diye sordu. Sesinde öfke dolu bir tını vardı. Beni korkutması gerektiğini biliyordum, ondan korkmalıydım ama bu sesi duydukça bacaklarımın arasındaki sızı artıyordu.

İlacın etkisinde kalmış. Sarhoş. Uyuşturulmuş. Her ne olursa, bunun için minnettardım çünkü artık değişmiştim. Bu Brie korkmuyordu. Bu Brie kırık bir kalp ve aptalca bir suçlulukla baş etmek zorunda değildi. Ne isterse onu söyleyip ne isterse onu yapabiliyordu ve parmaklarını Finn’in saçlarında gezdirmek istiyordu.

“Buklelerin çok yumuşak.” Saçlarını parmağıma doladım. Finn lanet okudu. “Kızıışmaya girmiş.”

Kollarının arasında kıpırdandım, elimi saçlarından ayırıp boynunun arkasına dokundum ve dudağımı kulağına değdirdim. “Sana bir sır vereceğim.”

“O iyileşecek mi?” diye sordu Pretha.

Derin bir nefes aldığını duydum. Ona o kadar yakındım ki aldığı her nefeste ben de hareket ediyordum. “Ben ona göz kulak olurum. Siz gidip elinizden geleni öğrenin.”

Tenim dokunulmak için yanıyordu, Finn’in boynuna sokuldum.

“Brie.” Sesi boğuk ve derindi. Zihnimin ücra köşeleri bunu bir uyarı olarak algılasa da sesinin davudi tonu hassas sinir uçlarıma dokunuyordu.

“Seni o kızla gördüm.”

“Neyden bahsediyorsun?” Beni bir yere taşıyordu. Hayal kırıklığıyla yataktan uzakta bir yere taşıdığını fark ettim ama hâlâ beni tutuyordu, bu yüzden sesimi çıkarmadım.

“Kütüphanede yanındaydı. Onu öptün. Gördüm.”

“Kim? Kyla mı?”

“İsmi bu mu? Ona ne oldu?”

Beni dikkatle ayaklarımın üzerine kodu. “Beni gözetliyor musun, Prenses?”

“Bazı cevaplar arıyordum. İşe yaramadı gerçi.” Kıkırdadım ve yürürken ayağım kilimin ucuna takıldı. Finn beni ayağa kaldırdı, parmakları göğüslerimin altına değdi. Dokunuşuna eğildim ve gözlerinin içine baktım, bu gece griden çok gümüş rengiydi. Elimi uzatıp dudaklarına dokundum. “Çok güzelsin. Sanırım seni öpmek istiyorum. Bir kerecik.”

Yüz ifadesi değişti, bir an için orada bir şey gördüğümü sandım. Arzu olabilir miydi? Ama sonra hemen kayboldu. “İlacın etkisindesin. Bu sen değilsin.”

“Haklısın. Ben değilim. Ben Abriella’yım, sorumlu kız. Sert kız. Sıkıcı kız.” Gözlerimi kapattım ve elimi elinin üzerine koydum, parmaklarımı karnında gezdirerek “Yalnız kız,” diye fısıldadım.

“Seni serinletelim.”

Sesinin tınısına bayılıyordum. Tenime karşı nazik bir masaj yapıyordu sanki. Konuşmayı sürdürdü... vücut ısısı, su, ve saire vesaire. Başımı göğsüne gömüp elini karnıma götürdüm.

“Brie! Abriella!”

Gözlerimi aniden açtım. Devasa bir banyodaydık. Buraya nasıl gelmiştik? Ne zaman?

Finn düşün başlıklarını çevirdi, ardından başını salladı. “İçeri gir.”

Gözlerimi ondan ayırmayarak elbisemin bağcıklarını açtım. Bulut kadar yumuşak elbise bir ipek yığını halinde ayaklarımın dibine düştü, neredeyse çıplaktım. Finn gözlerini yüzümden ayırmadı. “Hiç eğlenceli değilsin,” diye takıldım, etrafında daireler çizerek. “Kyla’da bende olmayan ne var? Sebastian’ın öptüğü kızda bende olmayan ne var?”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Duşa gir.”

Dediğini yapmak için bir adım öne çıktım, olduğum yerde hafifçe sallanıyordum. Emma ile Tess’in bana giydirdiği meşakatli, düğümlü iç çamaşırları hâlâ üzerimdeydi ama çıkarmadım. İç çamaşırlarımı onun çıkarmasını istiyordum. Benimle duşa girmesini istiyordum, sıcak suyun tenimize

değmesini, ellerini üzerimde gezdirmesini... Başka kişilerle birlikte olabilen tek kişi Sebastian değildi.

Kiremitli duş kabinine girdiğimde buz gibi su tenime değdi ve geriye kaçtım.

Finn çıkışımı kapattı. Bacaklarını geniş bir şekilde açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Titredim. "Donuyorum."

"Donmuyorsun. Vücut ısın çok yüksek."

Sular üzerime dökülüp saçlarımla iç çamaşırlarımı sırlıklam ederken gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bırak gideyim."

"Olmaz."

"İyi, o zaman." Öne eğildim, iki parmağımı kemerine sıktırdım ve onu da benimle banyoya çektim.

Gözlerini kapattı, gergin yüz ifadesindeki gerçeği görebiliyordum. Beni arzuluyordu. Finn beni *arzuluyordu* ve bu arzuyla mücadele ediyordu.

Tişörtü ıslandığı için kumaşın altındaki dövmeleri görebiliyordum. Göğsünün iki yanındaki dövmeleri parmaklarımla takip ettim. "Dövmelerine bayıldım."

Gözlerini aniden açıp gerildi. "Yapma."

Ona dokunmamamı mı söylüyordu, yoksa... "Neyi yapmayayım?" Şansımı deneyerek alev şeklindeki dövmesine dokundum. "Bunu mu yapmayayım?"

Finn titredi, göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyordu, sanki koşuyormuş gibi kesik kesik nefes alıyordu. "Dövmelerime bayılma," diye fısıldadı. "Bilmediğin bir şeyi sevemezsin."

"Huysuz gölge prensim buradaymış." Parmaklarımı kar-

nının sert kaslarında ve karnındaki izlerin üzerinde gezdirdim. “Hoşuna gitmiyor mu?”

“Pek sayılmaz.”

“O halde neden yaptırdın?” Gömleğini kaldırdım ve kemere kadar inen dövmesini inceledim. Ortasından dalgalı bir çizgi geçen beş köşeli yıldız benziyordu. Başparmağımı dövmeye bastırdım ve gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geldim. “Dövmenin tadına bakmak istiyorum.”

Finn burun deliklerini açıp kapadı. Boğuk bir inlemeyle bileklerimi tutup ellerimi başımın yukarısına kaldırıp düşün duvarına koydu. “Brie. Düzgün dur.”

“Neden? Finn...” İsmi bir sır gibi fısıldadım. Ellerimi bırakmadığı için ona dokunmamın tek yolu sırtımı kambur yapıp bedenimi onunkine bastırmaktı, ben de öyle yaptım. “Lütfen. İstenmek istiyorum. Koşullar, beklentiler olmadan. Veremeyeceğim sözler için baskı görmeden öpüşmek istiyorum. Bir kerecik.”

Finn kaşlarını çatarak bana baktı. Böyle durunca olduğundan daha genç görünüyordu. Daha az ciddi, ki bu garipti. Kim kaşlarını çatınca *daha az* ciddi görünürdü ki?

“Sebastian öptüğü kızı arzuluyordu. Ama beni arzulamıyor. O şekilde değil.”

“Güven bana. Sebastian seni arzuluyor. Hem de çok.” Yüzünde küçümseyici bir ifade oluştu ama kalçalarımı oynatıp bedenimi ona daha yakından bastırınca bu ifade geldiği gibi yok oldu. Yutkunurken boğazı hareket etti.

Başımı salladım. “Herkes benden bir şey istiyor ama kimse *beni* istemiyor. Sebastian beni ne zaman öpse yanımdan

gidiyor. Bence gelini olmaya söz vermediğim için böyle yapıyor. Ama o kızı bırakmak istemedi. Onu *öpüp durmak* istedi.”

Finn’in çenesi gerildi. “O halde tam bir aptal.”

İstemsiz bir şekilde gülümsedim ama belli etmemeye çalıştım. “Ama sen... bazen bana beni istiyormuş gibi bakıyorsun. Finn...” Nefes verdim, kulağa bir inleme gibi geldi. “Dokun bana.”

“Sevgili prensin duygularını incitti diye seninle yatmaya çağım.”

Ellerimi serbest bırakmaya çalıştım ama Finn beni daha sıkı tuttu. “Öyleymiş gibi yapamaz mısın?” diye sordum. “Bir saniyelğine? Beni de o kızı öptüğün gibi öp.”

“Kimi?” Kesik kesik nefes alırken göğsü inip kalkıyordu, her ne kadar gözlerini kaçırmak istese de bakışları dudaklarıma dönüp duruyordu.

“Kane’in getirdiği ölümlü kızı. Haraç. Onu kollarında gördüm ve... onun yerinde olmak istedim.”

Finn uzun bir an için hareketsiz kaldı, tek hareketi yutkunurken hareket eden boğazıydı.

Tenim çok sıcaktı. Yanıyordu. Su da çok soğuktu. Vücudumda doğru hissettiren yerler, sadece ona dokunan yerlerdi. Sebastian Finn’e karşı hissettiğim bu duyguları bilseydi, bir yanımin Finn’i *arzuladığını* bilseydi, beni asla affetmezdi. Ama bu konuda da ona karşı koyarsam ne olurdu yani? Bu gece beni seçmemişti. Gerçekleri öğrendikten sonra neden seçsindi ki?

“Yine de seni seçerdi,” dedi Finn, kaşlarını çatarak. Ne kadarını sesli söylemiştim? Vazgeçtim, şu anda bunu umursa-

mayacaktım. Tenim dokunmak için yaratılmışçasına karıncalanıyordu. Finn sertçe beni tutuyor ve başparmaklarıyla bileğimin içini hafifçe okşuyordu.

“İzin ver de sana dokunayım.” İnleyerek ona yanaştım.

Finn bedenini kullanarak hareketimi kesmek için beni duvara dayadı, güçlü bacağına bacaklarımın arasına koydu. Ağzını indirip boynumun kıvrımına dayadı. Tenim o kadar sıcaktı ki, nefesi soğuk bir dokunuş gibiydi. “Sadece... sabit dur. Bu duyguların hepsi geçecek.”

Salınarak ona yaslandım, ona ihtiyacım vardı. “Sızlıyor.” Zavallica konuşuyordum ama umurumda değildi. *Çaresizdim*. Karnımın derinliklerinde kıvrılan ısı ve kanımda kaynayan ihtiyaç dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Biliyorum.” Yüzünü boynuma gömdü, kulaklarımdaki uğultu yüzünden boğuk sesini zar zor duyuyordum.

“Sorun ben miyim?” Sesim titredi. *Sorun benim. Yeterli değilim.*

“Asla.”

“Kanıtla.”

Dişlerini sertçe boynuma bastırınca nefesim kesildi ama sonra dilini tenimde gezdirmeye başladı ve acı zevke dönüştü. Kanım dokunduğu yerde atmaya başladı, sessizce daha fazla ilgi görmek için yalvarıyordu.

İçgüdümün beni ele geçirmesine izin verdim... içgüdülerimin ve kendi kontrolden çıkan düşüncelerimden kaçma isteğimin. Kalçalarımı hareket ettirdim, merkezimi kaslı bacaklarına dokundurdum ve bedenimle *daha fazlası* için ona yalvardım ama bileklerimi sıkıca tuttu ve asla bırakmadı.

Dudakları ve dili boynumdan yukarı çıkıp kulağımı ısırarak benimde sıcak ve enfes bir his yarattı. Bütün dikkatimi vererek aramızdaki o sürtünme noktasına odaklandım, içimde almaya başlana dek o zevki kovaladım.

Finn boynuma karşı inledi. “Brie,” diye fısıldadı, sıcak nefesi tenimi okşuyordu. “Lanet olsun.”

Gevşeyip titreyerek duvara yığıldım. Finn beni yatağa taşıdı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YAN DÖNDÜM VE ELİMİ alnıma bastırdım. Ağzım kumla dolmuştu sanki. Bütün kaslarım ağrıyordu. Yana doğru kıvrılıp inledim.

“Abartma istersen,” dedi Finn.

Gözlerimi aniden açtım, o kadar hızlı kalktım ki oda dönmeye başladı. Anıları dalgalar halinde hatırladım. Partiyi. Dansı ve şarabı. Emmaline’in... Hayır, *Pretha*’nın kolumu tutup beni götürmesini.

Sonra da Finn. Duş. *Yakarış*.

Cennetteki ve cehennemdeki tanrılar... *çok yalvardım*.

Yüzüm yanıyordu. Finn sıırttı. “Sorun mu var, Prenses?” diye sordu topuğunun üzerinde sallanarak.

Yerinde ben olmak istedim. Henüz kendime bile itiraf etmemiştim ama önceki gece ona söylemiştim. Kendimi ona fırlatmışım ama o beni istememişti. Kollarımı tutarken bana dokunması için ona yalvarmışım. Utancıma rağmen

İudaklarının boynuma dokunduğunu düşününce tenim alev alıyordu.

Yeniden yatağa yığıldım ve iki elimle yüzümü kapattım. “Git buradan.”

Finn kıkırdadı. “Dün gece gitmemi istemiyordun. Hatta seni sonunda yatağa getirdiğimde kalmam için bana yalvardın. İtiraf etmeliyim, oldukça cazip vaatlerde bulundun.”

Parmaklarımın arasından ona baktım. Tam tahmin ettiğim gibi, pislik gülümsüyordu. Asla gülümsemezdi ama tabii ki hayatımın en korkunç sabahında muzipçe gülümseyecek enerjiyi bulabiliyordu. “Senden nefret ediyorum.”

“Dün gece böyle demiyordun.”

Yan döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm. “Peri şarabı yüzünden sarhoş olmuştum. Öyle demek istemedim.” Sesim boğuk çıkıyordu ama Finn’in kıkırdadığına bakılırsa beni duymuş olmalıydı.

“O iş öyle yürümez, Prenses. Seni zayıflattı ve tahrik etti, evet ama fark ettiysen *Pretha*’yı duşa çekip sana dokunması için yalvarmaya ya da ikna etmeye çalışmadın.”

Hayır. Özellikle Finn’i istemiştım, o da benim zavallı yakarılarıma katlanmak zorunda kalmıştı. “Biraz olsun zevkli biri olsaydım, onu seçerdim,” diye mırıldandım. Sırtüstü dönüp kaşlarımı çattım. “Peri şarabı beni hiç böyle etkilememişti.”

“Suç şarapta değil. Şarabın içinde her ne varsa bu yüzden oldu.” Yatağın ucundaki komodine üç şişe yerleştirdi. “Eğer herhangi bir şekilde bu hissi yine hissedersen, ilk fırsatta bunlardan birini iç ve güvenli bir yere git. Bu iksir, şaraba

katılan ilacın etkisini azaltır ama hemen içmeye özen göstermelisin. Dün gece Pretha seni bulduğunda zehir çoktan işlemişti, bu yüzden bekleyip görmemiz gerekti. Birçok peri seni o halde görürse senden faydalanmak isterdi. Seni ayıkken... almaya hazır olmayacağın kararlar almaya zorlardı.”

Ama Finn yapmadı. “Teşekkür ederim,” dedim ama kaşlarımın çatıklığı bir türlü geçmiyordu.

Finn yatağıma bazı kıyafetler fırlattı. “Kendine acımayı kes ve üstünü giyin.”

Yastığımı yüzüne fırlattım. Yastığı tek eliyle yakalayıp bana sırttı. Hayır, sırtmadı. *Gülümsedi.* Aramızda bir şeyler değişmişti, bu yüzden riske atıp sordum. “Isabel kim?”

Kumral teni soldu ama bir kez olsun soruyu savuşturmadı. “Isabel, âşık olduğum kadındı. Onunla evlenip ona çocuk vermek istiyordum.” Yutkundu. “Ama öldü.”

“Ona ne oldu?”

Gümüş gözlerinde hüznü bir bakışla, “Ölümlüydü,” dedi.

“Üzgünüm, Finn.”

“Ama sonunda benden bilgi kopardığın için değil misin?” Gözlerimi devirdim, Finn de başını sallayıp kucığımdaki kıyafetleri gösterdi. “Giyinsen iyi olur.”

“Neden?”

“Prens bu gece seni yazlık saraya götürmeyi planlıyor.”

Sebastian’la yaptığım planla ilgili benden çok şeyi nasıl bilebilirdi?

Finn başını yana eğdi. “Yine de gitmek istiyorsun, değil mi? Saraya gitmek, kitabı bulmak ve kardeşini özgür bırakmak?”

“Tabii ki.”

Finn kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hadi giyin artık.”

Kapıyı işaret ettim. “Sen gittikten sonra.”

Kusursuz dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. O dudakların tenime değdiğinde nasıl hissettirdiğini hatırladım, beni ısırın sivri dişlerinin yanında o kadar yumuşaktı ki. “Dün gece kıyafetlerini benim önümde çıkarmaya itirazın yoktu ama.”

“Dışarı!”

Ev bana yabancıydı ama mutfağı bulmakta zorlanmadım. Aşağı indiğimde Finn yanında Kane ile beni bekliyordu. İkisi de deri biniş pantolonlarını ve yeleklerini giymişti, kılıçlarını sırtlarına ve hançerlerini de bellerine asmışlardı. Finn’in güçlü bacaklarından gözlerimi ayıramıyordum, dün gece o kaslı bacaklarla ne kadar yakınlaştığımı gözümün önüne getirmemek için kendimi zor tuttum.

Finn bardağını kaldırdı, gözlerinde neşe pırıltıları dans ediyordu. “Kahve hazır.”

Utanç, suçluluk ve mahcubiyet duygularının her biri karışıp yanaklarımın dün gece olduğundan daha çok kızarmasına neden oldu.

Başımı salladım. Başım hâlâ ağrıyordu, düşüncelerim olması gerekenden daha da bulanıktı. “Teşekkür ederim.” Mutfağı geçip kendime dumanı tüten koyu bir kahve doldurdum.

“Duyduğuma göre heyecanlı bir gece geçirmişsin,” dedi

Kane kaşlarını oynatarak. “Devriyeye çıktığıma pişmanım, Finn devrilmek istemişti. Seni bu kötü durumdan seve seve kurtarırdım.” Gözlerini kırptı, Finn ise ona bir bakış attı.

Kane’in çapkın bakışlarına karşılık verdim. “Bu dünyada bunun için yeterli olacak hiçbir ilaç yok.”

“Senin kaybın,” diye mırıldandı. “En azından ben periyaprağı zehrinden etkilenen birine nasıl bakacağımı biliyorum. İyi bir adam yalvarmana göz yummazdı.”

Arkamı döndüm ve dehşet içinde ağzımı açarak Finn’e baktım. “Ben bir şey demedim,” dedi.

Kane sırttı. “Jalek duvarların arasından sesini duymuş. Eski ev.”

Uyandığım zaman dün geceye ait olan anılarımın bu kadar dehşet verici olacağını düşünmemiştim. Yanılmışım.

“Ne hatırlıyorsun?” diye sordu Finn.

Gözlerim bir ona bir de Finn’e kaydı. Ağzımı açıp onu susturdum çünkü gerçekten, duvarlar ince olsa da olmasa da bu konuşmayı herkesin, özellikle de Kane’in önünde yapmak istemiyordum. Ama sonra kimsenin o kadar neşeli görünmediğini fark ettim.

“Pretha seni buraya getirmeden önce...” dedi Finn. “Şarabı sana kim verdi?”

Kahvemi yudumlayıp geçen geceye ait anıların aklıma gelmesini bekledim. Hâlâ bazı şeyleri sadece hayal meyal hatırlayabiliyordum ama... “Orada çok fazla insan vardı. Şarabı da herkes gibi garsondan aldım.” Tabii eğer şarabın hepsine ilaç katmadılarsa.

Aklımdan geçen düşüncayı yüzümden okumuştı. “Başka kimsenin şaraptan kötü etkilendiğini duymadım,” dedi. “Baş-

bu da ilacın etkisinde kalmışsa kimseye belli etmediler, eğer partideki herkese ilaç vermiş olsalardı bunu yapamazlardı."

Aklıma bir fikir gelince derin bir nefes aldım ama sonra başımı sallayıp bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

"Ne?" diye sordu Finn. "Birinden şüpheleniyorsun. Söyle."

"Sebastian'ın arkadaşı Riaan partide benimle konuştu."

Kane bir küfür mırıldandı. "Tabii ya. Prensini elini kirletmek istemiyor."

"Ne? Hayır. Bash bana asla ilaç vermezdi ama Riaan beni bulduğunda birkaç kadeh içmiştim ve..."

"Ve ne?" diye sordu Finn nazikçe.

Başımı salladım. "Özel."

Finn'in kaşları *Yani geçen gece özel değil miydi?* dercesine saçlarının altında kayboldu.

"Önemli değil."

Kane homurdandı. "Ama öyle. Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey *yapmadı*." Yanaklarım kızardı, aramızdaki konuşmayı ve Riaan'ın bana Sebastian ile aramı düzeltmesini tembihlemesini hatırladım. "Arkadaşlık etmeye çalışıyordu."

"Peki ne dedi?" diye üsteledi Finn.

"Sebastian'ı başka bir kızla, evlenmeyi düşündüğü kızlardan biriyle gördüğüm için moralim bozuktu."

Finn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Geçen gece bundan bahsetmiştin."

"Partiye bunu unutmak için gittim ama sonra Riaan'ı gördüm ve olanları ona anlattım. Daha sonra beni buldu ve kızın eve gittiğini, geri dönüp Sebastian'ın... güvenini yeniden kazanmam için iyi bir zaman olduğunu söyledi."

Kane ağzı açık bir şekilde bana baktı. “Başka bir kadınla birlikte olan oyken sen neden onun güvenini yeniden kazanıyorsun ki?”

Başımı eğdim. “Kendine bir gelin seçmesi gerekiyor. Teklifi ben kabul etmeyeceğime göre, bu duruma üzülmem pek adil değil.”

Kane burnundan soluyarak güldü. “Ne tesadüf.”

Sebastian’ın davranışlarına dair binlerce bahane dilimin ucuna geldi ama her birinin tadı yeni günün ışığında bile biraz acı geliyordu, o yüzden yutkunarak hepsini yuttum. Evet, diğer kızlarla girdiği ilişkiler konusunda bana karşı daha dürüst olmasını dilerdim. Evet, benim odamdan ayrılıp başka birini odasına götürmesi canımı yakıyordu. Ama Sebastian’a karşı olan karmaşık hislerim geçen gece Finn’le olanların... ya da olmayanların ama kolayca olabileceklerin ışığında daha da karmaşık bir hal almıştı.

“Riaan prensle bağ kurmanı mı önerdi?” diye sordu Finn, çenesini oynatarak.

“Evet ama duygularım incinmişti ve Jas ile ilgili görevimi açık etmeden tabii ki böyle bir şey yapamam.”

Finn kaşlarını kaldırdı. “İlginç. Öncesinde bağı asla istemediğini söylüyordun, fikrin değişti mi?”

“Tabii ya,” diye mırıldandı Kane. “Altın prens onu tam istediği kıvama getirmiş.”

İrkildim. “Lanet olsun, Kane.” Bakışlarımı Finn’e çevirdim. “Kiminle bağ kurduğum... ya da bağ kurup kurmadığım neden bu kadar umurunda?”

“Çünkü, Prenses...” dedi, sesindeki öfke dolu tını beni

şırtınıştı. "Bağın bir bedeli var. Eğer olmayacağını sanıyorsan..." Ön kapının kapanmasıyla birlikte sözü yarıda kesildi.

Pretha kucığında Lark ile telaşla mutfığa daldı. Çocuğun bir bacağından kan akıyordu, annesi onu tezgâha oturturken hıçkırıklara boğulmuş bir şekilde ağlıyordu.

Finn elini yeğeninin omzuna koydu. "Önemli değil. Sadece bir sıyrık. İyileşecek." Lark başını salladı ama yine de hıçkırmaya devam ediyordu. Finn bir peçete ıslatıp nazikçe bızın dizine dokundu.

Pretha izlediğimi gördü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kız iyileşmiyor."

"Bal gibi iyileşecek," dedi Finn omzunun üzerinden. Yeniden yeğenine dönüp ona güven veren bir gülümseme gönderdi. "Değil mi?"

Çocuk başını salladı ve gözyaşlarını sildi, Finn'in hatırına güçlü kalmaya kararlı olduğu belliydi.

"Bir ölümlü gibi iyileşiyor," dedi Pretha. Ölümlü kelimesini ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi söylemişti.

Finn ona uyarıcı bir bakış atıp dikkatini tekrar Lark'ın bacağındaki sıyrığa verdi. "Acıyor mu?"

"Enfekte olabilir, senin yaran gibi. O zaman ne yapacağız, Finn?" dedi Pretha. Hiç bu kadar panik olduğunu görmemiştim.

"Abriella, bana bir iyilik yapıp ben Lark'ın yarasını temizlerken Pretha'yı dışarı çıkarır mısın?"

Burada kalıp kızının dizi sıyrıldığı için Pretha'nın neden çocuğun hayatı tehlikeydeymiş gibi davrandığını anlamak istiyordum ama Finn'in neden onu götürmemi istediği de ba-

rizdi. Pretha'nın ağzından çıkan her telaşlı kelimedede Lark'ın yüzündeki ifade daha acı dolu bir hal alıyordu ve daha çok gözyaşı döküyordu.

"Hadi gel," dedim, nazikçe koluna girerek.

"Ben iyiyim," dedi Pretha. Çenesini kaldırdı, o anda cesaret bulmaya Lark'tan daha çok ihtiyacı olduğunu anladım. "Sakinleştin."

"Yürüyüşe gidin," dedi Finn, gözünü Lark'ın dizinden ayırmadan. "Bunu ben hallederim. Sadece kanıyor. Hiç de derin bir yara değil."

Arkadaşımın elini tuttum ve onu arka kapıdan dışarı çıkardım. Gönülsüzce peşimden geldi ama odadan çıkmadan önce kızına son bir çaresiz bakış atmayı da ihmal etmedi.

Verandada yalnız kaldığımızda "Neden?" diye sordum Pretha'ya. Neyi kastettiğimi biliyordu. *Lark neden ölümlü gibi iyileşmiyor?*

"Bu... bu bir tür hastalık. Hayatı boyunca böyleydi." Her zaman hızlı ve kolay şekilde iyileşen biri için, kızının ölümlüler kadar yavaş iyileştiğini görmek onu korkutmuş olmalıydı.

"Tedavisi yok mu?"

Pretha bir kahkaha attı ama gözyaşlarını silerken gözlerinde neşe yoktu. "Burada ne yaptığımızı sanıyorsun?"

Başımı salladım. Anlaşılan bilmiyordum. Finn'in hakkı olan tahta oturabilmesi için Kral Oberon'un tacını aradıklarını sanıyordum. Bunun Lark'la ne ilgisi vardı? Ama sonra bariz bağlantıyı gördüm ve yüreğim ezildi. "Bu hastalık... Finn'de de var, öyle değil mi?"

Pretha yavaşça başını kaldırdı. Uzun bir an için beni inceledi, sanki çok önemli bir karar alıyor gibiydi. “Abriella, bütün gölge perileri ölümlüler gibi yaşlanır ve iyileşir. Yirmi senedir bu böyledir.”

“Ama hızlı iyileşen periler görmüştüm.”

Pretha başını salladı. Artık sakinleşmişti ama daha kederliydi. “Evet ama Nasıgli iyileşmez.”

“Finn bu yüzden mi sihrini kullanmıyor? Lark’a da bu yüzden mi kullanmamasını söylüyorsun? Çünkü bir sebepten ötürü tehlikeli ve... artık ölümlü mü oldular?”

“Hem evet hem hayır.” Başını salladı. “Periler için sihir ve hayat aynı şeydir. Biri olmadan diğeri gerçek olamaz. Nasıgli ölümlüler gibi yaşlanıp onlar gibi iyileşmeye devam ettikçe, sihrin bedeli de aynı şekilde artar.”

Sihir hayattır. Hayat sihirdir. Birlikte antrenman yapmaya başladığımızda Finn bunu bana açıklamaya çalışmıştı. Pretha’nın Lark’ın sihrini kullandığını görünce panik olmasına şaşmamalı. Çocuk ne yaptığını bilmeden kendi hayatını kısaltıyordu.

“Neden? Bu neden başlarına geldi?”

Pretha bir adım yaklaştı. Omuzlarımı tuttu ve alnındaki gümüş ağlar parlamaya başladı. “Keşke daha fazlasını anlatabilseydim, Abriella ama yapamam.”

“Kimse bana hiçbir şey anlatmazken nasıl yardım etmemi bekliyorsun? Finn’i ve sihrini ona kaç defa sordum. Neden iyileşmediğini de.”

“Bütün Nasıgli Sarayı’nın yok olmasını isteyen bir adamla birlikte yaşayıp ona âşık olmana rağmen seni evimize getirdik.

Sana gerçekler konusunda nasıl güvenebiliriz? Bu zafiyeti nasıl gösterebiliriz?”

“Ama artık...” dedim. “Artık bana güveniyor musunuz?”

Omuzlarımı bıraktı ve elleriyle kollarımı ovdu. “Kalbini ve hayatını yanlış prene kaptırabileceğini bile bile burada durmuş sana güveniyorum. Bunun önemsiz olmadığını bil-melisin, Abriella.”

Yanlış prens mi? Bu, kalbimi Finn’in istediğini kastediyor-du. Değil mi? Önemi yoktu. Ben Sebastian’a âşıktım. Ama... “Daha fazlasını anlat. Açıkla bana. *Lütfen.*”

“Yapamam. Eğer anlatırsam...” Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı ve ellerini boğuluyormuş gibi boğazına götürdü.

Öne çıktım. “Pretha? İyi misin?”

Ellerini indirip tepeden tırnağa titredi. “Dediğim gibi...” dedi boğuk bir sesle. “Yapamam.”

“Bir tür büyü yüzünden anlatamıyor musun?” diye sor-dum.

Başını sallamadı ama bana attığı bakıştan cevabı anlamış-tım. Daha fazlasını anlatması mümkün değildi.

“Pekâlâ.” Kendine zarar vermesini istemiyordum. “Anlı-yorum. Yardımcı olmak ne yapabilirim söyle.”

“Grimoricon’u bul ve Nasiğli Sarayı’na geri götür.”

Nasiğli Sarayı. *Mordeus*. “Mordeus sihir yapabiliyor,” de-dim. “Defalarca yaptığını gördüm. Bu hastalık onu etkilemi-yor mu?” Elinde bir kadeh şarap belirmesini sağlamak gibi önemsiz büyülerle hayatını kısaltmak isteyeceğini hiç san-mıyordum.

“Mordeus gücünü kaybetmemek için elinden geleni ya-

par, daha fazlasını elde etmek içinse yapmayacağı şey yoktur. Şehir bunun büyük bir parçası.”

“Anlamadım.”

“Biliyorum.” Pretha iç çekti ve kapıya doğru döndü. “Eskiden böylesinin daha iyi olduğunu sanırdım ama artık o kadar emin değilim.”

“Pretha,” dedim tokmağa elini koyarken. “Mordeus için son eserleri de aldıktan sonra vermem gereken bazı kararlar var ama hangi kararı verirsem vereyim umarım sen... umarım sizler bu durumun benim için kolay olmadığını anlıyorsunuz. İki senedir Sebastian’a karşı duygular besliyorum ama Finn...” Yutkundum. Bakışlarım mutfak penceresine kaydı. İçeride Finn, Lark’ın yarasını temizliyor ve onu güldürüyordu. İlacın etkisiyle kendimden geçip yalvarmaya başladığım gece beni reddettiğini hatırladım. Bu sabahki muzip gülümsemesini. “Finn benim *arkadaşım*. İkisini de kaybetmek istemiyorum.”

Pretha arkasını bana döndü, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. “Eninde sonunda bir seçim yapman gerek.”

Sebastian’ı ve yanında o kızı gördüğümde canının ne kadar yandığını düşündüm. Öyle olsa bile, ikimizi karşılaştırdığımızda ve benim ihanetimin onunkinden daha büyük olduğunu öğrendiğinde kalacak az zamanımızı feda etmemek için bu olayı geçiştirmek kolaydı.

Pretha yanıldığının farkında değildi. Bir seçim şansım olmayacaktı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BİLEKLİĞİMDEN BİR TEL kopardım. Ben Bakken için bir tutam saç koparmaya fırsat bile bulamadan o Altın Saray'daki yatak odamda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, gözlerini kapatmış ve avuçlarını açıp dizlerinin üzerine koymuştu. Galiba onu *meditasyon* yaparken yakalamıştım.

Derin bir nefes aldı, ardından beni görünce o sivri dişlerini göstererek dehşet verici bir şekilde gülümsedi. "Alev Kız. Sana beni kraliçenin sarayına çağırma demiştim."

Bu doğrudu ama aklımdan çıkmıştı. Omuz silktim. "Yazık oldu."

Şaşırtıcı bir zarafetle ayağa kalktı ve elini uzattı. "O halde ödememi verecek misin?"

Arkadan bir tutam saç aldım, saç çizgimde son tutamı kestiğim yere yakın bir yerden tuttum. Hızlıca kesip gulyabaniye verdim. "Bununla ne yapacaksın?"

"Bilmek istediğin *bu* mu?"

“Hayır!” Saç tutamını boşa harcamıştım. Aslında önemsemiyordum. Doğrusunu isterseniz, aslında bilmek istemiyordum. “Başka bir sorum var. Nasigli’nin ölümlüler gibi yaşlanıp iyileşmesine sebep olan hastalığı anlat bana.”

“Hastalık falan yok.”

“O halde *neden* olduğunu söyle! Neden insanlar gibi iyileşiyorlar?”

İki parmağının arasında turuncu kızıl saçlarımı okşadı. “Sonunda akıllanıyor,” dedi.

“Sabırsızlanıyor demek daha doğru,” dedim, gözümü yatağın odamın kapısından ayırmayarak. Bu gece Sebastian’la yazlık saraya gitmek için yola çıkacaktım. Saraya döndüğümde nedimelerimi gönderip gitmek için hazırlandığımı ama ancak bir saate hazır olacağımı iletmelerini söylemiştim. Sebastian kapıma geldiğinde Bakken’in burada olması riskini alamazdım ama cevap almak için daha fazla beklemeyecektim. “Söyle bana.”

“Yirmi yıl önce, Kral Oberon ölümlü diyarında geçirdiği uzun geceden geri döndüğünde, Kraliçe Arya onun yanına koştu, ilk ve tek aşkına kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Ama Oberon onu istemedi. Kral ölümlü dünyasında esirken, ölümlü bir kadına âşık olmuştu. Kalbini başkasına kaptırmışken kraliçeyle olamayacağını söylemişti. Kendisi yerine zayıf bir insanı seçtiğini öğrenen kraliçe Nasigli kralını ve bütün halkını lanetledi. Lanete göre, eskisi gibi ölümsüz olmayacaklardı. İnsanlar gibi yaşlanacak ve onlar gibi zayıf olacaklardı.”

“O halde Mordeus nasıl bu kadar güçlü olabiliyor? O da Nasigli değil mi?”

“Ah ama kraliçe kindardı. Oberon ve halkının yanı sıra ölümlülerin de cezalandırılmasını istedi. Böylece Nasıgli'lere güçlerini ve hayatlarını korumanın bir yolunu sundu. Eğer kral ölmek ya da güçten düşmek istemiyorsa sadece bir ölümlünün, uzun bir yaşam istiyorsa *çok fazla* insanın canını almak ve bu hayatı boyunca sihir kullanmak istiyorsa çok çok daha fazlasının canını almak zorundaydı.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sihirle yaptıkları buyken insanlar neden sihrin peşinde koşuyordu? Türümün en açgözlü örneklerinin böyle bir güce sahip olduğu bir dünya hayal bile edemezdim.

Bunun ne anlama geldiği birdenbire kafama dank etti, kollarımı bedenime doladım. İyileşmek ya da güçlerini kullanmak için insanların canına kıymak zorundalardı, Finn hasta olduğunda haraç bu yüzden gelmişti. Ama hayır. Finn bunu yapmazdı. O bir katil değildi. Lanetin etrafından dolanmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı.

Bu düşünceyi uzaklaştırıp ellerimle kolumu ovdum ve ısınmaya çalıştım. “Ona karşı lanet... yapsalar olmaz mı?”

“Güçleri çok zayıf, insanları birbiri ardına feda edince dahi.” Gözlerinde mesafeli bir ifade vardı... sanki tam olarak burada değilmiş gibi. Bana değil, geçmişin derinliklerine bakıyordu sanki.

“Bu nasıl mümkün olabilir? Koca bir sarayı mahvetmek böyle kolaysa bu neden daha önce olmadı?”

Başını salladı. “Bu kadar büyük bir gücün bedeli fazla büyüktü. Kraliçe laneti koyduğunda kıskançlıktan deliye dönmüştü, gündönümünde yaptığı fedakârlıkla birlikte sihri

yola getirmek için başka bir şey verdi. Siğli perilerin Nasiğli'lere zarar vermesini yasakladı ve Büyük Peri Savaşı böylece sona erdi."

"Bu doğru olamaz," dedim, başımı sallayarak. "Finn'i yaralayan kraliçenin muhafızlarından biriydi. Yaralarını kendi ellerimle diktim."

"Muhafız kraliçe için çalışıyor olabilir ama Siğli perileri Nasiğli'ye zarar veremez."

Finn, muhafızların Siğli olduğunu sandığını ama aslında altın kraliçe için çalışan Asi Periler olduğunu söylemişti. Asi Perilerin onun için Siğli'den neden daha tehlikeli olduğunu anlamamıştım. Artık anlıyordum. "Neden kimse bunları bana anlatmadı?"

"Lanet bütün perilerin ondan bahsetmesini yasaklar. İnsanların öğrenmesini engellemek için kraliçenin koyduğu zekice bir açık."

"O halde *sen* neden anlatabiliyorsun?"

"Gulyabaniler diyarları korur. Biz sırları toplarız, anıları ve hikâyeleri. Hiçbir lanet ya da büyü istediğimiz bilgileri toplamamızı ve paylaşmamızı engelleyemez ama benim türüm sırlarını herkesle paylaşarak kraliçeyi kızdırmaması gerektiğini bilir. Onun öfkesi meşhurdur. Deniz kenarındaki sarayda saklanan Sluagh bunun bir göstergesi." Bunu söylerken sırıttı.

"Neden Nasiğlilerin güçlerini geri kazanmak için ölümlüleri kullanmasına izin verdi? Periler için insan hayatı zaten önemsiz, onlara böyle bir fırsatı neden versin ki?"

"Çünkü kraliçe Nasiğli perilerin hikâyelerdeki kadar za-

lim bir hale gelmesini istedi. İnsanları *öldürmelerini* istiyor. Kral Oberon'un kalbini çalan bütün insanları bu şekilde cezalandırıyor."

"Buna rağmen kendi oğlunun da bir ölümlüyle evlenmesini istiyor." Kraliçeden hiçbir zaman *hoşlanmamıştım*. Onunla tanıştığım gece gözlerinde gördüğüm boşluk yüzünden ona acıyabilirdim ama kampları öğrenince ondan nefret etmeye başlamıştım. Yine de hoşlandığım iyi kalpli büyücü çırağının böylesine nefret dolu, böylesine şeytani birinin çocuğu olabileceğini hayal etmek zordu.

"Oğlunun *büyüyüp serpilmesini*, onun saltanatını devam ettirip kendisinin olabileceğinden çok daha güçlü olmasını istiyor. Bir ölümlü ile evlenmek isteyen oğlu... çok cici alev rengi saçları olan özel bir ölümlü."

Saç tutamını özenle belinde asılan para kesesinin içine koydu. "Adağının karşılığını fazlasıyla verdim." Elini kaldırdı ve şıklatmak için parmaklarını birbirine bastırdı.

"Bekle!"

Elini kenara düşürdü. "Evet?"

"Laneti bozmanın bir yolu var mı?"

Gulyabani başını salladı. "Şansını zorluyorsun. İyi geceler, Alev Kız."

"Dur." Saçımın arkasından bir tutam gösterdim. "Bir tutam saç daha verirsem, laneti nasıl bozacağımı anlatacak mısınız?"

Elini uzatıp yavaşça avucunu açmakla yetindi.

Gözlerimi kapayıp elimdeki tutamı kestim. Nedimelerim kendime ne yaptığımı görünce fenalık geçirecekti. Ama eğer Finn'i ve kamplardaki o çocukları kurtarabilirsem, Lark'ı

hırtanp Pretha'nın basit bir sıyrık yüzünden böyle dehşete **alışmasını** engelleyebilirsem...

Saçı gulyabaninin buruşuk elinin avucuna koydum.

"Laneti sen bozabilirsin. Nasıgıli yirmi yıldır uğraşsa da **başaramadı** ama sen özelsin çünkü Nasıgıli'nin lanetini bitirmenin iki yolu var."

Saçı kaldırmaya davrandı ama ona fırsat vermeden elinden aldım. "Nasıl?"

Gözlerinde öfke dolu bir ateş parladı ve saçı elimden çekip aldı. "Lanet kraliçenin kararmış, nefret dolu kalbinden çıktı. Her yıl laneti beslemek için kendi canından birini kurban ettikçe de durmayacak."

"Kendi canından birini kurban ettikçe mi?"

"Her gündönümünde laneti beslemek için altın perilerden birini ateşe kurban eder."

Midem kabardı. *Jalek'in kız kardeşi*. Bu sene kimi kurban etmişti? Nasıgıli firariler bir sene daha beklemeyi göze alamazdı ama... "Kurban ayini engellenirse lanet bozulur mu?"

"Zayıflar, evet. Ama bozulmaz."

Gulyabanilerin böyle şifreli konuşmasından nefret ediyordum. "Laneti bozup Nasıgıli'lere güçlerini nasıl geri vereceğimi söyle."

"Alev Kız, önünde iki yol var. Hangisini bilmek istiyorsun? Öldüğün yolu mu, hayatta kaldığın yolu mu?"

Üzerime soğuk bir his üşüştü ve yutkundum. "*Hayatta kaldığım* yolu."

"Seçtiğin yol buysa..." Yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Laneti bozup hayatta kalmak için, kraliçeyi öldürmelisin."

Kapımın çalındığını duydum. *Bir saatim buraya kadarmış.* Bakken'e gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama çoktan yok olmuştu.

"Abriella?"

Kapının öbür tarafında Sebastian'ın sesini duyunca aynı anda hem içim ısındı hem de buz tuttu. Dün gece olanlardan sonra onu tekrar göreceğim andan çekiniyordum ama kırılan kalbime rağmen ona her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

Sebastian laneti biliyor muydu? Biliyor olmalıydı, görünüşe bakılırsa bilmeyen peri yoktu ama sorumlusunun annesi olduğundan haberi var mıydı? Sadece saraylar arasındaki husumet yüzünden değil, kraliçe onları gerçek anlamda öldürdüğü için bir sürü perinin onun ölmesini istediğini anlıyor muydu? Sırf laneti canlı tutmak için kendi halkının ölmesine göz yumacağını hayal bile edemiyordum. Öte yandan Sebastian hakkında kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek olan o kadar çok gerçek vardı ki, ona güvenemeyeceğim barizdi.

Keşif Aynasını eteğimin altına sıkıştırıp gölgelere sakladım. Kendimi güçlendirmek için derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım ve Sebastian'ın derin bakışları ile gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Zihnim Sebastian'ın o diğer kadını ellerken gördüğüm halinin görüntüleriyle dolarken lanetler ve kurbanlar zihnimden uçup gitti.

Kendine gel, Brie. Odaklan.

Sertçe yutkunarak onu içeri buyur ettim. "Selam." Ağzımdan tek kelime çıkmıştı, onda da sesim titremişti. Geçen gece hiç yaşanmamış gibi davranabilir miyim emin değildim.

"Konuşmalısınız."

"Peki..." Gözlerimi indirdim. Ondan sır saklamaktan bıkmıştım ama yazlık saraydan Grimoricon'u almayı başardım. Bu yalanları ve bütün bu entrikayı bitirmeye yaklaşmış olacaktım. Finn'e ve halkına yardım etmeye yaklaşacaktım, bunu gerçekten yapmak istediğimi fark ettim.

Sebastian'ın gittikçe yaklaştığını bilmek için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu. Yakında olduğunda sürekli onu hissederdim. Yüzümü kaldırıp beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Dün gecedен haberim var," dedi.

Anılar gözümün önüne gelirken içimdeki her şey duruldu. Duş, sıcak tenime değen buz gibi su. Finn'in bedenime sıkıca ve ısrarla bastırdığı bedeni, boynumdaki nefesi. Ona yalvarışım...

"Riaan bana az önce anlattı. Daha önce anlatacaktı ama nedense dün gece partiden ayrıldıktan sonra benim odama gittiğini sanmış." Başını salladı. "Keşke gelseydin."

Ah. Ah. Zihnim bir sorular, acılar ve arkasına saklanmamam gerektiğini bildiğim bahaneler karmaşasıydı. Ama onun su yeşili gözlerinde kendimi kaybederken onu kolayca affetmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. Aramızdakiler dün gece odamdan çıktığından beri değişmemiş olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

"Diğer kız için özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni incitmek istemedim."

"Bash, dakikalar önce burada durmuş benimle öpüşüyordun." Bunu söyleyince kendimi tam bir ikiyüzlü gibi hissettim. Ondan saatler sonra ben de Finn'e bana dokunması, beni öpmesi için yalvarmıştım. Aramızda hiçbir şey olma-

masının önemi yoktu. Eğer o da istekli olsaydı seve seve yapardım, bu da ihanet demektir. Evet, ilaçları ve kırık kalbimi suçlayabilirdim ama...

Sebastian gözleri parlayarak geriledi. O güzel yüzünde birçok duyguyu aynı anda gördüm: Hayal kırıklığı, öfke, belki de kendine karşı biraz nefret vardı. “Bir eş seçmemi beklediklerini söylemiştim. Sen bunu bir düşünmeye kendini ikna edene kadar, bu pozisyonu gerçekten isteyen kadınlar olduğunu unutma.”

“Seni yatağıma davet ettim, sense yanımdan gittin ve onu buldun.”

Gözlerini sıkı sıkı kapadı. “Sanırım seninleyken hissettiklerimin özel olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Aynı hisleri diğer kadınlardan biriyle de hissedebileceğime inanmak istedim.”

Bu sözler kör bir darbe gibi canımı acıttı. “Hissettin mi peki?”

Sebastian bakışlarını dudağıma indirdi ve yavaşça başını salladı. “Hayır. Asla hissedemiyorum, ne kadar istersem isteyeyim.”

Arkamı dönüp pencereye yürüdüm, benim için bu duyguları hissetmek istemediğini duymaktan nefret ediyordum ama bir yandan da onu anlıyordum. Bütün bunların en kötü yanı buydu: *Anlıyordum*. Evlenme telaşını ya da bu kararların duygulara bağlı olmadığı bir dünyayı anlayamıyordum ama annesinin ona tanıdığı süre kısılrken evlenebileceği biriyle bağ kurmaya çalışmasını anlayışla karşılayabilirdim. “Bana çok zorlanmışsın gibi gelmedi,” dedim.

"İstedim ama *yapamadım*." Nefes verdi. "Eğer sana karşı hissettiklerimi onun için hissetseydim, onu eve göndermezdim."

"Pekâlâ." Kalp kırıklığının yanı sıra göğsüm suçlulukla sızladı. Dün bütün gece Finn'e yalvarmışım. Bu sabah bana bakılırken gözlerine varan gülümsemesi hoşuma gitmişti, akşamüstünü ise onu kurtarmanın bir yolunu arayarak geçirmiştim. Bunun Sebastian ile olan ilişkimi nasıl etkileyeceğinden emin değildim.

"Bütün bunları bu gecelik bir kenara bırakalım, olur mu?" diye sordu. Sıcak elini kollarımdan aşağı kaydırarak parmaklarını belime doladı. "Önümüzdeki iki gün boyunca sadece bize odaklanmak istiyorum. Finnian'la antrenman yapmanı, annemin evlenmem için baskı yapmasını ya da yakında kral tahtına oturmak zorunda olduğumu düşünmek istemiyorum. Bir süreliğine sadece *bize* odaklansak olur mu?"

"Çok sevinirim." *Yalancı*. O, Sükûnet Sarayı'na birlikte güzel vakit geçirmek için gittiğimizi sanarken ben ise Grimoricon'u bulup Mordeus'a ulaştırmakla meşgul olacaktım.

Gülümsedi. "İyi misin?"

Gözlerimi kıstım. Sebastian'ın dün gece birinin bana ilaç verdiğinden haberi var mıydı? Riaan gerçekten işin içinde miydi? "Evet, neden?"

"Kahvaltıdan sonra odana geldim ama nedimelerin hâlâ uyuduğunu söyledi. Sen böyle yapmazdın."

Pretha nedimelerime büyü yapıp odada olup uyuduğunu mu düşündürmüş olmalıydı... ya da başka birine büyü yapıp onun benim kılığıma girerek rol yapmasını sağlamıştı.

“Dün gece partide birkaç kadeh şarap içtim,” dedim.

“Partiye katılmana sevindim.” Bakışları yumuşadı. “Saraydaki etkinliklere katıldığını görmek beni mutlu ediyor.”

Belki biraz daha dürüst olmak daha iyi olurdu. “Bash, sanırım biri bana ilaç verdi.”

Yüzü soldu ve o güzel gözlerini dalgalı denizler gibi bir öfke kapladı. “Ne?”

“Kendimi iyi hissetmiyordum. Sıcak bastı, kendime engel olamadım.” Yanaklarım utançla kızardı. Tanrılara şükür en kötü halimi Finn’den başkası görmemişti. “Nedi... nedimem partiye gelip beni bulduğunda, kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyordum.”

Sebastian’ın çenesi kasıldı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Sana bir şey soracağım ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

Basit bir dürüst cevap bile veremezken, Sebastian ile birlikte olmamızın hiç şansı yoktu.

Sebastian omuzlarımı tuttu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Dün gece Finn’i ya da adamlarından birini gördün mü?”

“Sence bana *onlar* mı ilaç verdi?”

“Bence güvenini kazanmak, sonra da seni kendinden geçirip akılsızca bir şey yapmaya ikna etmek tam da Finn’in yapacağı bir hareket... onunla bağ kurmayı kabul etmek gibi.”

“*Kimseyle* bağ kurmadım ki.”

“Biliyorum.” Nazikçe omuzlarımı sıktı. “Denediler mi bilmek istiyorum.”

Dün gece bağ kurmaya yaklaştığım tek kişi Sebastian’dı ama kralla yaptığım anlaşma bu dileğimi yerine getirmemi engellemişti. “Ama... neden? Neden bağ denen şeyi bu kadar

önemsiyorsun? Sanki herkesten daha önemli..." *Benden bile.* Duştayken yalvarıp yakarmamın asıl nedeni de buydu, değil mi? Onunla bağ kurmaya söz vermeden Sebastian beni istemeyecekti, bense bu olmasa bile yeterli olacağımı hissetmek istemiştim. Bu ilaçların suçu değildi.

"Çünkü tabii ki önemli." Yüzümü inceledi. Daha fazlasını söylemek ister gibi bir hali vardı. Belki de söyleyemiyordu. Lanetle ilgili olabilir miydi? "Finn ve çetesinden bunu beklerim. Basit bir bağ töreni düzenleyerek seni sonsuza dek elimden alabilir."

Buraya ilk geldiğimde Finn de Mordeus'un benzer bir şekilde davranması konusunda beni uyarmamış mıydı? İkisi de neden aynı şey hakkında beni uyarsındı ki? Üstelik bu sabah Sebastian'la bağ kurmamı gerçekten engelleyen tek şeyin Mordeus'la yaptığım anlaşma olduğunu söylediğimde Finn *öfkelenmişti*. Pretha, yanında Lark'la içeri girmese başka ne anlatacaktı?

Şu anda Sebastian'la kavga çıkarmayı riske atamazdım, Finn ile arkadaşlarını savunmak tartışmanın uzamasına sebep olurdu, bu yüzden kendimi tuttum ve başımı sallamakla yetindim. "Bana kimin ilaç verdiğini bilmiyorum."

Elimi tutup sıktı. "Eğer bağ kursaydık, tehlikede olduğunda bundan haberim olurdu. Dün gece seni bulur ve kimsenin senden faydalanmasına izin vermezdim. Ne kadar savunmasız olduğunu bilmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Savunmasız değilim, eskisi kadar değil. Güçlerimi kullanmak konusunda iyiye gidiyorum."

Sebastian ikna olmuşa benzemiyordu. "Bazen seni savunmasız kılan şey güçlerin kendisidir."

“Neden böyle dedin?”

“Önemi yok.” Beni göğsüne bastırdı, hızla atan kalbini duyabiliyordum. “Önemli olan tek şey güvende olman.”

“İnsanların sihir yapabilmesi gerçekten bu kadar nadir bir şey mi?”

Nefes vererek güldü. “Gerçekten.” Alnını alnıma dayadı. “Sen gördüğüm en özel kızsın, Finn de bunun farkında.” Yutkundü. “Dün gece sana ilaç veren kişi o olmasa bile, seni onunla bağ kurmaya ikna edeceğinden eminim. Ama ne yaparsan yap, onu reddet. Kimse seninle zorla bağ kuramaz. İki taraf da kendi isteğiyle yapmalı.”

“Finn bunu neden istesin ki? Bundan ne gibi bir kazanç elde edebilir?”

Başını sallayarak elini sırtıma koydu, belime dokunarak beni kendine doğru çekti. “Bağ kurunca senin... gücüne erişebilirdi.”

Finn hayat enerjisini emmeden ya da seri insan katili olmadan kendi gücünü bile kullanamadığından, gücüne *ihtiyacı* vardı. Bu yüzden mi bu sabah benimle flört etmiş, dün akşam bana bu kadar iyi davranmıştı? Bana antrenman yaptırmasının asıl sebebi bu muydu? Beni onun kuklası haline getirebilsin diye uzun soluklu bir oyun mu oynuyordu?

Buna inanmak istemiyordum. Gerçi Finn bir keresinde yaptığı her şeyi halkını korumak için yaptığını söylemişti. Bana karşı farklı davranabileceğini neden düşünmüştüm?

“Finn ile bağ kurmayacağım,” dedim kendi kendime konuşur gibi.

Sebastian yutkunarak bana güvensiz bir gülümseme gönderdi. “Hazır olduğunda, seninle bağ kurmaktan onur du-

yanım. Bağ seni korumak için kullanırım. Başına bir şey gelmesine izin vermem,” derken dudaklarını aşağıya indirip dudagıma değdirdi ve yumuşak bir öpücük kondurdu. “Hazır mısın?” diye sordu.

Yutkundum. “Bash... Yapamam. Daha fazla vakte ihtiyacım...”

“Yazlık saraya gitmek için.” Eklem yerleriyle çenemi okşadı. “Bağ bekleyebilir. Şimdilik.” Koridora doğru döndü ve kısık sesle bir ıslık çaldı.

Bir gulyabani paytak paytak yürüyerek odaya girdi. Eğdiği başını sertçe kenara çevirdi ve burun deliklerini açıp kapadı. Havayı kokladı ve ardından bana baktı, gözlerinde suçlayan bir ifade vardı. Bakken’in kokusunu mu almıştı? Onun türünden birinin burada olduğunu biliyor muydu?

“Bizi yazlık saraya götür,” dedi Sebastian.

“Tabii, Majesteleri,” dedi gulyabani. Elini uzatırken bana sırtıttığını gördüm, sırrımı elinde tutan tehlikeli bir yaratıktı. Sebastian gulyabaninin kemikli elini tuttu ve ardından ben de aynısını yaptım.

Kendimi gulyabani ile seyahat etmenin etkisiyle o düşme hissine hazırlamak için nefes almaya fırsat bulamadan kıyıya vuran dalgaların sesini duydum. Ardından suyun üzerinden parlayan ayın ışığını gördüm ve ayaklarımın altındaki kumu hissettim.

Tuzlu su burnumu gıdıklıyordu ve dalgaların sesi kulağıma dolduğu anda yaz sarayı göründü. Buraya küçük demek aklımın ucundan bile geçmezdi. Sarayın kuleleri denizin üzerine çökmüştü sanki, tam önümde beni karşılayan geniş pencerelerin kütüphaneye çıktığını biliyordum. Ve Grimo-ricon’a.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“TEŞEKKÜRLER,” DEDİ SEBASTİAN, gulyabaninin elini bırakarak.

“Size hizmet etmek görevim, Majesteleri.” Gulyabani dudaklarını büzdü ve bana son kez manalı bir bakış atarak gözden kayboldu.

Elora’da sahiller vardı ama denizi sadece bir kez çocukken görmüştüm. O geziyi hayal meyal hatırlıyordum. Annemle birlikte ata binmiştik, babam arkamızdan geliyordu. Korkarak suya ilk adımlarımı atmıştım, dalgalar üzerime gelip beni düşürünce kahkahalara boğulmuştum.

Sebatian ufka doğru, denize karşı batan güneşe bakarken beyaz saçları rüzgârda dalgalandı. “Yürüyelim mi?” diye sordu.

Saraya arkamı dönüp denize baktım. “Zevkle.”

Sebastian ile sahilde yürüdük, yürüyüş boyunca gözden kaybolmamdan korkuyormuş gibi koluma girdi ve hiç bırakmadı. “Burası en sevdiğim yer,” dedi yavaşça yürüyerek.

“Dalgaların sesi beni hep rahatlatır. Altın Saray sürekli hizmetçiler ve saray mensuplarıyla dolu. Burayı küçüklüğüm-den beri oradan daha çok sevdim ama istediğim kadar sık gelemiyorum.”

“Çok güzelmiş. Huzurlu bir yer.”

Başını salladı. “Sen saraya geldiğinden beri buraya birkaç defa geldim.” Gözleri uzun bir an boyunca üzerimde gezindi. “Düşünecek çok şeyim vardı.”

Yutkundum, gözlerim yanmaya başlamıştı. Jas’ı kurtarmaya o kadar yaklaştım ki... Onu kurtardığım an her şeyi kaybetmekten çok korkuyordum. Ya da daha kötüsü, Mordeus’un bir şekilde anlaşmayı yerine getirmeyeceğinden ve onu kaybedeceğimden.

Lark rüyama girdiğinde böyle söylememiş miydi? Ona kimsenin hiçbir şeyi yokken varlık içinde yaşayan bir kraliçe olmak istemediğimi söylemiştim, o da her şeyi kaybedeceğimi söylemişti. Kız gerçekten beni ziyarete mi gelmişti, yoksa sadece bir rüya mıydı?

“Hey,” diye fısıldadı Sebastian. “Neden ağlıyorsun?”

Yutkundum. “Jas olsaydı burayı çok severdi.”

Başını eğdi. “Ona ulaşamadığım için üzgünüm. Mordeus... kardeşini saklamak için özünü kullanmış,” derken bunu dehşet verici bir haber verirmiş gibi söylemişti.

“Bu ne anlama geliyor?”

“Mordeus hayatta olduğu sürece, kardeşine fiziksel olarak ulaşamayız anlamına geliyor.” Omuzlarını geriye attı. “Kardeşini kurtarmamın tek yolunun birinin kralı öldürmesi olduğu anlamına geliyor.”

“Ama yapamazsın,” deyiverdim. “Sigli perileri Nasigli’ye zarar veremez.” Gözlerini faltaşı gibi açınca ne söylediğimi anladım. “Öyle değil mi?”

Nefesleri hızlandı ve dudaklarını yaladı. “Ne bildiğini söyle.”

Öğrendiklerimi ona söylemenin ne zararı olabilirdi ki? Sebastian’a yalan söylemek hiç hoşuma gitmiyordu ve az önce ağzımdan çıkanlardan sonra bilmiyormuş gibi davranmanın anlamı yoktu. “Annenin koyduğu lanet yüzünden Nasigli’lerin sihirlerini ve ölümsüzlüklerini kaybettiğini biliyorum.”

Bunu söylerken yüzünü izledim ama tepki vermedi. İnkâr etmedi ya da onaylamadı. *Lanet hakkında konuşması yasak.*

“Ben hep Nasigli’nin kötü kalpli olduğuna inandım,” diye devam ettim. “Ama artık böyle düşünmüyorum. Bazı gölge perileri kötü kalpli, bazılarıysa iyi. Aynı şekilde bazı altın periler kötü kalpli ama bazıları iyi. Ama belki... belki de kötü işler yapan Nasigli perileri aslında kötü bir durumu düzeltmeye çalışıyordur.”

Sebastian yürümeyi bıraktı ve başını okyanusa doğru çevirdi. “Sana bunu hiç anlatmadım ama Litha gecesinde an-neme karşı süikast girişiminde bulundular. Sorumlusu büyükan-nem ve büyükbabamın sarayının annem tahta geçtikten sonra sürgüne gönderilen bir mensubu.” Başını salladı. “Hain ona zarar veremedi yakalandı ama bir şekilde... bir şekilde Finn’in çetesi şatoya girdi, muhafızlarımı ve mühürlerimi atlatıp kendi kraliçesinin kalbine hançer saplamaya yeltenen o haini serbest bıraktı.”

Başımı eğdim ama suçluluğumun kokusunu alabildiğinden korkuyordum.

"Ama... anlaşılan bunu zaten biliyordun," dedi. Sesindeki hayal kırıklığını duyunca vicdanım sızladı. "Jalek'in annemi öldürmeye çalıştığını biliyordun ama bana tek kelime etmedin."

"Jalek'in planını *bilmiyordum*." Bu doğrudu, yine de... sesimi yumuşatıp devam ettim. "Ama bilseydim bile onu durduracağımı sanmıyorum." Çenemi kaldırdım ama onunla göz göze geldim. "Hiç durmadan çalışıp yine de koşulların mahkûmu olmak nasıldır bilirim. Annenin kamplarına ne diyorsun? Masumlara bunu yapabilecek birine ölümden better bir kader dilememek zor."

"Kampları savunmuyorum," dedi, sesi titriyordu. "Ama Mordeus'un elinden kaçan çok fazla Nasıgli vardı, sarayımızı istila ettiler. Bizim halkımız acı çekiyordu, kraliçe de halkını düşündü ve onları gölge perilerden korudu."

"Peki ya asıl korunması gereken gölge perileriye?"

"Finn sana kampları anlattı ama sarayımın yüzlerce mensubunun *onun* sarayındaki kargaşadan kaçarken onların evlerine yerleşebilsinler diye soğukkanlı bir şekilde katledildiğini de anlattı mı?"

Kraliçenin koyduğu lanet yüzünden o altın periler kendilerini Nasıgli'lerden koruyamazdı. Düşüncesi bile korkunçtu. "Bütün Nasıgli'lerin iyi kalpli olduğunu savunmayacağım," dedim. "Kötü durumda kalanlar bazen kötü hareketlerde bulunurlar ama.."

"Özgür iradeleri vardı. Kendi kararlarını verebiliyorlardı ve o kararlar gerçekte kim olduklarını kanıtladı."

“Ama bütün bir sarayın davranışlarını içlerindeki en kötü kişilere bakarak tanımlayamazsın. Finn’in iyi biri olduğuna inanıyorum.”

Sebastian alev saçan bakışlarla bana döndü. “Gerçekten bu kadar iyi biri olduğunu düşünüyorsan, şu güçlerini kullanarak Asi Periler Bölgesindeki yeraltı mezarlarını bulmayı denemelisin. Orada ne sakladığını gör ve hâlâ bu kadar iyi biri olduğuna inanıyor musun söyle.”

Finn yeraltı mezarında onun Sebastian’ın düşünmemi istediği kadar kötü kalpli biri olduğunu kanıtlayacak ne saklıyor olabilirdi ki?

“Kendisini sana sevdirmesine, ona güvenebileceğini düşünmeni sağlamasına dayanamıyorum.”

“O artık benim... *arkadaşım*.”

“O böyle düşünmeni istiyor. Buna kanmaman için sana yalvarıyorum.”

“Anlamıyorum. Onların acı çekmesinin sebebi annenken, Finn ve arkadaşlarına neden bu kadar karşısın?”

“Nasıgli’ye karşı değilim.” Başını salladı. “Hiç de bile, Brie. Mordeus’un saltanatında insanların başlarına gelenlerden nefret ediyorum. Periler ışık ve karanlık, güneş ve gölge olmadan var olamaz. Annem bunu biliyordu, o olmasaydı binlerce peri Büyük Peri Savaşı’nda hayatını kaybetmeye devam edecekti.”

“Savaşı o mu bitirdi?”

“Onun fedakârlığı sayesinde dövüş bitti.”

Kraliçenin iyi biri olduğuna inanmak istiyordu. Bunun için onu suçlayabilir miydim? Kadın onun annesiydi. Ama

Sebastian onun bütün yaptıklarına yanağını çevirmeyecek kadar akıllıydı. “Onu senin gördüğün gibi görmüyorum.”

“Hikâyenin hepsini bilmiyorsun.”

“O halde anlat bana... anlatabileceğin kısmı anlat.”

Sebastian yutkundu. “Bir zamanlar, annem altın peri prensesiydi. Genç ve toydu, Kral Oberon onu baştan çıkardı. Ona âşık oldu ama sarayları yüzyıllardır savaş halindeydi ve anne babası, kralın ve halkının azılı düşmanıydı. Altın kraliçe ve altın kral tahtta olduğu sürece, prenses asla gölge kralıyla birlikte olamayacaktı. Ama ellerinde olduğunda krallıklarından kaçıp insan kılığına girer ve ölümlü diyarında buluşurlardı. Orada, aşklarını doyasıya yaşayabiliyorlardı. Güçleri o kadar fazla ve sihirleri o kadar yoğundu ki aşkları güneş ve ayı yerinden oynatır, ölümlülerin tutulma dediği olayı yaratırdı.”

Bu hikâyeyi biliyordum. Annem eskiden bize gölge kral ve altın prensesin öyküsünü anlatırdı. Sebastian sessiz kalınca onun yerine ben devam ettim. “Bir gün Oberon insan diyarına geldi ama Arya başaramadı. Anne babası neler yaptığını öğrenmişti ve sihir güçlerini birleştirerek insan dünyası ve Peri Diyarı arasındaki bütün geçitleri kapattılar. Böylece kızları sevgilisiyle buluşamadı ve gölge kral evine dönemedi. İnsanlar tanrıları yatıştırıp güneşi geri getirmek için masumları kurban etmeye başladı.”

Bakken uzun gece derken bundan mı bahsetmişti? Çocukken hikâyelerde dinlediğim uzun geceyle aynı mıydı?

Sebastian bekledi ve gözleriyle beni anlatmaya devam etmeye teşvik etti.

“Bütün bu dualar ve kurbanlara rağmen, ölümlüler uzun geceyi bitiremedi. Geçitlere söz geçiremediler. Gölge kral dünyasından uzakta sürgün hayatı yaşıyor, evine dönmenin başka bir yolunu arıyordu. Sihri gün geçtikçe güçten düştü, ta ki gerçek biçimini artık saklayamaz hale gelene dek. İnsanlar ve onların gururundan kendini koruyacak sihri olmadığından dolayı dövüldü ve saldırıya uğradı, kulaklarının uçlarını kestiler ve yumruklarıyla yüzünü pelte haline getirdiler. İşte tam o sırada ölümlü bir kadınla tanıştı. Kadın onu evinin önünde görüp ona acıdı ve elindeki şifa iksirlerini ona verdi. Hiçbir yaratığın acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Kadın ona kalacak bir yer verdi, yaralarını sardı ve iksirleriyle onu iyileştirdi. Uzun gece sürüp giderken insan kadın ve gölge kral arasında bir aşk başladı. Kral altın peri prensesini unutmamıştı ama ölümlü kadına beslediği hisler inkâr edemeyeceği kadar yoğundu. Geçitler yeniden açıldığında eve dönmesi gerektiğini biliyordu ama ölümlü kadın onunla birlikte gitmek istemedi. Dünyasını bırakmak istemedi. Öyle olsa bile, gölge kral artık prensesle birlikte olamayacağını biliyordu. Kalbini ölümlü kadına kaptırmıştı.”

Sebastian'ın gözleri öfkeyle parladı ve hikâyeye kaldığım yerden devam etti. “Bu esnada Ay Hanesi'nde, gölge kralın erkek kardeşi ortaya çıkmış, ağabeyinin yokluğundan istifade ederek tahtı ele geçirmişti. Oberon döndüğünde Nasıgli sarayının yarısının kardeşine bağlılık yemini ettiğini gördü. Büyük Peri Savaşı tüm hızıyla sürerken Oberon halkının kaldıramayacağı bir iç savaş çıkması riskini almadan tahtına dönemezdi.

"Diyarın öbür tarafında annem altın perilerin kraliçesi olarak tahta geçmişti. Gölge krala bir zamanlar hayalini kurdular gibi onunla evlenmesi için yalvardı, aşk için olmasa dahi krallıklarının iyiliği için. Eğer evlenirlerse ona kardeşini tahttan indirme konusunda yardım edeceğine söz verdi. Böylece sarayları birleşecek ve aralarındaki savaş bir son bulacaktı. Ama Oberon onu reddetti. Halklarının arasındaki barış için bile olsa bunu yapmayacaktı. Artık başkasına âşıktı ve içinde ölümlü sevgilisini kendi dünyasında yanına gelmeye ikna edebileceğine dair bir umut vardı."

Sebastian hikâyeyi burada sonlandırdı, sonunu onun yerine ben getirdim. "Bunun üzerine kraliçe Nasıgli perileri lanetledi."

Onaylamasını bekledim ama Sebastian donup kalmakla yetindi.

"Laneti biliyorsun," dedim. "Ama anlatamıyorsun."

Yine sanki başını sallayarak dahi tepki veremiyormuş gibi davrandı. "Peri Diyarı'ndaki en güçlü sihir hükümdarlarından gelir," dedi. "Annem tahta oturan gelmiş geçmiş en güçlü kraliçeydi ama bu kadar büyük bir sihre hükmetmenin bir bedeli vardır, bütün sarayın ondan nefret etmesinden çok daha kötü bir bedel."

"Nasıl nefret etmesinler?" diye sordum, sesimin sakin çıkmasına özen göstererek.

"Günün sonunda annem savaşı bitirerek binlerce perinin hayatını kurtardı," dedi Sebastian. "Oberon halkından çok kendini önemsiyordu. Annemle evlenerek savaşı tamamen bitirebilirdi, baktığın zaman bu çok küçük bir fedakârlık

olurdu ama yapmadı. Öte yandan annem devasa bir fedakârlıkta bulundu ve binlerce kişinin hayatını kurtardı. Şimdiyse bunun bedelini ödemek için ölüyor.” Sebastian irkildi, ardından yutkundu.

Nasıgli perileri *lanetleyip* kendi halkını onlara karşı savunmasız hale getirmenin bedeli, diye düşündüm ama çenemi kapalı tuttum. Kraliçe onun annesiydi, üstelik ölüm döşesindeydi. Onu kaybettiğini ve bunu durdurmak için çaresiz olduğunu hissediyorsa kraliçenin yaptığı hatalara karşı kör davrandığı için onu suçlayamazdım. “Laneti neden kaldırmıyor peki?”

Sebastian hiçbir şey söylemeyip yalnızca bana bakmakla yetinince, bu lanet hakkında doğrudan konuşmasının imkânsız olduğunu hatırladım. Gözlerindeki keder canımı yakıyordu. Kollarımı beline doladım.

Ellerini saçlarımda gezdirdi ve parmakları kalın buklelerimin arkasına sakladığım daha kısa buklelere takıldı. “Orada ne oldu?” Gözlerimi indirdim ama Sebastian çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. “Benden bir şey saklamana gerek yok.”

Ona lanetle ilgili bildiklerimi zaten anlatmıştım, nasıl öğrendiğimi de anlatmaktan zarar gelmezdi. “Bana laneti anlatması için Bakken’e saçımdan bir parça verdim.” *Lanet* sözcüğünü duyunca yeniden irkildi, sanki bu kelimeyi ne zaman duysa sırtına bir bıçak saplanıyordu.

Elini yanağıma götürüp yüzümü çevreleyen kısa buklelerle oynadı. “Peki ya bunlar?”

“Elora’dayken verdim. Mordeus’un Jas’ı satın aldığını söyledi.” Kaşlarını çatınca omuz silktim. “Bana söyleyemeyeceğin

bazı şeyler varsa benim de yaptığımı bilmeni istemediğim şeyler vardı.” *Hâlâ da öyle.* “Ayrıca Bakken’e güveniyorum.”

“Gulyabaniler sırlarını öyle kolay kolay vermez. Bakken... o senin gözüne girerek bir kazanç elde edebileceğini düşünmüş olmalı. Ama onun türüne fazla güvenmemeye çalış. Zayıf yanlarını fark ederlerse senden alır da alırlar, ta ki her şeyi verdiğini keşfedene kadar.”

Nazıkçe karnına vurdum. “Bu kadar endişelenme, Sebastian. Bunun geldiği yerde çok var.”

“Bütün sırları basit bir saç tutamıyla satın alamazsın, Brie.”

Parmaklarımı eline geçirip hüzünlü bir gülümseme göndererek saç tutamına dokundum. “Keşke alabilsem.”

Sebastian gözlerini günbatımının altın ve kırmızı parmaklarının suyun üzerinde buluştuğu yere çevirdi. “İçeri geçmeliyiz.” Sesinde belli belirsiz bir telaş vardı.

“Neden?”

Başıyla sahili işaret etti ve bir kuzgun sürüsünün orada toplandığını gördüm.

“Sluagh mı?” diye sordum.

“Evet. Geceleri sahilde dolaşırlar. Annemin buraya o kadar sık gelmemesinin sebeplerinden biri de bu.”

“Burada neden bir Sluagh olsun ki? Sahilde kim öldü?”

Gözlerinde bir parıltı belirdi. Cevap vermeyince bilmediği için değil, bana söyleyemediğinden ya da söylemek istemediğinden olduğunu fark ettim. Aramızda hâlâ birçok sır vardı ama en azından artık bu sırlardan bazılarını kendi isteğiyle tutmadığı barizdi.

“Hadi gel.” Beni saraya doğru çekti ve peşinden gittim. Sluagh etraftayken burada dolaşmaya niyetim yoktu.

Sebastian hizmetçilere onlar akşam yemeğimizi hazırlarken bana etrafı gezdireceğini söyledi.

“Kral Mordeus’un Gölge Tahtı’na oturmaması gerekir,” dedi Sebastian yalnız kaldığımızda, konuşmaya dışarıda bıraktığımız yerden devam ediyordu. “Bütün Peri Halkı bu yüzden acı çekiyor. Ama tahtın onu kabul etmesi adına tacı çıkarmamak için her şeyi yapar.”

Elimi tutup beni parlak ışıklarla aydınlatılmış merdivenlerden indirdi. Ağır bir kapıyı açarken onun beni bir tür cephaneliğe getirdiğini anladım. Gözlerimi faltaşı gibi açılırken tüm bu silahlara baktım. Çeşit çeşit hançer ve kılıç, sıra sıra dizilmiş zırhlar ve rafa dizilmiş ahşap yaylar vardı.

Sebastian doğruca karşıdaki duvara geçip parlak siyah bir hançer alarak bana döndü. “Bu hançer elmas ve çelikten yapıldı.” Hançeri bana uzattı. “Kraliçenin şahsi demirci ustası bu hançeri elmas bıçaklarla bileyledi ve sihirli özelliği sayesinde üzerinde kullandığın kişide çeliğin izlerini bırakır.”

Hançeri aldım. Ağırdı ama hantalca değildi. Parmaklarımı hançerin kabzasına doladığımda içimde garip bir güç patlaması oldu. Sanki benim avucum için yapılmış gibiydi.

“Kralı öldürebilecek tek silah bu,” dedi Sebastian. “Sürekli yanında taşıdığına emin ol.”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Kral için çalıştığımı bilmiyordu, o halde neden onu öldürecek bir hançer vermişti?

“Riaan dün gece ikinizin konuştuğunu söyledi,” dedi sessizce. “Bazı sırların olduğunu itiraf etmişsin. Bu sırları tutmak zorunda olduğunu, yoksa kız kardeşini kaybetmeyi riske attığını söylemişsin.” Sebastian çekmecedeki kılıcın kınını çıkarıp kına bağlı olan ufak kemeri açtı. “Belki de bu sırlar yüzünden bana sahtesini verip Keşif Aynası’nı saklamışsındır.”

Nefesimi tuttum. “Biliyor muydun?”

“Evet. Açıklama yapmanı, bana g venmeni bekledim ama artık bunu yapamayacağını anlıyorum.”

“Ben...” *Biliyordu*. “Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum.”

“Sana güveniyorum, Brie. Sen bana g vensen de g venmesen de.”

Kalbimde bir acıyla önümde eğilip elbisemin yerlere kadar uzanan eteğini kaldırırken onu izledim. Hançerin kınını bacağıma bağlayıp kemer tokasını tuttururken parmakları tenime değdi. Hançeri ona vermem için avucunu uzattığında, hançerin kabzasını öbür tarafa çevirerek nazikçe ona uzattım. “Bunu hep yanında taşı, güvenliğin için. Gerekirse sihrini kullanıp gözlerden sakla.”

“Ben...” Sihrim hakkında neler biliyordu? Sırlarım hakkında? “Saklayabilirim. Artık daha iyiyim.”

Hançeri yerine koydu. Bacağımı saran kemeri, baldırımındaki hançerin ağırlığını hissetmenin rahatlık verici bir yanı vardı. Sebastian ayağa kalktığında yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bu hançer Finn’in üzerinde de işe yarar.”

Sertçe yutkundum. Belki de hançeri vermesinin asıl sebebi buydu. Mordeus’a karşı ihtiya ım olacağını düşündü-

günden değil, Finn'in üzerinde kullanmamı umduğundan. "Mordeus'un Gölgeler Tahtı'nda oturmasını istemediğini söylemiştin. O halde Finn yerine tahta kimin geçmesini isterdin?"

Sebastian başını salladı. "Peri Diyarı uzun zamandır ayrıydı, iki yarının tek bir hükümdarın altında birleşmesinin vakti geldi."

Altdudağımı ısırđım. Finn ya da Gölgeler Tahtı'nda kimin olup kimin olmaması gerektiğini tartışmak istemiyordum. Önemli olan tek şey kız kardeşimi kurtarmaktı.

Ama bu artık doğru değildi. Belki de uzun zamandır doğru olmaktan çıkmıştı.

Bir zamanlar burun kıvırdığım bu diyarı ve içinde yaşayan yaratıkları önemsiyordum, şimdiiyse hiçbirine karşı bağıllık hissetmememe rağmen iki krallık arasındaki savaşın ortasında kalmıştım.

"Sarayın geri kalanını gezdirmemi ister misin?" diye sordu Sebastian.

Başımı salladım ama tur boyunca tek düşünebildiğim bacağıma asılan elmas hançer ve Sebastian'ın sözleriydi. *Bu hançer Finn'in üzerinde de işe yarar.*

Dikkatim o kadar dağınıktı ki, beni sarayın en üst katındaki kütüphaneye götürdüğünde hazırlıksız yakalandım.

"Burası Sükûnet Sarayı'nın kalbi," dedi kapılardan girince. "En güzel manzarayı güneş tavan pencerelerinden yansıyınca görebilirsin, bu yüzden yarın seni yine getiririm."

Kütüphanenin şimdiki halini seviyordum, ayın gümüş ışıkları camın üzerinde dans ediyor ve odanın merkezine loş

tır ışık yansıyordu. Karanlıkta kalan kitap yığınlarını keşfe çıkabiliyordum. Çocukken annemle birlikte kütüphaneye gittiğim zamanlar gibi olacağını, o güvenlik ve sonsuz olasılık hissini yeniden yaşayacağımı hayal ediyordum.

Odaya girdim, etrafa bakınırken odanın ortasındaki kürsüye bakmamaya çalıştım. Fazla ilgiliymiş gibi görünmek istemiyordum ama Sebastian yine de hissetmişti.

“Buna Grimoricon denir,” dedi. Elimi tutup beni odanın ortasına götürdü, ta ki kitabın bir adım ötesinde durana kadar. O kadar yakındı ki ona dokunabiliyordum.

“Nedir bu?” diye sordum, bilmiyormuş gibi.

“Halkımızın en önemli kitabıdır. Bir zamanlar Ay Hanesi’nin eline geçmişti ama bu kitap Mordeus’un eline geçerse dünyaya getireceği dehşeti düşünemiyorum bile.”

Yüreğim ezildi. Çoğu konuda kafam karışık olabilirdi ama Mordeus’un kişiliği konusunda gayet emindim. O kötü kalpli, zalim ve kurnaz biriydi. Onun gibi bir erkeğin eline daha fazla güç geçerse bu Peri Dünyası için hiç iyi olmazdı. Ne pahasına olursa olsun Jas’ı kurtarmak için göreve çıkmıştım ama kız kardeşimin hayatı için bütün diyarın kaderini tehlikeye attığımı yeni fark etmiştim.

Yeni oluşan şüphelerimi bir kenara bırakıp kitaba odaklandım. “İçinde ne yazıyor?”

“Eskilerin büyüleri ve onların güçlerine ulaşmak için gereken talimatlar. Tahta geçtiğimde, o kitap hükümdarlığımı yönetmemde bana yol gösterecek. Büyükannem ve büyükbabam bu kitabı ele geçirmek için birçok zorluğa katlandı ve bu süreçte birçok iyi periye kaybettik. Şimdiyse annemi hayatta tutan tek şey bu kitap olabilir.”

Başımı hızlıca çevirip ona baktım. “Ne?”

“Sihir hayattır. Bu da...” Başıyla kitabı gösterdi. “Elimizdeki en güçlü sihri barındıran bir kitap. Annem yıllardır ölüm döşeğindeydi. Bugün hayattaysa bunun sebebi hayatının bu kitaba sihirle bağlanmış olmasıdır.”

Yavaşça kitaba uzandım ama daha dokunmaya fırsat bulamadan Sebastian elimi çekti.

“Yapma.” Gözlerini faltaşı gibi açtı, boynundaki damarlar hızla atmaya başladı.

“Tehlikeli mi?”

“Ölümlü tenin bu kadar güçlü bir sihirle karşı karşıya gelirse sana ne olur bilmiyorum. Eğer kitap rahatsız edilirse...” Yutkundum. “Kitap rahatsız edilirse, anneme olacaklardan korkuyorum.”

Mordeus’un kitabı çalmamı istemesinin nedeni bu muydu? Evet, gücüne güç katmak için ama aynı zamanda kraliçenin hayatıyla bağlantılı olduğunu bildiği için mi? *Finn* de mi bu yüzden çalmamı istemişti?

Boğazımdaki rahatsız edici yumruyu yuttum. “Annemi gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?”

Gözlerini kırıştırdı ama yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Kafası karışmıştı. “Kusurları olduğunu kabul ediyorum ama nihayetinde o benim annem. Sarayımız için çok fedakârlıkta bulundu... benim için belki daha da fazla.”

Kitabı Mordeus’a verirsem ve Arya ölürse, lanet bozulacaktı ve Jas güvende olacaktı. Ama Sebastian beni asla affetmezdi. Mordeus kitabı kullanıp masum perilerin hayatını mahvederse de kendimi asla affetmezdim.

Saray hizmetçileri akşam yemeğimizi servis ederken hâlâ Finn'i, Gölgele Tahtı'nı ve Sebastian'ın Finn'in yeraltı mezarında sakladığı her neyse gerçek doğasını ortaya çıkaracağını söylediğini düşünüyordum.

"Brie?"

Sesimi duyunca başımı kaldırdım ve Sebastian'ın masanın karşısından bana baktığını gördüm. Cevap vermem için ne kadar uzun süredir bekliyordu? Yarı boşalmış tabağına bakacak olursak uzun bir süredir dalmış olmalıydım.

"Aklın nerede senin?"

Derin bir nefes verdim. "Çok üzgünüm, Sebastian. Bu gece düşüncelere daldım anlaşılan." Yemek odasına baktığımda muhtemelen beni etkilemek için hazırladığı romantik akşam yemeğinin detaylarına hiç bakmadığımı fark ettim.

Masaya mumlar dizilmişti ve odanın her köşesi zambaklarla dolup taşan vazolarla süslenmişti. Yemeğimi yemekten çok çatalımı oynatmıştım ve açıkçası kendimden fazlasıyla utanıyordum. Eski halim bu halimi görse o da utanırdı. İnsan diyarındaki çocuklar aç kalırken ağız sulandıran yemekler yememin yanı sıra, buraya Sebastian'la birlikte gelmiştim. Geçitten geçmeden önce kaç defa birlikte daha fazla zaman geçirebilmeyi dilemiştim? Üstelik hiç yalnız kalamıyormuşuz gibi geliyordu. Jas yanımızda olmazsa kuzenlerim yanımızda biter, duydukları ya da gördükleri her şeyi teyzeme anlatmaya hazır bir halde beklerdi.

"Aklından ne geçiyor?"

“Bu lüks yaşama ne çabuk alıştığımı düşünüyorum.” Elimi sallayıp tabağımı gösterdim. “Tok olmanın ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu hiç saymak istemiyorum ama aradan yalnızca birkaç hafta geçmiş olsa bile burada oturmuş yemek yerken bu lezzetli tatların farkına bile varmayabilirim. Öte yandan, kız kardeşim...” Sözler boğazımda takılı kaldı.

Sebastian masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Gücünü korumak için yaptığı onca şeye rağmen, kral şu anda hiç olmadığı kadar güçsüz. Çok geçmeden ona harekete geçecek kadar yaklaşacağız. Pes etmeyeceğim.”

Peki Jas kurtulduktan sonra bize ne olacak? Sesli olarak soramadım. Cevapları bulmak için o da benim kadar hevesliydi ve henüz bir cevabım yoktu. Sebastian’la kalmayı istiyor muydum? Nasıgıli perilerin üzerindeki lanetten ve kamplardaki firarilerin gördüğü kötü muameleden sorumlu olan kraliçeyle birlikte sarayda yaşamayı istiyor muydum? Eğer Sebastian’ın anlattıkları doğruysa ve kraliçe ölüm döşeğindeyse, belki de lanet yakında bozulacaktı. Eğer Grimoricon’a sahip olmak onu hayatta tutan tek şeyse...

Laneti bozup hayatta kalmak için, kraliçeyi öldürmelisin. Bakken’in sözlerini hatırlayınca midem kalktı. Eğer her şeyin üstüne bir de annesini öldürürsem, Sebastian’ı gerçek anlamda kaybedecektim.

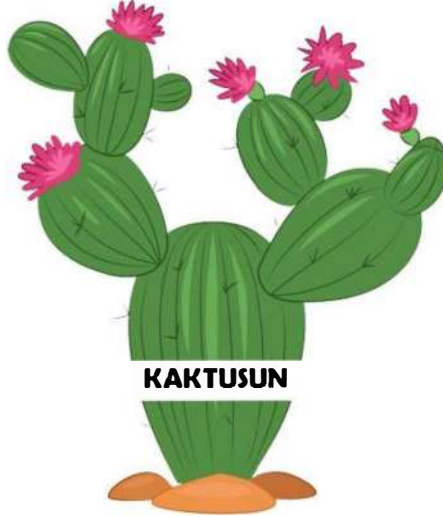
“Düşüncelere dalıp gittiğini kendi gözlerimle görüyorum.” Sebastian kıkırdarak peçeteyle ağzını sildi, ardından şarap sürahisine uzanıp sürahiyi eğerek kadehlerimizi doldurdu. “İç benimle ve bir saatliğine her şeyi unut gitsin.”

Sebastian yatağa döndükten sonra kütüphaneye dönüp

Grimoricon'u ele geçirmek için plan yapmalıydım. İlk başta planım onu hiç beklemeden almaktı, beklemek beni öldürüyordu ama Sebastian yarın beni kütüphaneye geri götürdüğünde kitabı yerinde görmezse şüphelenebilirdi. Elimde bu eserin bir kopyası da olmadığı için beklemek zorundaydım.

Ona bir saat ayırabilirdim. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, benim için katlandığı ve muhtemelen katlanmaya devam edeceği her şeyden sonra, bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Ve belki ben de hak ediyordum. *Bir saat daha.*

Kadehimi kaldırıp şarabımı içtim. Dakikalar içerisinde bütün düşüncelerim zihnimden uçup gitti.

OTUZUNCU BÖLÜM

SEBASTIAN BENİ ETRAFIMDA döndürüp sırtını uzun, ahşap bir kapıya dayadı. Dudaklarıma doğru, “Burası senin odan,” diye fısıldadı.

Tenim ısınıyordu, şarap yüzünden yanaklarım kızarmıştı ve sohbet kalbimi doldurmuştu. Bir saat derken iki saat oldu, tıpkı eski zamanlarda olduğu gibiydi. Sadece ikimiz vardık, konuşuyor ve gülüşüyorduk.

“Burada sana iyi geceler dilemeliyim.” Ellerini yavaşça belime kaydırды, parmak uçları dokunduğu yerde alev dolu bir iz bırakıyordu. Belime dokunduğunda yavaşça sıkıldı.

Elimi boynunun arkasına koyup yüzünü inceledim. Çenesinin güçlü hatlarını, o su yeşili gözlerin keskin güzelliğini, hafifçe aralanan dolgun dudaklarını seviyordum. “Bu kadar erken mi?”

Gülümseyerek dudağını dudağıma değdirdi. Bir kere, iki kere öptü. Üçüncüde dilini altdudağımda gezdirdi. İçimin

eridiğini hissettim. “Bunun için teşekkür ederim. Şu anda hiçbir şeyin kolay olmadığını biliyorum ama burada olduğuma memnunum.”

Ben de öyle. Şarap yüzünden olduğunu biliyordum ama şu anda Sebastian'ın vücudunun ısısından bu kapının diğer tarafında bir yatak olmasına kadar her şey için minnettardım. “Sana bir sır vermeliyim,” diye fısıldadım.

Sebastian geri çekildi. Gözleriyle beni izliyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Evet?”

“Seni hak etmiyorum.” Şaka yollu söyleyebilirim sanmıştım ama gözlerimde yaşlar birikti. “Bir gün bunu anlayacaksın.” *Mordeus'a istediğini vermek için seni kullandığımı anlayacaksın. Kız kardeşimi kurtarmak için krallığını zayıf düşürdüğümü anlayacaksın. Ayrıca senin canını yakacağından dolayı her ne kadar üzgün olsam da, işin ucunda Jas'i kurtarmak varsa elimden gelse yine aynısını yapacağımı anlayacaksın.*

“Hey.” Başparmağıyla çenemi okşadı. “Bunları duymak istemiyorum. İyi vakit geçiriyorduk, gözyaşların içimi acıtıyor. Seni hak etmeyen benim ama seni bırakamayacak kadar bencil biriyim ben.”

Yüzünü göğsüme gömdüm ve başımı salladım. “Beni bırakma. Bana sarılmana ihtiyacım var.”

Sebastian'ın yutkunma sesi sessiz koridorda kulağıma gelen tek sestti. “Güvenli hale gelene kadar senden uzak durabilirim sandım ama yanılmışım.”

Başımı kaldırdım. “Güvenli hale gelene dek mi?”

“Diyarımda geçirdiğin her dakika tehlikedesin, yine de kendimi ikna edip bir türlü...” Gözlerimi inceledi. “Henüz bunu anlayamıyorsun ama sana *ihtiyacım var.*”

“Bash...” Ayak parmaklarımın üzerinde kalkıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sebastian’ı yatağıma taşıyıp ilacın etkisinde Finn’e yaptığım gibi ona yalvarmak istiyordum. Sebastian bana dokunduğunda, içimde Madam V’nin mahzeninde bir hafta boyunca kapalı kaldıktan sonra güneşe çıkmak gibi bir his oluşuyordu. Nasıgli prensine karşı beslediğim karmaşık hisleri unutuveriyordum. Finn’in sakladığı sırları ve haraçları. Kraliçeyi ve kitabı. Küçük kızın kehanetini ve Nasıgli lanetini uğruna ölmeden kırmak istiyorsam kraliçeyi öldürmem gerektiğini anlatan gulyabaninin mutluluğunu.

Sebastian beni daha önce hiç yapmadığı bir heyecanla öptü. Ellerini saçlarıma daldırdı ve dudağını dudağıma bastırdı. Onu içime çekmek istiyordum. Bu anların tadını çıkarmak istiyordum, ta ki etrafım sarılana dek. Sebastian gerçeği öğrendiğinde nasıl bir hayatım olursa olsun, bu hissi hatırlamak istiyordum. Sebastian tarafından sevilmenin ve korunmanın hissini. Prince Ronan değil, müstakbel Sıgli kralı değil, *benim Bash’im*.

Sebastian geri şekildiğinde kesik kesik nefes alıyordu. Alnını alnıma dayadı. “Odama dönebilirim ya da seninle içeri gelebilirim.” Yutkundu. “Ama eğer kalırsam, kendine sormanı istiyorum. Senin de bunu istediğini bilmek istiyorum. Hazır olduğunu.”

Parmaklarımı çenesinde gezdirdim ve kirli sakalının tadına vardım. Duygularım sadakatim kadar karmaşık olabilirdi ama şu anda Sebastian’dan istediğim şey hiç de karmaşık değildi. “İçeri gelmeni istiyorum. Benimle kalmanı istiyorum.”

Sebastian göğsü inip kalkarken derin bir nefesi ve belki de daha fazlasını verdi. Belki o da benim gibi hikâyelerde anlatılan aşkın olduğundan daha ağır ve daha karmaşık olan duygularıyla boğuşuyordu. Elinden tutup onu odama götürdüm.

Elini salladı ve hafif bir meltem esince kapı arkamdan kapandı. “Emin misin?”

“Evet.” Bencil davranıyordum, ne olmuştu yani? Sebastian gerçeği öğrendiğinde bu her şeyi daha da kötü hale getirecekti ama... “Bunu istiyorum.”

İleri doğru bir adım atarak bana uzandı ve yavaşça elbise-min bağcıklarını çözdü. Elbisenin omuzlarımdan düşmesine izin verip ince ipek geceliğim, uyumlu içliğim ve bacağıma bağladığı hançerle karşısında durdum. Bana bakmasına müsaade ettim. Gözlerini kaldırıp bana baktığında yüzünde sıcak, karanlık bir ifade vardı. Güzel hissediyordum. Suçluluk duygusu zihnimin bir köşesinden kendini gösterse de görmezden gelip ona odaklandım.

“Kusursuzsun,” diye fısıldadı. “Ne kadar uzun zamandır bunu yapmayı istiyordum bilemezsin.”

“O halde neden yapmadın?”

Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz, Sebastian’ın gözlerindeki zafiyet ifadesini gördüm ve bunu sorduğum için kendimden nefret ettim. Beni Fairscape’te geçirdiğimiz son güne dek öpmemişti çünkü perilerden nefret ettiğimi biliyordu. Gerçeği öğrendiğimde *ondan* da nefret edeceğimden korkmuş olmalıydı.

Bu konuya fazla takılmaya fırsatım olmadı çünkü Sebastian beni kollarının arasına alıp elleriyle yüzümü okşadı.

Beni uzun uzun ve iştahla öptü. Ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi, omuzlarıma ve göğüslerime dokundu, karnımı okşadı. Büyük elleriyle kalçalarımı tuttu ve öpücükleriyle boynumdan aşağı inerek hassas tenimi öpüp emmeye başladı. Şarabın etkisiyle ısınan tenim her öpücükle, dışının her ısırtığı ve dilinin her dokunuşuyla birlikte alev aldı.

Sebastian'ın sert parmakları geceliğimin üstünden içeri süzüldü. Sebastian çektiğinde geceliğin ince askıları kopu-verdi ve çıplak tenim onun dudakları ve fena diliyle baş başa kaldı. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Sebastian'ın öpücükleri, bedenimde dolanan elleri ve o hassas meme ucumda dolanan dişlerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Merkezim zevkle, arzuyla sertleşti. Kendimi ona daha çok bastırdım, sırtımı gerişim ve dudaklarımdan dökülen hafif inlemelerle ona ihtiyacımı anlattım.

Dudakları dudağımla buluşana dek saçını çektim, dillerimiz birleşti ve birbirine dolandı. Beni daha önce hiç böylesine öpmemişti. Aç, çılgın ve kurtlar gibi yırtıcıydı. Gömleğinin düğmelerini açıp omuzundan aşağı indirdim. O bronz tenini üzerimde hissetmek istiyordum. Ama sonra geri çekilince inleyerek karşı koydum.

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Uzağa gitmiyorum. Söz." Tek parmağını göğüs kemiğime bastırdı, tenim karıncalanırken elinden ışık saçıldı. Parmağını göğüslerimde, karnımda, kalçalarımda gezdirerek dokunduğu yerlerde parlak izler bıraktı. Işık solarken kumaş düştü, hatta kınım da hançerle birlikte *tak* diye yere düştü. Çırılçıplak kaldım, iç çamaşırım paramparça bir halde yere düştü.

Sebastian bakışlarıyla her yanıma içine çekti. Dudaklarını aralamıştı, kesik kesik nefes alıyordu.

“Gösterişçi sihirbaz,” dedim ve sırtarak ona uzandım.

Becerikli parmaklarını sırtımda, kalçalarımda gezdirdi. “Sevdiğim kadını etkilemek için kullanmayacaksam sihrin anlamı ne ki?”

Bunu duyduğumda kalbim sıkıştı ve donup kaldım. Sebastian’a âşık olduğumu uzun zamandır biliyordum ama duyguların karşılıklı olduğuna hiçbir zaman inanmamıştım. Onun sevgisine layık olduğumu düşünmemiştim ve işte şimdi bana bunu veriyordu, hareketlerim bunu hak etmediğimi kanıtlamasına rağmen.

“Seni seviyorum, biliyorsun.” Gözlerini kıstı ve başını indirerek bana baktı. “Bu seni korkutuyor mu? Kim... ne olduğumu bilmek yani?”

Suçluluk duygusu kafesinden fırlayıp beni bir bıçak gibi kesti. “Çok bilgisizdim, Sebastian, önyargımın büyük kısmı annemin seçimlerinden kaynaklanıyor. Ama sen...” Parmakla kulağının ucunu takip ettim ve sivri ucunu okşadım. Sebastian gözlerini kapattı ve şöyle bir titredi. “Fairscape’teyken sana âşıktım, beni kederimden kurtaran büyücü çırığına âşıktım, şimdi de âşığım. Ailesini seven ve krallıkların arasındaki savaşı bitirip gerçek barışı sağlamanın bir yolunu bulmak isteyen altın peri prensine.” Gözlerinin içine bakıp tanrılara nadir de olsa bir dua gönderdim: Bu geceden sonra ne olursa olsun, Sebastian’la aramızda ne geçerse geçsin, bunları söylerken ciddi olduğumdan şüphelenmesi gerek-meyecekti. “Farklı biri olmanı istediğimi düşündüğüm için üzgünüm. Seni olduğun gibi seviyorum.”

Bir avucunu açtı ve bir yığın parlak mücevher ortaya çıktı. Ardından diğerini açtı ve ondan da ipeksi kırmızı gül yaprakları yere saçıldı. “Ne istersen, Brie. Sana verebileceğim ne varsa senindir.”

İki elinde tuttuğu her şeyi aldım, mücevherleri yere attım ve gül yaprakları etrafa saçıldı. Bir adım ileri gidip kollarını tuttum ve vücuduma koydum. “Güllere ya da kolyelere ihtiyacım yok. Sadece seni istiyorum.” Dudağına yapışıp ellerimi sırtına koydum, sıcak teninin dokunuşunu ellerimde ve göğüslerimde hissettim. “Bunu istiyorum.”

Sebastian yüzünü boynuma gömdü ve uzun uzun içine çekti. “Bunu daha önce yapmış mıydın?”

Başımı salladım. Geçen sene temizlik için gittiğim evlerden birinde yaşayan genç adamla birkaç defa birlikte olmuş-tum. Aramızda gerçek anlamda duygusal bağ yoktu, sadece fiziksel bir bağ vardı. Bir tür kaçıştı. Bana iyi gelmişti ama Sebastian ile birlikte olunca çok daha fazlası olacaktı. “Sorun olur mu?”

Sebastian kıkırdadı, derin ve samimi sesi karnımı arzuyla doldurdu. “Olur. Ama bana detay verme, olur mu?”

Başımı salladım. “Hiçbirinin önemi yoktu.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı ama hunharca titremeye başlamıştı.

“Sebastian.” İki elimle ellerini tuttum. Çok büyük ve geniş elleri nasırlarla sertleşmişti. “Peki *sen* bunu daha önce yaptın mı?”

“Hayır. Evet, yani şey..” Başını salladı, derin bir nefes aldı. “Yaptım ama âşık olduğum biriyle hiç yapmadım.” Yutkundu.

“Daha önce kimseye karşı böyle hisler beslememiştim, bu yüzden sana karşı hissettiklerim beni biraz korkutuyor. Sana çok ihtiyacım var. Bütün bunların... bütün bunların böyle gelişmesi beni korkutuyor.”

Gülümsedim. “Buradayız işte. Her şeye rağmen.” Belindeki düğmeyi açtım. Ellerimizi birbirine geçirip onu pantolonundan kurtarmak için birlikte çalıştık.

Ona bakmaktan utanmıyordum. Bronz tenine ve kuvvetli göğsüne, karnındaki sert kaslara, güçlü bacaklarına ve... geri kalanına. Onu görünce yanaklarım kızardı ama çekingen davranmadım. Ne istediğimi biliyordum. Yatağa yürüdüm. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan kuştüyü yastıklara kendimi bıraktım ve parmağımı bükerek bana katılması için ona işaret verdim.

Sebastian doya doya beni izledi, gözleri ne zaman üzerimde gezinse tenim daha sıcak bir hal alıyordu. Nihayet yatağa çıktığında yanıma uzandı ve dirseğinden destek alarak doğruldu. Boştaki eliyle bedenimi okşadı, göbek deliğimin tam altına kadar inince nefesim kesildi. Ardından yukarı çıkarak göğüslerimin ortasını ve göğüslerimi okşadı.

Gözlerimi ondan ayırmadan bedenimi bükerek dokunuşuna karşılık verdim, parmaklarını istediğim yere götürdüm. “Bunu hayal etmiştim,” diye fısıldadım ona uzanarak. “Seni böyle hayal ettim. Gerçek olacağını hayal bile edemezdim. Artık benden kaçma, olur mu?”

“İstesem de kaçamam.” Gözlerini koyu bir renk bürüdü, yatakta hareket edip üstüme çıktı. Üzerimdeki ağırlığı karnımın derinliklerinde enfes bir arzunun belirmesine sebep oldu.

Dizlerimi kaldırıp onu bacaklarımın arasına aldım, kendini hassas bölgeme bastırduğında inledim.

“İyi misin?”

Başımı salladım ama *iyi* hislerimi tam olarak açıklamıyordu. Çaresiz ve istekliydim. Bu an için minnettardım ama sonrasında olacıklardan çekiniyordum. Âşıktım, seviliyordum ama bunu hak etmiyordum. *İyi* değildim ama bunu istiyordum. “Sen?”

Gülümseyerek karşılık verdi. “Hiç bu kadar iyi olmamıştım.” Yüzündeki gülümsemeyi bir hüznün kapladı, aklımdan geçenlerin gidişatını duymuştu sanki. “Bundan daha fazlasını istiyorum ama eğer elime bu geceden başkası geçmeyecekse ona da varım.”

“Ben de istiyorum,” diye fısıldadım, ardından sözlerini tekrar ettim. Bu mutlu anı bana bahşeden tanrılar için tekrar söyledim. “Eğer elime bu geceden başkası geçmeyecekse, ona da varım.”

Ellerimi saçlarına geçirdim ve gözlerimi gözlerinden ayırmayıp kalçalarımı oynatarak içime girmesi için ona yol gösterdim. Bedenim sıkılaştı ve Sebastian nefesini tuttu. Elleriyle yüzünü okşadı, ardından yavaşça hareket etmeye başladı ama kendini tuttuğunu hissedebiliyordum ve bu nazik dokunuşlardan fazlasına ihtiyacım vardı. Dudaklarını dudığıma götürdüm ve kendini serbest bırakıp ikimizin de istediğini vermek dışında bir şey yapamaz duruma gelene dek onu öptüm. Çok geçmeden hissettiğim bütün suçluluk duygusu ve üzüntü yok oldu. Arzumuza dönüştük, artık aramızdaki bağdan, aşkımızın yeterli olacağına dair beslediğimiz o minik umuttan ibarettik.

Nefes. Alamıyorum.

Gözlerimi aniden açtım ve bir kadının hayaletinin bana baktığını gördüm. Çığlık atmak için, ciğerlerime hava doldurmak için ağzımı açtım ama kadın göğsüme oturmuştu ve ciğerlerim daha fazla genişlemeyi reddediyordu.

Kadın sevgilisini öpmeye hazırlanırmış gibi öne eğildi. Onu durduramadım. Kollarım kıpırdamıyordu. Arkamı dönmek, mücadele etmek, tekme atıp onu itmek istedim ama bedenime söz geçiremiyordum. Felç olmuşum. Kapanı kısılmıştım.

“Abriella,” dedi kadın, nefesini yanağımda hissedebiliyordum. İsmim dudaklarından dökülen bir şarkı gibiydi, gümüş saçları sudaymış gibi yüzünün etrafında süzülüyordu. “Abriella, Abriella, Abriella.”

İsmimin şarkısı rahatsız edici ama güzeldi. Öylesine mest olmuşum ki, nefes almayı unuttum. Hareket edemediğimi unuttum. Kadının dudaklarını izledim ve melodinin kulaklarıma dolmasına izin verdim.

Bilincimin ellerimden kayıp gittiğini hissediyordum, buna karşı koymadım. Kadın ismimin şarkısını söylemeye devam etti ve bütün dünya karardı.

Lark o büyük gümüş rengi gözleriyle beni izliyordu. Suyun altında derin, karanlık bir mağaranın içindeydik ve saçları ölüm perisinde olduğu gibi etrafında süzülüyordu.

Ortamdaki tek ışık, bakışları yüzümü okşarken parlayan gümüş gözlerinden çıkan ışıktı. Hâlâ nefes alamıyordum ama belki de almama gerek yoktu.

Başka bir dünyadan biri bana sesleniyordu. Ölüm perisi değil. *Sebastian*. Bu mağaranın tavanından sesleniyor, bana yalvarıyordu. Başımı kaldırıp yukarı baktım ama yüzey görmeyeceğim kadar uzaktaydı.

Lark küçük parmaklarıyla şakaklarımdan çeneme doğru bir yol çizip tersinden de bu çizgiyi tekrar etti. Göz göze geldiğimizde, söylediklerini kulaklarımla duymak yerine zihnimin içinde duydum. “Önünde üç yol var. Bütün yollarda ölüm perisinin şarkısı duyuluyor. Sakın korkma.”

Sudaki bedenim görünmez bir el sallamış gibi kıpırdandı. Lark gözlerini yüzeye çevirdi. Artık görebiliyordum, yüzey gittikçe yaklaşırken ışık huzmeleri görünüyordu.

“Sahte kralla yaptığın anlaşmayı unutma. Sözüne sadık kalacak. Yolunu seçerken akıllıca davran, Prenses.” Gözleri neşeyle parlayarak öne eğildi ve kulağıma, “Artık nefes al,” diye fısıldadı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

'NEFES AL!' BİRİ ellerini omzuma koymuş, beni sarsıyordu. Sebastian'ın emir veren sesi odaya doldu. "Aynen böyle, Abriella. Nefes al!"

Derin bir nefes aldığımda ciğerlerim yandı. Suda nefes almak ya da havayla boğulmak gibiydi ama kendimi zorlayıp bir nefes daha aldım. Sonra bir tane daha. Her nefes önceki-
ne nazaran canımı daha az yaktı.

Sebastian beni göğsüne bastırıp saçımı okşadı. "Onu duydum," dedi. Kollarını bana doladı, neredeyse beni sıkıyordu. Ama korktuğu barizdi ve ona bu sarılmayı çok göremezdim. "İsminin şarkısını söylediğini duydum."

Ölüm perisi. Rüya falan değildi. "Sebastian." Sesim kırılan cam parçalarını andırıyordu.

"Şşşt, tuttum seni." Beni salladı ama onun da titrediğini hissedebiliyordum. Yüzünde beliren kederi hissediyordum. Sanki beni çoktan kaybetmişçesine üzülmüştü. "Seni tuttum. Ölümün bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. Söz veririm."

“Ne?” Avucumla göğsüne dokunup onu ittim. “Bu da ne anlama geliyor?”

“Onu gördün mü?”

Başımı salladım. “Bunun anlamı gerçekten de... Bazen yanılıyor sonuçta.” Jalek’i kurtarmıştık. O ölmemişti.

Sebastian başını salladı. “Bilmiyorum. Ben sadece...” Yutkundu, gözlerinde bariz bir keder vardı. “Bilmiyorum.”

“Ölümün bizi ayırmasına izin vermeyeceğini söyledin. Bununla kastettiğin neydi?”

Gözlerini kaçırıldı.

“Sebastian?”

Göz göze geldiğimizde omuzlarını indirdi. “Bir ölümlüye âşık olunca bu kadar çaresiz hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama içimi kemirip duruyor, Brie. Nerede olduğunu bilmediğim, güvende misin bilmediğim her seferinde. Seni kolayca kaybedebilirim. Şimdi de ölüm perisinin senin isminin şarkısını söylediğini duydum ve...” Gözlerini sıkıca kapattı. “Eğer ölürsen, seni geri getiremem. Bir kere gittiğinde, sana Yaşam İksiri’ni veremem.”

“Yani beni periye çeviremezsin.” Sesim yorgun ve boğuk çıkıyordu.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “İsminin şarkısını söylediğini duydum,” diye fısıldadı. “Düşünebildiğim tek şey bağlı olmadığımız için iksirin işe yaramayacağıydı.”

Doğrudum. “İnsanlar iksiri kullanmak için bir periye bağlı olmak zorunda mı?”

Derin bir nefes verdi. “İksiri yaratan kişi bağ zorunlu olmazsa insanların sihri çalacağını düşünmüş.”

“Ben...” Ben sadece kendim olmak istiyordum. Peri olmama gerek kalmadan, Sebastian’a yetmek istiyordum. Asla peri olmak istemiyordum. Hiçbir zaman isteyeceğimi de sanmıyordum. Ama ölüm perisinin şarkısı hâlâ kulaklarımdayken dünyaya farklı bir gözle bakmaya başlamıştım. “Bash, korkuyorum.”

Gözlerini kapadı. “Bağlanmaktan mı?”

Yapmam gereken şeyden. Seni kaybetmekten. Ölüm perisinin dudaklarında kendi ismimi duymaktan. Seninle o çok istediğin bağı asla kuramamaktan.

Sebastian cevap vermemi beklemedi ama yanıma uzanıp yastıkların arasına gömüldü ve beni giderek yakınına çekti. İkimize de güven verdi.

Kalp atışlarım normale döndüğünde Sebastian’ın kollarında yan döndüm. “Bağ töreni nasıl oluyor, anlat bana.”

Cevap vermeden önce uzun bir an için gözlerimin içine baktı, içimden bir ses ölüm perisini duyduktan sonra bu konuşmanın onun için biraz daha ağır olduğunu söylüyordu. “Oldukça zarif bir tören,” dedi sonunda. “Öyle ki sadece saf olanlar bu törene katılabilir. Önce bağımızı göstermesi için bir mühür seçeriz, sonra ben birkaç kelime söylerim ve sen de tekrar edersin.”

“Seyirciler de olur mu?”

“Çoğunlukla olmaz ama ailem kendi bağ törenini evlilik töreniyle birlikte herkesin önünde yapmayı tercih etmişti.” Gülümsedi. “Beş yaşındaydım. Bağın oluşmasını beklerken defalarca kez öpüştüklerini görünce nasıl utandığımı hiç unutmam.”

“Ailen evlenip bağ kurduğunda beş yaşında mıydın?”

Sebastian'ın gülümsemesi soldu. “Babam hep annemi ona layık olduğuna ikna etmenin yıllar sürdüğünü söyler. Son zamanlarda çektiği zorlukları daha iyi anlıyorum.”

Dirseğimle ona hafifçe vurdum ve gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Peki sen seyirciler olmasını ister miydin?”

“Hayır. Sadece ikimiz olmasını isterdim, hiç değilse böylece bağ yerine oturana kadar aramızda fiziksel... fiziksel bir bağ kurabiliriz.”

Dudağımı ısırdım. “Seksi mi kastediyorsun?”

Sebastian sırttı ve karnıma çimdik attı. “Tam olarak öyle sayılmaz. Sihrin işe yaraması için empati bağının fiziksel olarak da temsil edilmesi gerekir. Bazı bağlı çiftler el ele tutuşmakla yetinir ama bağ romantik olduğunda, çoğu çift kendini o anın yakınlığına kaptırır. Bu sihir... çok yoğun. Güçlü.”

“Umarım bir gün ben de bunu deneyimleyebilirim.” Bağ kurmayla ilgili düşüncelerimin bu kadar değiştiğine şaşır-mıştım ama söylediklerimde ciddiydim. Tek istediğim onunla orada yanında olabilmek için her şeyi atlatmaktı. Buna hiç sahip olamayabilirdim. Elime bu gecedен başkası geçmeyecekse ona da razı olduğumu söylediğimde ciddiydim.

“En büyük hayalim bu.” Başımın üstüne bir öpücük kon-durdu. “O zamana dek... yanımda kal. Seni koruyayım.”

Beni daha sıkı tuttu, ölümün bizi ayırmasından korktuğumu sandığını fark ettim. Yakında ondan sakladığım sırların bizi ölüm perisinin şarkısının yapacağından çok daha hızlı ayıracağını anlayacaktı.

Gözlerimi yeniden kapamadım. Sebastian'ın derin uykuda olduğundan emin olduktan sonra kollarından kurtulup yavaşça yataktan kalktım.

Nedimelerimin gitmeden hazırladığı pijama altımı ve tabının üstünü üzerime geçirdim. Hazırladıkları diğer bütün kıyafetlerin eteği vardı ve elimden geldiğince rahat hareket etmem gerekiyordu.

Gözlerimi ne zaman kapatsam eski püskü beyaz bir elbise giymiş, saçları uçuşan o hayalet kadını görüyordum. Gözlerim açıkken bile şarkısını duyabiliyordum. Kendi ismim onun dudaklarında zihnime kazınan kederli bir şarkıya dönüşmüştü.

Sebastian bana sarılarak uyuyakalmıştı. Beni korumak istiyordu ama bunu deneyecek kadar yakınımda durmasına müsaade edemezdim. Ölüm perisinin şarkısının tam yanında, zihnimde alarm saatinin tik taklarını duyabiliyordum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve daha önce hiç bu kadar dehşete düşmemiştim.

Jas'ın kaderini Sebastian'ın ellerine emanet etme fikri gözüme hiç bu kadar cazip görünmemişti. Birine Mordeus'u öldürtmeyi başarırса, adamları Jas'ı kurtarabilecekti. Bunu başarabileceğine inanmak istiyordum ama Sigli'lerin Nasıgli'ye zarar veremeyeceğini unutmamıştım ve harekete geçmediğim sürece zamanım daralıyordu.

Yaptıklarımın Sebastian'ın annesini elinden alma ihtimalinden nefret ediyordum ama oğlunun kederi dışında krali-

çenin başına geleceklere karşı bir pişmanlık duymuyordum. O kadın bir peri ırkına işkence etmiş ve onları köleleştirmişti. Nasıgli perilerin üzerine koyduğu lanet sayısız ölümlünün de satılmasına ve öldürülmesine yol açmıştı, üstelik bütün bunları bir erkek kalbini kırdığı için yapmıştı. Sebastian yas tutacaktı, bunun için üzgündüm ama yapmam gereken buydu.

Aynayı gölgelerimin arasından çıkarıp somut biçimine geri çevirdim ve elime aldım. “Bana Jaselyn’i göster.” Onu görmeliydim. Sebastian’a neden ihanet ettiğimi hatırlamalıyım. Hiç şüphesiz bile bile kendi ölümüne gittiğimi hatırlamalıyım.

Kız kardeşim taş bir zeminde uzanmıştı. Uykudayken başı yana sarkmış, dudakları çatlamıştı. Aynayı daha sıkı tuttum ve görüntü bir gölün üzerindeki yansıma gibi dalgalanarak değişti. Yeni bir görüntü geldi, bu kez Jas’ı büyük bir yatakta rahatça uyurken gördüm. Yan dönmüştü, yumuşak battaniyeleri etrafına sarmış, bir kolunu yastığa dolayıp başka bir yastığa başını koymuştu.

Hangi görüntü doğruydı? Hangisine güvenebilirdim?

Her iki şekilde de o kitaba ihtiyacım vardı. Aynayı kenara koyup gölgelere karışarak kütüphanenin yolunu tuttum. Eğer şansım varsa Sebastian uyanmadan önce dönebilir ve kitabın kaybolmasıyla hiç ilgim yokmuş gibi davranabilirdim. Eğer şanslı değilsem, çok geçmeden ölüm perisinin şarkısını anlayacaktım.

Odamdan gizlice çıkıp koridorun sonunda nöbet tutan muhafızları atlattım. Zihnimde planımı tekrar tekrar yineledim. *Lütfen benden şüphelenme, Sebastian. Gerçeği öğrendiğinde de lütfen beni affet.*

Kütüphanenin kapıları kilitliydi, mühürlü olduğuna da şüphe yoktu ama gölgeye dönüşüp içinden geçtim ve kütüphaneye girdim. Sebastian bunu yapabildiğimi biliyor muydu? Kitabın kaybolduğunu ve kapıların hâlâ kilitli olduğunu fark edince yapanın ben olduğumu anlar mıydı?

Ayışığı bu güzel odayı serin bir ışıkla aydınlatıyordu. Burada kütüphane cinlerini duyamıyordum ama gözlerimi kapatırsam Altın Saray'daki kütüphanede duyduğum kütüphane cinlerinin sesini ve Sebastian'ın kollarında cinlerin meleksi şarkısıyla dans etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayacağımı biliyordum.

Gözlerimi kapatmadım.

Hatırlamama müsaade etmedim.

Dosdoğru kitaba ilerledim.

Kendimden şüphe etmeye fırsat vermeden uzanıp elimi açık sayfalara yerleştirdim, Sebastian'ın uyarısını unutmamıştım. Hiçbir şey hissetmedim. Kanımda sihirli bir elektrik çarpması ya da tehlike olmadı. Özen göstererek yumuşak bir *tak* sesiyle kitabı kapattım. Kitabı gölgelere saklayıp Mordeus'un yanına gidecektim.

Ama kitabı kaidenin üzerinden alır almaz ellerimde tuttuğum şey değişti, kıvranmaya ve dönmeye başladı. İçgüdüsel olarak neredeyse elimden düşürüyordum.

Ellerimdeki kitap devasa, tıslayan bir yılanı dönüşmüştü. O kadar büyüktü ki ellerimi ona sarmakta zorlanıyordum. Çaresizce yılanın sivri dişlerinden ve dışarı çıkarıp içeri giren dilinden kaçmaya çalıştım ama sonra Jas'ı düşünüp daha da sıkı tuttum. Kitabın şekil değiştirebildiğini biliyordum.

Onu çalmaya kalktığımda da başka bir şekle gireceğini tahmin etmeliydim.

Yılan yüzüme saldırdı ama onu hiç bırakmadım. *Bu bir kitap. Sadece bir kitap. Kitap sana zarar veremez.*

Derken yılan beni ısırды. Dişlerini omzuma geçirdiğinde acı bir çan sesi gibi içimde yankılandı. Yılanın zehri etkisini gösterirken kolumdaki bütün damarlar yanmaya başladı.

Kütüphanenin kapıları ardına kadar açıldı, tavandan ışık sızarken on muhafız üzerime doğru gelmeye başladı. Sessiz bir alarmı çalıştırmış olmalıydım.

“Kitabı bırak!” diye seslendi kılıcını çeken bir muhafız.

Yılan devasa çenesini omzumdan çekti ama benim her nasılsa daha çok ağrıyordu. Acıyı unutup yarattığı boynuma doladım. Gölgeleerin içine dalıp yok olmayı istedim ama kitaplıkların arasındaki sıra sıra karanlık boşluklara rağmen sihrim işe yaramıyordu.

Arkamı döndüm, kaçmaya hazırdım ama kendimi bir kılıcın sivri ucuna bakarken buldum.

“Kitabı hemen bırakın, leydim.”

Muhafızın yüzündeki kafa karışıklığını görebiliyordum. Prensini beni korumak için emir verdiğinden şüphem yoktu ama kraliçesi de kitabı koruması için emir vermişti.

“Yapamam.” Yanımda Finn varken bütün bir odayı karanlığa boğmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım ve o hissi tekrar çağırdım. Kolumdaki kör edici acıyı yok sayıp sadece karanlığa odaklandım. Zifiri karanlık gecenin rahatlatıcı serinliğini düşündüm.

Oda karanlığa gömüldü ve muhafızlar kafaları karışarak

bağıştı. Tavan penceresinden içeri sızan ayışığı bile karanlık kalkanımı geçemiyordu.

Pencerelere doğru koştum ve birdenbire kendimi serbest düşüşte buldum. Tek yapabildiğim yılanı bırakmayıp dizlerimi kırmaktı. Kuma iniş yaptığımda çenem çatırdadı ve başım arkaya düştü ama acıyı görmezden geldim ve şatodaki kaosu ardımda bırakarak var gücümle saraydan kaçtım.

Okyanus dalgaları ayaklarıma vurmaya başlayınca elimdeki yılan şekil değiştirdi. Onu daha sıkı tuttum ama artık boynumda asılı değildi.

Küçük bir çocuk elimi tutmuştu. Gümüş rengi gözleri ve siyah saçları vardı, gölge hanesinin bir çocuğuydu. Çocuğun gözünden yaşlar akıyordu, içimden önünde diz çöküp ona sarılarak acısını dindirmek geldi. “Beni eve götür, Alev Kız. Lütfen eve götür.” Boştaki elini göğsüne koydu ve parmaklarının arasından kanlar akmaya başladı. “Beni öldürüyorsun.”

Kitap. Bu sadece bir kitap. Seni etkilemesine izin verme.

Söylemesi kolaydı, omzumdaki ağrıya bakılacak olursa buna *sadece* bir şey demezdim. Gulyabani bilekliğimden bir tel kopardım. Bakken’in tam olarak önümde belirmesini beklemeden konuştum. “Beni Nasıgli Sarayı’na götür.”

“Seni ölümcül tehlikeden koruyamam demiştim.”

Muhafızlar sahile çıkmış, doğruca üzerime doğru geliyordu. Aralarında Sebastian’ın olduğunu da gördüm. İçimdeki derinliklerden gücümü çağırdım ve üzerlerine bir karanlık pelerini örtüp onları kapana kısırdım. “Hangi ölümcül tehlike?”

Gulyabani sırttı. “Ödeme, Alev Kız.”

Çocuğun üstü başı kan içindeydi ve yüzü gittikçe solgunlaşıyordu. “Kız beni öldürüyor,” diye ağladı.

Onu bırakmayı göze alamadım ama Bakken’in bedelini ödemedemeden hiçbir şey yapmayacağını biliyordum, bu yüzden boş elimle bir tutam saç kopardım. “Kes şunu.”

Yüzünde bir gülümsemeyle dediğimi yaptı. Muhafızlar onlara gönderdiğim karanlık duvarından kaçıyor ama sonra yok oldular ve kendimi kralın huzurunda dururken buldum. Elimde küçük çocuğun eli değil, ağır, eski bir kitap duruyordu.

Kral gümüş gözlerini telaşla ve zevkle faltaşı gibi açtı ve kitabı ona fırlatarak karşılık verdim. “Al şunu.”

Kitabı sihirli bir meltemle geri aldı ve kapağını okşadı. Gözlerini yavaşça kapattı ve derin bir nefes aldı. Teni parlıyordu, ondan dalgalanan gücü hissedebiliyordum. Ona dokunduğumda ben de böyle mi görünüyordum?

“Bir kadeh iç,” dedi. Parmaklarını şıklattı ve kitap yok oldu, birdenbire elinde bir şişe şarap tutuyordu ve elimde cam bir kadeh vardı. İki kadehi doldururken bana gülümse-di ve kendi kadehini havaya kaldırdı. “Güzel hırsızıma.”

Titreyen eller ve ağrıyan bir omuzla kadehi onunkine tokuşturdum ama içmedim. Damarlarımdaki adrenalin azalıyordu.

“Ah hadi ama. Benimle bir içki içmeden diğer eseri söylemeyeceğimi biliyorsun. Geleneğimiz böyle.”

Oyun oynamaya halim olmadığından kadehin yarısını bir dikişte içtim. “İstediğin üçüncü eser nedir söyle. Sebastian’a dönmeliyim.” Geri dönüp... ne yapacaktım? Sükûnet Sarayı’ndaki muhafızlar beni elimde kitapla görmüştü. Sahilde

bana doğru koştüğünü gördüğüm kişi Sebastian olmasa bile, muhafızları şimdiye ona haber vermiş olmalıydı. Başımı eğdim, dün gece benimle sevişirken yüzündeki ifade gözümün önüne geldi. Ölüm perisinin ismimin şarkısını söylediğini duyduğunda yüzündeki keder ifadesi. Annesinden bahsederken gözlerindeki samimiyeti.

Sarayımız için çok fedakârlıkta bulundu... benim için belki daha da fazla.

Omzum ağrıyordu, göğsümdeki o işe yaramaz kırık şey de bana kendimi dakikalar sonra kendi içime çökecekmişim gibi hissettiriyordu. Şarabımı bitirdim ama iki yerdeki acıyı da azaltmakta hiçbir işe yaramadı.

“Görevlerini bitirmeye çok yaklaştın,” dedi kral. “Neden kalbin kırıkmiş gibi duruyorsun?”

Çenemi kaldırdım. Gereğinden fazlasını görmesine izin vermiştim. “Prens beni saraya geri almayabilir. Üçüncü eseri almak için elimden geleni yapacağım ama...”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve gözleri parladı. “Şatoya dönmene gerek kalmayacak, kızım. İstedğim üçüncü eser Kral Oberon’un tacı. O olmadan Kraliçe Arya’nın sarayına yaptığı hasarı asla iyileştiremem.”

Neredeyse kahkahalara boğuluyordum. Herkesin istediği, herkesin çaresizce ihtiyaç duyduğu şey buydu. Nasıgli prensi ve müstakbel kralı Finn bile bulamazken benim bulmamı nasıl beklerdi? Ama o kadar çok şey kaybetmişim ki, yarı yarıya delirmiş gibi hissediyordum. “Pekâlâ. Bana tacın nerede olduğunu söyle de hemen gidip getireyim.” *Artık bitir şunu. İzin ver de kız kardeşimi alayım ve eve dönelim.*

“Bu, senden çalmanı beklemediğim tek eser. Zira zaten elinde. Gücün nereden geliyor sanıyorsun?”

Artık dayanamayıp güldüm. Taç *bende* miydi? Ne kadar gülünç. Kendini durduramadan kahkahalara boğuldum. Kahkaha üstüne kahkaha attım, iki büklüm olana dek güldüm. Taç başından beri Mordeus ile Finn’in gözünün önündeydi. “Keşke Finn bunu bilseydi,” dedim, hâlâ gülmeye devam ederek.

“Ah ama biliyor. Prens Ronan da öyle. İkisi de seni neden bu kadar önemsiyor sanıyorsun? Neden ikisi de kalbini kazanmak için bu kadar uğraşıyor sanıyorsun?”

Kollarımı kaldırdım. “Pekâlâ. Nerede o halde?” Artık bu işten sıkılmışım. Altın Saray’da ölüm döşegindeki annesinin yanında duran Sebastian’ı düşündüm, kraliçe belki de çoktan ölmüştü. Kitabı çalmak kraliçeyi ne kadar çabuk öldürürdü? Ben daha önce kimseyi öldürmemiştim. Yoksa bir katil mi olmuşum?

Artık bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Sadece *bitsin* istiyordum.

Kralın gözleri parladı. “Tacı kafandan başka nerede taşıyacaksın?”

Daha çok güldüm, nefesim burnumdan çıktı. “Eh, madem öyle...” Kafamdaki görünmez bir tacı çıkarırmış gibi yapıp ona uzattım. “Al bakalım.”

“Keşke o kadar basit olsaydı.” Mordeus parmaklarını şıklattı, şıklatur şıklatmaz taht odası karanlığa gömülünce kahkaham boğazıma takıldı. “Kendine Keşif Aynası’nda bak.”

“Karanlıkta mı?” Cevap vermedi ama söylediğini yaptım

ve zifiri karanlığa gömülmüş odayı görmeyi bekleyerek aynaya baktım. Karanlıktaki yansımama baktığımda gördüklerim karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. İşte orada, başımın üzerinde bir dizi yıldız ışığı saçıma dolanmış, parlak bir... parlak bir *taç* oluşturuyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

TAÇ BAŞIMDA DURUYOR, mor ve mavinin arasındaki bütün tonlarda parlıyordu.

Titreyen elimi kaldırarak başımın üzerine dokundum, aynada gördüğüm taca dokunmaya çalıştım ama yapamadım. Yansımama bakıp tacı yerinden oynatmaya çalıştım ama hiç kıpırdamadı.

“Bu sihirli bir taç,” dedi Kral Mordeus. “O tacı bir ölümlü taktığı sürece krallığım ölmeye devam edecek. Bu diyara yalnızca Nasıgli kanından biri hükmedebilir.”

“Ben...” Bakakaldım, aynada gördüklerim karşısında mest olmuşum. Taç yalnızca güzel değildi. Tam anlamıyla göz kamaştırıcıydı. “Nasıl olur?”

“Ağabeyim Oberon, annene âşıktı.”

Az kalsın aynayı düşürüyordum. “Ne?” O kadar karanlıktı ki Mordeus’un yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama bu bir tür şaka olmalıydı. Baştan aşağı bir şaka.

Mordeus parmaklarını şıklattı ve duvarlardaki şamdanlarda duran mumlar parlayarak canlandı, böylece odaya gölgeler doldu ve yansımam değişti. Tacı artık göremiyordum. “Bir zamanlar ölümlü diyarında kapana kısılmıştı ve annene âşık oldu,” dedi. “Ama nihayet Peri Diyarı’na dönmeyi başardığında, kadın onunla gitmeyi istemedi. Ağabeyim tahtını benden geri almaya çalışırken kadın ölümlü diyarında kaldı, babanla tanıştı ve ona âşık oldu. Oberon geçitleri güçlendirip güvenliye yanına dönebilecek duruma geldiğinde annen çoktan evlenmiş ve iki kızı olmuştu, yani sen ve kardeşin.”

Bir zamanlar gölge perilerinin kralı ölümlü dünyasında sıkışmış ve kadın ona sırlıslıkla âşık olmuştu...

Annemin bize anlattıkları basit uyku masalları değildi. Bize kendi hikâyesini anlatıyordu.

“Oberon ona bir rüzgâr çanı verdi,” diye devam etti Mordeus. “Eğer ona ihtiyacı olursa yapması gereken tek şeyin çanı gece yarısı meltemine karşı açmak olduğunu, rüzgârın müziğinin kulağına çalınacağını söyledi. Oberon’u hiç unutmamıştı ama ölümlü dünyasında eşi ve kızlarıyla kurduğu hayatından memnundu. Derken bir gün hepiniz uyurken eviniz dehşet verici bir yangına teslim oldu.”

Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım. Sıcağı. Duvarlarda yanan ahşabın çıtırtısını. Nefes almaya çalışırken yanan ciğerlerimi. Jasalyn’i kollarımda tutuşumu. Babam o yangında ölmüştü, biz de neredeyse ölüyorduk.

“Siz kızlar yangında fena yaralandınız ama kardeşini kurtardığın için yaraların en büyüğünü sen aldın ve zar zor ayakta kalabilmiştin. Annen rüzgâr çanını astı ve eski sevgi-

lisine size yardım etmesi için yalvardı. Kız kardeşini iyileştirip tek sıyrık bile kalmamasını sağlayan Oberon'du. Ama senin yaraların o kadar derindi ki en iyi şifacı için bile çok geçti. Ağabeyim annene kör kütük âşıktı." Mordeus'un ses tiksinti doluydu. "Onun, çocuğunu kaybetmenin acısına katlanmasını istemedi, böylece elindeki tek seçeneği kullanarak seni kurtardı."

Sebastian'ın büyüyle kapattığı bileğimdeki yaraya baktım. Hep beni öldürmesi gerektiğini düşündüğüm yangından kalan tek iz buydu. "Peki bunu nasıl yaptı?" diye sordum.

"Ölüm anında senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda etti."

Annemin derin sesli şifacıya yalvardığını duyduğumu hatırladım. *Lütfen kurtar onu.*

Ne kadar da çaresizdi, bedelini anladığında kalbi nasıl da kırılmıştı. *Bunu senin için yapıyorum.*

Bunca yıl perilerden nefret etmiştim ama aslında perilerin sihri bugün hayatta kalmamı sağlayan tek şeydi.

"Bunun bu taçla ne ilgisi var?"

"Bir peri kralı öldüğünde, tahta hangi varisinin geçeceği ne karar verir. Bu kararı verince gücü varisine geçer, toprağın yeni bir kral ya da kraliçeyi tanınmasının tek yolu budur. Ama Oberon gücünü kızına ya da oğluna geçirmedi. Sana verdi. Seni kurtarmanın, seni iyileştirmenin ve annenin ölümlü kalbinin kırılmasını engellemenin tek yolu buydu."

Parmaklarımı kafatasında gezdirdim, bu kez onu hissedebiliyordum. Fiziksel bir nesneyi değil ama gücün uğultusunu, tacın kendisinin titreşimini. Hepsi bana fazla geliyordu. Ak-

lım bır türlü bunun gerçek olduğunu ve bir perinin, bencil ve zalim olduğunu varsaydığım bir erkeğin, annemi beni kurtarmak için canını verecek kadar sevdiğini almıyordu.

Bu gerçeğin şaşkınlığıyla birlikte anlatmayı tercih etmediği şeylerin acısı da geldi. Mordeus burada durmuş, bana taca ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Benden tacı istiyordu. Yani Finn'in bana yardım ettiği, *arkadaşım* gibi davranmış gibi bunca zaman asıl amacı taca yakın olmaktı.

"Eğer hepiniz tacı bu kadar istiyorsanız, neden kimse şimdiye dek almadı?" Finn'in evinde kalmıştım, yaralı haldeydim ve bilincim kapalıydı, hatta ilacın etkisindeydim. Eline birçok fırsat geçmişti. "Neden beni öldürüp tacı almadınız?"

"Yıldızıışı Tacı'nı döven eski krallar çocukları güç kazanmak için onları öldürmesin diye tacı büyülemişti. Bu güç sadece verilebilirdi, asla alınamazdı. Tıpkı ağabeyimin sana verdiği gibi.

"Taca sahip olmak için seni öldüremem, yoksa tac beni reddeder. Ama sen onu bana kendi isteğinle verebilirsin, senin tacın senin gücün. Tacı takmaya devam edersen asla huzur bulmayacağını söylediğimde bana inanmalısın. Ama bağ töreninden sonra tacı bana verirsen güç bana geçer ve bu sayede kız kardeşini kurtarabilirsin."

"Sadece... seninle bağlanacağım ve bitecek öyle mi?" Karşılaştığım en karanlık, en çirkin ruhla ömür boyu bağlanmak. *Asla.*

"Evet, tatlım."

Bağ töreni... Sebastian daha dün gece Finn'in benimle bağ kurmaya çalışacağını anlatmaya ikna etmeye çalışırken

beni tam da bu yüzden uyarmıştı. *Basit bir bağ töreni düzenleyerek seni sonsuza dek elimden alabilir.* Biliyordu. Finn'in aslında tacın peşinde olduğunu biliyordu. Onun arkadaşım olmadığı konusunda ısrar etmesine şaşırmadım.

Beni Nasıg'li Sarayı'ndan biriyle bağ kurmaya karşı uyarın tek kişi Sebastian değildi. Finn, Mordeus'la bağ kurmamam için beni uyarmıştı. *Unutma ancak sen izin verirsen seninle bağ kurabilir. Ölümlü hayatına biraz olsun değer veriyorsan, bunu asla yapmazsın.*

Bu bir tehdit değil, uyarıydı. Lanet yüzünden iki prensin de tam olarak yapamadığı bir uyarı. Ama Finn de beni Sebastian'la bağ kurmamam konusunda uyarmıştı. Çünkü bu Finn'in benimle bağ kurma şansını engellerdi... ya da belki Sebastian tacı çalmasını diyeydi? Ama hayır, Mordeus buraya yalnızca Nasıg'li kanından birinin hükmedebileceğini söylemişti.

"Gulyabanini çağır," dedim krala.

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Tacı istiyor musun? Seninle bağ kurmayı düşünmemi istiyor musun? Gulyabaniyi. Çağır."

Mordeus parmaklarını şıklattı ve gulyabanisi önümde belirip nazikçe beni koklamaya başladı. "Üzerine türdaşlarının kokusu sinmiş," diye mırıldandı.

"İnsanlar perilerle bağ kurduklarında ölür mü?" diye sordum yaratığa.

Gulyabani ustasına baktı, Mordeus çenesini germiş duruyordu.

"Her zaman değil," dedi gulyabani kırçıl beyaz saçlarını okşayarak. "Ama bazen evet."

Her zaman değil çünkü bütün periler lanetli değildi. “Bir insan bir Sigli ile bağ kurduğunda, ölür mü?”

Gulyabani kötücül bakışlarla bana baktı. “Hayır.”

“Peki ya insanlar bir Nasigli ile bağlandığında?”

Gulyabani yeniden Mordeus’a baktı ama cevap vermesine gerek yoktu. Artık gerçeği anlıyordum. Bu lanetin saf kötülüğü buradan geliyordu. Oberon’un insan sevgilisiyle bağ kurmasına engel olmak için kraliçe Nasigli’leri lanetleyip onlarla bağ kuran insanların ölmesine sebep olmuştu.

Arkamı dönerek Mordeus’a baktım. “Seninle bağ kurmamı istiyorsun ama aslında *ölmemi* istiyorsun.”

Gulyabani kısık sesle kıkırdadı. Yaratık parlak bir ışık eşliğinde yok olana dek Mordeus kaşlarını çatarak ona baktı.

“Oberon’un tacı hayatını kurtardı,” dedi Mordeus. “Hayatın elinden alındığında sana *yaşam* verdi. Yani hayır, bu ölümlü hayata taç olmadan devam edemezsin. Bağ sayesinde insanların son yirmi yıldır yaptığı gibi yaşam enerjini Nasigli’ye geçireceksin.”

Finn’in benden istediği buydu, Sebastian’ın beni uyardığı şey buydu. Eğer onunla bağ kurarsam Finn’in beni sonsuza dek elinden alabileceğini söylemesinin nedeni buydu. Çünkü Finn’le bağ kurmak benim için ölüm demekti. Başımı salladım, duvarlar üzerime gelmeye başladı. “Anlaşmayı yerine getirmek için ölmeyi istesem bile, kız kardeşimin güvende olduğunu nasıl bileceğim?”

Kral Mordeus gülümsedi. “O sözü sihrim üzerine verdim, öyle kolay kolay bozmayacağımın emin olabilirsin.”

Ayaklarıma baktım. *Düşünmem* lazımdı ama omzumdaki

ağrı ve öğrendiğim bu yeni bilginin getirdiği sonsuz farkındalıklar yüzünden zihnim bulanmıştı.

“Zeki bir kız olduğun için...” dedi Mordeus yavaşça “Sana bir alternatif önerebilirim. Bir hediye.”

Başımı kaldırdım. Başka bir çözüm bulmak için hissettiğim çaresizliğin yüzümden okunuyor olmasından çekiniyordum.

“Seni rahatsız eden şey ölümse ama sözünü tutup tacı geri vermek niyetindeysen... Ya varlığını değil, yalnızca insan hayatını bitirebileceğini söylersem?”

“Ne?”

“Hayatını ve bununla birlikte de tacı bana teslim edersen, ben de Yaşam İksiri ile seni hayata geri döndürürüm.” Kürsüden inip elimi tuttu. Bütün duyduklarım beni öylesine şaşırtmıştı ki sesimi çıkarmadım. “Bu senin için son olmak zorunda değil, aksine bir başlangıç olabilir.” Açtığı avucunda üzerleri mühürle kaplı bir dizi taş belirdi. “Tek yapman gereken benimle bağ kurmak.”

Başım dönüyor, oda etrafımda bulanıklaşıyordu. Mordeus gülümsedi ve sallanarak ona doğru gittim.

“Bağımızı temsil eden mührü seç ve kaderini kabullen, kızım.”

O kadar basitti ki. *Mührü seç. Kaderini kabullen.*

Mordeus'un elindeki mühür yığınınına uzandım, kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Bu his o kadar tanıdıktı ki. Daha önce hissetmiştim...

Altın Saray'da. Bana ilaç verdiklerinde.

“Lavaboya gitmeliyim,” deyiverdim.

Kralın gözlerinde rahatsızlık dolu bir ifade belirdi ama yerini hızlıca başka bir ifade aldı. "Elbette. Hizmetçim sana yardımcı olur."

Başımı salladım, bana ilaç verdiğini fark ettiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

Yaralı yüzlü ölümlü bir hizmetçi ortaya çıktı ve Mordeus'un onlarca muhafızının dikkatli bakışlarının altında taht odasından dışarıya kadar bana eşlik etti. Başını eğerek kapıyı açtı ve önümden içeri girdi.

"Yalnız kalabilir miyim, lütfen?" diye sordum.

Kız omzunun üzerinden bir bakış attı, tereddüt ediyordu. "Yapmamalıyım... yani, kralın hoşuna gitmez..."

"Sadece bir dakikalığına," diye güvence verdim, ayaklarımın üzerinde düz durmaya çalışıyordum.

"Pekâlâ." Kız başını eğerek uzaklaştı.

Banyonun kapısı kapanır kapanmaz karanlığımın içinden Finn'in iksirini çıkardım. Kapiya doğru hızlı bir bakış atarak iksiri içtim. Ardından yere yığılıp kendimi bulaştırdığım bu karışıklığı nasıl düzelteceğimi düşünmeye başladım.

Tacı Mordeus'a veremezdim. Finn'e ya da Sebastian'a bunu yapamazdım. İkisinin aynı fikirde olduğu bir durum varsa o da Mordeus'un Peri Diyarı'na yıkımdan başka bir şey getirmeyecek olmasıydı. Öte yandan Jas'ı yalnız bırakamazdım. Her ne kadar... her ne kadar şimdiye dek güvende olsa da. Belki biraz daha bekleyebilirdi. Biraz daha zamanım olsaydı, tacın Mordeus'a geçmemesini sağlayacak bir çözüm bulabilirdim. Ne de olsa, aynada Jas'ı gördüğümde durumu...

Ayna.

Başından beri kız kardeşimin Mordeus'un elinde güvende ve mutlu olduğuna inanmıştım ama buna inanmamın tek nedeni aynada görmüş olmamdı. Bir keresinde ise sadece bir an için Jas'ı o zindanda görmüştüm. Ama sonra görüntü değişmiş ve çaresizce inanmak istediğim görüntü geri gelmişti. Sonrasında, çaresizce bu işte yalnız olmamayı dilediğimde ayna bana annemi göstermişti. Gerçekten orada olduğu için değil, orada olmasını *istediğim* için.

Finn bana aynaya güvenmememi söylememiş miydi? Kalbinde bunca umudu taşıyan biri için tehlikeli olduğunu söylemişti ama uyarısına kulak asmamıştım. Aslında ayna, bana gerçeklerden çok görmek istediğim şeyleri göstermişti.

Jas'ın güvende ve mutlu olduğunu gördüğümde buna inanmıştım çünkü inanmayı *istemiştim*. Ama bu gece bir an için gördüğüm görüntüde kız kardeşim neşeli değil, zor durumdaydı.

Umudum olduğunu düşündüğüne göre Finn'in beni hiç tanımadığını sanmıştım, oysa çok haklıydı. İçimde kız kardeşim, hatta annem için bile bir umut vardı. Ama artık bu umut yok olmuştu.

Öncesinde kız kardeşimin güvende olduğunu görmeye ihtiyacım vardı ve ayna bana tam olarak bunu göstermişti. Titreyen ellerle aynayı kaldırdım, yansımama baktım, zihnimden bütün beklentilerimi attım ve sadece *gerçeği* görme arzuma odaklandım. "Bana Jasalyn'i göster."

Yumuşak yataklı şatafatlı oda yoktu. Gülüşen nedimeler yoktu. Yemek tepsileri ve göz kamaştırıcı manzaralara bakan kusursuz pencereler yoktu. Artık tek görebildiğim Jas'tı. Bir

ından zincirlenmişti, yerde bir saman balyası ve köşede bir kova duruyordu. Zayıf ve bitkin bir haldeydi, çatlamış duvarlarıyla bir kadehten su içiyordu.

Nefesimi tutup ses çıkarmama fırsat vermeden elimi ağzıma kapadım. Yere çöküp yok olana dek parmaklarımla görüntüyü okşadım. Ben kraliçeler gibi yemekler yiyip arkadaşlar edinmiştim. Dans etmiş, kahkahalar atmış ve âşık olmuşum. Bütün bunlar olurken kız kardeşim de...

Mordeus onun daha iyi bir durumda olduğuna inanmak istediğimi biliyordu. Aynanın bana görmek istediğim görünüşü göstereceğini biliyordu.

Göğsümden bir hıçkırık daha koptu.

"Çok üzgünüm, Jasalyn. Çok, çok üzgünüm."

Ayna sayesinde önemsiz bir anda Sebastian'ı bulmuşum. Bana masasında oturduğunu göstermişti ve aynı zamanda kitabı görmüştüm. Ama o zaman bu kitap ve hatta Sebastian'ın hayatı hakkında umut besleyecek kadar bilgim yoktu, aileme karşı beslediğim umut ayrıydı. Beni terk ettiğine inandığım annem için bile, onun için bile umudum vardı.

"Bana annemi göster," diye fısıldadım. İçinde bir ceset olan mezarı gördüğümde, göğsümde bir şeylerin parçalandığını hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum ama korkarım... korkarım ki içimde kalan son umudu da kaybetmiştim.

Yavaş, ihtiyatlı nefesler alarak iksirin etkisini göstermesini bekledim ama başım dönüp duruyordu. *Tacı ben takıyorum.*

Kendimi yerden kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. Bu gece ölüm perisinin ziyaretine ihtiyacım olmayacaktı. Lark'ın rüyama girip çağrısının kaçınılmaz olduğunu söylemesine ihti-

yacım olmayacaktı. Geçitten geçtiğimde bu işin nasıl biteceğini biliyordum. Bir yanım... bir yanım eve dönmeyeceğimi biliyordu.

Koridora döndüğümde bana lavaboya kadar eşlik eden kadın rahat bir nefes aldı. Ona niçin kral için çalıştığını sormak istedim. Kralın bir sonraki haracı olmak için gün sayıyor muydu, uğruna kendini sattığı her neyse buna değer miydi?

Ne kadar gülünçtü, eskiden onun gibi kadınları kurtaracak kadar uzun yaşayacağımı sanmıştım. Ne kadar gülünçtü, Lark kraliçe olacağımı söylediğinde bir fark yaratmak için şansım olacağını kastettiğini sanmıştım.

Kızla birlikte taht odasına dönerken hissizleşmiştim ama nedeni zehirli şarap değildi. Hayır. İksiri zamanında almış olmalıydım çünkü ilacın etkisini artık hissetmiyordum. Bu hissizliğin sebebi başkaydı.

Pes etmişlik.

Hayal kırıklığı.

Umutsuz bir kalp.

Tahtına yaklaştığımı izleyen kralın bakışları dikkatliydi. Hareketlerimden, yüzümden ayık olduğumu anlamış mıydı?

Ayaklarımın üzerinde hafifçe sallandım, üstünlüğün onda olmadığını görmesini istemiyordum. "Anlaşmanın bana ayrılan kısmını yerine getirmek için yapmam gerekeni yaparsam, kendi kısmını yerine getirecek misin?" diye sordum.

Gözleri öylesine parladı ki gümüş gözbebekleri neredeyse beyaza döndü. Açılgözlü. "Evet."

Gözlerim hiç oturduğunu görmediğim tahtına kaydı. Tacı

ıkmadığı sürece bu taht ona gücünü esirgiyordu.

"Bütün bu işi güneş doğmadan bitirebiliriz," diyerek söz verdi. "Tören aslında çok basit. Bir mühür seçeceğiz, birkaç kelime söyleyeceğiz ve Yaşam İksiri seni bekliyor olacak."

Rüyamda Lark, anlaşmamızı unutmamamı söylemişti. Mordeus'un anlaşmayı yerine getireceğini söylemişti. Anlaşmanın kelimeleri tam olarak neydi? Eserleri ona getir ve... hayır. Ona değil. Sarayın kraldan daha önemli olduğunu içgüdüsel olarak anlayıp yaptığı ilk teklifi özellikle değiştirmiştım.

Üç eseri de ait oldukları yere, yani benim sarayıma getirdiğinde kardeşini sağ salım insan diyarında senin belirlediğin yere bırakacağım.

Ait oldukları yere.

Kürsüye doğru bir adım, sonra bir adım daha attım. "Grimoricon'u Nasıgli Sarayı'nda ait olduğu yere getirdim," dedim.

Mordeus'un açgözlü gözleri heyecanla açıldı. "Evet."

Aynayı ona uzattım. "Peki bu? Ait olduğu yer neresi?"

Mordeus parmaklarını şıklattı ve ayna elimden kayıp havada süzülerek tahtın arkasında duran cam bir kutunun içine girdi.

"Artık saraya geri vermem gereken tek şey Oberon'un tacı," dedim, kalbim küt küt atarak. "Ama bugün öleceğimi sanıyorsan yanıyorsun."

Mordeus avucunu açıp mühür taşlarını gösterdi. "Çok güzel bir peri olacaksın ama önce bağ törenini tamamlamalıyız. Yoksa iksir işe yaramaz."

Eteklerimi kaldırıp kürsüye çıkan üç adımı tırmandım.

Mordeus ağız kulaklarına vararak gülümsedi. "Akıllı kız."

Derin bir nefes alarak, haklı olmak için cennetteki ve cehennemdeki tanrılara dua ettim. Ardından sahte kraldan bir adım uzaklaşıp Gölgeler Tahtı'na oturdum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TAHTIN, TACIN VE BÜTÜN *sarayın* gücü damarlarımda akıyordu.

Taç ait olduğu yere, Ay Hanesi'ne geri dönmüştü.

Mordeus gözlerini faltaşı gibi açtı. Bir adım gerileyip sendeleyerek basamakları indi. “Ne yaptın sen?”

Bütün kibrimle, “Sıra sende,” dedim. Bunun işe yarayıp yaramayacağını hâlâ bilmiyordum. “Kız kardeşimi sağ salım ölümlü diyarına geri götür... Büyücü Trifen'e bırak ki onu tedavi edebilsin.”

Kral öfkeyle dudağını büzdü ama parmağını şıklatarak bana kötü kötü baktı. “Oldu.” Bana doğru bir adını attı ama yakınlığına itiraz etmek için fazla hissizleşmişim. “Kendini çok zeki sanıyorsun,” dedi. “Ama hiçbir zaman ölümlü dünyasına *seni* geri götüreceğimi söylemedim, şimdiyse kendi ölüm fermanını imzalamış oldun. Sarayımı insan bir *kadının* yöneteceğini görmektense köylülere düşkün yeğenimin tahta geçmesini yeğlerim.”

“Senden korkmuyorum.”

Mordeus doğruldu ve büyük elini açtı. Beni lavaboya götüren yaralı yüzlü hizmetçi kız birdenbire aramızda belirdi. Mordeus kızın boğazına hançer tuttu. “Sen değil. Ama o korkuyor,” diye fısıldadı. “Duyduğuma göre sende de yeğenimde olduğu gibi zayıfları koruma içgüdüğü varmış.”

Hançerin kızın boğazına değdiği yerde ince bir kan tabakası belirdi, kızın sessiz iniltisi hıçkırıklara boğularak ağlamasından daha beterdi.

Mordeus devam etti. “Beni kandırabileceğini sanıyorsun ama beceriksiz sihrin benim gücümle boy ölçüşemez. Ölümlü oluşun ve empati duygun seni zayıf düşürüyor. Benimle bağlanırsan kızın canını bağışlarım. Beni reddedersen bu kız gibi sayısız ölümlü senin yüzünden hayatını kaybeder.”

Hançerden kan akmaya devam etti.

“Kızı bırak,” diye soludum, sesim kesik kesik çıkıyordu. Çırpınmaya başlamıştım. Mordeus’un muhafızları taht odasına sıra sıra dizilmişti, hepsinin de kralın tek bir emriyle beni parçalara ayırmaya hazır olmuş gibi bir hali vardı. Eğer işe yaradıysa belki Jas artık güvendedeydi ama benim yüzümden o masum kız ölebilirdi. “Lütfen.”

“Bağ kuracak mısın?”

Jas’ın güvende olduğunu öğrenmeden ölemezdim ama bağ kurmaya göz yumup bu kadar zalim birinin bu gücü kontrol etmesine de göz yumamazdım. Mordeus yüzünden bu kadar acı çeken masum Nasıgli’leri yüzüstü bırakamazdım.

“Bağ kur benimle,” diye hırladı. “Ve bu işi bitir.”

“Olmaz.” Tek kelimeyi söylemeye çalışırken bile sesim üç kez titremişti ama çenemi dik tuttum.

Mordeus hançerle kızın boğazını kesti, ağzından ve boynundan kan fışkırdı. Kanlar eline kadar inerken kız yere yığıldı.

Mordeus elini tekrar açtığında sihri ışıldadı ve ilk kızın yerini başka bir kız aldı. Bu seferki taş çatlasa on iki yaşında olmalıydı. Kız ona karşı mücadele etti, kralın hançeri sırtına batarken çaresizce taht odasında etrafa bakındı.

"Elimde onlarca ve onlarca ve onlarca ölümlü var, hepsi de halkının açgözlülüğü sayesinde satın alındı ve ödendi," dedi. "Kendi bencil bahanelerin için kaç kişiyi daha feda etmeye hazırsın? İnatçı gururun yüzünden daha kaç hayat sona erecek?"

Kız mavi gözleriyle çılgınca etrafa bakındı ve en sonunda bana baktı. Beni gördüğü anda onu izledim. Ardından küçük bir an için gözlerinde onu gördüm: Umut.

Umut.

Tam önünde başka bir kız ölü yatıyor olmasına ve kralın hançerini boynuna tutmasına rağmen, umudu vardı.

Bu hisse tutundum ve odayı karanlığa boğdum. Karanlık Mordeus'un elementiydi ama aynı zamanda benimdi de ve artık hiç olmadığım kadar güçlüydüm. Görünmez güç filizleri beni tahta ve saraya bağlıyordu. Tahtın ve sarayın gücünden yararlanıp zihnimle geceyi teker teker kralın muhafızlarının etrafına sardım, onları küçük gölge kutuların içine hapsederek kendi kutuma girip yok oldum. Kral boğazına hançer tuttuğu kızı bırakıp beni durdurmak için öne atıldı ama arkasında yeniden ortaya çıktım. Sebastian'ın verdiği elmas hançer elimde duruyordu. Kral yüzüme bakmak için bana döndüğü anda hançeri kalbine sapladım.

Mordeus acıyla kükredi, her şey ağır çekimde ilerliyordu sanki. Saçlarımı avucunun içine alırken hırlayışı, göğsünden parmaklarıma akan sıcak, yapışkan kanı ve arkasında duran kızın dizlerinin üzerine yığılırken attığı tiz çıığı.

Mordeus kanlı hançeriyle bana saldırdı, karnıma hedef aldı ve hedefi yerini buldu ama tam olarak zarar veremedi yere yığıldı.

Titreyen, kanlı ellerle kızı ayağa kaldırdım. “Ben geri dönüp seni alana kadar saklanabileceğin güvenli bir yer var mı?” *Sayısız ölümlü*, demişti. Hepsi de Mordeus’un gücünü besleyip lanetli yaşamını uzatmayı bekliyordu.

Kız başını salladı. Yüzünden yaşlar akıyordu. “Ablam,” diye hıçkırdı. Yere yığılan ilk kızın cesedine baktığını fark ettim. Onu kurtaracak kadar hızlı düşünememiştim.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Kendi kız kardeşimi kurtarmak için çok fedakârlık yapmışım ama onun ablasının ölmesine göz yummuştum. “Hem de çok üzgünüm.”

Kız yere eğilip ölen ablasının yüzüne düşen saçları geri çekti, bu manzara hissizliğimi bozacaktı neredeyse. Beni ele geçirmek isteyen acıya ve dehşete teslim olma gibi bir lüksüm yoktu. Gitmeliydim.

Gulyabani bilekliğimden bir tel kopardım.

Önündeki manzarayı görünce Bakken gözlerini kocaman açtı. Gözleri yerde kendi kanından oluşan bir gölün ortasında ölü yatan sahte krala takıldı.

“Beni Finn’in yeraltı mezarına götür.” Ellerimi eteğime sildim, kan kokusundan, tırnaklarımin arasına giren kandan ve tenime yapışan ipek uyku takımından midem bulandı.

Bakken bir adım geri çekilip başını salladı. “Çok soru soruyorsun.”

“Bedelini her zaman öderim,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Elimdeki hançerin kabzasını öyle sıkıttım ki kınındaki iplikler avucuma battı. “Beni gölge prensin yeraltı mezarına götür.”

“Orasının yeri özenle korunan bir sırdır. Bu öyle alelade bir bilgi değil.”

Hiç düşünmeden elimi yumruk yapıp saçımı tuttum ve kanlı hançerle hepsini kestim. Elime düşen saçları ona doğru ittim. “İşte.”

Gözlerini faltaşı gibi açtı, ağzının suları akarak saçları elimden aldı. “Olur, Alev Kız.”

Gözlerimi kapatıp kendimi bir gulyabani eşliğinde seyahat etmenin getirdiği mide bulantısına hazırladım ama nafiyleydi. Dünya ayaklarımın altından kayıp gitmeyi bıraktığında gözlerimi açtım. Etrafım o kadar derin bir karanlıkla kaplıydı ki gözlerimle bile nerede olduğumu çıkaramıyordum.

“Seni burada bırakıyorum, Alev Kız.”

Bakken’in yok olduğunu görmekten ziyade hissettim ama onu durdurmaya çalışmadım. Hava soğuktu ve nemli toprak kokusu vardı. Yerin kat kat altında olmalıydık.

Mordeus bana ilaç verip beni onunla bağ kurmaya ikna edebileceğini sanmıştı. Ardından beni zorlamak için masumları kullanabileceğini sanmıştı. Bu da Mordeus herkesin söylediği kadar güvenilmez ve korktuğum kadar kötü kalpli demekti. Ama Mordeus’un kötü kalpli olması beni şaşırtmıyordu.

Aynısının Finn için doğru olduğunu öğrenmeye hazır değildim.

Bunca zaman Finn'in bana yardım etmesinin sebebi buydu. Ona âşık olup sonunda da onunla bağ kuracak kadar ona güveneceğimi umuyordu. Yaşam enerjimi ve bununla birlikte farkında bile olmadan taşıdığım sihirli tacı ele geçirmeyi istiyordu.

Burada arkadaş edindiğimi sanmıştım, kendimi Fairscap'e olduğum kadar yalnız hissetmiyordum. Ama sahip olduğum tek gerçek arkadaş Sebastian'dı ve onun güvenini defalarca sarsmıştım.

Gözlerim yavaşça karanlığa alıştı ve hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tuttum. Burada ne görmeyi umduğumu bilmiyordum. Burası onun *yeraltı mezarıydı*. Tabii ki ölüleri koyduğu yer olacaktı. Öyle olsa dahi, bu kadarını görmeyi beklemiyordum.

Yeraltı mezarında sıra sıra tabutlar dizilmişti. Hızla ileri doğru koştum. İlk tabutun içinde genç bir kadın vardı, muhtemelen benim yaşlarımdaydı ve tek omzunun üzerine toplanmış uzun sarı saçları vardı. Gözleri kapalıydı. Ellerini göğsünde birleştirmişti.

Kadın ipekli zarif beyaz bir elbise giymiş, düğününe hazırlanan bir gelin gibi görünüyordu. Ellerimi cama koydum, camı açıp bir şekilde onu uyandırmaya... belki de kurtarmaya çalıştım. Cam yerinden oynamadı.

Elimi cama bastırdım. "Olamaz."

Bir sonraki tabuta baktığımda genç bir adam gördüm. Çökük elmacık kemikleri vardı ve solgun tenliydi. Kendini Finn'e adadığında muhtemelen açlıktan ölmek üzereydi.

Belki benim gibi kız kardeşine bakıyordu. Belki sevdiği biri hayatta kalsın diye kendi hayatını feda etmişti.

Tabut üstüne tabut, insan üstüne insan, bu yeraltı mezarı kendi hayatını korumak için erkek ve kadınların canlarını almaya razı olan bir canavarın hikâyesini anlatıyordu. İçinde tanıdık bir yüz olan bir tabutun başına gelince eğildim ve hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tuttum.

Kyla. Kızın kendini Finn'e adamasını izlemiştim. Kendini ona adamıştı çünkü yaşadığı hayat her nasılsa bu kaderden, cam bir mezarda sonsuzluğu geçirmekten daha kötüydü.

Finn'in iyi olduğuna inanmak istiyordum. Bakken bana laneti anlattığında Finn'in bir insanın canını alabileceğine inanmak istememiştim, kraliçenin ona sunduğu berbat lanete kurban gitmektense kendi sihrini bırakıp kendi ölümsüzlüğünü feda etmeyi yeğlerdi. Bir yanımda biliyordu... bir yanımda haraç olmanın ne anlama geldiğini başından beri biliyordu.

Onunla arkadaş olduğumuza, dokunduğumuzda aramızda hissettiğim bağın bir anlamı olduğuna inanmak istemişim. Meğerse o bağ, taşımayı istemediğim bir taçtan ibaretti. İhtiyacı olan tek şey o taçtı. Tacı eline geçirmek için beni öldürmeye razıydı.

"Onlara saygı duyduğum için burada tutuyorum."

Karanlıkta kendi etrafımda döndüm. Finn arkamda duruyordu. Yanında süzülen ışık küresi o tehlikeli ama güzel yüzünü aydınlatıyordu. Yalancı dudaklarını. O kurnaz gümüş gözlerini. "Sonunda seninle bağ kurmamı mı isteyeceksin? Ya da belki sen, arkadaşlarının beni vermek için hazırladığı o tacı almayacak kadar korkaksındır."

Tek omzuyla taş duvara yaslandı ve çok, çok yorgunmuş gibi gözlerini kapadı. “Demek artık her şeyi biliyorsun.”

“İlk dansımızdan beri beni öldürmeye çalıştığını biliyorum.” Sesimdeki keder ister istemez belli olmuştu. “Güvenimi kazanmak için yaptığın her şeyi taç için yaptın, tacın eline geçeceğinden emin olmak için beni seninle bağ kurmaya ikna edecektin.”

Doğrularak öfkeli bir edayla parmaklarını saçlarından geçirdi. “Sarayımın sorunlarını sürgündeyken çözmem.”

Ellerim titriyordu ama korkmuyordum. Benim... canım yanıyordu. Gözlerim sıra sıra dizilmiş mezarların üzerinde gezindi, duvarlar üzerime gelmeye başladı. Elimi karnıma koydum ve Mordeus’un yapışkan, sıcak kanına dokundum. Hançerin sıg darbesinden sonra kendi kanım da hâlâ akmaya devam ediyordu.

“Beni ikna etmeye çalışırken bir yandan bütün bu masum insanları öldürüyordun çünkü *senin* hayatının onlarınkinden daha önemli olduğuna inandın.”

Yeniden ona döndüğümde suçlamamı inkâr etmedi. Suratı hayal kırıklığından oluşan bir maskeydi, o gümüş gözlerinde bir hüznün parlıyordu. Hayır, *hüznün değil*. Görmemi istediği de buydu ve beni kandırmasına izin vermeyecektim. Artık olmazdı.

Sertçe yutkundum ama göğsümdeki acıyı azaltmak için hiç işe yaramadı. “Hepsini sen mi öldürdün?”

“Hayır ama yeteri kadarını.” İlk tabutun yanına yürüyüp parmak uçlarını nazikçe cama koydu ve içindeki kadını izledi. “Çok fazlasını.”

“İsimlerini biliyor musun?”

“Hem de her birini.”

Başımla elini koyduğu, içinde gelinin uyuduğu tabutu gösterdim. “Bu kim?”

“İsmi Isabel’di.” Sesi titriyordu, başını kaldırıp benimle göz göze geldi.

Ona Isabel’i, kim olduğunu ve ona ne olduğunu sordugumu hatırlıyordum. *Ölümlüydü* derken gözlerindeki kederi hatırlıyordum.

“Onu sen öldürdün,” diye fısıldadım. “Kendi nişanlını öldürdün.”

“Evet.” Bu kadar çökmüş bir haldeyken ondan nefret etmek zordu ama gerçekleri hatırlayınca hiç de zor gelmiyordu. Finn, olduğuna inanmaya başladığım kişi *değildi*.

“Kral öldü,” dedim. Ne kadar güçlü olduğumu, beni kolayca kandırıp yenemeyeceğini bilmesini istiyordum. Kendimin de bilmesini istiyordum.

“Biliyorum.”

Hançerimi kınından çıkardım ama gölgelere gizleyip avucumda tuttum. “Onu ben öldürdüm.”

“Biliyorum. Başından beri seni hafife aldı. Ama annen almamıştı.”

Annemin gülümsemesi gözümün önüne geldi. “Onun adını ağzına alma.”

Gözlerim yanıyordu. Bunu düşünemezdim. Son dokuz seneyi bizi terk ettiği için ona kızarak geçirmiştim zaten. Hak etmediği bunca öfkeyi hissettiğimi düşünmek istemiyordum. Benim için ne kadar fedakârlık yaptığını düşünmek istemiyordum. *Henüz olmaz.*

“Beni kandırdığın için seni affedebilirdim ama bu?” Elimi sallayarak tabutları gösterdim. “Bütün hayatım boyunca insanların satın alınıp kullanılabileceği düşünülen bir dünyada yaşadım. Tacı asla bu sorunun bir parçası olan birine vermeyeceğim.”

Gözlerini bana çevirirken çenesi seğirdi. “O halde elinde sakladığın o hançeri kullanıp beni öldürsen iyi olur. Çünkü hayatta olduğum sürece halkıma karşı olan sorumluluğumu yerine getireceğim. Yani hayatta olduğum sürece, başındaki o taç için mücadele etmeye devam edeceğim.”

Hançeri sıkı sıkı tutarken elim titriyordu. Onu öldürmek, feda ettiği bütün bu insanları geri getirmeyecekti ama en azından dünyadan masum canları alan bir gölge perisi daha eksilmiştirdi.

İleri doğru bir adım attım ama Finn kıpırdamadı.

Benimle dövüşür müydü, yoksa işini bitirmeme izin verir miydi?

Ona güvenmiştim.

Üstelik Sebastian’a ihanet etmiştim. Kız kardeşim için, evet ama aynı zamanda Finn için de. Krallığı için. Tahtını geri almasında ona yardım etmek için.

Düzgün bir darbe vurabilmek için hançeri sıkıca tuttum ama yapamadım. Parmaklarım hançere sarılmayı reddediyordu. Ben de koştum. Basamakları bulup yukarı, yukarı, yukarı tırmandım. Beni izlediğini hissedebiliyordum ama beni takip etmedi. Basamakları çıkarken ciğerlerim ve bacaklarım yanıyordu ama oksijenden başka bir şeyin hırsıyla hareket ediyordum. Günün taze havası burnuma gelene ve önümdeki kapıdan sızan gün ışığını görene kadar durmadım.

Hızlıca ışığa çıktım ve açıklığın çam iğnelerinden oluşan toprağına yığıldım. Nefesimi toplayamıyordum. Nedeni sadece kalbimin hızlı atması, yılan ısırığının acısı ya da midemdeki keşiğın beni sonunda etkilemesi değildi.

Finn bana ihanet etmişti, ben Sebastian'a ihanet etmiştim ve canım başa çıkamayacağım kadar çok yanıyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“LEYDİ ABRIELLA,” dedi Emmaline nazikçe. “Üzgünüm leydim ama artık uyanmalısınız.”

Gözlerimi açmaya çalıştım ama çok zordu. Karnımın üzerinde dönüp yastığımı başımın üzerine koydum. “Hayır. Uyumak istiyorum.”

Emmaline ciyakladı, Tess ile arasında geçen konuşmayı hayal meyal dinlerken tekrar uykuya daldım.

“Onu burada buldum.”

“Kanaması vardı.”

“Prensi bul.”

“Brie?” Sebastian’ın sesi. “Deri, tuz ve deniz kokusu. Yeşil çimenlerde gün ışığı. “Brie, uyan artık.”

Gözlerimi açmak istemiyordum. Yumuşak bir yatakta uzanmış, battaniyelere sarılmıştım. Her yanımda onun kokusunu alabiliyordum, nedendir bilmiyorum ama bu güvenli yerden uzaklaşmak istemiyordum.

"Şifacı seni muayene etmek istiyor," dedi Sebastian sessizce.

Bu kelimelerle birlikte hepsi kafama dank etti, sanki biri perdeleri açıp güneşli günü ortaya çıkarmıştı. Yaptığım şeyin gerçekliğiyle yüzleşmek istemiyordum. Sebastian'ın benden nefret etmesi düşüncesine dayanamıyordum.

"Abriella, aç gözlerini." Sesi neden bu kadar nazikti? Haberi yok muydu? Yanağıma koyduğu eli sıcak ve sertti. Başparmağını çenemde gezdirirken dokunuşuna eğildim. "Beni ölümüne korkuttun. Bunu biliyorsun, öyle değil mi? Lütfen gözlerini aç ve iyi olduğunu bileyim."

Ama gözlerimi açmak istemiyordum. Sebastian'ın beni hâlâ önemseydiği bu rüya bitsin istemiyordum.

Yumuşak nefesi dudaklarımı okşadı, ardından dudaklarını nazik ve cilveli bir şekilde dudaklarıma değdirdi. Kalbim sıkıştı. *Sebastian.*

"Özür dilerim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru, nihayet gözlerimi açtım.

"Özür mü?" Yüzünde endişeli bir ifade vardı ama hâlâ başını eğmiş bir halde yanımda duruyor, gözleriyle tekrar tekrar yüzümü inceliyordu.

"Kitabı çaldığım için. Seni kandırdığım için. Mordeus'la yaptığım anlaşmadan sana bahsedemedim. Jas'ı kurtarmak zorundaydım." Gözlerimi kapatıp konuşmayı sürdürdüm. "Beni ona güvenmememe karşı uyarmana rağmen Finn'e güvendiğim için özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Yatağı oynatarak gelip yanıma oturdu. Beni kollarına aldı,

dokunuşu ve sıcaklığı öyle büyük bir rahatlıktı ki yüzümden yaşlar akmaya başladı. “İzin ver de şifacı sana baksın, sonra her şeyi anlatabilirsin.”

Ben de öyle yaptım.

Gecenin çoğunu sohbet ederek geçirdik. Ona Mordeus’la yaptığım anlaşmayı, aynayı ve kitabı; Finn’le antrenman yapmamı ve birinin bana ilaç verip Pretha’nın beni şatodan uzaklaştırdığı o geceyi anlattım. Tacı ve anlaşmadaki aldatmacayı bulduğumu anlattım. Finn’in yeraltı mezarlarını ve Finn’in bana yardım etmek istediğini düşünerek ne kadar aptalca davrandığımı anlattım.

Sebastian beni hiç yargılamadan, hak ettiğim öfkenin birazını bile göstermeden ağzımdan çıkan tüm kelimeleri dinledi. Sonunda gücüm tükendiğinde, hikâyemi anlatmam bittiğinde, bütün sözcükleri unuttuğumda, bedenim rahatlama ve bitkinlikle zayıf düştüğünde Sebastian’a sarıldım ve uykuya daldım.

Yatak odasına yeniden ışık süzölmeye başlayana dek uyanmadım. Sebastian hâlâ yatakta yanımdaydı, hâlâ bana sarılmış, beni izliyordu.

“Hiç uyuyabildin mi?”

Başını salladı. “Biraz. Bu sabah nasıl hissediyorsun?”

Yatakta oturup gözlerimi ovuşturdum. “Daha iyiyim.” Başımı yana eğerek onu izledim. “Bana bakmaya dayanabilme ne hâlâ biraz şaşıırıyorum.”

"İmkânsız bir durumun içine düşmüştün ve yapman gerekeni yaptın." Elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Sana olan aşkım ilk zor durumda sönecek kadar gelip geçici değil."

İyice yanına sokuldum. "Tacı taktığımı bilmeden ölürsem ne olacaktı? Bir periyle hiç bağ kurmazsam tacı kim takardı?"

"Tam olarak bilmiyoruz," dedi. "Bu benim diyarımın daha önce hiç karşılaşmadığı bir durum ama seni kandırabilen herhangi bir Nasıgli taçla birlikte Gölgeler Tahtı'na da sahip olabilirdi."

"Peki ya Güneş Hanesi'nden biriyle bağ kurup öldükten sonra tacı ona verseydim?"

Sebastian derin bir nefes aldı ve gözleri umutla parladı. Benim Bash'im tüm bu yaptıklarımın sonra hâlâ benimle bir hayat kurmayı hayal ediyordu. "Sadece Nasıgli kanı olan biri Gölgeler Tahtı'na hükmedebilir ama herhangi bir gölge perisi o tacı ele geçirip tahta oturabilirdi. Umarım artık neden buraya gelmeni istemediğimi anlıyorsundur."

Beni uyarmıştı. Sebastian beni bu dünyayla ilgili, Finn'le ilgili uyarmıştı ve onu dinlememiştim.

"Yıllardır anneme çok kızgındım," dedim, üzerime yeniden bir yorgunluk çökmüştü. "Yavaş yavaş benim için her şeyi feda ettiğini anlıyorum." Uykumu aldıktan sonra dahi sesim kısıktı ve boğazım ağrıyordu. "Bizi bu yüzden terk etti, öyle değil mi? Her nedense beni korumak için gitti?"

Sebastian saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Oberon seni kurtarıp tacını sana verdikten sonra, tacı arayan perilerin seni bulup kandırmak için peşini bırakmayacağını farkına varmakta gecikmedi."

“Taçtan kurtulmamın... bir yolu yok mu? Eğer takmak istemiyorsam, belki bir şekilde...”

“O senin hayatının bir parçası ve öleceğin güne kadar da öyle kalacak.” Yutkundu. Mordeus da aynısını söylemişti. Taç bana hayat veriyordu ve aynı zamanda hayatıma bağlıydı. “Annen elinden gelen tek şeyi yaptı ve seni korumak için kendini sattı. Hayatının bedeliyle seni yedi sene boyunca onlardan korumayı başardı. Sizi Devlin amcanızın yanına bu yüzden bıraktı. Yedi yıl geçtikten sonra tacı senden çalmaya çalışan herkesi alt edecek kadar kurnaz olacağına inandı.”

“Dokuz yıldır ona kızgıyım.”

“Bilmiyordun.” Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, buklelerimin kesik uçlarını inceledi. “Saçlarını o gulyabaniye verdiği inanamıyorum.”

Utanarak parmaklarımı kısa, dağınık buklelerimin arasında gezdirdim. Görünüşüne pek önem veren biri olduğum söylenemezdi ama hep güzel olduğuna inandığım tek özelliğim saçlarımdı. “Artık diğer kızlarla boy ölçüşemem.”

Sebastian elimi tutarak beni durdurdu ve parmaklarımı sıktı. “Kızların hepsini gönderdim.”

“Ne? Ama düşündüm ki...”

“Haftalarca kendimi bunu yapabileceğime ikna etmeye uğraştım. Onlarla konuştum, dans ettim ve...” Derin bir nefes aldı, gerisini getirmeye utanıyor gibiydi.

“Ne oldu?”

“Onlar sen değiller. Hiçbir zaman olamayacaklar. Bunu kabullenerek yaşamamam.”

İçime bir sıcaklık doldu, Sebastian’ın göğsüne yaslandım. “Bash...”

"Henüz evlenmek için hazır değilsen, annemin bunu kullanması gerek."

Kraliçeden bahsedince nefesim kesildi. "Durumu nasıl?"

"Annem mi? Herkesin fark ettiğinden daha güçlü. Gölge arayındaki kimse kitabın onun hayatına bağlı olduğunu bilmiyor, yani bunu onun aleyhine kullanamadılar."

"Anlarsa ne olur peki?"

Ellerini belime koydu ve burnunu saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı. "Diyarın en başarılı şifacıları onun yanında. Gücünü kazanması için bir yol bulacaklar, bulamazlarsa da..." Uzun bir süre sessiz kalınca sıcak göğsünden uzaklaşıp yüzüne baktım. Orada gördüğüm şey keder değildi, düşünceliydi.

"Peki ya anlarsa?" diye tekrarladım.

"Annem bütün seçimlerini sonuçlarını bilerek yaptı."

"Ama sen ne olacaksın? Ne de olsa o senin annen."

Derin bir nefes verdi. "Yıllarca buna hazırlandım. Yapabileceğim tek şey krallığına elimden geldiğince iyi bakmak için gereken düzenlemeleri yapmak."

"Yaşından daha olgun konuştun, Prens Ronan Sebastian. Zamanı geldiğinde harika bir kral olacağını düşünüyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi, gözlerindeki soruyu görebiliyordum. O kral olacaktı, peki ben onun kraliçesi olacak mıydım? Benim için sırada ne vardı bilmiyordum ve artık düşünüp taşınacak vaktim kalmamıştı. Ama Sebastian'ın dudaklarından farklı bir soru döküldü. "Gıdip kız kardeşini görmek ister misin?"

Keskin bir nefes aldım. "Evet. Görebilir miyiz? Bu mümkün mü?"

“Adamlarıma bir geçit hazırlamalarını söylerim ve sabah ilk iş Nik’in evine gideriz.”

Kaşlarımı çattım. “Mordeus’un onu Büyücü Trifen’in yanına götürmesini söylemiştim.”

“Kalması için başka bir yer bulmalıydım,” diye açıkladı Sebastian. “Büyücü Trifen hayrına iş yapmaz.”

Hadi ya. “Eminim Nik, Jas kendine kalacak bir yer bulana kadar ona yer açmaktan memnun olur.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bir itirazım yoktu. Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Senin ve halkın hakkın-da söylediğim berbat şeyler için özür dilerim.” Yutkundum. “Seni seviyorum, Sebastian. Fairscape’te yaşayamam. Orası artık evim değil.”

İhtiyatlı bir yüz ifadeyle yüzümü inceledi. “Peki evin neresi?”

“Artık bir evim olduğunu sanmıyorum.”

Başını eğip dudaklarını nazikçe benimkine değdirdi. “Sana bir yuva veririm... eğer müsaade edersen.”

Ona sokuldum. Sıcaklığının, beni koruyan kuvvetinin keyfine baktım ve ona müsaade etmeye karar verdim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

PERİ DİYARI'NDA HAFTALAR geçirdikten sonra Fair-scape'teki her şey gözüme gri görünüyordu. Gökyüzünden evlere, çimenlerden ağaçlara her şey daha cansızdı. İnsan diyarının üzerine bir kasvet örtüsü örtülmüştü sanki.

Nik'in evi aynı hatırladığım gibiydi, onun dairesine yaklaşırken Sebastian elimi sıktı. Bu durumun beni nasıl hasta ettiğini biliyor muydu?

Nik bizi kapıda karşıladı. Elim tuttu ve beni içeri çekip kapıyı hemen arkamızdan kapattı. "Hâlâ seni arıyor, Brie."

"Kim..." *Gorst*. Madam Vivias'ın borcunu ödeyebilmek için onun mahzenine girmemin üzerinden yıllar geçmişti sanki.

"Senin için çok endişelendim. Eğer hâlâ seni arıyor olmasalardı *Gorst*'un adamlarının işini bitirdiğini sanırdım." Bana sıkı sıkı sarıldı. Tıpkı hatırladığım gibi, sabun ve gül yaprakları gibi kokuyordu. Onu ne kadar özlediğimi bu anadək fark etmemiştim.

Geri çekildiğinde omuzlarımı tutup bana şöyle bir baktı. “Harika görünüyorsun. Peri Diyarı’nda iyi şeyler var demiştim.” Gözleri Sebastian’a takıldı ve kaşlarını çatarak yeniden bana döndü. Yüzünde bir soru vardı... *o ne biliyor?*

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ölümlü diyarına gitmeden önce Sebastian insan gibi görünmek için kendine büyü yapmıştı ve Nik bırakın Sigli prensi olduğunu, peri olduğunu bile bilmiyordu.

“Her şeyi biliyorum,” dedi Sebastian nazikçe, başımı sallayıp onu onayladım.

“Durumu nasıl?” diye sordum.

“İyi. Susuz kalmış ve kafası karışmıştı ama kendini daha iyi hissediyor. Büyücü Trifen’in yanında kalırken ona yardım etti.”

“Çok teşekkür ederim.”

Yatak odasına döndü. “Şu anda uyuyor ama eminim uyandığında seni görmek isteyecektir.” Ben daha ağzımı bile açamadan oturma odasının ışığının ufak yatak odasına sızdırarak kapıyı araladı. “Jas? Ablan geldi.”

Boğazımda bir yumruyla ilerledim. Son haftalarda daha az yalnız hissetmek için aynaya kaç defa kız kardeşimi göstermesini istemiştim? Kaç kez pes etmek isteyip onun hatırına devam etmiştim? Hızlıca üzerine atılırken o da yataktan zıplayarak kalktı ve yatak odasının ortasında nihayet buluştuk.

Jas titreyerek göğsüme sokuldu ve sessiz hıçkırıklara boğuldu. “Geleceğini biliyordum. Beni bulacağını biliyordum.”

“Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.” Geri çekilip onu inceledim. Farklı görünüyordu, hâlâ küçük bir kızdı ama

üzerinde çok şey görüp geçirmiş birinin ağırbaşlılığı vardı. Gözlerinin altında koyu torbalar görünüyordu ama onu ay-
nada son görüşümden bu yana yanaklarına renk gelmişti.
“Anlatacak çok şey var.”

Jas omzumun üzerinden baktı. “Sebastian,” dedi gülüm-
seyerek. “Sen de mi yardım ettin?”

“Ablan hepsini tek başına yaptı.” Sesinden duygu okunu-
yordu. “Seni kurtarmak için her şeyi yapar. Her şeyini verir-
di.” Sözlerinde keder ve biraz da hüznü vardı.

Jas’a her şeyi açıklarken Sebastian yanımdan ayrılmadı.
Jas’a onun kim olduğunu ve bunu nasıl öğrendiğimi anlat-
tım. Mordeus’la yaptığım anlaşmayı, sürgün prens ve peri
çetesiyle kurduğum beklenmedik dostluğu anlattım. An-
nemizden bahsettim, lanetten bahsederken Sebastian elimi
daha sıkı tuttu.

Haftalarca Mordeus’un mahkûmu olarak kalmayı anlatır-
ken bütün bunları duymak ona fazla geliyorsa da belli etme-
di. Hikâyemi anlatmayı bitirdiğimde Sebastian alnımı öptü
ve elimi bıraktı. “İkinizi yalnız bırakayım da konuşun.”

Odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Arkasından
bakarken avucumu göğsümdeki ağrıyan yere bastırdım.

“Ona söyledin mi?” diye sordu Jas.

Kız kardeşime döndüm. “Neyi söyledim mi?”

Zayıf bir gülümseme gönderdi, dudakları yukarı kıvrıl-
dığında umutlu küçük kız kardeşimin bir yansımasını gör-
düm. “Ona âşık olduğunu.”

Yutkundum. “Biliyor.”

Jas başını yana eğdi. “O halde neden bu kadar üzgün gö-
rünüyorsun?”

Çünkü bırak iki tane, bir tane peri prensine bile güvenebileceğime inanmıyordum. Çünkü nihayet arkadaş edindiğimi sanırken hepsinin beni kullandığını öğrendim. Çünkü Sebastian'ın duygularını incittim ve bunun için kendimi affetmek kolay değil.

“Brie,” dedi elimi tutarak. “Ne oldu?”

“Elora’da kalacağımı sanmıyorum.”

“Ne? Neden? Fairscape’ten ayrılırsak, Gorst bizi...”

“Burada hiçbir zaman güvende olmayacağım, bu tacı taktığım sürece hep tehlikede olacağım.”

“Peri Diyarı’na geri mi döneceksin?”

Haftalar önce sihirli diyarın ismini duyunca dudak büzen bendim, oraya gitmek isteyen ise Jas’tı. Bugün rollerimiz ters dönmüştü.

“Sebastian’ın yanında olacağım,” dedim, oraya sadece saklanmak için gitmiyormuş gibi davranarak. “Oradaki işleri düzeltmek için... elimden geleni yapmak istiyorum.” Başımı eğip cesaretimi toplayarak ona bir bakış daha attım. “Bizimle gelmek ister misin?”

Gözlerini faltaşı gibi açtı. Korkusu o kadar barizdi ki kokusunu bile alabiliyordum. Onu suçlayamazdım. Peri Diyarı hakkında bildiği tek şey Nasıgli Sarayı’nda tutsak olmasıydı. “Brie...”

“Güneş Sarayı’na. Seni güvende tutarız.”

Elleri gittikçe daha çok titremeye başladı, ta ki bütün vücudu korkuyla titremeye başlayana dek. “Zindanda gördüğüm şeyler... duyduğum dehşet verici...”

“Gelmek zorunda değilsin,” deyiverdim. Yüzündeki acı-

ya sebep olmaktan nefret ediyordum. “Seni çok seviyorum,” diye fısıldadım. “Eğer burada kalmamı istersen kalırım.”

“Ben de seni seviyorum.” Kollarını belime doladı. “Mutlu olmayı hak ediyorsun, Brie. Uzun zamandır çok çalışıyorsun. Beni korumak için elinden geleni yaptın, kendini bir kez daha benim için feda ettiğini görmeye dayanamam.”

“Ama seni bırakmak istemiyorum.”

“Bana biraz zaman tanı. Bir süre burada kalayım, iyileştikten sonra yanına gelirim.” Gülümsemeyi denedi ama titreyen dudakları bu yalanı ikimizden de saklayamadı.

“Seni sık sık ziyaret ederim,” dedim ama bunu söylerken bile ikimizin de istediği kadar sık ziyaret edemeyeceğimi biliyordum. Yüzümden akan sıcak yaşlar ona veda ederken hissettiğim kederi anlatmaya yetmezdi.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu, ardından Nik kapıyı aralayıp başını içeri soktu. “Brie, gitme vakti. Üzgünüm tatlım ama Gorst’un seni burada bulmasını riske atamam.”

Başımı salladım ama gözlerimi Jas’tan ayırmadım.

“Git,” dedi. “Bana bir şey olmaz.”

“Seni her gün özleyeceğim.”

“Çocukken yaptığın gibi rüyalarımnda ziyaret et beni.” Jas gülümsedi ve elini sallayarak veda etti. Sebastian beni aceleyle geçide doğru götürürken aramızda geçen eski bir şakayı hatırladım. Devlin amcanın yanına taşındıktan sonra Jas bazı sabahlar uyanır ve rüyalarında onu maceralara götürdüğüm için bana teşekkür ederdi. Sadece rüya mıydı, yoksa insan diyarında yaşayan bir çocukken bile gücümün bu kısmını kullanabiliyor muydum?

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ALTIN SARAYA DÖNDÜĞÜMÜZDE aklım hâlâ Fair-scape'teki Jas'taydı.

Sebastian bana odama kadar eşlik etti ve kapıda durup ona döndüğümde beni inceledi. "Seni yakında onu görmeye götürürüm," dedi.

"Teşekkürler, Sebastian."

"Lafı bile olmaz."

"Hayır, gerçekten teşekkür ederim... her şey için. Diğer herkes beni başından savmaya çalışırken bütün bunlar olurken yanımdan ayrılmadın." Gözlerimi kapattım. "Kitabı aldığında beni affettiğin için ve... yaptığım seçimleri anlayışla karşıladığın için."

Parmak uçlarını çenemde hissedebiliyordum, çeneme dokunup saçlarıma indi. Gözlerimi açtığımda gözlerindeki ızdırap dolu bakışları gördüm. "Seni seviyorum, Abriella. Benim için şu anda yanımda olman dışında hiçbir şeyin önemi yok. Gerisine göğüs gereriz. Birlikte."

Güzel gözlerini, yüzünün güçlü ama ince hatlarını inceledim. "Sana bağlanmak istiyorum."

Sebastian yutkundu ve gözlerini faltaşı gibi açtı. "Emin misin?"

Başımı salladım. Ölüm perisini, göğsümde oturan ölüm işaretini aklımdan çıkaramıyordum. Başımda oturan tacı, sahte kralı ve beni kandırıp tacı almaya çalışan Nasıgli prensi düşünüyordum. Tahta oturabilmek için ölmeme göz yuman prensi. "Mordeus bir konuda haklıydı. Bu taç başımda olduğu sürece, hayatım bana ait olmayacak. Tacın peşinde Finn olmazsa bile başka bir Nasıgli olacak. Taçtan güvenli bir şekilde kurtulmanın bir yolunu bulamadığımız sürece, beni koruyabilmen için bağı kurmaya ihtiyacım var."

"İnsanların perilerle bağ kurmasına karşı olduğunu sanıyordum."

İki elini de ellerimin arasına aldım. "Sana güveniyorum."

Ellerimi dudaklarına götürdü ve iki defa öpücük kondurdu. "Sana iyi bir hayat sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Seni mutlu edip seni koruyacağım."

Sebastian bağ törenini günbatımında özel odasının balkonunda yapmayı tercih etmişti. Nedimelerim gülüşerek beni törene hazırladı, kulaklarıma varan dağınık buklelerimi ellerinden geldigince şekle sokmaya çalışıp özenle makyajımı yaptı.

Elbisemi getirdiklerinde nefesim kesildi.

"Sebastian kız kardeşinizin kumaş taslağını verdi, oradan yola çıkarak elimizden geleni yaptık. İstedığınız bu muydu?"

“Evet.” İnce yakut renkli kumaşa baktım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Bu özel gecede kız kardeşimin tasarladığı elbiseyi giymeme izin vermek, sadece Sebastian’ın yapacağı türden bir incelikti. Bu elbise yalnızca bir elbise değildi, Jas’ın Peri Diyarı’nda giymem için tasarladığı elbiseydi. Madam V onu köle olarak satınca bitirmeye fırsat bulamamıştı.

“Ağlamanın sırası değil,” dedi Tess, kendi gözlerini silerek. “Beni de ağlatacaksın.”

Bol paçalı pantolonu üzerime geçirdim, kumaşın kadifemsi yapısı tenimde şık hissettiriyordu. Emmaline derin V yakalı gömleği üzerime geçirmeme yardım etti.

Kıyafetle uyumlu yakut kolyeyi boynuma geçirdi. “Prensten bir hediye,” dedi.

Gözlerimi kapattım. Kıyafetin kumaş taslağı bunca zamandır onda mıydı? Bu olay için mi saklıyordu?

“Neden bu kadar üzgünsün?” diye sordu Emmaline. “Göz kamaştırıcı görünüyorsun.”

“Üzgün değilim.” Kesik kesik nefes aldım. “Hazırım.”

Sebastian’ın balkonundan görünen günbatımı manzarası nefes kesiciydi ama manzaranın önünde duran adamın yanında bir hiç kalırdı.

Sebastian beyaz gömleğinin ve en kaliteli kumaştan pantolonunun içinde görkemli görünüyordu. Bu gece üzerinde silah yoktu, sadece elinde tuttuğu zambak vardı. Gözlerinde nazik bir ifadeyle çiçeği kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Çok güzel olmuşsun.”

Nedense utanıp başımı eğdim ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "Elbise için teşekkür ederim. Kolye için de."

Sebastian yanındaki sehpa da duran şarap kadehini bana uzattı. Kadehi aldım, sinirlerimi yumuşatmaya ihtiyacım vardı.

"Hizmetçilere gündönümü şarabından birazını saklamalarını söyledim. Normalde sadece Litha esnasında içilir ama bu kadar hoşuna gittiği için..." Kadehini kaldırıp benimkine vurdu. "Şerefine içelim, Abriella. Senin gibi inanılmaz bir kadınla bağ kurmak benim için bir onurdur."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu. "Şerefe," diye fısıldadım. "İkimiz için de yeni bir başlangıç olması dileğiyle."

İkimiz de kadehlerimizi kafaya diktik, bardağı masaya götürdüğümüzde ellerim hâlâ titriyordu.

Sebastian açık avucunda bir dizi mühür taşı belirdi ve elini bana uzattı.

Taşlardan birine uzanmadan önce kararsız kaldım, yapmak üzere olduğum hareketin öneminin fazlasıyla farkındaydım. Hayat boyu sürececek bu bağ kurmaya hazırdım, yine de...

Hayır. Artık şüphe duymayacak ya da sır saklamayacaktım. Sebastian'a güveniyordum ve önümüze çıkacak bir sonraki engeli aşarken beni koruması için bu bağ ondan esirgememeliydim.

Fikrimi değiştirmeye fırsat vermeden kaymaktaşımdan dikdörtgen bir taş seçtim. Parmaklarım taşa dokunur dokunmaz geri kalan taşlar yok oldu. Taşı avucumda çevirip üzerindeki mührü inceledim. Taşın uzun kenarının aşağı-

sından yukarı uzun, kalın bir çizgi iniyordu, sağ taraftan başka bir çizgi onu kesiyordu ve ortasında bir girdap şekli vardı.

“Çok güzelmiş,” diye fısıldadım, başparmağımı mührün üzerinde gezdirdim. Gözlerimi kaldırıp Sebastian’a baktım. Bakışlarını taştan ayırmıyordu ve yüzünü asmıştı. “Sorun nedir?”

Yutkundu ve başını salladı. “Hiç. Sorun yok.”

“Mühür ne anlama geliyor?”

“Bu işaret keder ve kayıp anlamına gelir.” Elini elime geçirdi ve taşı avuçlarımızın arasına alıp sıkıca bastırdı. “Ama aynı zamanda keder ve kaybın ardından yeniden doğuşu da sembolize eder. Yeni başlangıçlar, söylediğin gibi.” Başını eğdi ve dudaklarını benimkine değdirdi, elimi hiç bırakmamıştı. “Hazır mısın?”

Yüzünü inceledim. Bu işi aceleye getirmemesine, benim için anlamının büyük olduğunu anlamasına bayılıyordum. “Hazırım.”

“Abriella Kincaid, hayatımı sana bağlıyorum. Senin neşeni hissedecek ve acını anlayacağım. Yakın da olsak uzak da kalplerimiz her zaman yakın olsun ve ruhlarımız birleşsin.”

“Prens Ronan Sebastian,” dedim, bana söylendiği gibi yemini tekrar ederek. “Hayatımı sana bağlıyorum. Senin neşeni hissedecek ve acını anlayacağım. Yakın da olsak uzak da kalplerimiz her zaman yakın olsun ve ruhlarımız birleşsin.”

Başını eğdi, gülümseyen dudaklarını bana değdirdi. Eli hâlâ sıkı sıkı beni tutuyordu, sanki ondan kaçacağımdan korkuyordu.

“Bu kadar mı?” diye sordum. Nedense daha farklı hissedeceğimi sanmıştım ama farklı hissetmiyordum.

“Bir an sürebilir.” dedi. Boynumdan aşağı fısıltı kadar yumuşak öpücükler kondurarak bedenimi yakınına çekti. Arzu ve beklenti içinde titredim. Akşam havası bizi bir arada tutan bir halka gibi etrafımızı sarana dek öpüştük ve öpüştük.

Sonra birdenbire hissettim. Aramızda bir bağ, kıvılcım saçan bir elektrik, sonsuz bir döngü halinde benden ona akan bir güç oluştu.

“Sebastian,” diye fısıldadım. Mühür artık avucumuzda değildi. “Nereye gitti?”

Yeşil kadife elbisemin dekoltesini yana kaydırıp gülümsemi. İç içe geçen avucumuzdan yok olan mühür orada tenime işlenmişti.

Bunu görünce Finn’in göğsünü ve gördüğüm bütün o mühür dövmelelerini hatırladım. Her dövme bağ kurduğu birini mi gösteriyordu? Her dövme aslında çaldığı bir hayat mıydı?

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Bu gece Sebastian ve benim gecemdi. *Bizim* gecemizdi. “Sende de var mı?”

Yutkunarak başını salladı ve birbirine kenetlenen ellerimizi çevirip bileğinin iç kısmındaki sembol dövmesini gösterdi. “Artık bağ kurduk.”

Görüşüm bulanıklaştı ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. “Sanırım otursam iyi olur.”

Sebastian’ın yüzü soldu, yine de kolumu tutup beni odanın hemen içindeki koltuğa oturttu. Belinde asılan kesenin içinden minik bir şişe çıkarıp “Bunu içmelisin,” dedi.

Göğsüme bir ağrı saplanmıştı ve ciğerlerime hava gitmiyordu. “Sebastian...” dedim nefes nefese, dizlerimi göğsüme doğru çekerken aynı acı bana yine vurdu. “Sanırım biri şaraba ilaç attı.”

“Bunu içmelisin.” Sebastian elini kolumdan çekmedi. Gözlerimi açabilecek duruma geldiğimde beni izlediğini gördüm, yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Buradayım, Abriella. Yanındayım.”

“Bana ne oluyor böyle?”

“Vücudun bağı tepki veriyor. *Artık iç şunu.*”

Acı beni etkisi altına aldı. Sebastian dudaklarını oynatıyordu ama sözleri benim için bu işkencenin arka planında çalan bir müzikten ibaretti. Dinlemeye, beni içten içe kemiren bu dayanılmaz acı dışında bir şeylere odaklanmaya çalıştım ama yapamadım. Tek yapmak istediğim bu acı dinene kadar uyumaktı.

Dünya ani ışıklarla parladı. Önce balkondan gelen günbatımının ışığıyla aydınlandı, ardından ışığın yerini bilincimin kapanmasıyla gelen rahatlık verici karanlık aldı. Işık, karanlık, ışık, karanlık. Sanki seçmemi istiyorlardı. Yaşam ve acı mı, yoksa rahatlık ve hiçlik mi?

“Brie.”

Gözlerimi yavaşça araladım.

Sebastian şişeyi dudağıma götürdü. “Ölmek üzeresin. Tek çaremiz bu.”

“Ölüyor muyum?” Ölümün hep beni etkisi altına alıp derinlere çekeceğini hayal etmişim. Göğsüme pençelerimi geçirip bana acı çektireceğini değil. Karşılık verip mücadele etme şansım olacağını hiç düşünmezdim.

“Lütfen iç şunu. Seni kurtarmanın tek yolu Yaşam İksiri.” Gözyaşlarını önce duydum, sonra gözlerimi yüzünü görece kadar açık tutmayı başardığımda onları gördüm. “Hayatında bir kez olsun bu kadar inatçı olma.”

Yaşam İksiri.

Oda etrafımda dönüyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ve uçup gitmek isterken burada kalmak benim için zordu. *Işık mı karanlık mı? Karanlık mı ışık mı?* Hissettiğim acının arka planında Lark'ın sözlerini duydum.

Bir sonraki ölümü, bağ seremonisi sırasında olmalı.

Önünde üç yol var. Bütün yollarda ölüm perisinin şarkısı duyuluyor.

Soğuk şişeyi dudaklarıma değdirdi. Bunu içersem, acı denecek miydi? Eğer içmezsem beni ölüm mü bekliyordu?

“Lütfen.” Sebastian kesik hıçkırıklar arasından konuştu. “Tek yolu bu.” Acı çekiyordu, pençelerini bana geçiren acıdan daha da betardı. Acısını dindirmek için her şeyi yapardım, ben de dudaklarımı araladım. İçtim.

İksir boğazımdan aşağı kayıp gitti ve içimi uçuyormuş gibi bir his kapladı. Her yudumda göğsümden bir pençe kalktı ve bu acı yavaş yavaş dindi.

“Aferin sana,” diye fısıldadı. “Hepsini içmelisin. Akıllı kız.”

Son yudumu aldığım da pençeler gitmişti. Damarlarımda bir ısı dolaşıyordu, sıcak olmuştu ama sonra... “Sebastian!”

Damarlarımda ateş akıyordu sanki, Sebastian'ın kollarında kıvrandım. Lütfen tanrılar, ateş olmasın. *Ateş olmasın da ne olursa olsun.*

“Neler oluyor?” diye sordu Sebastian.

“Buna dönüşüm denir,” dedi tanımadığım bir kadının sesi. “Kimse biraz acı çekmeden peri olamaz.”

“İyileştir onu,” diye hırladı Sebastian. “Onu bu ızdıraptan kurtaracak bir şeyler yap.”

“Sihrin bir bedeli var,” dedi kadın. “Ölümsüzlüğün de öyle. Dişini sıkmalı, yoksa iksir işe yaramaz. Dişini sıkmalı, yoksa onu sonsuza dek kaybedersin.”

“Yanımdayım,” diye fısıldadı Sebastian. “Tuttum seni.”

Ama bu doğru değildi. Hiçbir şey beni bu acıdan kurtarmazdı. Zaman hızla ilerledi, ardından durdu. Çocukluğum gözümün önünden geçti, yangının olduğu günü ağır çekimde yeniden yaşadım. Zaman benimle oyun oynarken dakikalar geçiyor, hızlıca bitiyor, ardından yeniden durup beni tutsak ediyordu.

Dünya yeniden karardı. Bilincimden uzaklaşıp karanlığı selamladım ve onu yumuşak bir battaniye gibi üzerime örttüm.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

YILDIZLAR HİÇ BU KADAR parlak görünmemişti, gece gökyüzü hiç bu kadar kadifemsi siyah olmamıştı. Serin gece havası tenimi okşuyor, kulaklarım ve yanaklarıma hafif, tatlı öpücükler konduruyordu.

Uzun boylu ve geniş omuzlu, koyu renk bukleli saçları olan bir erkek bana arkasını dönmüş, o da cevapları orada bulmayı umuyormuş gibi yüzünü kaldırmış yıldızları inceliyordu.

“Finn?”

Bana döndüğünde güzelliği beni bir kez daha çarptı. Siyah bir gömlek giymişti, gömleğinin en üstteki iki düğmesini açık bırakmıştı ve altında önümüzde uzanan gece kadar karanlık, yumuşak deri bir pantolon vardı. Uzaklarda bir düşünce beni rahatsız etti. Burada onun yanında olmama-lydım ama *neden* bir türlü hatırlayamıyordum...

“Bence...” Etrafa baktım. Manzara yoktu. Yalnızca geniş gece seması vardı. “Bu gerçek mi?”

Elimi kaldırıp yeni elf perisi kulaklarımın sivri uçlarına dokundum. “Ben öldüm,” diye fısıldadım, artık hatırlıyordum.

“Öldün ve yeniden doğdun. Şimdi uyuyorsun. Bu dönüşüm... hiçbir zaman kolay değildir ama ölümlü bedenin çoğu insandan daha sıkı mücadele etti.”

Çünkü periye dönüşmeyi hiç istemedim.

Vücudun bağa tepki veriyor. Sebastian Yaşam İksiri’ni hazır etmişti, yani bağ ölümlü hayatımı sonlandırdığında beni kurtarmaya hazırdı. Lanetin hiçbir yerinde Sigli perileriyle bağ kuran ölümlülerin tehlikede olduğu belirtilmemişti. Sebastian bunu nasıl bilebilirdi? Bu düşünceye anlam vermeye çalışırken birdenbire gitti, zihnimin dipsiz karanlığında yok oldu.

Başımı eğip kendime baktım. Üzerimde Jas’ın tasarladığı yeşil elbise vardı ama çıplak ayaklarımın altında hiçbir şey yoktu. Yıldızlarla birlikte gökyüzünde süzülüyorduk. “Bu bir rüya.” Önümdeki manzara bunu ele vermediyse dahi rüyada olduğumuzu anlardım çünkü Finn’e karşı hissetmem gereken öfke ve hayal kırıklığını biraz olsun hissetmiyordum. Tersine, kendimi... *huzurlu* hissediyordum.

Finn başını salladı ve omuzlarını geriye atarak gökyüzünü inceledi. “Bir rüya. Yıllardır gördüğüm en güzel rüya diyebilirim.”

“Geri dönmek istemiyorum.” Altdudağımı ısırdım. “Çok fazla acı var.”

“Uyandığında bütün acı geçmiş olacak.” Gümüş gözlerinde hiç görmediğim kadar hüznü bir ifade vardı. “Mutlu musun?”

“Mutlu olmayı bildiğimi sanmıyorum. Uzun zamandır bu lükse kavuşamadım.”

"Artık bir ölümsüz olarak bunu çözmek için bol bol vak-
tın var."

Üzerimizi örtüp bizi buraya, gerçekliğin dışına, zamanın
dışına saklayan yıldızlı gökyüzüne baktım. Şu anda kendi
düşüncelerim bile askıya alınmıştı. "Neler oldu?"

"Yeraltı mezarımdan ayrıldıktan sonra Pretha'ya seni Al-
un Saray'a geri götürmesini söyledim. Bizimle gelmeyeceği-
ni biliyordum ve seni Asi Periler Bölgesi'nde kanlar içinde
tek başına bırakamazdım."

Finn. Beni güvenli bir yere götüren Finn'den başkası de-
ğildi. Nedense bunu duyunca hiç şaşırmadım. "Yani ondan
sonra ne oldu?"

"Gerisini yakında anlayacaksın."

"Sırlar bitmiyor," dedim ama kendimi buna kızamayacak
kadar rahat hissediyordum.

"Eğer bir anlamı olacaksa, senden özür dilerim. Böyle ol-
masını..." Sertçe ensesine dokundu. "Seni dahil etmeden bu
iş halletmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Annenin koru-
ması bitip de seni nerede bulacağımı öğrendikten sonra bile
bir yolunu aradım. O mahzende seni gördüm, parmakların
kanayana kadar çalışıp borcunu öder, kız kardeşine göz ku-
lak olurken seni izledim. Başka bir yol arayıp durdum. Ba-
bam tacını ölümlü bir kıza vererek beni imkânsız bir duru-
ma sokmuştu."

Şöyle bir düşündüm. Bu hiç aklıma gelmemişti. Finn bü-
tün krallığın iyiliğini düşünmeliydi... bütün o firarilerin.
Çocukların. "Bunun için ondan nefret mi ediyorsun?"

Dudakları gülümsemeyi andırarak kıvrıldı. "Bir zamanlar
ediyordum." Gözlerini bana çevirdi. "Seni tanımadan önce."

Bakışlarımı bir kez daha yıldızlara çevirdim. “Hiç umudum yok sanıyordum, artık inancım kalmadı sanıyordum ama halkını ve o kampları düşündüğümde... içimde bir umut yeşeriyor. Ve hâlâ onlara yardım edebileceğine inanıyorum.”

Yutkunarak o etkileyici gümüş gözlerini kapadı ve başını eğdi. “Sana yaptığım onca şeye rağmen mi? Senden önce yaptıklarına rağmen mi?”

“Onlara rağmen.” İç çekerek yıldızların şarkısını dinledim. “Burası hoşuma gitti. Bana annemin beni geceleri dışarı çıkardığında söylediği bir şeyi hatırlatıyor.” Şimdiye dek unuttuğum bir anıydı.

“Nedir?” diye sordu. “Ne anlatırdı?”

“Ne kadar umutsuz hissedersen hissedeyim, içimde her zaman minik de olsa bir umut bulacağımı söylerdi. Ne kadar inancımı kaybettiğimi düşünürsem düşüneyim, her zaman inanmak için bir sebebim olduğunu,” Dönüp ona baktığımda bana baktığını gördüm. Gözlerinde yumuşak bir ifade vardı, çenesi hafifçe düşmüştü. “Belki de bu bir ölümlüye şapşalca geliyordur.”

“Hiç de bile.” Sertçe yutkundu. “Umarım her zaman dilek dileycek bir yıldız bulursun Abriella, inanacak bir sebep de.” Yavaş yavaş karanlığa karışmaya başladı.

“Finn, bekle.” Tekrar önümde belirdi ve sessizce bekledi. “Sihrini neden rüyama girmek için tüketiyorsun? Bedeli ne olacak?”

“Ah, gölge perileri şapşal rüyalar ve dehşet verici kâbuslardan başka ne işe yarar?” Gözleri üzerimde gezindi. Gözlerimden elmacikkemiklerime, üzerimdeki elbiseye ve çıplak

ayaklarıma baktıktan sonra gözlerini tekrar yukarı kaldırarak bileğimde durdu. Bakışlarını izledim. Yara izim gitmişti. Sihirle kaybolmamıştı, gitmişti. Yara izinin yokluğu zihnimde yankılandı. Çünkü bu bir yara izi değil, Nasıgli tacını takan kişinin işaretiydi. “Lanet ortadan kalktığı için artık bedel falan yok ama beni buraya getiren şey gücüm değil. Sihrimi kullanmıyorum.”

“O halde nasıl?”

“Sen sihrini kullanıyorsun.” Ardından Finn yok oldu ve rüya hiçliğe karıştı.

“Şifacı uykusunu alması gerektiğini söyledi.”

Yapboz parçaları kafamda dönüp duruyor, sürekli farklılaşıp yer değiştiriyordu. Cevaplar elimden kayıp gidiyordu.

“Eh orası kesin ama uyku, taç giyme törenine kadar bekleyebilir.”

“Prens orada olmasını ister.”

Prens. *Sebastian*. Sebastian iki yıl önce hayatımda birdenbire ortaya çıkmıştı. Yandaki eve taşınıp gülümsediğini gördüğüm ilk andan itibaren ayaklarımı yerden kesmişti. Anem bizi terk ettikten yedi yıl sonra. Hem de günü gününe.

“Bu yeni bir çağın ilk günü. Eğer kraliçe olacaksa, o halde prensin yanında olmalı.”

“Çok şey atlattı. Uyanmaya hazır olduğunu sanmıyorum. İksirin etkisi kolay kolay geçmiyor.”

İksir. Sebastian'ın yanında getirdiği iksir. İhtiyacı olacağını bir şekilde bildiği iksir.

Burada önemli bir şeylerin olduğunu hissettim. Dilimin ucundaki bir kelimeydi sanki. Ama dilimin ucundaki cevapla birlikte bilincim de yavaş yavaş kapanarak ellerimden kayıp gitti.

“Kendine geliyor. Gözlerine baksana.”

“Prenses Abriella?” Biri kollarımı hafifçe sarstı. “Prenses, artık uyanmalısınız. Sizi taç giyme töreni için hazırlamaya geldik.”

Gözlerimi güçlkle açtım, doğruldum ve odada etrafa baktım. Hâlâ Sebastian’ın odasındaydım ama her şey biraz farklıydı. Daha parlak. Daha... belirliydi.

“Ah, Prens Ronan dünyaya peri gözleriyle baktığınız ilk anı kaçırdığı için çok üzülecek,” dedi Emmaline neredeyse ciyaklayarak. “Biri onu çağırsın.”

“Çok güzel bir peri oldunuz, leydim,” dedi Tess.

“Doğuştan periymişsiniz gibi.”

Peri. Ben... *peri* mi olmuştum? Bir anda her şeyi hatırladım. Mühürü seçtiğimi, Sebastian’la bağ sözlerini söylediğimi, beni gittikçe güçten düşüren ölüm acısını... *Yaşam İksiri’ni.*

“Aceleye getirdiğimiz için affedin Majesteleri ama Prens Ronan’ın taç giyme törenine yetişmek istiyorsanız sizi hızlıca banyoya sokmalıyız.”

Öldüm. Ben öldüm. Ama neden? Sebastian bağa tepki vereceğimi nereden bilmişti? Bağın beni öldüreceğini *biliyordu*. Periye dönüşmezsem beni sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu.

Hizmetçilerden biri elimi tuttu ve beni yataktan kaldırdı. Bana aitmiş gibi gelmeyen bacaklarla sendeledim.

Başka bir hizmetçi elbisemi gösterdi. “Bu kıyafetle yeni kralın yanında dururken göz kamaştırıcı görüneceksiniz.”

Hâlâ uykulu olduğum için başım dönüyordu. İksir yüzünden de olabilirdi. Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. “Yeni kral mı?”

Kadınlar gülüştü. “Prens Ronan, nam-ı değer Sebastian bugün leydimizin de eşliğinde taç giyecek. Kutlama yapmak için çok sebep var.”

Bu darbe üzerine gözlerimi kapattım. Rüyamda, Finn lanetin artık kalktığını söylemişti. *Kraliçe öldü ve bu benim suçum.*

Sindirecek çok şey vardı.

Yeniden gözlerimi açıp irkildim. Emmaline ile Tess tanıdığım kadınlara benzemiyordu. İkisi de periydi; sivri kulakları vardı, tenleri parlıyordu ve kollarında yeşil dal dövmele-ri vardı. “İnsan değil misiniz?”

“Prens bize büyü yapmıştı,” dedi Emmaline. “Siz daha rahat hissedin diye.”

“Ama artık size karşı gerçek halimizi gösterebiliriz,” dedi Tess. “Neden bu kadar üzgün duruyorsunuz? Harika bir kraliçe olacaksınız.”

“Çok da güzel,” diye ekledi Emmaline.

Ben mi neden bu kadar üzgün görünüyordum? Asıl onlar neden bu kadar neşeliydi? “Kraliçe Arya,” dedim yutkuna-rak. “Ben uyurken mi öldü?”

Emmaline gözlerini faltaşı gibi açtı, Tess’e uzun ve manalı bir bakış attıktan sonra bana döndü. “Hayır, hayır leydim. Kraliçenin durumu gayet iyi. Prens Ronan, Gölgele Tahtı’na oturacak.”

Bacaklarım yatağa vurana dek geriye sendeledim. Yatağa gömüldüm, başımı salladım. Oberon'un tacı ben öldüğümde Sebastian'a geçmiş olmalıydı ama... "Anlamıyorum. Gölge-ler Tahtı'na yalnızca asil Nasıgli kanından bir peri oturabilir sanıyordum."

"Evet leydim," dedi Tess. "Sebastian hem Siğli hem de Nasıgli soyundan."

Emmaline başını salladı. "O babasının tacını takıp laneti bozmadan bundan bahsetmemiz yasaktı ama artık onun kimliğini kutlayabiliriz."

"Neşe dolu bir gün," dedi Emmaline, odadaki diğer bütün hizmetçiler başlarını sallayarak ona katıldı.

Babasının tacı mı? Bu bilgiyi sindirmeye, yapboz parçalarını yeniden birleştirmeye ve bir anlam vermeye uğraşırken bile içimde öfke yükseldi. "Prens babasının Kral Castan olduğunu sanıyordum."

"Kral Castan huzur içinde yatsın, çocuğu o yetiştirdi," dedi Tess'in arkasında duran bir hizmetçi. Kadının boynuzları vardı ve kocaman mavi gözleri yaz gökyüzü gibi parlıyordu. "Ama Prens Ronan, Oberon'un öz oğlu. Gündoğumu esnasında ölümlü dünyasında rahme düştü, prensimiz günü ve geceyi bir araya getirir. Aydınlik ve karanlık. O krallıkları birleştirmek için yetiştirilen yeni kral."

Sebastian bir Nasıgli.

O Nasıgli'ydi ve onunla bağ kurduğumda öleceğimi biliyordu. Yaşam İksiri'ni içmek dışında bir seçeneğim olmadığını biliyordu, her ne kadar peri olmayı hiç istemesem de.

"Dualarımız kabul oldu," dedi bir başka hizmetçi. "Baba-

ının tacını bulmak için o ve annesi uzun zamandır aranmadık taş bırakmadı. Sonra da seni buldu.”

“O...” Yutkundum, bana fısıldadığı yemini hatırladım.

Sana iyi bir hayat sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım yemin ederim. Seni mutlu edip seni koruyacağım.

Bana yalan söylemişti. Beni kandırmıştı. Finn'in beni kandırıp benimle bağ kurmak isteyen tek kişi olduğuna inandırmıştı. Tek istediğinin beni *sevmek*, beni *korumak* olduğuna inandırmıştı. “Biliyordu.” Sözlerim kesin ve sertti ama kanımda dolaşan öfkenin birazını bile yansıtmaya yetmezdi.

“Babasının tacı yeniden onun eline geçene kadar bundan kimseye bahsetmesi yasaktı,” dedi Tess. Neşeli yüz ifadesinin yerini endişe almıştı. “Sizin için gidip... onu çağırayım mı?”

“Artık hazırlanma vakti,” dedi Emmaline. Yavaşça yanıma geldi, ürkek bir hayvana yaklaşıyormuş gibi önce elini uzattı. “Taç giyme töreninden sonra yeni kralla evleneceksiniz. Güzel bir gelin ve onurlu bir kraliçe olacaksınız.”

Annemin koruması biter bitmez hayatıma giren bir erkeğin kraliçesi. Yıllardır Nasıgli tacını almak için beni kandırmayı planlayan bir erkek. Gücümü çalan ve kendi gücü hakkında bana yalan söyleyen bir erkek.

Göğsümde bir yarık açıldı, odaya karanlık çökerken hizmetçiler çılgılık attı. Oda *benim* karanlığımla dolmuştu.

Tacı Sebastian almış olabilirdi ama her nasılsa bu güç, Oberon'un hayatıyla, onun tacıyla bana geçen bu yetenek hâlâ bana aitti. *Sihir hayattır. Hayat sihirdir.* Belki de Yaşam İksiri'ni bana vermeyi seçerek, Sebastian bilmeden de olsa bu güçleri bana bağlamıştı.

Hizmetçiler aceleyle ışığa doğru koştu. Birisi koridordaki muhafızlara seslendi ama onları gölgelere boğup çığlıklarını susturdum.

Güzel elbiseler giyip onun kraliçesi olmaya gitmemi bekliyorlardı.

Ben kolayca kandırabilecekleri güzel bir kızıdan ibaret değildim. Ben karanlığın ta kendisiydim ve damarlarımda akan güç her zamankinden daha kuvvetliydi. Peri olma ve sihir yapmanın anlamı buydu işte. *Sihir yaşamdır.*

Odada dolaşan karanlığa gölgelerim de eklenince kendimi hiç olmadığı kadar canlı hissettim.

Telaşla dolanan hizmetçilerin, aceleyle peri ışığı büyü yapmaya çalışan muhafızların yanından geçtim. Riaan'ın ve koridoru ışıkla doldurmak için büyü yapan kraliyet askerlerinin yanından geçtim. Yanlarında yürüyüp sihirlerinin benimsinin yanında sönük kalmasını izledim. Damarlarımda öfke akıyor, intikam ve öç almak istiyordu.

Ama... işte. Bu öfkenin altında başka bir şey vardı. Bana ait olmayan bir duygu. Bir telaş silsilesi, Sebastian köşeyi dönmeden saniyeler önce onun geleceğini bana haber veren, sıkılaştan bir bağdı.

Sebastian koridoru hızla geçti ve bana doğru koşmaya başladı. Sarayın üzerine örttüğüm karanlıkta bile gümüş sarı saçlarının arasından parlayan yıldız ışığı tacını görebiliyordum. Artık onu hiç olmadığı kadar net görebiliyordum. Göğsündeki ve boynundaki dövmelere bakakaldım. Daha önce hiç görmediğim yüzlerce mühür dövmesi vardı. Yine büyülemiş. *İnsanı kandırmanın bir yolu daha.*

Yakınımda durarak karanlığın etrafında döndü. “Abriella.” Hissettiği telaş damarlarımda akıyordu. Beni *hissede biliyordu* ama göremiyordu. Gel gör ki ben onu görebiliyordum. Onu hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum. Ben gölge ve karanlıktan ibarettim, tacı almak için feda ettiği o kızıdan daha güçlüydüm. “Kes şunu, Brie. Karanlığı kaldır. Konuşmalıyız.”

Ama beni durduramazdı. Karanlık güçlerimi ve ölümsüz kalbimin etrafını saran ihaneti alarak Altın Saray’ı terk etmeme engel olamazdı.

TEŞEKKÜRLER

Bu projeyi yazarken bana cesaret veren yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Yeni bir türde yazacağımı söyleyince beni uyarmak yerine beni heyecanla destekledikleri ve bu yolun hiçbir adımında beni yalnız bırakmadıkları için. En iyi arkadaşım, beyin fırtınası partnerim, saç okşama ve güven verme kraliçesi Mira Lyn Kelly'ye bu kitabı yazarken yanımda olduğu ve bana güven verdiği için teşekkür ederim. Carrie Ann Ryan, Jeffe Kennedy, Kyla Linde, Lisa Maxwell, Meghan March, Sawyer Bennett, Zoe York ve bu hikâye peşimi bırakmadığında darladığım diğer herkese heyecanımı paylaştıkları için teşekkür ederim. Rhonda Merwath'a bu kitap daha teklif halindeyken düşüncelerini benimle paylaştığı için teşekkür ederim. Çalışma etikleri ve verdikleri destekle beni her gün şaşırtmayı başaran Goldbrickers grubuma teşekkür ederim. Sizin etrafınızda olmak beni daha iyi biri haline getirdi.

Yayıncılık dünyasını anlamayan ama yine de bana destek

olan gerçek dünyadaki arkadaşlarıma da teşekkür ederim. Hem canım arkadaşım hem de kişisel asistanım olma onuruna nail olan ve sinirlerimi ustaca kontrol atına alabilen Lisa Kuhne'ye ve perilere olan sevgimi paylaşan kişisel elf danışmanım Emily Miller'a ayrıca teşekkür ederim.

Aileme teşekkür ederim. Çok çalıştığımda benim için endişelendiği ve ben kendime vermesem de her zaman dinlenme izni verdiği için anneme teşekkür ederim. Kız kardeşlerim Deb ile Kim'e benimle mesajlaştıkları ve beni kimse- nin anlamadığı gibi "anladıkları" için teşekkür ederim. Tabii ağabeylerim Eric, Aaron, Danny ile Josh'a bana sihirli elflere, ejderhalara ve ormanda yaşayan canavarlara inanmayı öğrettikleri için teşekkür ederim. Aaron, Peri Diyarı'nın haritasını çizdiğin için teşekkür ederim. Çok beğendim.

Menajerim Dan Mandel'e henüz ona attığım e-postada bir cümle özetten ve bilgisayarımdaki birkaç taslak cümleden ibaretken bu kitaba heyecanla yaklaştığı için teşekkür ederim. Bana ve işlerime her zaman inandığın için teşekkürler.

Nicole Sclama gibi harika bir editöre sahip olduğum için minnettarım. Bana verdiği her not bu hikâye için kurduğum hayallerle birebir  rt şt . Bu kitabı istediğim gibi bir kitap haline getirmeme ve paylaşmaktan gurur duyduğum bir şekil almasına yardım etti. HMH Genç Kitaplar ekibiyle çalışmaktan gurur duydum, özellikle Gabriella Abbate, Emilia Rhodes, Helen Seachrist, Andrea Miller, Samantha Bertschmann, Nadia Almahdi, Tara Shanahan, Margaret Rosewitz, Erika West, Rebecca Springer, Maxine Bartow ve Romanie Rout ile. Her şey için teşekkür ederim!

Bütün okurlarıma kalpten teşekkür ederim! Kalbimden

geçen bu projeye vakit ayırabilmem için yıl içerisinde daha az kitap yazmama alışan aşk romanı okurlarıma çıkardığım bütün kitapları heyecanla karşıladıkları için teşekkür ederim. Desteyiniz beni mahcup ediyor. Bu kitaba şans veren bütün blog yazarlarına ve ilk yorumculara teşekkür ederim. Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim. Tatlı mesajlarınız içimi ısıttı, büyük harflerle ve ünlem işaretleriyle dolu mesajlarınız beni bitirdi!

Son olarak da herkesten daha önemlisi, kocam Brian'a ve çocuklarım Jack ile Mary'ye teşekkür ederim. Brian, dayanağım, mantıklı iç sesim, ses tahtam olduğun, ben bütün kitaplarımı yazarken ve bu kariyerin inişli çıkışlı yollarında yürürken desteğini esirgemediğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sen elimi tutarken benim için her şey mümkün. Dünyadaki en havalı çocuklar olan Jack ile Mary'ye, bir yazardan fazlası olduğumu hatırlattıkları için teşekkür ederim. Eskiden en iyi parçalarımın her zaman kitaplarımda saklı olacağına inanırdım ama artık sizin içinizde olduğunu biliyorum.

